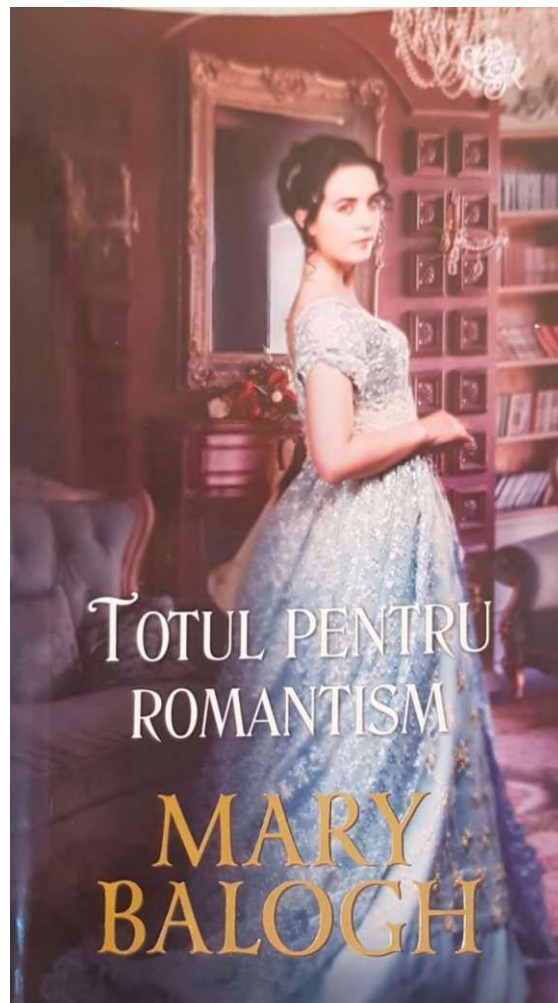

CARTI ROMANTICE

\$

SERIA „FAMILIA WESTCOTT”

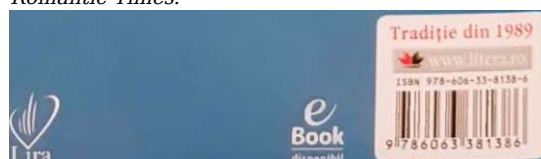
Lady Jessica Archer își pierde tot interesul față de strălucirea și emoția romantismului atunci când verișoara ei și cea mai bună prietenă, Abigail Westcott, este respinsă de înalta societate după ce s-a descoperit că tatăl acesteia a fost bigam. Totuși, pentru că are 25 de ani și o fire practică, hotărăște că a sosit timpul pentru căsătorie. Cu toate că nu mai crede că va găsi adevărata iubire, este încă o tânără foarte interesantă pentru burlacii din aristocrație. La urma urmei, este sora lui Avery Archer, ducele de Netherby.

Prin urmare, începe să-i cântărească pe numeroșii domni eligibili care o curtează. Dar când îl întâlnește pe misteriosul Gabriel Thorne, întors de curând în Anglia din Lumea Nouă ca să intre în posesia unei moșteniri la fel de misterioase, Jessica îl consideră complet nepotrivit... mai ales pentru că are îndrăzneala de a-și anunța, încă de la prima lor întâlnire, intenția de a se însura cu ea- lotuși, când Jessica ghicește cine este cu adevărat Gabriel și își dă seama de sacrificiile pe care este dispus să le facă pentru a-i proteja pe cei care depind de el, nu se poate să nu se simtă atrasă de cauza lui - și, mai ales, de el.

„Marv Balogh ne oferă încă un roman captivant, mișcător și cu doza ideală de pasiune, pe care nu reușești să-l lași din mână.”

Krnvs Rhvms

JVIARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

MARY BALOGH Totul
pentru romantism

Traducere din limba engleză Iulia Bodnaxi

L I T E R A

Ucuroștl

capitolul 1

Lady Jessica Archer străbătea Anglia de una singură, îndreptându-și MC spre Londra. De una singură era, bineînțeles, un termen relativ. Dacă ți-ai fi avut norocul de a se naște barbar, ai fi putut să părăsească Rose Cottage din Gloucestershire de dimineață, calare sau cocoțată pe bancheta înaltă a unei cabriolete sport, cu hățurile în mână, și nimeni n-ar fi clipit măcar. Dar atunci când aveai ghinionul de a fi Femeie, existau întotdeauna desrui oameni care să clipească și destulă indignare încât să stârnească o furtună.

Astfel că acum se afla în trăsură fratelui ei, ducele de Netherby, cu blazonul ducal împodobind ambele portiere, însoțită de Kuth, camerista ei. Un lacheu zdravăn stătea pe capră, alături de vizitiul solid, ambii purtând livrea ducală, ale cărei culori nu erau deloc create ca să treacă neobservate, asta ca să-o spunem frumos. De fapt, erau la fel de izbitoare pentru vază ca un sunet puternic de goarnă pentru auz.

Și în spatele lor goneau alte două trasuri. Prima îl adăpostea pe domnul Goddard, secretarul personal al ducelui, care intrase în persoana sa întreaga autoritate a accstuia atunci când acționa în folosul Excelenței Sale, »ta cum «e întâmplă în cazul de față. Vizitiul și lacheul de pe capra celei de-a doua trasuri erau aproape la fel de impresionant înveșmântați ca și primii doi.

A treia trăsură ducea toate bagajele, care ar fi

putut fi înghesuite în primele două vehicule, cu puțin efort - dar de ce să te înghesui când existau destule trasuri **liberi-** în hangarul care adăpostea trasurile ducale? Pe capra trăsorii cu bagaje se afla un singur **vizitiu**, dar asta s-ar fi putut datora faptului că era un fost boxer, atât de la

tîn umeri și de înspăimântător cu nasul lui rupt, ^{o Utt}
 che ca o conopidă și câțiva dinți lipsă, încât nici un VV J
 cheu nu-și dorea să urce alături de el. ^{' jf^t}
 Și apoi erau călăreții, tot în livrea ducală, toți bărb^{at}
 Af < solizi pe cai solizi, care păreau să fi fost și ei
 luptători KAî profesioniști într-un trecut nu prea
 îndepărtat. Erau ^{o p_t ey} • cu totul, câte doi pentru fiecare
 trăsură și doi în plus.

Orice tâlhar care ar fi văzut cavalcada aceea colorată
 ce se îndrepta spre răsărit pe drumul regelui, fără să în-
 'iii cerce măcar să se ascundă sau să treacă în vârful
 degete- na tf lor de porțiunile mai periculoase ca să nu fie
 observata, ar fi murit de răs sau s-ar fi înspăimântat de
 moarte și \ ^ și-ar fi mutat permanent afacerea în altă
 parte a țării. ^{lr ^}

Si asta însemna să călătorești singură atunci când
 erai olady. ^{Ot}

lată cum se ajunsese la așa ceva. ^w

Abigail Bennington, născută Westcott, verișoara fj
 Jessicăi și cea mai bună prietenă a ei, dăduse naștere ^
 unui fiu, Seth, primul ei copil, la sfârșitul lui februarie, \$
 la aproape doi ani de la căsătoria ei cu locotenent-colone-
 k-¹ lui Gilbert Bennington. După o lună, familia Westcott ft
 fusese invitată la botez, în satul din Gloucestershire ala- iî
 turi de care se afla Rose Cottage, reședința lui Abby și) a
 lui Gil, din fericire nu chiar o căsuță, așa cum o arăta 1
 numele¹, ci mai mult un conac. Chiar și așa, atunci când
 își făceau apariția atâția membri ai familiei Westcott, se
 umplea până la grinzi, ca să folosim expresia unchiului
 Thomas, lordul Molenor. Și era un lucru bun. Mătușa
 Viola, mama lui Abby, marchiza de Dorchester, spusese
 asta, deși era puțin cam tristă pentru că nici Camille, nici
 Harry, ceilalți doi copii ai ei, nu veniseră, hotărând s-o
 viziteze pe Abby mai târziu, după ce se mai încălzea
 vremea. Numeroșii copii ai lui Camille și ai lui joel ar fi
 umplut singuri un cort care ar fi ocupat toată peluza.

¹ Rose Cottage înseamnă căsuța cu trandafiri, (n.tr.)

Jessica venise cu mama ei, ducesa văduvă de Netherby, născută Westcott - și cu fratele și cumnata ei, Averyși Anna, ducele și ducesa, și cei patru copii ai lor. Fusese o săptămână veselă, iar unica frustrare a Jessicai fusese faptul că nu reușise să rămână aproape nici un moment singură cu Abby. Nu-și mai văzuse de un secol cea mai bună prietenă, deși schimbaseră scrisori lungi cel puțin o dată pe săptămână. Și Abby fusese puțin cam dezamăgită, iar Gil sugerase ca Jessica să mai rămână câteva săptămâni, după ce toți ceilalți se întorceau la casele lor.

-Simplu, nu-i așa? se adresa Jessica unui interlocutor invizibil, așezat în fața ei în trăsură.

„S-o crezi tui”

Jessica își anunțase familia că va mai rămâne un timp la Rose Cottage, ca să îi ofere companie lui Abby. La urma urmei, avea 25 de ani, și nu mai trebuia cocoloșită ca o fetiță. Când va fi pregătită de plecare, Gil va rezerva un loc într-o diligentă, iar ca însoțitoare o va avea pe Rudi, camerista ei.

Din nefericire, familia ei - cel puțin partea care se exprima (a se citi partea feminină) - vedea altfel lucrurile. Cu toată vârsta ei înaintată, Jessica nu *putea* fi lăsată în urmă, pentru că asta ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă singură. Se părea că biata Ruth nu conta. Peste Jessica ar fi putut cădea tot felul de năpaste, sub forma tâlharilor la drumul mare, a bandiților, a hangiiilor neciopliți de la hanuri, a fiarelor sălbatice, a osiilor rupte sau a furtunilor și ploilor torențiale.

-Și în afară de asta, subliniase bunica ei, contesa văduvă de Riverdale, ca pentru a încheia discuția, pur și simplu nu se face ca o lady să călătorească singură, Jessica, după cum bine știi. Nici măcar una de vârsta mea.

Bunica trecuse binișor de 70.

Jessica protestase, dar nimeni nu o luase în seamă.

- Nu ai cum să rămâi aici, spusese în sfârșit mama

s

Marx/ Balogh

Jessică, pe un ton concludent, chiar dacă îți înțeleg dorința de a petrece mai mult timp cu Abigail - și a ei de a fi cu tine. Eu nu pot rămâne aici cu tine. Sezonul e pe cale de a începe și trebuie să mă pregătesc pentru mutarea la Londra. La tel și tu, Jessica. Poate că pu_{te} aranja ceva pentru altă dată.

Simplul gând de a se întoarce la Londra pentru a p_{ar} p_{ti} apa la toate distracțiile strălucitoare ale altui sezon. al șaselea - o făcu pe Jessica să se înfioare. Sau era al ¹ șaptelea? Pierduse socoteala. Nu că nu i-ar fi plăcut balurile și picnicurile, și concertele, și toate celelalte petreceri, și alte evenimente cu care se amuza înalta societate în lunile de primăvară, în timp ce Parlamentul era în ședință. Însă aceste distracții puteau deveni foarte repede repetitive și plictisitoare. Și ajungeai să vezi aceiași oameni an după an, oriunde mergeai.

Statutul ei neschimbat de celibatară era și mai evident la Londra decât la țară.

- Oh, mamă! protestase ea.

Mătușa Matilda îi zâmbise cu simpatie, dar ea nu avea nevoie de simpatie. Ci de un apărător.

Și atunci sărise în ajutorul ei Avery - fratele ei, ducele. Ascultase în tăcere conferința de familie, stând într-un colț al sufrageriei lui Gil și a lui Abby și ținând-o în brațe pe Beatrice, ultimul adaos al familiei sale, în timp ce ea își sugea degetul mare și un pliu al lavalierii sale cândva elaborat înnodată. Începuse să vorbească ot- tând, de parcă întregul proces i s-ar fi părut chinuitor de plictisitor, așa cum fără îndoială i se și părea.

- Îndrăznesc să spun că toți ați considera că Jessica ar fi ferită de orice pericol și scandal dacă s-ar întoarce acasă în trăsura ducală, însoțită de camerista ei, iar Edwin Goddard ar urma-o în altă trăsură, și fiecare vehicul ar fi înzestrat cu un vizitiu și un lacheu pe capră și jumătate de duzină de călăreți care să slujească drept escortă.

Marchizul de Dorchester, tatăl vitreg al lui Abby, chicotise.

- Şi toţi înveşmântaţi cu cele mai strălucitoare livrele ducale, nu-i așa, Netherby? Bineînțeles că da, răspunsese Avery ridicând din sprâncene de parcă ar fi fost surprins că cineva se îndoia de asta.

- E o idee splendidă, declarase radioasă Anna, privindu-și soțul și cumnata. Avery îi va trimite atunci când vei fi pregătită să te întorci, Jessica. Ce încântător va fi pentru tine și Ahby să va bucurați de puțin timp împreună, după iureșul sărbătoririlor de săptămâna trecută.

Și așa rămăsese. Deși Avery vorbea rareori în timpul întrunirilor de familie, atunci când *eh iar* vorbea, nimeni nu părea dispus să-i contrazică declarațiile. Jessica nu înțelesese niciodată motivul. Nu era un bărbat copleșitor de puternic, nici nu se purta ca atare. Era de înălțime medie. Și era subțire și grațios, cu păr foarte blond și un chip de o frumusețe angelică. Ar fi putut părea... ei bine, efeminat. Însă nu părea, și reușea cumva să emane mai multă putere decât ar fi avut dacă ar fi făcut pe grozavul, tiranizându-i pe alții, sau dacă ar fi ridicat măcar vocea. Jessica bănuia că cei mai mulți oameni care nu făceau parte dintre rudele lui mai apropiate se temeau de ei, dar nu înțelegeau de ce, așa cum nici ea nu înțelegea.

Rezultatul puținelor cuvinte pe care le rostise el după discuțiile interminabile care le precedaseră era că acum, la trei săptămâni de la plecarea tuturor, ea se întorcea la Londra, în centrul unei cavalcade care atrăgea priviri uluite și întrebări respectuoase în fiecare oraș, sat sau cătun prin care treceau.

Faptul că era femeie - sau mai degrabă că era o *lady* - avea cu siguranță frustrările lui, în ciuda tapițeriei luxoase care îi oferea atâta confort și a arcurilor care reușiseră să transforme călătoria pe drumurile englezești într-una aproape comodă. Știa că era lătară ca un copil, deși nu mai era copil. Domnul (Joddard, secretarul extrem de eficient al lui Avery, se ocupase de toate tranzacțiile de pe drum, astfel că Jessica de-abia deschisese gura după potopul de îmbrățișări și urări înlăcrimate de rămas-bun care îi însoțiseră plecarea în dimineața aceea, la Rose Cottage. Ruth nu era o însoțitoare adevărată. Deși era la slujba ei și era foarte loială, insista întotdeauna să păstreze o distanță cuviincioasă și respectuoasă între ei și stăpâna ei. Nu sporovăia niciodată despre tot felul de lucruri, așa cum îi păreau să facă slujnicele altor cloaște. De fapt, rareori vorbea, dacă nu era întrebată. ' f

Fusesse o călătorie foarte tăcută. ,o

Și îi oferise Jessica prea mult timp de gândire. Nu visase niciodată, în copilărie și adolescență, că va fi ajunge tot nemăritată la vârsta de 25 de ani. Ca majoritatea tinerelor, visase că va crește, se va îndrăgosti și se va căsători și își va întemeia propria familie, și totuși

cu mult înainte de a împlini 20 de ani, însă atunci C când împlinise 17 ani, cu un an înainte de mult-dori- t» tul ei debut în societate, avusese loc Marele Dezastru, t Întotdeauna considerase că aceste cuvinte ar fi trebuit scrise cu majuscule. Unchiul ei, Humphrey Westcott, î contele de Riverdale, murise, iar fiul său Harry, de 20 de i ani, moștenise titlul, proprietățile și averea lui. Asta până la descoperirea îngrozitoare că unchiul Humphrey fusese deja căsătorit în secret cu altcineva atunci când se căsătorise cu mătușa Viola, mama lui Harry - și a lui Caniille și a lui Abigail - cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Căsătoria mătușii Viola fusese una bigamă, deși nimeni nu o știuse, cu excepția unchiului Humphrey însuși. Harry fusese depozat de titlu și de toate celelalte, iar Cam iile și Abigail își pierduseră titlurile și dota. Mai grav era că toți trei își pierduseră legitimitatea. Nu mai aparțineau înaltei societăți.

întreaga familie Westcott se cutremurase din temelii, însă Jessica crezuse întotdeauna că ea suferise mai mult decât toți ceilalți, cu excepția mătușii Viola, a lui Camille, a lui Harry și a lui Abigail, bineînțeles." Pentru că Abby era cea mai bună prietenă a ei. Fuseseră întotdeauna mai mult surori decât verișoare. Visaseră să-și facă debutul împreună, chiar dacă Abby era cu un an mai mare decât Jessica. Visaseră să se îndrăgostească și să se căsătorească în același timp, poate chiar să aibă o orbitoare și măreață nuntă dublă. Visaseră să trăiască fericite până la adânci bătrâneți, întotdeauna cele mai apropiate prietene.

Marele Dezastru pusese capăt acestor visuri, în mod abrupt și crud.

Avery, tutorele lui Harry la vremea aceea, îi cumpărase o licență într-un regiment de infanterie, iar Harry plecase spre Spania și Portugalia, ca să lupte în Războaiele Peninsulare împotriva forțelor lui Napoleon Bonaparte. Pe lângă toate celelalte, Camille fusese părăsită de logodnicul ei, ticălosul viconte Uxbury. Abby nu mai avusese niciodată un sezon de debut, ci plecase alături de Camille spre Bath, ca să locuiască la bunica lor maternă. Mătușa Viola fugise la fratele ei, cleric în comitatul Dorset, cu care locuise o perioadă.

Iar Jessica, neatinsă material de tot acest dezastru, rămăsese jelind. Singură și neconsolată, cu speranțele zdrobite și visurile pierdute. Nu o mai interesa să continue vreunul dintre lucrurile la care îi dădea dreptul statutul ei privilegiat de Lady Jessica Archer, sora ducelui de Netherby. Pierduse orice interes față de sezonul ei de debut, față de a fi curtată și de a se căsători. Pentru că Abby nu putea împărtăși strălucirea și emoția cu ea, ci era întemnițată în casa bunicii ei din Bath. *întemnițată* nu păruse un cuvânt prea aspru.

Poate mai rău decât visurile pierdute și singurătatea fusese sentimentul inexplicabil de vinovăție al Jessicai, de parcă tot ce se întâmplase cu verii ei și în special cu Abby fusese din vina ei. De parcă ea voise cumva să-și declare superioritatea asupra lor. Urâse faptul că rămăsese nevătămată, că viața ei și cărarea netedă spre un viitor strălucitor rămăneau așa cum fuseseră întotdeauna. Nu era nimic care s-o oprească pe *ea* din a-și face debutul așa cum plănuise. Nu era nimic care s-o oprească pe *ea* din a încheia o căsătorie strălucită sau de a trăi fericită până la adânci bătrâneți. Putea încă să se aștepte să trăiască o viață de lux și privilegii pentru tot restul zilelor ei.

Spre deosebire de Abby. Părea atât, atât, *atât* de nedrept. De fapt, de atunci trecuseră opt ani, dar ea nu fusesc în stare să facă. Nu găsise niciodată un bărbat care
15-0 ispitească să fie egoistă. Alesese în schimb să rămână,

solidară cu verișoara ei, pe care viața o tratase atât de

s

Marx/ Balogh

nedrept. Dacă Abby trebuia să fie mereu nefericită, așa cum sigur că trebuia, atunci cel mai mic lucru pe care îl putea face Jessica era să fie și ea nefericită. Nu se îndrăgostise niciodată. Acum se îndoia că o va mai face vreodată sau că va putea s-o facă.

Însă trecuseră doi ani de când Abby găsise și iubirea, și fericirea cu Gil Bennington. Trăia în conacul acela spațios, cu numele lui încântător și grădina plină de flori, la marginea unui idilic sat englezesc. Avea un soț pe care era evident că-l adora, o fiică vitregă pe care o iubea de parcă ar fi fost a ei - Katy, fiica lui Gil dintr-o căsătorie precedentă - și un nou bebeluș care era dolofan și splendid și...

Și Jessica nu avea nimic. Chiar dacă avea totul. Era un paradox ciudat, și ridicol de plin de autocompătimire. Chiar și mai ridicol era faptul că în momentele de neatenție se surprindea cuprinsă de resentimente și ciudă față de Abby. De parcă verișoara ei o trădase atunci când găsise iubirea și fericirea sacrificate de Jessica de dragul ei.

Ce smintită fusese! Și ce lipsită de maturitate, de o maturitate pe care se părea că nu avea s-o găsească niciodată. Se sacrificase în ciuda faptului că Abby însăși o implorase să n-o facă, încercând de mai multe ori, chiar de la început, să o convingă că doar ea trebuia să îndure ce i se întâmplase, că va înfrunta totul și va găsi o cărare nouă, plină de sens. Și o găsise. Ultimele săptămâni o convinseseră pe Jessica, chiar dacă mai avea încă îndoieli, că verișoara ei nu se mulțumise să accepte puținul care i se oferise, ci că era cu adevărat foarte fericită. Și la fel era și soțul ei. Ambii erau foarte devotați copiilor lor.

Jessica se bucurase foarte mult de aceste săptămâni - și le îndurase cu greu, în același timp.

Fusese lăsată în urmă. Prin propria alegere.

Ei bine, se terminase cu asra. Observând strălucirea liniștită care părea s-o învăluie pe verișoara ei, luase o hotărâre. Anul *acesta*, sezonul *acesta*, al șaselea - sau al șaptelea? - își va alege un soț. Nu se aștepta să fie dificil, în ciuda vârstei ei și a faptului că Londra avea să fie practic inundată de o nouă recoltă de fete tinere și drăguțe, proaspăt ieșite din școală și dornice de a pune mâna pe cele mai dorite premii pe care le putea oferi marele târg al căsătoriilor. În timpul primului ei sezon dobândise un număr destul de mare de admiratori devotați, în ciuda faptului că nu făcuse nici un efort pentru a-i atrage sau încuraja, iar numărul acela crescuse inexplicabil cu fiecare an, inclusiv ultimul.

Bineînțeles că nu toți domnii aceia aveau să fie nerăbdători să-i ofere căsătoria la primul semn de interes din partea ei. Unii rămâneau fără îndoială în orbita ei doar pentru că era la modă să oftezi după Lady Jessica Archer și aveau să fie întotdeauna dispuși să-i aducă o băutură răcoritoare, să danseze cu ea, să converseze cu ea sau să fie pur și simplu văzuți în compania ei. La urma urmei, nu strica niciodată ca un bărbat să fie văzut în compania surorii unui duce, a unei fete care fusese considerată ani la rând ca un diamant de primă clasă. Interesul lor nu însemna neapărat că voiau să se și căsătorească cu ea.

Însă cu siguranță că unii dintre bărbații aceia ar fi devenit pretendenți serioși, dacă li s-ar fi oferit măcar jumătate de șansă. La urma urmei, ea era extrem de eligibilă. Și bogată. Și chiar dacă nu se fălea cu înfățișarea ei, oglinda îi spunea că arăta și acum așa cum arătase atunci când era fată - nu avea riduri, nici păr alb, nici nu i se fleșcăise tenul. La urma urmei, avea *doar* 25 de ani.

Zâmbi ușor când se uită la Ruth, care stătea încă foarte dreaptă în colțul ei de pe bancheta din față, cu capul

întors și acum spre fereastră. Dacă nu avea grijă, avea să se înțepenească ceafa.

În timp ce Jessica se uita, unul dintre călăreți trecu pe lângă fereastră de parcă ar fi pornit într-o misiune. Rămase câteva momente în câmpul privirii ei, vorbi ceva cu vizitiul, după cât se părea.

„Măcar dacă as avea un admirator cu care să *vreau* mă căsătoresc”, se gândi Jessica, întorcându-se la proaspăta ei hotărâre. Însă din nefericire nu era nimeni. Erau câțiva pe care îi plăcea. De fapt, nici unul nu-i *displăcea*. Dar... Ei bine, va trebui să ia o decizie bazându-se pe considerente practice, nu sentimentale. Pe rațiune. La urma urmei, acesta era factorul care hotăra majoritatea căsătoriilor din înalta societate. Nașterea și averea, urmate de vârstă și dispoziție.

Gata cu visurile din tinerețe. Gata cu iubirea, romantismul și fericirea până la adânci bătrâneți.

Abby fusese îngrozită. Pentru că bineînțeles că Jessica îi spusese despre noua ei hotărâre, presupunând că avea să fie încântată. Și așa cum făcea întotdeauna când erau împreună, verișoara ei o împiorase să găsească puțină fericire, ca să poată fi și ea în sfârșit fericită pe deplin.

-Naștere și avere, Jess? întrebă Abby, încruntându-se. Vârstă și dispoziție? Dar cum rămâne cu dragostea?

-Aș putea aștepta la nesfârșit. Nu am simțit niciodată

s

Marx/ Balogh

măcar o scânteie din ce numesc oamenii a te îndrăgosti. Nu mă îndoiesc că alții se îndrăgostesc, dar știu că dragostea romantică nu e pentru mine. Nu la vârsta mea. Așa că...

-Jess, spusese Abby, înclinându-se peste spațiul dintre ele și prinzând-o de ambele mâini. Se va întâmpla. Mie mi s-a întâmplat. Am crezut din tot sufletul că nu avea să mi se întâmple niciodată. Și când l-am întâlnit pentru prima dată pe Gil, l-am considerat ultimul bărbat din lume de care n-ai fi putut îndrăgosti. Dar m-am îndrăgostit și - oh, Jess, *trebuie* să mă crezi - e cel mai frumos lucru din lume. Să iubești și să fii iubit. Nu trebuie să te lași înfrântă și să renunți la speranță. Oh, te rog să nu faci! Ai *doar* 25 de ani. Și ai fost făcută pentru iubire. Așteaptă până o găsești. Se va întâmpla.

-Promiți.⁷ întrebasese Jessica și răsese, deși o parte din ea plângea în tăcere.

- Promit, răspunsese Abby cu ferventă convingere.

De parcă cineva ar avea puterea de a promite un asemenea lucru pentru altcineva. Pur și simplu, nu se va întâmpla, se gândi Jessica acum. Și se săturase de statutul ei de celibatară. Voia un soț, un cămin și o familie - și lucrurile acestea nu erau de neatins. Chiar dimpotrivă. Voia să *se maturizeze*. Era de mult timpul.

Gândurile ei se întrerupseră atunci când trăsura întoarse brusc spre dreapta, iar Jessica văzu că trăgea în curtea pietruită cu dale a unui han respectabil, deși cu siguranță nu cel planificat pentru a-și petrece noaptea. Călătoria lor fusese întârziată cu două ore, pentru că se opriseră să ia o gustare și să schimbe caii. Apoi fusese o problemă cu una dintre roțile trăsorii în care călătorea domnul Goddard. Întârzierea însemna că erau la câteva ore distanță de destinația lor din ziua aceea, și acesta era un gând obositor. Cu siguranță că întunericul îi va prinde înainte de a ajunge și nu vor mai avea timp decât de o gustare întârziată și de o retragere imediată la culcare. Să fi decis domnul Goddard să rămână în schimb aici? Nu-și putea imagina de ce altceva ar fi oprit. Rândașii și grăjdarii ieșiră în grabă în curte. Domnul Goddard coborî din trăsura lui și se îndreptă hotărât spre ușa hanului. Jessica se lăsă pe spate și așteptă deznodământul. Pe durata călătoriei, fie că îi plăcea, fie că nu, domnul Goddard lua locul lui Avery. Fratele ei i-o spusese limpede cu câteva săptămâni în urmă, în modul lui obișnuit, pe jumătate plictisit, în timp ce-și luau rămas-bun.

-Aș fi recunoscător, Jessica, dacă m-ai vedea pe mine atunci când te vei uita la Edwin Goddard în drumul spre Londra și dacă mă vei auzi pe mine atunci c[^] va vorbi.

Ea îi zâmbise.

-Domnul Goddard nu arată și nu vorbește deloc ca tine, Avery.

El ridicase aproape până la ochi monoclul împodobit cu pietre prețioase.

- Chiar așa, zisese încet, iar ea răsese.

Însă se înțeleseseră unul pe altul. Dacă domnul Goddard spunea acum că vor rămâne acolo peste noapte, atunci așa va fi. Dacă spunea că vor continua drumul spre hanul la care rezervaseră camere, atunci vor continua. Nu avea rost să-și exprime preferințele sau să facă tărăboi. Domnul Goddard seva mulțumi să încuviințeze respectuos și să meargă mai departe cu ce hotărâse. Era mai bine să nu se umilească exprimând o opinie contrară. Jessica închise ochii și sprijini capul de perna din spate. În general, spera că vor rămâne, deși călătoria de mâine va fi mai lungă, bineînțeles.

Așteptarea i se păru interminabilă, deși probabil că nu durase mai mult de zece minute. Apoi domnul Goddard reapăru din han și deschise portiera trăsurii, ca să o informeze pe Jessica că aveau să rămână acolo. Cea mai bună încăpere din casă, departe de zgomotul și aglomerația din curte, fusese rezervată pentru ea, îi explică el, și era instalat un pat de campanie pentru Ruth. În timpul nopții, unul dintre oamenii Excelenței Sale va staționa în fața ușii ei, în cazul în care ar dori ceva sau s-ar teme pentru siguranța ei. Singurul salon privat cu care se lăuda hanul, alături de sala publică de mese de la etajul principal, fusese rezervat pentru folosul ei, ca să poată servi cina și ceaiul de după aceea în pace și intimitate.

Și fără ca masele necioplite să caște gura la ea, presu-puse Jessica cu un oftat lăuntric. Prin urmare, avea să cineze într-o mare singurătate, pentru că, deși domnul Goddard lua masa uneori cu Avery atunci când erau doar ei doi, nu se așeza niciodată la masă cu altul dintre membrii familiei. Deși gentleman prin naștere, secretarul fratelui ei respecta scrupulos detaliile etichetei sociale. Acum cobor a scările, apoi îi oferea mâna ca s-o ajute să coboare înainte de a o escorta înăuntru.

Holul în care pășiră era pustiu, dar nu tăcut. O larmă de glasuri, râsete și clinchete de pahare, ca și mirosul clar de bere, venea prin ușa deschisă a unei încăperi care era probabil cârciuma, în stânga lor. Alături era sala de mese. Prin panourile de sticlă aflate de o parte și de alta a ușii închise, Jessica văzu mesele puse cu fețe albe și argintărie, în acest moment al zilei sala era pustie, pentru

că era prea târziu pentru ceai și puțin cam prea devreme

s

Marx/ Balogh

pentru cină. Hiroul de recepție era în dreapta lor. Dincolo de el era o scară care ducea la etajele de sus.

Părea un loc foarte decent. Și de fapt, nu era treaba ei să descopere cum era în realitate. Era treaba domnului Oddard, iar el era demn de toată încrederea. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi rămas în slujba lui Avery. Jessica aștepta cu nerăbdare să ajungă sus în camera ei, unde să poată să-și scoată boneta și mănușile, să se spele pe fala, să-și scoată acele din păr măcar pentru puțin timp și poate chiar să se întindă pe pat înainte de a se pregăti pentru cină. Ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat ar fi fost să iasă afară și să se plimbe prin sat sau pe un drumeag de țară. Nu ar fi contat care. Ar fi fost încântător să-și întindă picioarele și să respire puțin aer proaspăt. Însă știa că, dacă s-ar fi hotărât să acționeze conform dorințelor ei, o întreagă escortă de călăreți zdraveni și Ruth ar fi fost obligați să o însoțească, iar ea nu s-ar mai fi putut bucura nici măcar o clipă. Și probabil că nici ei.

Domnul Goddard arăta spre scări cu un braț întins respectuos, apoi o lua înaintea ei - ca nu cumva să fie vreun bandit la capătul scării, gara să sară pe ea, presupuse Jessica. De asemenea, avea să deschidă ușa dormitorului ei - pe care îl inspectase deja, fără îndoială - și să pășească înăuntru ca să arunce o privire înainte de a ieși și a-i permite să intre împreună cu Ruth, pentru a închi de apoi ușa după ele.

Totuși, chiar înainte de a face un pas spre scară, o ușă închisă din partea opusă a holului se deschise brusc și ieșiră doi bărbați, primul strecurându-se înapoi, cu ambele mâini ridicate și palmele întinse, de parcă l-ar fi oprit pe cel de-al doilea să vină după el.

-A fost complet neprevăzut - vă asigur, domnule, spunea primul bărbat. Dar cum aș putea... întoarce capul și văzu că avea spectatori. Se opri brusc, părând considerabil de agitat. Mâinile îi căzură pe lângă el și se înclină adânc. Milady, vă implor...

Însă domnul Goddard făcuse deja un pas înainte și îl întrerupse.

- E vreo problemă? întrebă el scurt.

Cel de-al doilea bărbat ținea în mână o carte. Era închisă, dar ținea degetul între pagini, probabil ca să nu piardă locul la care ajunsese înainte de a fi întrerupt. Era un bărbat înalt, probabil în jur de 30 de ani, lat în umeri, solid, cu părul castaniu mai lung decât prevedea moda, cu tenul vizibil bronzat, cu trăsături nici chiar frumoase, nici chiar urâte și nici chiar banale. Era îmbrăcat decent, dar

fără pretenții de eleganță. Hainele păreau să urmărească mai degrabă confortul lui, nu moda. Cizmele îi erau destul de uzate. Părea enervat. Și o măsură pe Jessica, din vârful bonetei până la vârfurile pantofilor din piele de ied, de culoarea lavandei. Ceea ce văzu nu păru să-i îmbunătățească dispoziția.

-Aceasta este doamna pentru care trebuie să părăsesc salonul particular pentru care am plătit o sumă frumoasă? întrebă el, adresându-se probabil primului bărbat, care trebuia să fie proprietarul.

- Vă implor să mă iertați, milady, zise proprietarul cu altă plecăciune și un zâmbet care îi întinse buzele, dar nu se reflectă pe nici o altă parte a feței. Apoi făcu un gest larg spre scări. Camera dumneavoastră e pregătită. Cred că...

Domnul Goddard îl întrerupse din nou.

- îți *mulțumesc*, zise el, pe un ton rece și ferm. Cred că treaba asta poate fi lăsată în mâinile tale, hangiuile.

Și o îndreptă din nou pe Jessica spre scări.

Adică domnul acesta rezervase salonul particular, iar acum era evacuat din cauza ei? Era un lucru pe care domnul Goddard l-ar fi putut aranja cu ușurință, bineînțeles, având toată greutatea autorității ducale în spatele lui. Rămânea de văzut dacă oaspetele avea să se retragă cu umilință. Nu *părea* umilit. Nici nu arăta ca un gentleman, nici nu se purta ca atare. Ce gentleman ar fi vorbit deschis despre bani în fața străinilor? Și ce gentleman ar fi măsurat o lady din cap până în picioare cu atâta îndrăzneală sau cu o dezaprobare atât de fățișă? Clasa de mijloc, ghici Jessica. Un negustor, poate un om de afaceri cu oarecare dare de mână. Probabil că avea bani ca să stea la un han, chiar la unul ca acesta, de o calitate nu chiar atât de superioară, și să plătească pentru salonul lui particular.

Jessica înclină fruntea spre el, cu o curtoazie rece.

-Vă mulțumesc, murmură ea înainte de a se îndrepta spre scară și spre sanctuarul camerei sale.

Necunoscutul se înclină, o plecăciune schițată, cu siguranță intenționat batjocoritoare, care includea o ușoară înfloritură a mâinii care nu ținea cartea și o înclinare a capului.

-Vă cer iertare, Lady Jessica, zise domnul Goddard când ajunseră în capătul scărilor. Voi avea o discuție cu proprietarul, care nu pare să-și controleze casa așa cum se cuvine.

Și o conduse în camera ei.

„E destul de frustrant să fii femeie”, se gândi din nou Jessica în timp ce ușa se închidea în spatele ei și al lui

Ruth. Dar și bărbații aveau neplăcerile lor. Ce ar fi putut

s

Marx/ Balogh

face oaspetele acela? Să refuze categoric să evacueze salonul și să se confrunte cu însuși domnul Goddard? II va mitui oare proprietarul cu o masă gratis în sala publică de mese? Părea să fie destul de conștient de valoarea banilor. Dar nu era treaba ei. Domnul Goddard avea să se ocupe de tot, în folosul ei.

-Spune-mi că este apă caldă în urciorul acela, Ruth,

-Este, milady, o asigură camerista după ce cuprinse urciorul cu apă în palme.

Bineînțeles că era. De ce mai întrebuse? Domnul Goddard se ocupase de asta, înainte de a o escorta înăuntru.

capitolul 2

Gabriel Thorne așteptă ca doamna nou-sosită să dispară pe scări cu însoțitorii ei, ca să nu-l mai audă, apoi vorbi din nou.

Ea era Lady Jessica Archer, fiica răposatului duce de Netherby, sora actualului duce. Era delicios de încântătoare și costisitor îmbrăcată cu haine care erau fără îndoială ultimul răcnet al modei feminine. Era aproape sigur bogată, privilegiată, răsfățată, nobilă și arogantă. Era cu siguranță obișnuită să facă așa cum voia în totul și în toate, cu o simplă ridicare din deget. Toți cei din jurul ei trebuiau să alerge în toate părțile și să-i satisfacă orice moft. Hangiul îl informase că ea avusese o întârziere pe drum. Cu siguranță că asta trebuie să fi provocat o criză de nervi. Fusese forțată să se oprească peste noapte înainte de destinația plănuită - aproape sigur un han sau un hotel cu mult superior acestuia, deși nici acesta nu era o baracă. Și, după ce descoperise un alt loc de oprire, făcuse inoportuna descoperire că se lăuda cu un singur salon particular - *care era deja ocupat*.

Bineînțeles că un asemenea fapt nu o deconcertase nici măcar o clipă pe Lady Jessica Archer. Probabil că îi spusese pur și simplu majordomului ei să evacueze oaspetele care ocupase deja încăperea și să o instaleze pe ea în loc. Faptul că deranja respectivul oaspete nu-i *trecuse* prin minte - și nici posibilitatea că acesta ar fi putut să refuze să plece.

Fusese foarte ispitit să facă exact asta.

Poate că fusese un noroc că obișnuia să ia o cameră care dădea spre curtea hanului, ca să-și poată supraveghea mai bine caii. Cele mai bune camere, cele pe care le ceruse ea probabil, trebuie să fi fost cât se poate de darre de ușa din față a hanului. Dacă nu ar fi existat un salon particular, probabil că ar fi cerut ca sala de mese să fie pregătită doar pentru ea, în timp ce ceilalți oaspeți ar fi fost siliți să mănânce în disconfortul camerelor lor.

Oh, probabil că era nedrept să judece femeia bazându-se pe niște dovezi atât de nesemnificative și fără so cunoască. Era nedrept să fie nespus de iritat de ea și să o antipatizeze pe loc. Și era imposibil să facă altfel. Chiar și mulțumirea ei fusese rostită cu un fel de condescendență înghețată care o făcea lipsită de sens.

Iritarea și chiar fxiția pe care le simțea îl luaseră prin surprindere. Pentru că lucrul care le provocase fusese, de fapt, un fleac. Poate că adevărata cauză a enervării lui era faptul că se afla din nou în Anglia. Uitase cum puteau fi doamnele englezoaice. Uitase cât de servile puteau fi clasele de jos atunci când aveau de-a face cu clasele de sus, mai ales cu aristocrația. Hangiul îl înfuriase. Și la fel de mult îl înfuriase înțelegerea că, de fapt, omul nu avea de ales. Regreta că se întorsese. Deși nu prea avea ce face, dacă nu voia să întoarcă spatele unei persoane pe care o iubise.

-O să vă mutați din salon atunci, domnule? întrebă hangiul, cu vocea încă neliniștită. Voi rezerva cea mai bună masă din sala de mese pentru dumneavoastră, cea dintre șemineu și fereastră. Și cina dumneavoastră, și berea, și toate băuturile pe care le veți bea vor fi gratuite în seara asta. O să vă înapoiez în întregime banii pe care i-ați plătit pentru salonul particular, deși l-ați folosit deja în ultimele două ore.

- Da, așa vei face, răspunse Gabriel pe un ton tăios.

Hangiul se relaxa vizibil, în ciuda asprimii cu care vorbea Gabriel.

-E foarte generos din partea dumneavoastră, clonv nule, chiar dacă...

Restul propoziției i se stinse pe buze atunci când Gabriel îl privi fix.

- Da, zise Gabriel. Este.

Pentru că ar fi putut să se împotrivescă. Nu exista o lege care spunea că ocuparea înseamnă nouăzeci la sută din posesie? Aproape că i-ar fi plăcut să se confrunte cu majordomul acela cu aere de superioritate. Din nefericire, avea un simțământ înăscut de curtoazie care îi spunea că o lady care călătorea singură, însoțită doar de servitori, trebuia cu adevărat să se bucure de intimitatea unui salon. Chiar și o lady rece și arogantă.

Se întoarse în camera lui și puse o batistă împăturită între paginile cărții ca să însemneze locul.

Lady Jessica Archer. Sora ducelui de Netherby. După toate probabilitățile, se îndrepta spre Londra. Pastele trecuse, iar sezonul de primăvară probabil că era în toi, cu miile lui de baluri, serate, petreceri în aer liber și alte evenimente mondene. Marele târg al căsătoriilor. Se întrebă de ce mai era ea încă necăsătorită. Nu era o fată tânără și neștiutoare. Dacă ar fi fost, nu ar fi călătorit doar cu un majordom și o cameristă care s-o protejeze.

Dar chiar în timp ce se gândea la asta, se îndreptă

s

Marx/ Balogh

spre fereastra camerei lui ca să se uite în curtea de jos. Zâmbi și clătină din cap cu neîncredere uimită în timp ce urmărea forfota de acolo. Erau două trăsură mărișoare una dintre ele cu un blazon - blazonul ducal? - împodobind îndrăzneț portiera dinspre el. O a treia, cumva mai umilă - deși clasificarea era relativă - aparținea probabil aceluiași grup, pentru că Gabriel nu văzuse pe altcineva sosind în ultima oră. Curtea era plină de bărbați masivi toți înveșmântați cu aceeași livrea țipătoare. Probabil că această cavalcadă arăta ca un circ ambulant atunci când pornea la drum.

Prin urmare, Lady Jessica Archer nu era protejată doar de un majordom și o cameristă. Era la fel de bine păzită ca o regină. Era o marfă prețioasă. Și avea toată trufia la care te-ai fi așteptat de la o asemenea femeie. Felul în care înclinase fruntea atunci când îi mulțumise vorbea cât se poate de clar despre o viață de privilegii aristocratice și titluri. El ar fi putut fi la fel de bine un vierme sub pantofii aceia fini din piele de ied.

Cât de șocant de indiscret fusese hangul atunci când îi dezvăluise identitatea ca să-l convingă să renunțe la salonul particular pentru care plățise. Nu-și dăduse seama că Gabriel ar fi fost mult mai dispus să îl cedeze unei domnișoare necunoscute și umile, și nu privilegiatei fiice a ducelui. Bănuia că asta era urmarea faptului că petrecuse treisprezece din cei 32 de ani ai săi în America.

Lady Jessica Archer. Sora unui duce. Arogantă. Cu titlu. Antipatică, cel puțin la prima întâlnire.

Dar... Dar dacă se gândea la ea din alt punct de vedere, era poate perfectă. Atât de perfectă, încât s-ar fi putut căsători cu ea.

Acest gând absurd îl făcu să chicotească tare.

Era ciudat, nefamiliar să fie din nou în Anglia. Bineînțeles că trăise departe toată viața lui adultă - de când avea 19

13

Mnrxj Balogh

ani, de fapt. Însă îi plăcuse America și până de curând nu avusese de gând s-o părăsească. Când ajunsese în Boston, folosind numele de fată al mamei lui, Thorne, nu avea decât hainele de pe el, un mic sac și bani cât să-și plătească masa și casa pentru două săptămâni, dacă găsea o pensiune ieftină. Apelase la Cyrus Thorne, un văr al mamei sale rămas văduv, și omul îl angajase ca funcționar în unul din depozitele sale și îi dăduse o cămăruță întunecoasă din podul casei lui în care să doarmă. De la începuturile acestea modeste, Gabriel își dovedise vrednicia și ajunsese mâna dreaptă a vărului sau la vârsta de 25 de ani. Fusese mutat într-o cameră spațioasă de la etaj, care era doar a lui. Mai important, Cyrus îl adoptase oficial ca fiu pentru că mariajul lui nu produsese nici un copil înainte de moartea soției. Numele lui Gábiel fusese schimbat legal în Thorne. 5- ? devenise moștenitorul oficial al tuturor posesiunilor lui C>TUS.

Fusese o schimbare de soartă amețitoare, însă Gabri| ^ dăruise în schimb muncă grea, recunoștință și afectiune. Ajunsese să înțeleagă de ce Cyrus fusese un mare fãi \ vorit al mamei sale și de ce i se rupsesse inima atunci f când acesta plecase în America pentru a-și căuta nora cui. Tatăl lui Gábiel îi povestise despre asta. Mama lui 1 Gábiel murise la nașterea surorii lui, moartă și ea. Și Cyrus își amintea de ea cu dragoste.

La un an și ceva de la adopția lui Gábiel, Cyrus murise căzând de pe docuri în timp ce asista la încărcarea unui dintre vapoarele sale. Fusese un accident care nu ar fi trebuit să aibă urmări deosebit de serioase, dar care se dovedise fatal.

În acest mod șocant, Gábiel ajunsese un om foarte bogat la 26 de ani, cu răspunderi uriașe pentru o persoană atât de tânără. Avea o casă mare, o afacere înfloritoare de import-export și o mică flotă de vase. Avea câteva sute de angajați. Era cineva în societatea din Boston și un bărbat foarte căutat, mai ales de matroanele cu fiice de măritat, care își doreau tineri destoinici cu avere.

Îi plăcuse să fie în centrul atenției. Pierduse vremea cu câteva dintre fiice, deși nu ajunsese niciodată să se simtă obligat să o ceară în căsătorie pe vreuna dintre ele. Se bucurase de viață în general. Munca i se potrivea și îi umplea zilele cu provocări și activitate. Bostonul fc mătă de energie și optimism. În câțiva ani își extinsese afacerea, adăugase alte vase la flota sa și devenise mai bogat decât fusese vărul său vreodată. În plus, mărirea lărilor tuturor muncitorilor săi și îmbunătățise

condiții! de muncă. încheiase asigurări medicale pentru angli săi, chiar pentru cei mai umili, și plă. con^ pentru cei care erau bolnavi sau aveau accidente de

14

muncă.

Fusese fericit, deși nu se gândise niciodată să folosească acest cuvânt pe vremea aceea. Era prea ocupat să trăiască viața pe care i-o aduseseră munca grea și norocul pur. Totuși, ar fi dat totul ca să-l aibă înapoi pe Cyrus. Ii trebuise mult timp ca să se vindece de durerea pierderii lui.

Poate că ar fi uitat de viața lui din Anglia, sau ar fi lăsat-o măcar să alunece în amintirile îndepărtate, dacă nu ar fi fost scrisorile de la Mary Beck, care soseau de două sau trei ori pe an. Ea era singura persoană căreia îi scrisese după ce ajunsese în America. Știa că și-ar fi făcut griji pentru el dacă nu i-ar fi scris. Și simțise nevoia de a păstra legătura aceea fragilă cu trecutul său.

În ciuda voinței lui, citea cu aviditate scrisorile pentru fragmentele de bârfe locale pe care le strecura ea. Căuta, deși nu întrebese niciodată, o aluzie, orice aluzie, la faptul că adevărul despre cele petrecute înainte de plecarea lui era cunoscut de toată lumea și nu mai continua să fie falsificat. În prima lui scrisoare o pusese pe Mary să jure ca va păstra secretul, deși nu fusese necesar. Ea nu spusese nimic despre el, nimănui, și îl asigurase de asta în scrisoarea de răspuns, spunând că nu avea s-o facă în nici o împrejurare. El o crezuse pe cuvânt atunci, și încă o credea.

Poate că nu ar fi trebuit să înceapă corespondența. Poare că ar fi fost mai bine să nu știe nimic, să rupă toate legăturile, să se mulțumească să fie mort pentru toți și pentru tot ce lăsase în urmă. Chiar și pentru Mary.

În anul de după moartea prematură a lui Cyrus, scrisoarea din primăvară a lui Mary îi aduse vești despre alte trei morți șocante. Sora ei, Julius - cumnatul ei - Și nepotul ei muriseră în vara precedentă, chiar după ce îi scrisese ultima scrisoare din anul acela. O epidemie subită de tifos îi luase împreună cu alți câțiva oameni din vecinătate, deși nu se atinsese de Mary, care *Mary Balogh*

ia cu o pustnică în căsuța ei dintr-un colț al domeniului trăia cu o lui familiei.

Vestea în sine fusese uluitoare, dar avusese reu, cusiuni care aveau să complice până la urma viața lui Gabriel și să-l oblige să se întoarcă în Anglia I entru că Julius Rochford, cumnatul lui Mary și unchiul lui Gabriel, fusese și conte de Lyndale. Philip, unicul său fiu și moștenitor, desi căsătorit, nu avea fiu - cel puțin nu

legitimi. Si murise cu o zi înaintea tatălui sau Gabriel, fiul și unicul copil al răposatului Arthur Rochford, f_{ra}. tele mai mic al lui Julius, era prin urmare succesorul unchiului său.

Era contele de Lyndale.

Nu fusese *deloc* fericit de asta sau de moartea mătușii lui, care fusese slabă, șovăielnică, bună și fără nici o însemnătate în casa soțului ei. Regretase și moartea unchiului său. Dar nu jelise deloc pierderea vărului său.

Ar fi putut să ignore această schimbare de statut pentru tot restul vieții, și o făcuse timp de șase ani, după ce primise vestea în scrisoarea de la Mary. Nimeni nu știa unde era - cu excepția lui Mary însăși, și ea nu avea să spună, pentru că promisese. Dacă se întreprinsese vreo căutare a lui, și nu se îndoia că fuseseră niște tentative lipsite de convingere de a descoperi domiciliul noului conte sau măcar dacă mai trăia, atunci aceasta eșuase, fără să îi dea de urmă. Atunci când cumpăraseră biletul spre America i se păruse o precauție cam inutilă să folosească numele mamei sale în locul numelui său. Însă se dovedise până la urmă un lucru înțelept. După un anumit număr de ani - oare șapte? - avea să fie declarat *t iar* următorul în lima succesiunii avea <5

moștenească titlul și tot ce ținea de el. Acesta avea să fie Manley Rochford, vărul său de gradul al doilea, pe care Gabriel nu și-l amintea cu o dragoste mai mare decât simțise față de Philip. Dar...

Fie ca Manley și toți urmașii lui să trăiască fericiți la adânci bătrâneți. Sau nu. Lui Gabriel oricum până

~ ic: ce se întâmplase era istorie veche. Nu voia și îri race cu uduL proprietatea sau pompa și ceremonia ^ care avea acum dreptul ca *pair* al regatului critanic. era perrect mulai mit cu viața lui așa cum era .fi nu voia sa mai aibă de-a face cu .Anglia.

Numai cȳ acolo era Man*. Sora mătușii lui. Mary, cu riciorui e: strâmb, spinarea cocârjată, mâna deformată înrânșarea banală. Mary, cu căsuța ei acoperită cu stuf și zracina ce flori de o frumusețe care îți tăia răsuflarea, cu pericui de legume și grădina de ierburi medicinale, cu ri-iciife ú cainii ei - toci vagabonzi, deși ea insista că ei o adoptaseră pe ea. Mar,-, cu cărțile și broderia ei, cu mulțumirea de neînțeleș pe care o simțea pentru viață. Mary. care se confrunta acum cu amenințarea evacuării. Manley Rochford, moștenitorul titlului după Gabriel, acționa deja conform perspectivelor. în ultimul an își mutase familia la Brierley Hali, de parcă ar fi avut dreptui, ú prelu3.se conducerea domeniului. Concediase administratorul care lucra acolo de ani buni, deși nu avea

nici un drept legal de a o face, și mai mult de jumătate dintre servitori, din casă și din afara ei, ca să-i înlocuiască cu servitorii lui. Fiul său, din câte se părea un tânăr

16

inutil, făcea pe lordul prin împrejurimi. Toate aceste lucruri în sine nu ar fi provocat decât o ridicare de umeri din partea lui Gabriel. Nu aveau decât, din partea lui.

Dar... Mari ley mersese cu un pas prea departe. O

s

Marx/ Balogh

avertizai pe Mary Beck ca va trebui să-i părăsească proprietatea atunci când va deveni conte. Subliniască ea nu era membră a familiei Rochford și nu avea nici un drept la mila lui. Mai mult, reprezenta un inconvenient pentru vecinătate, pentru că toți credeau că folosise vrăjitoria ca *>ă aducă epidemia de tifos asupra surorii, cumnatului •>) nepotului ei, precum și asupra mai multor vecini. O informase că el trebuia să ia în considerare siguranța familiei lui. Și trebuia să se gândească și la vecini, care se temeau să pună piciorul pe domeniul Brierley atât timp cât Mary trăia pe el. „Nimic din toate astea nu e adevărat, ^cu excep^ faptului că nu sunt o Rochford, Gabriel , îi scrisese'^ într-o scrisoare. „Știu că nu e. Vecinii nu sunt atât^ superstițioși sau cruzi. Dar trebuie să plec ori_{cuni} Te rog să vii acasă."

Fusese singura ocazie în care încercase să îl determin să facă ceva. Ar fi putut să facă și mai multe presiuni asy. pra lui, bineînțeles, dacă ar fi spus că știa unde putea fi găsit ca să se protejeze. însă Gabriel știa că nu ar fi fă_{cui} asta. Nu Mary.

Se gândise să o aducă în America, să o instaleze într-un apartament confortabil și doar al ei în casa lui și să-i dăruiască o parte din considerabila lui grădină, sau chiar pe toată dacă voia, pentru folosul ei propriu. însă călătoria ar fi putut s-o ucidă. Și nu și-o putea imagina fericită în altă parte, doar în căsuța ei, acolo unde trăise de când o știa. Și ce ar fi făcut cu toate animalele pe care le adunase? Ar fi putut părea un lucru fără însemnătate, dar ele erau familia lui Mary, și ținea la ele așa cum o altă femeie ar fi ținut la soțul și copiii ei.

Se gândise să găsească un agent bun la Londra și să numească la Brierley un nou administrator, administratorul său, o persoană capabilă să ia decizii sănătoase și să-și exercite autoritatea, prezentându-i raportul lui Gabriel o dată sau de două ori pe an. însă dacă ar fi făcut asta ar fi dezvăluit că el, Gabriel, era încă în viață Și dacă ar fi dezvăluit asta, atunci nu ar mai fi avut pace în America. Toată lumea s-ar fi așteptat ca el să se întoarcă acasă în Anglia, ca să-și preia moștenirea și să-și îndeplinească îndatoririle și responsabilitățile d_e pair al regatului. Chiar dacă se ținea tare și refuza să meargă adevărul ar fi ieșit la iveală cu siguranță î_n Boston s_i toată viața lui s-ar fi schimbat. Probabil nu în **bine** îi _{zu} cea să fie respectat, chiar curtat. Dar nu i-ar fi pla_{cut}^{P*} fie lingușit.

Ultima scrisoare de la Mary 11 întorsese viața p_{ec}Jnc își dăduse seama de asta din momentul în care rup[^]

sigiliul și o citise. II torța se să aleagă între viața pe care și-o construise în America și viața pe care o lăsase în urmă în Anglia. Alegerea ar fi trebuit să fie ridicol de ușor de luat.

Dar era și Marș*.

Făra nici o tragere de inimă, își lăsase afacerea în mâinile lui Miles Perrott, asistentul și prietenul său apropiat, căruia i-ar fi încredințat viața - și căruia îi *încredință* afacerile lui. II tăcu partener, își închirie casa pentru doi ani. făcu numeroase alte aranjamente, toate în două luni, și pomi cu vaporul spre casă, cu doar câteva luni înainte de a fi declarat mort oficial.

Ciudată alegere a cuvintelor - *spre casă*. Casa lui era în Boston. Odată ce își restabilea autoritatea în Anglia și făcea unele aranjamente pentru bunul mers al tuturor proprietăților lui de acolo, putea să se întoarcă, își spuse el în timp ce privea America dispărând la orizont, înlocuită de întinderea nemărginită a oceanului. Însă acele *aranjamente*, recunosc fața de sine în nesfârșitele zile și nopți ale călătoriei, aveau să tragă după ele mult mai multe lucruri decât voia să creadă. Chiar și în Boston își dorise un moștenitor căruia să-i lase afacerea și averea pe care o strânsese, însă aici nevoia era mult mai urgentă. Pentru că în Anglia nu avea opțiunea de a face un testament și 2 lăsa totul oricui voia. în Anglia existau reguli și legi, cel puțin pentru aristocrație. Dacă erai conte de Lyndale și mureai fără moștenitori de gen masculin - și ții tatăi lui, cât și Cyrus muriseră brusc și timpuriu, ca să nu mai vorbim despre unchiul și vărul lui - atunci titlul și proprietățile care țineau de el și orice avere care mergea cu ele aveau să ajungă până la urmă la Man- 'ey Rochford și la urmașii lui, și anume la fiul acela pe care se purta deja de parcă ar fi stăpânit tot ce mișca în împrejurimile domeniului Brierley.

Gabriel nu-l cunoscuse prea bine pe Manley în adolescență - păstrase întotdeauna distanța. Dar nu-i plăcuse deloc ce știa totuși despre el. Și sentimentul fusese reciproc. Fiul părea un măgar înfumurat. Gabriel! r cunoștea. Era doar un băiețel atunci când Gabriel ^ case pe mare spre America.

Nevoia lui de a se căsători era urgentă, și își dădu seama de asta cu mult înainte de a termina călăt_oj. și de a călca din nou pe pământ englezesc. Nu era gând îmbucurător. Nimic din toată afacerea asta nu _{eri} îmbucurător. Însă nu mai avea răgazul de a privi în jurul lui atât timp cât dorea și de a găsi o femeie care să i se potrivească și să îi ofere speranța unei vieți mulțumite. Avea nevoie să se căsătorească - și în curând.

Trebuia să facă vizite membrilor familiei și să fie vizitată de ei. Bineînțeles că unii dintre membrii familiei Westcott fuseseră în Gloucestershire pentru botezul lui Seth, dar alții, nu. Oricum, era frumos să fii înconjurat de atâția membri ai familiei care locuiau atât de aproape unul de altul, ca în fiecare an.

Sezonul acesta avea să fie mai special decât oricare altul, dacă totul decurgea conform planului. Avea să se căsătorească și să se așeze în sfârșit la casa ei. Dar... ei bine, ceea ce plănuiise cu atâta judecată în timp ce se afla la Rose Cotrage părea cam descurajant acum, când trebuia pună planul în aplicare.

Balul organizat de Lady Parley în onoarea celei mai 'nari
fice ale sale urma să fie primul eveniment cu adevărat
măreț al sezonului, iar Jessica era mulțumită că ajunsese
la timp pentru a lua parte. Fusesse destul timp³²

Mim/Bflfogb

chiar pentru a fi terminată t[^]ui A[^] de bal și trimisă la A-
^^ țefcrată, cu o 3 t Hanovcr Square. Era și voc[^] t
^^indu-i fr_{Um} e dreptă, dar pioasă ele [^]era m [^]a silueta,
după parerea ei, ^c, ; in șir. 1 se cen ⁵, riu-închis, pe care o
căutase [^] [^] seră deja tre. rânduri dedansu» ^{,ntotdc}auna
« |

de către d o m n u c a r e avea \
râdă, al doilea de către S.r bevm [^]

burtă uriașă și corsete care scar aiau n , pas-
trase totuși picioarele ușoare, -ar primul vals de către

Lord **ennink** care nu ^{prea avea} subiecte de conversaț,
odată ce termina de vorbit despre cau lu., dar care
exe- cuta întotdeauna pașii cu ^{multă} virtuozitate.

Toate celelalte dansuri rămăseseră libere. La urma ur-
mei, puteai întotdeauna să speri că un nou sezon avea să
aducă oameni noi în oraș - ta special domni noi. Și exista
întotdeauna șansa ca unul dintre ei să fie înalt, brunet și
chipeș. Și eligibil. Și interesat de ea. Mai ales anul acesta,
acest domn, acest bărbat legendar care să o ia pe sus și
să o scape de planurile ei raționale, ar fi fost mai mult
decât bine-venit.

Pe lângă asta, dacă nu păstra cel puțin câteva dan-
suri libere până când balul lua deja amploare, grupul de
admiratori nemulțumiți i-ar fi făcut capul calendar,
jeluindu-se într-un glas că le frânsese inima și le cauzase
atacuri de cord și alte jelanii stupide. Toți o amuzau
nespus. Era imposibil să-i iei în serios când încercau cu
atâta zel să se întreacă unul pe altul în ardoare - ^{ma}io
riratea intenționat teatral și fără să dorească cu adevărar
să fie luați în serios. Ș. asta te făcea să întrebi dacă *era*
vreunul serios în legătura cu ea. Era în ^{peticol} rămâne până
la urmă pe rattnsa nu credea că o aștept
asemenea soartă îngrozitoare. s epta

C) !

făcea mereu

Astenta balul ParW cu oarecare nerăbdare, ^{asa ,,} rCa mereu
la începutul unui, nou sezon. [^] «m

Gabriel debarca de pe unul din **corăbiile** sale h
Jristol. și peste două zile ajunse la Londra. Nu cunoștea
capitala Angliei, pentru ca nu petrecuse mai mult de două
săptămâni în ea. în anii adolescenței. Mai mult, ;e aștepta
să nu cunoască pe nimeni, deși acolo era Sir T'rewr \
ickers. prietenul tatălui său și nașul lui, care fusese
cândva membru al Parlamentului și se putea să mai tie.
Oricât de mult ar ii șovăit, alesese totuși să vină la
Londra. în loc să pornească imediat spre Derbyshire și
Brierley Hali. Avea niște treburi de rezolvat aici.

Rezervă un apartament la un hotel decent și petrecu

Iofi/i pentru nmrntim

o săptămână aglomerată interviewând și angajând un avocat bun și un administrator. Fu obligat să-și dezvăluie identitatea față de ei, bineînțeles, deși nu voia încă să o tacă în fața tuturor. Voia să vadă întâi în ce situație se va găsi, pentru că nu mai era simplul domn Gabriel Thome. Petrecu mai multe ore transformându-se într-un gentleman englez respectabil. îndură nesfârșite ore plictisitoare în compania unui croitor cu reputație și a bărbierului recomandat de croitor, împreună cu un cizmar, un negustor de galanterie bărbătească și un bijutier. Verifică mai mulți bărbați trimiși de o agenție și alese un individ care i se păru superior, pe nume Horbath - individul nu îi oferi nici un prenume - pentru a-i fi valet. Achiziționează un cal după ce fu trimis la Tattersalls. Și descoperi că Sir Trevor Vickers era și acum membru al Parlamentului, și pe deasupra membru senior al actualului cabinet.

Gabriel îl vizită pe el și pe Lady Vickers într-o dimineață, și fu atât de norocos. încât să îi găsească pe amândoi acasă.

- Rochford? spuse Sir Trevor atunci când apărură împreună cu soția în salonul în care fusese lăsat să aștepte Gabriel. Baronetul își privi vizitatorul cu uimire fătășă. Gabriel Rochford? Doamne, iartă-mă, cred că el e. Arăți

ca tatăl tău.

³⁴ . am eirnele, Thorne

-Acum am preluat de mână foarte fe,
explică Gabriel, supus și prelungite, deși dosise
Sir Trevor. D*

când fusese primit de majordom

da, domnule. Sunt Gabriel. Vickers, care păru.

Făcu o plecăciune în fața lui u» i privea radiolă se și ea
uimită la început, însa ac cu mâinile strânse la piept. ^
mortj îi zise

-Toti au presupus de mult c . ^ oficia\ . ^ ar, șleau Sir Trevor.
Și sunt gata sa o ^ Unde ^ Doamne, iartă-mă, aici ești și
arați ^ ^ mă ^ ba te-ai ascuns toți anii aceștia- AJm »
pământului dragul meu. Se pare că ai dispărut de pe F
după moartea lui Lyndale și a fiului sau. ini fost în stare
să-ți dea de urmă. - Am fost în America, domnule. -
America. Un gest cât se poate de îndrăzneț, remarca Sir
Trevor, scuturând încet din cap. Totuși, nimeni nu te-a
găsit acolo. Ai spus că ai preluat numele mamei tale]
Presupun că nimeni nu s-a gândit să caute un Gabriel
Tkome în America. Însă de ce ai făcut așa ceva!

-Numele meu a fost schimbat legal, îi spuse Gabriel și îi explică cum se ajunsese la asta.
Nu spuse că folosisse numele chiar și înainte ca Cyrus să-l

Mary

adopte, chiar și atunci când cumpărase biletul de vapor spre America.

-Dumnezeule mamei exclamă Sir Trevor, cutremurat brusc de un gând. Tânărul Rochford a sosit de curând în oraș - fiul omului care se așteaptă să devină . ^ Lyndale până la sfârșitul verii. Manie, Ur ? ^{de} așa? Sau Manford?
Nu, Manley. Fiul său

prezinta în societate ca viitor moștenitor^{oCUpat s<} că societatea l-a primit cu brațele deschise O**? tânăr arătos. Se crede că și tatăl i se va alăt^{* e u} Am înțeles că plănuiesc o mare sărbăto^{m CUrân<} sezonului, nu-i așa, Doris? ^{e s}Pre fi^{Ua}^-Chiar așa, răspunse soția lui, oricât de prematur ar părea. Nu l-am întâlnit încă pe domnul Anthony Rochford, dar se spune că e foarte chipeș și fermecător. E invitat pretutindeni. Dar, vai de mine, domnule - milord - oh, *pot* să-ți spun Gabriel, de vreme ce îmi amintesc bine de tine de când erai băiețel? Vai de mine, tânărul acesta e pe cale de a avea șocul vieții lui. O să se bucure nesp^u de mult când o să descopere că ești viu, până la urmă.

Gabriel se îndoaia foarte mult de asta. La fel și Sir Trevor, dacă judecai după expresia pe care o afișă. Ei bine, asta era interesant. Fiul lui Manley Rochford era chiar în Londra și aștepta sosirea tatălui său, pregătindu-se să-și sărbătorească dobândirea noului titlu de conte de Lyndale? Gabriel se gândi că ar fi trebuit să-i scutească de niște momente jenante, ca să nu mai vorbim de cheltuieli, și să le deschidă ochii imediat, prezentându-și identitatea în mod public. Însă mai întâi voia să descopere dacă viitorul nou conte și moștenitorul său erau atât de răi cum îi descrisese Mary. Nu că Mary ar fi fost predispusă la exagerare sau pizmă.

-Aș prefera să nu îi spun nimic, zise el. Cel puțin, pentru un scurt timp.

Cei doi îl priviră surprinși.

- Dar... începu Sir Trevor.

Gabriel ridică mâna.

- Dacă simpla sosire în oraș a vărului meu a cauzat atâta zarvă, vă puteți imagina ce va produce apariția mea bruscă, de parcă aș fi înviat din morți. Aveți milă de mine, domnule, doamnă. De-abia am sosit din America, unde am petrecut ultimii treisprezece ani. Sunt deja năucit de ciudățenia de a fi aici. Am nevoie de un timp în care să mă obișnuiesc cu uscatul.

Și poate... Ei bine, exista o șansă, cât de slabă, ca tot ceea ce îi spusese Mary să fie cu adevărat distorsionat, exagerat, puțin părtinitor.⁷ Putea oare chiar și acel Manley pe care și-l amintea să fie atât de crud încât s-o evacueze

din frumoasa ei căsuță, știind că nu a « J ^ 0! Nepoatele ei, ficele surorii e., ml avuseseră ^{n,ci,} dată nimic de-a face cu ea, **din cât** >ș. ammtea **Gabr_m** Se părea că avea acum **neășteptata** șansa de **a-l obser**[^] cu ochii lui pe Anthony **Rochford**, tanarul care făc^{u,t} pe grozavul la Brierley, **devenind insuportabil**. Un **tânăr** fermecător, din câte auziseră Sir Trevor și Lady Vicker_s.

Era posibil să se poată întoarce acasă la Boston înainte de

s *Marx/ Balogh*

venirea iernii, uitând de toată distracția asta nedorită?

Era foarte doritor de a se prinde de orice fir de spe-
ranță, oricât de slab.

-Am nevoie, totuși, adăugă el, de o intrare în socie-
tate. Nu prea cred că înalta societate s-ar uita chiar și în
trecere la domnul Gabriel Thorne, negustor și proprietar
de vase comerciale din Boston.

-Asta ai fost în toți anii aceștia? întrebă Sir Trevor,
încruntându-se și clătînând din nou din cap. Când ar fi
trebuit să fii aici timp de aproape șapte ani, în calitate de
cont de Lyndale? Modul tău de gândire are ceva ce eu
nu înțeleg, evident. Presupun că te putem prezenta înaltei
societăți ca pe finul nostru. Numele meu are o oarecare
greutate în orașul acesta.

^{sa} scurgem de-a

văr de gradul doi. Trevor, bineînțeles, are scrisori de
acreditare - faptul că e baronetși are o

- Uiți, Trevor, interveni Lady Vickers, că am o legătură de
rudenie cu mama lui Gabriel. Nu am înțeles niciodată
care era, și nici ea nu știa. Îmi amintesc că am râs de ne-
am prăpădit de asta, odată. Cred că eram verișoare de
gradul al treilea sau ceva la fel de absurd. Însă te putem
prezenta în societate ca pe finul nostru "
ruda mea, Gabriel, fără să trebuiască să
binelea la o minciună. Și eu mă laud cu
un viconte ca Propriile sale

influentă în guvern. Lasă asta în seama noastră ^O^6 vom
termina cu tine, vei fi acceptat chiar și de pretențioși
în privința etichetei. "«mai

- Mulțumesc, doamnă, zise Gabriel, zâmbind] voi
aprecia foarte mult ajutorul. "i- Vă

-O să-ți jure și iaptul că ești un bărbat chipeș, ob-
teră La: ckers. Dar de ce stăm în salonașul pen- tru
virlcatori. irevor, de parcă Gabriel ar fi un străin ir.
trecere 5* nu rinul nostru și mda mea.7 Te rog să-mi ȳa:
brațul. Gabriel. \ om merge în salon. Albert e încă z^sL
cred - e vorba de fiul nostru. O să-i transmit să ni sc
sistare. Îmi amintesc că aveai trei ani când s-a năs- cut-
>a întâmplat: :2 scurt timp după moartea biete tale
mame. E un băiat .scump, dar are un cerc mare de prie-
ten: cunoștințe și cred că va fi mai sigur dacă i te vom
z'tjtnzz ș: lui ásxr ca. finul nostru și vămi meu îndepăr-
tat. Nu ești de acord. Trevor?

-Oricum spui tu, draga mea, răspunse Sir Trevor,
urmându-i pe .scări.

Albert Vickers - „Bertie pentru prietenii mei și rudele
de mult pierdute", îi spuse el lui Gabriel râzând din inimă
și scuturându-i mâna - fu încântat să-I cunoască. Chiar
înainte ca marna lui să i-o ceară, insistă să-l ia pe Gabriel

în oraș și să-i arate ce era de arătat și să-l prezinte câtorva tipi pe cinste.

În zilele următoare, Bertie făcu exact ce promise, iar rezultatul fu că Gabriel vizitî clubul Whiteși Tattersalls din nou și salonul de box al lui Jackson și o școală de vcrimă, printre altele, și își făcu o mulțime de cunoștințe de gen masculin, iar nici unul dintre ei nu-și puse între-bări ir» privința dreptului sau de a fi unul dintre ei.

iar doamnele nu fură excluse. Lady Vickers sc distră enorm - sau cel puțin așa îi spuse lui Gabriel - răspîndind știrea despre sosirea în oraș a tînarului și chipeșului ci var și f/n, care se întorsese recent din America ^{as} (> avere considerabilă. Gabriel începu să primească "witañij Iñ evenimentele din lumea bună, și cea mai important fu cea la un bal oferit de Lady Parley în onoarea debutului fiicei sale întîi născute.

-Primul mare bal al sezonului, îi explică Bertie când porțile îi spuse de invitație. E minunat că ai fost invitat, ^{ja1}>c. Toți cei care sunt cineva vor fi acolo. Poți contape asta. O să fie o înghesuială a naibii. Dar odată ^{ce} vei face apariția acolo, vei fi invitat peste tot. Așteap^t, și o să vezi.

Gabriel acceptă invitația. Și dacăAnthony Rochf^{ord} era într-adevăr răsfățatul înaltei societăți, pentru ^{ci} acesta fusese unul dintre termenii prin care îi descrj. sese Lady Vickers, atunci era foarte probabil să f^{aq} și el parte din marea înghesuială pe care o prezisese Bertie. Gabriel se gândi că trebuia să caute ocazia de a-| întâlni. Nu se temea că va fi recunoscut. Nu se întâlⁿⁱ, sera niciodată.

Însă faptul că Rochford se afla în oraș îi distrăsese puțin atenția de la adevăratul motiv care îl determinase pe Gabriel să-și dorească să intre în lumea bună și să aibă șansa de a lua parte la cele mai selecte evenimente sociaie ale sezonului. Principalul scop al acestui sejur la Londra în timpul sezonului era să-și găsească o soție - asta dacă nu avea să poată să o șteargă rapid înapoi aca-să, în America, lăsând totul în urmă ca pe un coșmar.

Se trezi întrebându-se dacă Lady Jessica Archer era într-adevăr la Londra și dacă avea să fie și ea prezentă la balul Parley. În ansamblu, spera că nu va fi. Nu o plăcuse deloc.

Jessica se afla în sfârșit la primul mare bal al sezonului, stând într-o parte a sălii de bal lângă mama ei, care conversa cu două doamne mai vârstnice, și așteptând să înceapă dansul. Iar acest lucru nu avea să înceapă în curând. Sir Richard, Lady Parley și fiica lor se aflau încă în fața șirului de primire, întâmpinând alți și a|j noi invitați. Unii domni începuseră să se adune în ju- rul Jessicai, toți cunoscuți și membri ai suitei ei, așa cum o numea Avery, amuzat. Sala de bal se **umplea**, arătând și mirosind într-adevar foarte festiv, cu .j. |e de culori ale rochiilor de bal și troienele de fl^{ori} j un perete din oglinzi care **sa** le mult,pl^{ice} pe , infinit. Candelabrele de cristal de deasupr^{, fi} » cu o duzină de lumânări, aruncau un curcubeu de lumină peste dușumeaua de lemn proaspăt cernit și peste oaspeții adunați. Conversațiile deveneau tot mai zgomotoase și mai animate. Membrii orchestrei își acordau instrumentele.

Aceasta era adesea partea ei favorită a balului, această așteptare nerăbdătoare a muzicii și a dansului, a banchetului și a uitării grijilor zilnice. „Cât de privilegiată sunt că mă aflu aici și aparțin acestei lumi și acestor oameni", ;e gândi Jessica deschizând evantaiul și răcorindu-și încet fața.

Și că t d e l >ătră nă se și m ț:ea.

Erau mulți oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată, în cea mai mare parte fete tinere care își făceau prima apariție în societatea londoneză, îmbrăcate aproape ex-

clusiv în alb, și câțiva domni tineri cu chipuri proaspete, divahia ieșiți de la Oxford, Cambridge sau veniți de la țară. Un asemenea domn era Peter Wayne, fiul mijlociu al mămă **ușii** Mildred și al unchiului Thomas, care se plimba prin sala de bal cu fratele său mai mare, Boris, încercând zadarnic să pară un veteran plictisit. Când îi prinse privirea, îi zâmbi și ridică mâna, salutându-l. El îi rlinji înapoi, uitând o clipă tîo rolul pe careși-l alesese. Apoi întâlni privirea unei tinere fete și i se păru că citea invidie în expresia ei. Ei bine, asta era îmbucurător. I'oaate că nu arăta ca o fosilă, până la urmă.

Sir lievin Roinley îi aminti că îi rezervase cel de-al

Mary Balogh

doilea dans, iar domnii care nu avuseseră o asemenea
ouoare începură să se plângă într-un glas. Domnul Dean
IVth și primi il treilea dans. între timp, complimentele
mrgenu asupra el, multe intenționat scandaloase, provo-
i'likl răsetr le altor bărbați și comentariile ei sarcastice. ^
făcură comentarii și despre alți invitați, unele amabila.
altele nu, unele spirituale, altele nu. Ea nu contribui I>
unele, nici la altele. Torul era foarte familiar și destul de
plăcut. La. „Șr ei, ar fi putut foarte bine să sprijine pereții,
și *trebui* ^ tie foarte recunoscătoare că nu o făcea.

Avea să devină unul dintre acești domni soțul ei? q ^
chiar nu-și putea imagina asta. Toți îi plăceau în n ^
diferite și din motive diferite. Dar nu exista nici ^ care să-
i placă mai mult decât ceilalți. Trist.

Răse ușor de ceva ce se spusese, răcorindu-și fața s_j
privind spre ușă ca să vadă dacă afluxul noilor sosiți n_{lj} se
diminuase. Câtiva invitați avansau încă de-a lungul șirului
de primire.'

Și între Jessica și ușă era un bărbat, cu umărul spri.
jinit de o coloană, privind-o foarte direct. Nu era un
membru obișnuit al suitei ei. De fapt, era un străin. Nu-și
îndepărtă imediat privirea, așa cum fac cei mai mulți
oameni atunci când sunt descoperiți holbându-se. Și nici
nu se mișcă.

Jessica ridică din sprâncene și mișcă evantaiul puțin
mai repede. Era un gentleman extrem de arătos, înalt lat
în umeri, cu coapsele zvelte și picioarele lungi, îmbrăcat
elegant și modern în negru și alb, cu un frac care îi venea
ca turnat, cu o lavalieră foarte albă și aranjată în pliuri
perfecte, complicate. Pantalonii de mătase și ciorapii se
mulau pe picioarele frumos modelate. Părul castaniu și
buclat era tuns scurt și aranjat cu îndemănare ca să pară
modern și răvășit. Trăsăturile îi erau mai degrabă aspre
decât perfect frumoase, poate, iar tenul îi era bronzat de
soare. Însă era totuși o față atrăgătoare. Totul la el era
atrăgător, de fapt. Jessica simți°un fior neașteptat de
apreciere și interes.

Însă manierele lui nu erau așa cum trebuie. Se uita
fix încă la ea. Sau, mai degrabă, o privea leneș, de parcă
ar fi făcut-o de ceva timp. De fapt, toată postura l_{ij} era
leneșă, sau poate că mai potrivit ar fi fost s-o numescă
relaxată. Și *neceremonioasă*. Nu te sprijineai cu umărul de
o coloană la evenimentele din lumea bună. J^{es}sica ridică
bărbia și îi întoarse trufașă privirea, chiar in ti
cc nlr domn se apropia de el, iar el își întorcea privirea și
sc îndrepta ca să-i acorde atenție aceluia bărbat.

Ciudat și bizar fu faptul că Jessica nu îl recunosc decât în momentul acela - pe bărbatul care se holbase la ea, adică. Era bărbatul de la han. Cel pe care îi crezuse negustor, membru al clasei de mijloc, cu părul prea lung și demodat, cu hainele prost croite și manierele lipsite de eleganță. Și atunci o privise destul de îndrăzneț, din cap până-n picioare, cu o expresie aproape disprețuitoare. Și fusese nepoliticos când i se ceruse să elibereze salonul particular în favoarea ei. Vorbise în fața ei despre banii pe care îi plătise pentru el. Și îi făcuse o jumătate de plecăciune disprețuitoare.

Probabil că se înșelase în ocazia aceea. Un simplu negustor nu ar fi primit o invitație la un bal din lumea bună. Nici măcar dacă ar fi fost bogat. Însă cât de nepoliticos din partea lui să se uite fix la ea așa cum o făcuse acum, chiar dacă fusese la fel de surprins s-o vadă cum fusese ea. Cine naiba *era* el?

-Jessica?

Mama ei se apropia, și Jessica își îndreptă din nou atenția asupra scenei din fața ei. Mama aducea un bărbat pe care să i-I prezinte.

Bărbatul de la han fu uitat. Pentru că stând în fața ei, orbitor într-o haină de seară de un auriu-închis, cu o jachetă de un auriu strălucitor, cu dantelă spumoasă la gât și la manșete, în această epocă a hainelor de seară roai sobre și a culorilor mai întunecate, se aHa bărbatul din visurile de mult pierdute ale Jessicai. Era peste măsură de chipeș - de o înălțime puțin peste medie, perfect Ptoporționat, cu trăsături frumoase care includeau niște ^{0c}hi somnoroși de un albastru clar și dinți foarte albi și care erau acum expuși într-un zâmbet larg. Chiar V Părul lui des era perfect, deși bărbații roșcați nu figuraseră niciodată în visurile romantice ale adolescenței ei. ^{Ar} fi trebuit să figureze.

• rlnmnul KÖCnlUiu iu-a iug_{at}

-lessica, spuse mama ei, do ^{Archerj} domnul*,
 î tc prezint. Fiica mea, uay J ^{if} făcând o ple.
 -încântat, ^{i^chU d^{eeat} r .}
 căciune elegantă, taraa-și Luao ^{Qin {mcxx} ^ ^}
 Oh, la fel era și ea. Încântata,
 o spuse cu glas tare. ^{i_{AmnU}le} Rochford, zise ea,
 -Mă bucur să vă cunosc, domn
 înclinând capul spre el ^{^ ^} ,batilor de peste 50
 Nu făcea reverențe decât m tața oa .
 de ani, care aveau cel puțin Ut u ac ^d
 Suita din jurul ei rămase ^{tacuta}. Dar
^{seama} t , 1 ^îmnul titlului de conte
 -Domnul Rochford e moștenitorul tiu de Lyndale, o
 informă mama ei Sau va ti în curând, după ce tatăl lui va
 moșteni titlul vara asta. lessica ridică întrebător din
 sprâncene. -Vărul meu, actualul conte, nu a preluat titlul

în cei șapte ani care au trecut de la moartea ultimului conte și a fiului său, explică domnul Rochford. A dispărut înainte de nefericitul eveniment și nu s-a aflat nimic despre el, în ciuda unor cercetări amănunțite. A fost foarte trist pentru tatăl meu, care ținea foarte mult la el. Din nefericire, actualul conte e pe cale de a fi declarat oficial mort. Și eu, și tatăl meu avem inima zdrobită, dar... Ei bine, așa cum se spune, viața trebuie să meargă înainte.

Ah! Jessica bănuia că pierduse această ultimă bărfă - una de fapt senzațională - pentru că ajunsese mai târziu la Londra. Era și o poveste destul de romantică - pentru domnul Rochford și tatăl lui, în orice caz. Nu atât de romantică pentru contele decedat, presupunea ea. Deci acest veritabil Adonis care stătea încă zâmbind în fata ei era moștenitorul unui conte, nu? Și se uita la ea de năca ea ar fi fost împlinirea tuturor visurilor lui. Spera * propriul ei interes nu era chiar atât de vizibil. își ^{Ca} încet obrajii.

Mary

Unul Rochford m-a rugat, i-a pus ui«».»« - ? . ica Archer, domnul*,
să-l ceară. Fucame Uay ^ ^ ^ fecând 0 ^

-îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră - domnule.-Mulțumesc, răspunse el, cu o altă plecăciune. Excelența Sa, ducesa văduvă, mama dumneavoastră, m-a informat că ați acordat deja primele două rânduri de dansuri altor domni, și sper că aceștia sunt foarte conștienți de marele lor noroc. Pot să vă implor pentru al treilea.⁷ „La naiba!”, se gândi Jessica.

- Și acesta e rezervat, îi spuse ea. Și dansul de după el e un vals, pe care i l-am promis lordului Jennings.

- Poate că îl voi provoca la duel cu pistolul în zori, zise el cu alt zâmbet larg, în timp ce ochii lui somnoroși și albaștri continuau să se uite în ochii ei. Mai bine încă, vă voi implora pentru cel de-al cincilea dans.

„E dansul de la supeu”, se gândi ea. Perfect. Asta însemna că avea să și suzeze cu el.

-Voi fi încântată să vi-l rezerv, domnule, declară ea înclinând fruntea, și de data asta observă că întreaga suită din jurul ei nu mai izbucnea în obișnuitele jelanii, ci păstra o tăcere cam mohorâtă.

Însă chiar atunci șirul de primire ajunsese la capăt, ultimii invitați intrară în sala de bal, iar domnul Gladdley păși alături de Jessica, dregându-și intenționat glasul.

- Dansul e pe cale de a începe, spuse mama Jessicăi, iar domnul Rochford plecă, cu o ultimă plecăciune. Domnul Gladdley își prezentă brațul îndoit, iar Jessica puse mâna pe cotul lui.

Domnul de la han se alătură la capătul unui șir de dansatori cu o fată subțirică, care avea cel mult 16 ani. El își privea partenera cu un zâmbet care nu putea fi numit decât zâmbetul mândru al unui proprietar. Apoi el ridică ochii, prinse privirea Jessicăi și o salută cu un semn al capului.

Și domnul Rochford conducea la dans una dintre noile debutante îmbrăcate în alb, care roșise și părea nervoasă și foarte dornică de o încurajare, în timp ce el zâmbea și se uita la Jessica. În sfârșit, plecă fruntea *PUse ceva care o făcu pe partenera lui să-l privească recunoscătoare, cu adorație.

, , rimo ce orchestra cânta, Ei Une, se gândi)^« J_{cesta} se dovedea acord și dansul începea, sec»» considerabil de promițător.

capitolul 4

mai târziu. Dar el nu voia să ajungă f¹> voia să aibă ocazia de a privi înjur pe urmei, pentru el nu era doar distracție. El avea nevoie de o soție - sau, mai degrabă, contele de Lyndata^ nevoie de o contesă - și ce loc mai bun în care să caute decât primul mare bal al sezonului! Lady Vikeis sugerase câteva tinere doamne despre care știa că erau și eligibile, și disponibile.

Promisese să aibă grija ca Bertie să i le prezinte pe toate cele prezente la bal, de vreme ce ea nu putea lua parte. Pe lângă motivul principal, Gabriel spera și că balul îi va oferi șansa de a-l vedea măcar în treacăt pe Anthony Rociiford, vărul său de gradul al doilea, dacă își amintea bine relația de rudenie dintre ei.

Însă nu fusese comod să vină singur, pentru că nu recunosc decât unul sau doi bărbați și nici o femeie. Aproape că spera că Lady Jessica Archer avea să fie acolo. Ar fi fost interesant să o revadă, să-și dea seama dacă era perfectă pentru nevoile lui, așa cum păruse la prima lor scurtă întâlnire - și dacă ar fi fost posibil s-o placă puțin mai mult decât atunci. Totuși, nu era nici măcar sigur că ea venise la Londra. °Gabriel văzu că numeroase fete tinere veniseră înaintea lui - și părea mai corect să le spuie fete și nu /emd Probabil că îmbătrânirea dacă 1 se păreau atât de alar mant de tinere. Toate, aproape fără excepție, erau îmbrăcate într-un alb feciorelnic, așa cum era domnișoara

Par m stralucitoare, îmbujorată și drăguță -ânc între mama și tatăi ei în șirul de primire și întarmpmanau și oaspeții, toate i se păreau drăguțe, desi unele erau evident mai drăguțe decât celelalte, toate păreau piine de speranță și nerăbdătoare, desi unele încercau 9-0 ascundă sub expresii plictisite neconvingătoare. Simți un val neașteptat de tandrețe față de toate și față de visurile și aspirațiile pe care le aduseseră cu ele în sezonul din Londra fi la ceea ce era fără îndoială primul lor mare cal din înalta, societate. O tandrețe aproape ca de unchi.

îmbătrânirea *evident*.

Era sigur că o tânără debutantă nu ar fi rost potrivită pentru scopurile sale. desi toate tinerele doamne sugerate de Lady Vickers se aflau la primul lor sezon și sigur nu depășeau vârsta de 17 sau 18 ani. Pentru numele lui Dumnezeu, el fusese rmai mare de atât și când plecase în America. Și de atunci trecuse o viață.

Și apoi ochii lui se opriră asupra unei anumite femei. Aceasta purta o rochie de un roz strălucitor, care sărea în ochi chiar dacă era pe jumătate ascunsă de un roi de bărbați - sau poate tocmai de asta. Bărbații vorbeau și râdeau cu toții, dar era foarte limpede că o făceau pentru femeia aceea, cu scopul de a-i atrage privirile și zâmbetele. Era, limpede că ea era centrul atenției lor admiraative. Se luptau cu toții să se întreacă unul pe altul. „Ce filfizoni”, se gândi Gábriel. Nu aveau deloc mândrie? Apoi unul dintre bărbați se mută ușor spre dreapta și în același timp altul se mută spre stânga, iar Gábriel văzu rmai bine femeia.

Era de înălțime medie, zveltă, grațioasă, elegantă, frumoasă. Nu drăguță, ci *frumoasă*. Și categoric nu era o

3

ALîn/ Balcșh

fată. Nici nu era îmbrăcată în alb feciorelnic, ci în trandafirul acela întunecat pe care îl observase de la început ^{J^a} ea. Purta o rochie decoltată, cu mâneci scurte și talia înaltă, iar linia grecească a fustei îi sublinia șoldurile și Picioarele zvelte, plutind totuși în jurul ei în același timp. Era incontestabil opera unui croitor talentat - și ^{sojiv} Pârul ei întunecat era strâns în creștet și aranjat în complicate, cu câțiva ciorchini de bucle peste tâmp) ^ pe gât. Își tăcea vânt încet cu un evantai de da_n J și părea pe jumătate amurată și F^e)^{umatare} P^{ctisita} "

Lady Jessica Archer.

Era "exact la tel de încântătoare cum își amintea. ^ încântătoare, de faur. Si la iei de truiașă. Nu tecea ni ^ intenționat ca să-i atrasă pe bărbații adunați m jurul eL. Manierele ei nu arătau nici un semn de riirt sau tachin* re. însă nici nu făcea nimic ca să-i descurajeze. Parcă s-ar fi considerat pe declin vrednică de adorația lor. Manie, rele ei săreau să soună că binevoia să stea acolo și să-| asculte, dar nu avea de sând să favorizeze pe nici unul dintre ei cu atenția sa particulară. Cu siguranță că nu dovedea nici o *nevoie* de a-i atrage. Totuși, probabil că era cu mulți ani mai mare decât toate fetele drăguțe, neră{> datoare și neliniștite, îmbrăcate în alb. Nu simțea dorința imperioasă de a atrage un soț eligibil.⁷ Se părea că nu.

Dar de ce ar fi simțiri». ⁷ Era fiica unui duce. Era întruchiparea trufiei aristocratice. Era perfectă.

Gabriel se sprijini cu umărul de o coloană care se afla convenabil de aproape și se pregăti să o urmărească o vreme. Dansul nu începuse încă, Bertie încă nu apăruse și nu cunoștea aproape pe nimeni, deși Lady Parley îi zâmbise cu deosebită grație atunci când trecuse prin șirul de primire mai devreme. „Alt burlac eligibil", spusese privirea ei. La urma urmei, pentru asta era balul ei. Avea o fiică de măritat.

Se întrebă câți dintre bărbații aceia o curtau serios pe Lady Jessica Archer. Dacă vreunul dintre ei spera să pună rnâna pe ea, era nebun. Pentru că era evident că ea nu dădea doi bani pe nici unul. Deși părea destul de amabilă cu fiecare în timp ce vorbeau, nu arată nici o preferință evidentă și nici o simpatie deosebită față de unul dintre ei. Se întrebă dacă ei își dădeau seama. Si dacă da, de ce mai rămâneau? Nu înțelegeau că se făceau de râs? Sau nu erau nici ei serioși în privința ei și se adunau în jurul încântătoarei surori a ducelui de Netherby doar pentru că așa era la modă? Ce proști!

Și apoi, în timp ce zâmbea de ceva ce spusese unul dintre bărbați și își făcea vânt, ea întoarse capul ca să se

uite la șirul de primire și îl văzu pe ei Ochii i se opriră asupra lui și rămaseră acolo. Il evalua. Pe chipul ei nu era nici un semn de recunoaștere, un fapt nu prea surprinzător, poate, fiindcă în precedenta ocazie în care îl văzuse de abia coborâse de pe vapor și nu se supusese încă nemiloaselor atenții cu care îl onoraseră un croitor londonez scump, un cizmar, un negustor de galanterie și un bărbier. Ca să nu mai vorbim despre serviciile tiranice ale unui valet superior. Când terminaseră toți cu el, Gabriel însuși nu se mai recunoscuse.

Poate că ar fi trebuit să se uite în altă parte. Probabil că așa ar fi fost politicos. Nu te holbezi la străini. Dar fu interesant să observe că ea nu își mută privirea de la el, nu roși și nu păru deloc fâstăcită. De fapt, răspunse la privirea lui fixă exact așa cum s-ar fi așteptat și așa cum se purtase la han. Ridică mai întâi din sprâncene și apoi ridică bărbia, de parcă ar fi vrut să-l întrebe cum îndrăzneala să fie atât de curajos și să ridice ochii spre *Lady Jessica Archer*.

El fu primul care se uită în altă parte. Bertie Vickers sosise și venise să-l cheme pe Gabriel în grupul său particular de prieteni de genul masculin. Deși nu pentru mult timp.

-Vino cu mine, Gabe, zise el, bătându-l pe umăr după ce se termină șirul de salutări. Există o tânără lady pe care vreau s-o cunoști. Ridică din umeri și se strâmbă când prietenii săi scoaseră sunete batjocoritoare. Maică-mea mi-a prezentat o listă de dimineată - cu numele ficele și nepoatelor și altor rude ale tuturor cunoștințelor ei. M-a făcut să promit că îl voi prezen-^{ta} Pe Gabe tuturor celor prezente aici în seara asta.

Marj Balogh

Ku te uita așa Ța mine. Kerson - da, așa îmi place. (u --ea rî se lege ia cap. dar nu cunoaște pe nimeni. De-ab- a ren ir din America.

Kerson se cutremură.

-O sa spun o rugăciune pentru tine, I horne, în uf_ marcarea oca:ie în care voi merge la biserica, zise el.

- La Crăciunul viitor, nu, Kerson? adauga altcin«,. Până atunci va fi prea târziu pentru TTiorne. Va fi prin, frumușel în capcana preotului și va trebui sa-l învinui*, că pe Bertie pentru asta. Adică să-i mulțumeasca.

- O să țin minte asta, rise Gabe rânjind. Cine e aceas- ta. tânără iady pe care vrei să mi-o prezinți, Șertie.

Însă o altă persoană se alăturase grupului de tineri bărbați, iar Bertie, distras, îi scutura mâna și exclama că nu-l văzuse de un secol și jumătate, unde naiba se ascunsese?

Gabriel nu era deosebit de interesat de dans, deși acesta era motivul pentru care venise. Nici una dintre tinerele fete pe care pusese ochii până acum nu-l atrase-seră. Singura femeie care îl atrăgea era înconjurată de o armară de admiratori devotați și nu avea nevoie de alt idiot care să se facă de râs în fața ei.

Privi spre ea în timp ce aștepta ca Bertie să-și termine de bătut pe spate prietenul demult pierdut și să fie bătut pe spate în schimb. Ah! Se părea că până la urmă mai era loc de un admirator pe orbita lui Lady Jessica Archer. Un bărbat îi era prezentat de o doamnă mai vârstnică, îmbrăcată în albastru regal. Venise să-și prezinte omagiile și acum făcea o plecăciune elegantă', pe care trebuia s-o fi practicat ore în șir în oglindă. Cineva ar fi trebuit să-I sfătuiască să-și schimbe croitorul sau valetul ori pe amândoi. Haina de seară aurie, excelent croită și foarte potrivită, era cam țipătoare, dar ar fi ^{mer}s cumva dacă ar fi fost purtată cu accesoriile cuvenite. Și o jiletcă atât de acoperită de paiete strălucitoare de aur încât ar fi stat singură în picioare dacă ar fi fost pusă pe ^{pe} **dușumea** nu ^{era} accesoriul cuvenit. **Avea** parul des, ^{de Un} ^ întunecat, aranjat cu grijă chiar în stilul Brutus pe care Gabriel îl refuzase recent.

Gabriel observă cu interes că Lady Jessica Archer răspundea la reverența lui profundă cu o înclinare trufașă a capului, exact așa cum îi răspunsese și *lui* la hanul acela. Ca o regină onorând un supus umil.

Bertie terminase cu bătăile pe spate.

- Lady Jessica Archer, zise el, observând direcția privirii i lui Gabriel. Sora lui Netherby. Ducele, adică. Nu are rost să-ți pierzi timpul cu ea, Gabe. Nu acceptă pe nimeni, deși dacă nu-și schimbă în curând atitudinea aceea, o să îmbătrânească atât de mult, încât nimeni n-o s-o mai vrea.

- Cine e cu ea? întrebă Gabriel.

- E o întrebare-capcană, nu.⁷ zise Bertie cu un hohot homeric. Jumătate din invitații de gen masculin din seara asta sunt cu ea, așa cum sunt aproape întotdeauna. Sau te referi la femeia în albastru.⁷ Mama ei, ducea văduvă de Netherby⁷

- Bărbatul în auriu.

-Nu știu, răspunse Bertie scuturând din cap, dar unul dintre prieteni îi oferi răspunsul.

-E moștenitorul lui Lyndale. Conte de Lyndale, adică. Sau viitorul conte. Doamnele nu se mai satură de el-11 consideră un diavol chipeș.

-Aha, zise Bertie, deci *acela* e Rochford, nu? Toată săptămâna am auzit cum era lăudat peste măsură. Dornul

Perfecțiune. Domnul Perfecțiune *Încântătoare*. Te-ai
aștepta să se mai și schimbe subiectul din când în când.
- *Viitorul* conte? Întrebă Gabriel, privind printre gene
silueta distinctă a vărului său de gradul al doilea.
- Bătrânul conte e mort de aproape șapte ani, explică
oertie, și Fiul său a murit cu el. Nepotul care primea titlul

el nu l-a reclamat niciodată și e aproape sigur mort. _e

s *Marx/ Balogh*

_a c_fă nu e găsit foarte curând, va fi declarat mort, fie că ¹ le nu» și vom avea un nou conte - tatăl celui idiot. -Idiot, Bertie? Întrebă altcineva. Doar pentru _q Domnul Perfecțiune încântătoare.

-Ei bine, te întreb, ripostă Bertie, cine ar mai _{Pu} o asemenea jiletcă în public, dacă nu un idiot? E abo J nabilă - exact așa. Haide, Gabe - lasa-ma să te prezint" sau va începe dansul și nu vei avea o parteneră, iar ^ nu voi ști pe unde să scot măneca mâine, când mă va _a Ju_a maică-mea la întrebări.

Mama fetei cu pricina era o vicontesă, prietenă fo_{arte} bună cu Lady Vickers. Ea - fata, adică - era aproape dureros de slăbuță și palidă, cu părul deschis și tenul deschis. Era o crimă că fusese îmbrăcată în alb, _{Cu} siguranță cea mai proastă culoare posibilă pentru ea. Și era păcat că cineva încercase fără succes să pudreze erupția de coșuri de pe bărbia ei. Gabriel se înclină în fața ei și a mamei atunci când Bertie îl prezentă, apoi zâmbi și conversă până când sosi în sfârșit momentul în care o conduse pe fată la primul rând de dansuri, tot cu sentimentul acela ciudat că era un unchi afectuos care își distra nepoata iubită. O conduse la capătul șirului de doamne, își ocupă locul în fața ei în șirul de domni și încercă să-i inspire încredere prin felul în care o privea. Apoi ridică privirea ca să vadă dacă orchestra începea să cânte și se trezi uitându-se la Lady Jessica Archer, plină de viață și încântătoare printre tonurile delicate de alb și culorile pastelate din ambele părți ale șirului de doamne. Ea îi prinse privirea, și el o salută. Ar fi fost lipsit de respect față de partenera lui dacă s-ar fi uitat mai mult. Însă observă că partenerul ei nu era Rochford Acea privire confirmă tot ce crezuse despre ea Era perfecțiunea întruchipată. Dansă al doilea dans cu însăși domnișoara _{P_a} I după ce mama ei îl chemă cu o mână înmănușată ^ alb și cu un semn imperios al penelor înalte din pă_r. T timpul acestui dans își dădu seama că nu mai era de f invizibil, așa cum fusese la începutul serii. Se _{Pare} J?^{pt} răspândise vorba despre cine era - domnul Th_om_e & A* mrcă din America facea parte din numele America, ut # -

era poate cea mai fascinanta parte a acestuia, be ¹ că Lady Vickers își făcuse treaba foarte bine - qp interesul față de bărbatul acesta care era ruda și t ^ Tei și care făcuse o avere în anii pe care îi petrecuse -America, înainte de a veni acasă. ¹⁰ n Dă ce se termină dansul și domnișoara Parley se întoarce alături de mama ei, Lady Parley sugeră să-l prezinte altcuiva.

Stiu că sunteți nou-venit în oraș și nu cunoașteți, ¹

8

Manj Balogh

"fapt, pe nimeni, domnule Thorne. Vă asigur că asta °e va schimba după acest bal. Dar între timp poate că aş putea să vă prezint domnişoarei... * - Poate lui Lady Jessica Archer, doamnă? sugeră el înainte ca ea să poată termina. Vorbise dintr-un impuls. Acum, după al doilea dans, erau încă şi mai mulţi bărbaţi adunaţi în jurul ei decât fuseseră la început. De ce voia să le îngroaşe rândurile? Nu voia, desigur. Nu avea intenţia de a deveni unul dintre următorii ei, rivalizând cu o duzină de alţi bărbaţi pentru una din privirile ei sau - culmea tuturor fericirilor - pentru unul din zâmbetele ei. Singura lui intenţie era să se căsătorească cu ea. Dar mai întâi să îi fie prezentat. - Bineînţeles, răspunse Lady Parley. Şi pomi ca o corabie cu toate pânzele întinse de-a curmezişul sălii de bal, anunţându-şi apropierea cu penele din păr, astfel că pâlcul de bărbaţi se despărţi, permiţându-i accesul la doamna din mijlocul lor. La doamnele, de fapt. Pentru că alături de Lady Jessica era o altă tânără, o frumuseţe brunetă şi foarte zveltă, îmbrăca într-o rochie de un verde pal, primăvăraratic. Amândouă rămaseră uitându-se la ei. Lady Jessica cner îşi mchise evantaiul şi ridică uşor bărbia. Gabriel care ^ . C oă îl recunoscuse deja ca pe bărbatul reat\CT r ¹ Particulari de la hanul acela în favoa- d et» cumva fără să vrea

- Lady Jessica, Lady Estelie, zise Lady Parley, am p | < 1 f

rea de a vi-l prezenta pe domini! Thorne, care s-a recent din America. Lady Jessica Archer şi Lady E ^ Lamarr, domnule Thorne.

- Lady Jessica. Lady Estelie. Gabriel făcu o plecăci ^ în faţa lor, dar nu una atât de ostentativă precum cea pe care o făcuse vărul său mai devreme.

Lady Estelie Lamarr îi salută cu un zâmbet şi o reverenţă, apoi se întoarse spre un tânăr care îi atinsese braţul roşind, intenţionând se pare să-i ceară următorul rând de dansuri,

Lady Jessica îl gratifică pe Gabriel cu aceeaşi uşoară înclinare a frunţii pe care o mai văzuse de două ori.

- Domnule Thorne.

Lady Parley fu strigată de cineva din stânga lor şi pj_e* că în grabă, murmurând o scuză.

-Cât timp aţi stat în America, domnule Thorne? întrebă Lady Jessica.

- Treisprezece ani, răspunse el.

-O perioadă îndelungată. Probabil că sunteţi încântat că v-aţi întors acasă.

Asta bazându-se poate pe presupunerea că America era o țară sălbatică, fără nici o lege?

- Presupun că ar trebui. Sprâncenele ei se ridicară.

- Doar *presupuneți*, domnule Thorne? îl întreh, „
părând ușor amuzată. 1 Cd»

Ei se gândi la asta.

- Doar *presupun*, Lady Jessica. Și maj pr
posibil să-mi fie dor *să fiu* acasă. ' o "PUn c a e

Ea plecă fruntea într-o parte și se bătut m peste bărbie. U
evantaiul

-Ah, am înțeles ce vreți să spuneți, dom America e
casa dumneavoastră. Vă veți întoar e* & -Poate.

e'atunci?

Amuzamentul din ochii ei se adânci, și ea tras să spună
ceva. Dar tânărul care roșise o conducea? a f Ca

LadyEstelle Lamarr spre estrada de dans, și aîť bărbat din
suita lui Lady Jessica păși mai aproape și își dresse glasul

Ea îl ignoră pentru o clipă, dar nu spuse ceea ce se
pregătise să spună. Se uită întrebătoare la Gabriel, poate
așteptându-l să-i ceară un dans mai târziu.

El nu o făcu. Probabil că toate dansurile erau deja
rezervate și ea i-ar fi spus-o cu mare plăcere. Sau poate
că îi atribuia o rea-voință care nu făcea parte din caracte-
rul ei. Oricum, acum era prea târziu. Partenerul se încli-
nase în fața ei și îi amintea că următorul dans era al lui.
Apoi se uită foarte încruntat la Gabriel, și acesta își dădu
seama că întreaga suită de admiratori îl privea fără nici o
amabilitate.

- Servitorul dumneavoastră, Lady jessica, spuse el
și se întoarse, îndepărtându-se.

Bertie nu dansase nici un dans și se părea că nici nu
avea intenția de a o face.

-Vin la baluri pentru că așa se așteaptă din partea
mea, îi explică lui Gabriel. Și pentru că la începutul
sezonului e întotdeauna folositor să te uiți peste noua
recoltă de tinere speranțe ieșite pe piață. Necazul e că
atunci se așteaptă să dansezi cu ele.

Gabriel chicoti.

- Dar hai cu mine, adăugă Bertie, să te prezint ne-
poatei bătrânei Sadie Janes. A treia de pe lista mamei. Ai
exact timpul necesar înainte de începerea dansului.

Gabriel i se alătură din nou după ce dansă cu tata, o
Persoană drăguță și mărunțică, care avea tendința de a
P°ni în direcția greșită și a chicoti când vedea confuzia
buzată între cei care realizau pașii corect.

~ Lady Estelle Lamarr, spuse Gabriel. Cine e ea.? D_l {
Ca Dorchester, îi explică Bertie. Marchizul de Cel ft^{Cr}
a<L. ^că. Are un frate geamăn. E cu ca acum. eleoâ^{na}_runet.»
adăugă, arătând cu degetul fără nici o Ducei?; March>zul e
cu ducele și ducesa de Netherby. acele c^{CU} pârU_l ^oarte bl^od
Ș* toate ine]e]e» Și u diamante, și monoculul incrustat cu
diamante.

Mary Bnlogh

As da tot ce am ca să văd toată colecția lui de mon_{oc}{

Probabil că valorează o avere. (

„Nu seamănă deloc cu sora lui", se gândi Gabrid

- Lady jessica e sora lui vitregă, zise Bertie de parcă
u ti citit gândurile. Mama ei e o Westcott. Și ducesa l_{uj} e *
Westcott, dar e o poveste lungă legată de asta. O să ți-o
sP_{U_l} într-o zi, deși sunt sigur că voi amesteca detaliile. ^
treabo pe maică-mea! Următorul dans e un vals. Știi
pașii?

- Crezi că nu au traversat Atlanticul?

- Ei bine, eu, unul, nu i-am învățat, și nu am fă^{cut} decât să-mi înmoi picioarele în Atlantic. Să dansezi față în față cu aceeași femeie, făcând conversație și evi. când s-o calci pe picioare nu se potrivește cu ideea mea despre distracție.

-Ar putea fi, sugeră Gabriel, dacă ți-ar plăcea femeia. Bertie se cutremură și izbucni într-unui din hohotele lui homerice de râs.

„Poate că ar trebui să văd dacă Lady Jessica Archer e liberă pentru valsul ăsta”, se gândi Gabriel. Însă când privi peste sala de bal, observă că altcineva se înclina deja în fața ei, întinzându-i mâna.

Lady Estelle Lamarr stătea încă alături de fratele ei - semănau foarte mult, deși el era cu un cap mai înalt decât sora lui geamănă - și alți doi bărbați foarte tineri. Ea râdea și îl bătea pe unul dintre ei pe braț. O tânără remarcabil de drăguță și fiica unui marchiz.

- O să-l dansez pe acesta, Bertie. Poți să iei o pauză de "ia îndatoririle tale de pețitor. Și se apropie de grup, **fiind prezentat** vicontelui Watley, fratele geamăn, dom- ii'Boris Wayne și fratelui său, domnul Peter Wayne, despre care Lady Estelle spuse că îi erau un fel de veri.

Nu jSji vailor ff-ordați acest vals, Lady Estelle? întrebă

Gabriel. Asta daca nu l-ați promis altcuiva, desigur. isC eaz

iar întregul grup râse de o glUm5

^fGabriel nu o auzise. Amânarea sentinței pentru care

Totul pentru romantism 1

te-ai rugat cu câteva clipe în urmă. Mulțumesc domnule Thorne. Va fi o plăcere. Peter pretinde că are două picioare stângi, dar eu nu-l cred nici o clipă.

„Nu era o fată foarte tânără”, se gândi Gabriel în timp ce dansa cu ea, Ar fi zis că avea 21 sau 22 de ani. Iată o **altă** lady, prin urmare, care nu se grăbea să ia hotărârea și să se mărite. Era fiica unui marchiz. Era mai drăguță și mai plină de viață decât Lady Jessica Archer. Mai **abordabilă**. Poate că...

Însă avea sentimentul ciudat că, deși venise acolo în seara aceea în căutarea unor posibile mirese, hotărârea lui era deja luată.

Chiar?

Când nu o cunoștea pe femeia aceea și nu-i plăcea prea mult ce vedea? Când i se părea că nici *ei* nu-i plăcea ce vedea?

Da, chiar așa.

Hotărârea lui era luată.

capitolul 5

În după-amiaza următoare, Louise, ducesa văduvă de Netherby, mama Jessicai, își vizită mama împreună cu surorile ei, Matilda și Mildreci. Eugenia, contesa văduvă de Riverdale, locuia de doi ani cu sora ei, Edith, care își sărbătorea chiar acum ziua de naștere. Prin urmare, nu era de mirare că cele trei surori nu erau singurii musafiri. Fosta lor cumnată, Viola, marchiza de Dorchester, și o verișoară, Althea Westcott, erau și ele acolo.

Conversația aborda o mulțime de subiecte în timp ce stăteau toate la masa din camera de zi, împărțind ceaiul, Patiseria franțuzească și prăjitura. Inevitabil, discuția înduseși balul Parley din seara precedentă. Patru dintre ele fuseseră prezente - Louise, Mildred, Viola și Althea ^{iar cele} care nu fuseseră erau nerăbdătoare să audă toate noutățile și bârfele. La începutul fiecărui sezon persoane nou-venite despre care se putea vorbi. ^{a11} -Peter

a dansat patru dansuri, zise Mildred, vorbi_{nr} despre fiul ei mijlociu în timp ce examina o prăji_u cu foi inundată de frișcă și alegea în schimb o felie ^ practică de chec cu semințe, inclusiv unul cu î_{ns} ^ domnișoara Parley. Bietul băiat a fost foarte nervos ^ cauza acestui debut al lui în societate, deși rareori au_z pe cineva vorbind despre un bărbat care își face debutul nu? Thomas l-a felicitat dimineată la micul dejun p_{en} ' tru că nu a călcat pe nimeni pe picioare.

Dar se pare că domnișoara Parley l-a călcat pe *el*, și avea și o vână taie drept dovadă. Râseră toate.

2

Mnny Bnlogh

- M-am bucurat să văd că atât Estelie, cât și Jessica au dansat toată seara, zise Viola. Lady *Estelie* Lamarr era fiica soțului ei dintr-o căsătorie precedentă.

-M-aș bucura și mai mult, zise Louise, dacă vreuna dintre ele sau amândouă ar arăta un interes deosebit față de unul dintre partenerii lor. E deranjant că amândouă au trecut binișor de 20 de ani fără perspectiva vreunei nunți la orizont sau măcar a unei *logodne*. Ce e în *neregulă* cu tinerele femei din zilele astea.⁷

-Poate că așteaptă dragostea, Louise, răspunse Matilda. Și dacă e așa, pot doar să le aplaud bunul-simt

-Ție îți convine să spui asta, Matilda, ripostă Louise. Nu ai fiice pentru care să-ți faci griji. Și dacă trebuie să aștepte până la 56 de ani ca să găsească dragostea⁷

Comentariul era cam nedrept. Aceasta era vâ' i care se căsătorise Matilda cu Charles, viconte' D l * cu doi ani în urmă. Fusese prima ei căsătorie

„S„

- E nedrept, Louise, **interven** **contesa văduvă** Li s-ar fi căsătorit cu **Charles - da**, cu *același* Ch_{as}J , 20 de ani, dacă eu și **tatăl ei nu am fi intervenit** 7 " *k greșit* după cum s-a **dovedit**, și **nu am fi** ^{oprit-o} ^{ioar}**te**-Nu mă îndoiesc ca ați făcut ce ați considerat potrivit la momentul acela, milady, zise liniștitor domnișoara Adelaide Boniface, doamna ele companie a lui Ecîith.

-jessica a dansat cu domnul Rochford înainte de supeu, zise Mildred. El a fost la mare căutare printre tinerele doamne pe tot parcursul serii. E foarte chipeș, și pare și grozav de fermecător. Și are și maniere frumoase. Am observat că a căutat să îi fie prezentat Jessicai înainte de începerea dansurilor chiar, și a făcut-o în modul corect, apelând la Louise. În timpul dansului, a fost foarte atent cu Jessica. Și ea părea interesată.

- Cine e domnul Rochford? vru să știe contesa văduvă.

-Va fi în curând moștenitorul contelui de Lyndale, mamă, explică Louise. De îndată ce contele dispărut va fi declarat în sfârșit mort la terminarea verii, adică, și tatăl domnului Rochford va deveni noul conte.

- Da, bineînțeles, zise mama ei. Știu totul despre asta. Numai că uitasem numele tânărului. Prin urmare, e atât de chipeș cum spune toată lumea?

-Se zice că are părul roșu, spuse Edith. Nu mi-a prea plăcut niciodată părul roșu la un bărbat.

-Dar al lui e un roșu întunecat, explică verișoara Althea. De fapt, e foarte atrăgător. *El* e foarte atrăgător. Ar fi o pereche splendidă pentru Jessica, Louise.

-Cum ar fi și ea pentru el, încuviință Louise. Dar încep să-mi pierd speranța în privința ei.

-Poate că se poate fiice ceva ca să încurajăm o căsătorie cu domnul Rochford, Louise? întrebă Viola. E 'ntr-adevăr un bărbat arătos, deși cred că jiletca de aseară ^{fos}t o alegere cam nefericită. Marcel, prosrurul de el, a j^{pus} că tuturor oaspeților ar fi trebuit să îi se ofere ochel^{li} negri pentru a evita pericolul de a fi orbiți, tilda chicoti.

~ Trebuie să i-o spun pe asta lui Charles. au domnul acela american a produs ceva zarvă, zise _{aj} E rudă cu Lady Vickers, Eugenia, și finul ei - și

^{11 htr} **Trevor**. Nu e de **fapt american**, dar s-a **întors** recent după ce a petrecut mai mulți ani acolo. bărbat foarte bine. Foarte elegant Și el i-a fost prez[^] jessicai - de către Lady Parley însăși.

-Nu a dansat cu ea, protesta Louise. Nu suntsi[^], că i-a cerut măcar vreun dans. Jessica nu a spus nir_{aj}.' despre el după aceea.

-A valsat cu Estelle, zise Viola. După aceea, ea a spus: că i-a plăcut compania lui, deși spune la fel despre majoritatea partenerilor.

- Se zvonește că e foarte bogat, observă Althea. Bineînțeles că zvonurile nefondate nu trebuie crezute întotdeauna. Și nimeni nu pare să știe prea multe despre el sau despre ce face în America - sau despre ce a făcut înainte de a merge acolo, dacă tot veni vorba. Există o anumită aură misterioasă în jurul lui. Cred că face parte din farmecul lui.

-Te gândești la el pentru Estelle, Viola? întrebă Mildred.

- Mă gândesc mereu la *rmcine* pentru Estelle, răspunse Viola râzând. Dar ea are propria minte. Trebuie să arate un interes real față de căsătorie.

- Fetele nu mai sunt ca pe vremea mea, declară con-tesa văduvă, clatinand din cap.

- Oriunde merg aud despre domnul Rochford și despre american, zise Matilda. Bănuiesc că *v^k- • j* domnul Thorne, nu, Althea. Lady Vicke* *1 i • . .* nu s-a știut deloc

_____ să spună pretutindeni că e bogat, așa că . . e adevărat. Dacă s-ar dovedi un sărăntoc, *ea e ?* mult din prestigiu. Și sunt de acord cu *tin_e ViT d ^c* că ar trebui într-adevăr să ne gândim *la modalir- jt* aduce din nou pe domnul Thorne în calea Estln • * domnul Rochford în a Jessicai. *eilei- tf pe*

-Noi. ? întrebă Mildred, ridicând din sprîncenă. Până la urmă luă foietajul cu frișca, *d meni* nu îndepărtase iq»a din fața ei, *și încet*, cu precauție. »n ei

- Ei bine, dacă e să judecăm după ultimii ani, ele nu fac prea mult ca să se ajute singure, nu? replică Matilda. Amândouă au nevoie de o mână de ajutor. Nu ca să atragă domnii. Cerule mare, amândouă sunt neobișnuit de încântătoare și nu ar putea fi mai eligibile nici dacă ar încerca, una fiică de duce și alta de marchiz. Au nevoie de o mână de ajutor ca să le reducă ofertele la una și să se îndrăgostească.

-Aș vrea ca totul să se poată face atât de ușor cum spui, zise Louise, oftând.

- Alexander și Wren trebuie să ajungă mâine în oraș, spuse Althea, vorbind despre fiul ei și soția acestuia, contele și contesa de Riverdale. Elizabeth și Colin plănuiesc să ofere o mică petrecere pentru a-i întâmpina, deși e doar o scuză, bineînțeles. Lui Elizabeth îi place să primească, iar Colin nu face nimic ca s-o oprească. Cred că și lui îi place. Poate că aș putea sugera ca atât domnul Rochford, cât și domnul Thorne să fie adăugați pe lista ei de invitați?

Elizabeth, Lady Hodges, era fiica ei.

- Prin urmare, facem toate pe pețitoarele? se interesă Mildred. Credeam că ne-am oprit după nunta Matildei.

-Nu e pețit atunci când aranjezi să se întâlnească doi tineri care nu au bunul-simț de a se întâlni singuri, zise Edith. Este? Cred că Jessica și Estelle au întâlnit atâtea domni eligibili de când au ieșit din școală, încât acum nu mai pot recunoaște o pradă bună atunci când o văd. Sunt de acord cu Matilda. Și cu Viola. *Au* nevoie de o mână de ajutor.

-Mătușă Edith, spuse Matilda, fluturând un deget în ^{Cjia} n^J ei > ^{Vor}kești *exact* ca una dintre noi. Răseră roate.

-Sunt sigură că putem avea încredere în Elizabeth că va fi lipsită de tact, spuse Louise. Dar, Althea, poți

te asiguri că domnul Rochford și domnul Thorne nu
 Sea n ^ Si ^ ur n invitați din afara familiei? Jessica și-ar da a de
 adevăr într-o clipă și ar muri de rușine. Apoi ar sări la
 mine. E ca un arici atunci când crede **bag** în viața ei. ^

Ochii Altheei străluciră.

- Elizabeth nu ar comite niciodată o asemenea găcie
 socială, Louise. Dar da, mă voi asigura că v_{0r} fi* alți
 invitați din afara familiei.

Louise oftă din nou, privind farfuriile de pe masă.

- Oh, ce s-a întâmplat cu foitajul cu frișca pe care Pu.
 sesem ochii? L-a mâncat cineva? Tu ai fost, Mildred, n ^
 întotdeauna făceai asta atunci când eram fete. Aștept
 până rămânea o singură felie din prăjitura pe care o ado-
 ram toate și o luai fără să te oferi s-o împărți. Totuși talia
 mea îți mulțumește. Sper că va ieși ceva din petre- cerea
 lui Elizabeth, dar nu mă aștept să se întâmple. [n fața
 voastră e o mamă aflată în adâncurile disperării. Îmi dai
 platoul cu tarte cu gem, te rog, mătușă Edith?

- E un buchet magnific, Jessica, spuse Anna, ducesa
 de Netherby, pe un ton puțin cam îndoielnic. Dar nici nu
 prea vezi nimic de el, nu? Se ridică de pe scaunul aflat în
 fața șemineului cumnatei sale și se așeză pe altuL Așa e
 mai bine.

tatăl ei, o întrebase dacă nu ar fi vrut s ^ Tîn ^ ! ^ ^ ^

* - popeasca m

* alăf a

erau mc,,

nea Josephinei.

^'Pasiu-

Buchetul, generos și enorm, și conținând sigur cel puțin o
 floare din toate speciile cunoscute omenirii o aștepta pe
 Jessica în salon când se întorsese de ia o vizită de
 dimineață la bibliotecă, însoțită de Anna și conii ' '
 Rebecca, în vârstă de patru ani, și Jonah, i_n vârstă de d 'i
 ani. Josephine, de șase ani, nu venise cu ei, desi citim! era
 una dintre activitățile ei favorite, - - ⁹

Hyde Park călare pe poneiul ei. Căi și călăria erau f

EU

nui ue iul-iu pr -----ue i_a ei . -

s-ar fi gândit la asta. Duzina de trandafiri roșii de Ja'S
 lennings, în vaza lor de cristal de pe bufetul d_e h ușă
 păreau sărăcăcioși prin comparație. <aQgS

-Aș vrea să fi fost pus în altă parte, nu aici, zise Jes-
 ica. E aproape stânjenitor.

Nu, era sigur stânjenitor.

Anna râse.

-Cred că ai făcut o cucerire. O cucerire mare. Cu
 siguranță că toate doamnele singure clin Londra ar intra
 ntr-o perioadă de doliu colectiv dacă l-ar putea vedea.

-A dansat cu mine o datei, protestă Jessica.

-Ah, dar nu s-a uitat la nimeni altcineva în timpul
 acesta, zise Anna. Și la supeu nu a conversat cu nimeni în
 afară de tine. Aș putea să jur că nici nu s-a uitat la nimeni
 altcineva. Apoi, după ce te-a escortat înapoi în sala de

bal, a plecat brusc și nu s-a mai întors. A ieșit *în trombă*, de fapt. Nu aş jura că a intenționat să atragă atenția tuturor, dar... Ei bine, aş paria o sumă modestă pe faptul că a făcu t-o.

-Voia să danseze din nou cu mine, explică Jessica, și a declarat că avea inima frântă când l-am informat că toate dansurile care mai rămăseseră erau rezervate.

-Ai făcut într-adevăr o cucerire, râse din nou Anna, turnând o a doua ceașcă de ceai pentru amândouă.

Prânzul se terminase, iar toți copiii, cu excepția Josephinei, care era încă în oraș cu Avery, erau în camera copiilor pentru somnul de după-amiază. Mama Jessicaîi plecase cu mătușa Mildred și mătușa Matilda să o viziteze pe bunica și pe mătușa Edith. Era bine să te relaxezi.

Jessica nu era chiar sigură că îi plăcea domnul Rochford. *Voia* să-i placă. Cu siguranță că păruse răspunzi la toate rugăciunile ei cu o seară în urmă, când dăduse pentru prima dată cu ochii de el. Era tânăr, orbitor de de r' k^{rmecător} > amabil și foarte eligibil - sau pe cale j^{ea Cij} siguranță că toți ochii fuseseră ațintiți asupra înli* tot Parcursul serii. Și deși dansase fiecare dans era 'T 'Or>

imposibil să nu observe că ea între ^M aten^{iei lui} > în mare parte. Fuseseră centrul după c^{Ul atCnții ! n timPul} dansului pe care îl dansaseră, Um toc^{niai} observase Anna, chiar și atunci când figurile dansului îi separaseră pentru scurte ^ Când ea îi spusese că nu mai avea nici un d>-'t pentru el pentru tot restul .serii după supeu, lucru!' * vârat de fapt, el fusese vizibil abătut. Când pieca?^ ^ să adopte un aer oarecum tragic. O făcuse în rentieri Ce nu îi plăcea la el.⁷ Oh, nu era absolut nfmîe p^? că pentru prima dată în viața ei era puternic atra«« j cineva, în grav pericol de a se îndrăgosti de el. și sⁱ riase. Dar nu, era absurd. Nu era asta. Ce era. atunci" Vesta lui? Oare o vestă simplă de culoarea fildeși/-: care s-ar fi potrivit cu pantalonii lui de mătase, ar fi tat mai elegantă cu haina de seară de un auriu profur-" Propriul ei frate era cunoscut pentru îmbrăcăminte splendidă de dimineată, de după-amiază și de seara. Er- cunoscut pentru lavaliererele complicat legate, pentru numeroasele și strălucitoarele ace de cravată și inele ^ ceasuri de buzunar și monocluri pe care le purta. Dar!. Avery nu era niciodată, niciodată vulgar. Asta însemna că vesta trecuse pragul vulgarității? Dar acesta era un motiv foarte banal ca să-ți displacă cineva - poax să-ți displacă. Ah, dar mai era și zâmbetul lui. Era un zâmbet spectaculos, având în vedere perfecțiunea albă a dinților lui, dar trebuia să fie întotdeauna atât de lar^o? Și îl afișase practic toată seara, cu excepția momentului în care plecase. Oh, și mai era și eleganta studiată a reverenței lui, pe care o demonstrase în fața ei de câteva

ori. Și generoasele și numeroasele complimente pe care i
le făcuse.
y

Își spuse că era nedreaptă. El era nou-venit în i A Nu era obișnuit cu distincția socială de a fi ^u ^ torul unui conte, deși tatăl său nu era conte încă^{076™} trecută fusese la primul său bal din înalta soci ^ El i-o spusese. Probabil că fusese teribil de agitat ^ compensase peste măsură acest fapt. Trebuia să-i d* șansă de a se obișnui mai bine cu noua viață Pe T ° era pe cale de a o dobândi. Nimic nu i-ar fi plă^{Cut} *re mult decât să se îndrăgostească de el și să se căsătorească el și să trăiască fericită până la adânci bătrâneți, contesă de Lyndale. Viitoare contesă. Nu trebuia să-l trimită încă pe tatăl lui în mormânt, bietul om. Sau pe contele actual, dacă tot veni vorba, deși era aproape sigur că era deja în mormânt și fusese acolo de ani întregi.

Da, își va permite să se îndrăgostească de domnul Rochford dacă va putea. Dar mai era și *buchetul* acesta. Era ceva incontestabil de... ostentativ în mărimea lui. Poate că îl comandase doar, fără să-l vadă. Poate că dacă l-arfi văzut...

- Ce te amuză? întrebă Anna.

-Oh, nimic, răspunse Jessica tresărind și uitând de gândurile ei. Deși mă gândeam că, dacă buchetul acesta ar fi despărțit în mai multe buchete mai mici, am putea împodobi corespunzător fiecare încăpere din casă. Anna râse din nou.

-E un dar foarte generos. Ah! Sa auzit ciocănelul de la ușă?

Ascultară amândouă și auziră sunetul ușilor grele din față care se deschideau la parter. Vizitatori? Nu așteptau pe nimeni. Dar în curând auziră sunetul inconfundabil al pașilor majordomului, apropiindu-se de salon.

-Domnul Rochford, poate? zise Anna, ridicând din sprâncene spre Jessica.

Majordomul bătu la ușă și o deschise.

-Domnul Thorne vrea să știe dacă Lady Jessica e acasă și primește vizitatori, Excelență, zise el, adresându-i-se Annei. '

-Domnul Thorne? repetă Anna încruntându-se și întorcându-și privirea spre Jessica.

-Lady Parley mi i-a prezentat aseară, îi explică Jessica.

^{Am}ericarul, Anna. Finul lui Sir Trevor Vickers. Dar ^ ciudat din partea lui să vină în vizită astăzi! A cerut ^ami Prezentat, dar nu m-a invitat la dans. Dansul omului Dean era pe cale de a începe, dar au mai fost ^{meroase} alte dansuri după asta.

-Ah, da, îmi amintesc de acest gentleman. C_{ne} ni l-a arătat. Dintr-un motiv oarecare, pare să fi capt³

imaginația lumii bune. Poate din cauză că e un bâ^!
arătos și are o aură misterioasă. *Ești* acasă pentru el?

Marx/ Balogh

Ei avea niște ochi deconcertant de întunecați, o ^
cuseră să se simtă incomod. în cele două scurte întâl_{ni}j
precedente, nu fusese în stare să identifice culoarea a_{Ce}.
lor ochi. Albaștri? Negri? Cum puteau fi ambele? D_{ar} erau.
Erau niște ochi foarte pătrunzători și păreau sa _{ni}j se uite
doar în ochii ei, ci să treacă dincolo de ei. De _{Ce} naiba
venise acolo?

Bănuia că nu exista decât o cale de a afla. În pl_Us, își
aminti că în seara precedentă domnul Rochford nu fusese
singurul gentleman care îi stârnise interesul. Și domnul
Thorne o făcuse, deși cu siguranță doar din cauza acelei
întâlniri precedente, în care îl luase în mod greșit drept
negustor. Totuși, afirmația asta nu era chiar corectă.
Interesul ei fusese stârnit și în seara precedentă, înainte
de a-l recunoaște. Era chipeș. Ei bine, chipeș într-un fel.
Atrăgător ar fi fost un cuvânt mai corect. *Foarte*
atrăgător.

-Jessica? o îndemnă Anna.

- Condu'l sus, în orice caz, zise Jessica, adresându-i-
se valetului lui Avery - și apoi își dori, prea târziu, să-l fi
trimis jos cu un alt răspuns.

După un minut, domnul Thorne păși în încăpere, în
culmea eleganței, ca și seara trecută, cu o redingotă de
un verde-închis care îi venea ca turnată, pantaloni bufanți și
cizme hessiene strălucitoare, care îi subliniau nicioarele
puternice, frumos modelate. Cămașa de în era albă și
apretată, lavaliera legată elegant și _{mai simplu} decât seara
trecută, așa **cum** se **cuvenea** _{pe} timpul zilei. Un ac **cu**
diamant de **mărime modesta strălucea între** pliurile ei.
Părea mai **mare** și **mat impozant decât în se***

^ gTh^^^ din, PwT era ca-Dar mai puțin frumos - dacă ai fi judecat luând în considerare doar trăsăturile faciale.

Totuși, trăsăturile faciale „u erau *totul*

Anna se ridicase în picioare și se îndrepta spre el, cu mâna dreaptă întinsă.

- E o plăcere să vă cunosc, domnule Thorne, zise ea. Sunt ducesa de Netherby, cumnata lui Ladyjessica.

- **Excelență, zise el, luându-i mâna și înclinându-se peste ea - o plecăciune ușoară, nu excesivă.**

Își întoarse privirea spre Jessica, care se ridicase și ea, desi nu se mișcase de lângă scaunul ei. Ladyjessica.

-Domnule Thorne, răspunse ea, privindu-l în timp ce se așeza pe scaunul pe care i-l arătase Anna.

-Sper că v-ați simțit bine la balul de aseară, zise el, adresându-se amândurora și ridicând mâna când Anna luă ceainicul și se uită întrebător la el. Nu, mulțumesc, doamnă.

-Da, răspunse Jessica. Lord și Lady Parley trebuie să fi fost foarte mulțumiți. Se pot lăuda pe drept cuvânt astăzi că la balul lor a fost o mare înghesuială.

- Sper că și dumneavoastră v-ați simțit bine, zise Anna.

-Da, încuviință el.

„O să meargă foarte greu", se gândi Jessica. Însă se părea că el venise cu un scop clar, și trecu la afaceri fără alte ocolișuri.

-Mă întreb, Lady Jessica, zise el, îndreptându-și atenția și toată intensitatea acelei priviri tulburător de întunecate asupra ei, dacă sunteți liberă mâine ca să ieșiți la plimbare în Richmond Park cu mine. Mi s-a spus că merită o vizită. Oh, vai!

-Singuri, domnule Thorne? întrebă Anna ridicând în Țprâncene, în timp ce Jessica îl privea gânditoare.

-Intr-o cabrioletă deschisă, doamnă. Ar fi trebuit să o gamzez un grup? Nu mai sunt obișnuit cu modul în care fac englezii lucrurile..

Dar părea ușor amuzat, se gândi Jessica de parcă ar, fost ceva cam distractiv în faptul că ea ar fi avut de o însoțitoare dacă ar fi ieșit cu el. *

Să meargă? Nu stia nimic despre el, în afară de nUn] de faptul că era rudă cu Lady Vickers și că se întor^ se recent după o ședere îndelungată în America. O rict alt gentleman, dacă ar fi fost atât de îndrăzneț încât ^ viziteze a doua zi după ce îi fusese prezentat oficial, nu i-ar fi cerut decât o plimbare prin Hyde iark la ora cea mai elegantă a după-amiezii sau rezervarea unui dansl_a următorul bal. Sau i-ar fi trimis flori. Mama ei ar fi avut cu siguranța ceva de spus despre invitația asta, dacă ar fi fost acolo. Si Avery la fel.

Dar, Cerule mare, avea 25 de ani. Și el nu îi cerea să îl însoțească până la capătul pământului. Sau pe lună.

Dar *voia* să meargă? Asta era singura întrebare care conta.

- Cred că au trecut doi ani întregi de când nu am mai fost în Richmond Park, începu ea, dar înainte de a spune mai mult, ușa salonului se deschise și intră Avery.

Era încă în costumul de călărie, deși îl purta cu o eleganță atrăgătoare, așa cum purta toate hainele. Lăsase ha inele de afară. Ținea un monoclu într-o mână, nu atât de împodobit precum cel pe care îl alesese seara trecută, deși de fapt nu era mare deosebire. Purta inele pe maiiii uit e degete de la ambele mâini, iar unghiile aveau o manichiură perfectă. Ar fi putut fi considerat filfizon, se gândise adesea Jessica, dacă nu ar fi existat aerul acela de autoritate și masculinitate și chiar pericol pe care îl purta la fel de sigur ca pe hainele sale perfect croite. Și, așa cum se gândise ea foarte recent, nu exista nimic vulgar în înfățișarea lui Avery.

Ochii lui se opriră o clipă asupra domnului Thorne apoi se îndreptară spre Anna.

. Ne-am întors. **Fără căderi și oase rupte**, și cred că te vei bucura să afli asta, **iubirea mea**. Doar **câteva** îmbufnărică nu am mai putut continua plimbarea călare încă o oră.

- Esti îmbufnat? întrebă Anna

-Ah, răspunse el, ridicând monocluul aproape până la jumătate. Da. Nu am fost atât de precis cum trebuia, nu? Josephine s-a dus sus să picteze, pentru că asta și-a *dorit* tot timpul. Nu *voia* să călărească. E o prostie. A făcu t-o doar de dragul meu.

- Oh! exclamă Anna, zâmbind. Pot să ți-l prezint pe domnul Thorne? Soțul meu, domnule Thorne.

Domnul Thorne se ridică și făcu o plecăciune.

- Mi-ai fost arătat aseară, zise Avery, privindu-le musafirul cu ochi leneși. Dar nu am avut nici o șansă de a te cunoaște. Am înțeles că ești rudă cu Lady Vickers?

Se uita fix la domnul Thorne, cu monocluul ridicat până la jumătatea distanței spre ochi.

-Vărul ei de gradul doi sau trei, poate și mai îndepărtat, răspunse domnul Thorne. Nu am fost niciodată sigur de rudenția exactă. Suntem o familie mare, îndepărtată.

-Atât de îndepărtată încât ai ajuns în America, după cum am înțeles, zise Avery. Dar te-ai întors.

- Da, răspunse domnul Thorne pe un ton agreabil, și Jessica avu din nou impresia că el se amuza. Și Lady Vickers a fost atât de amabilă încât să-mi facă întoarcerea cunoscută în rândurile prietenilor ei, deși mă tem că am fost plecat prea mult ca să recunosc pe vreunul dintre ei,

dacă l-aș fi întâlnit vreodată înainte. Nu am vizitat Londra decât o dată sau de două ori, pe când eram doar un copil.

-Chiar așa, zise Avery, ridicând monoclul de-a bine-^{lea} Până la ochi și privind buchetul cu o expresie ușor mdurerată. Cadoul dumitale, Thorne?

-Nu, răspunse repede Jessica. Mă aștepta pe mine și {? ^nna, când ne-am întors cu copiii de la bibliotecă, că va arăta mai bine despărțit în câteva vase și dis-

- Las asta pe seama ta, spuse el, coborând monoclul. - Dar sunt fericit să nu mă mai gândesc la dumi>-?' înaintând cu greu prin Hanover Square, împovărați un asemenea dar floral, Thorne.

- Domnul Thorne m-a invitat să ies la plimbare cu mâine în Richmond Park, explică Jessica. În cabrioletul^{ei} lui. Nu am mai fost acolo de doi ani.

- O cabrioletă, repetă Avery. Fără mama ei sau o cx meristă care să o însoțească, atunci. E un noroc, Thorn^, că o ai pe Lady Vickers ca să garanteze pentru respecta bilitatea dumitale.

- Este, răspunse acesta înclinând capul, și Jessica se gândi că arăta încă ușor amuzat.

Majoritatea oamenilor, chiar bărbați, se simțeau impresionați atunci când îl întâlneau pentru prima dată pe Avery, chiar intimidați.

- Din nou, zise Avery, o las pe sora mea să hotărască dacă îți acceptă sau nu invitația.

Domnul Thorne nu se mai așezase după ce Avery intrase în încăpere.

- Nu o să vă mai ocup timpul, spuse acum, întorcându-se spre ea. Lady Jessica, veți veni mâine la plimbare cu mine în Richmond Park?

Exista o aură misterioasă în jurul lui, așa cum spunea toată lumea. Era un bărbat care avea cu siguranță o poveste interesantă de spus. Însă era perfect respectabil, așa cum tocmai spusese Avery. Era un gentleman rudă cu Lady Vickers. Poate că nu era chiar înțelept să îi acorde o asemenea favoare cunoscându-l atât de puțin dar nu putea rezista șanseii de a afla mai multe desne povestea asta.

Asta dacă el era dispus să i-o spună e întrebă, irelevant, care ar fi fost răspunsul ei dacă domnul Rochford ar fi stat acolo, cerându-i să-l însoțească în Richmond Park.

Însă se așternuse o tăcere care trebuia umplută

- Mulțumesc, domnule Thorne. Voi merge.

- La unu?

Ea încuviință, iar el se înclină, își luă rămas-bun de la Avery și Anna și părăsi încăperea.

- Ei bine, asta e o întorsătură interesantă, observă Anna la câteva momente după ce ușa se închise în spatele lui. Aș fi pariat că domnul Rochford avea să te viziteze în după-amiaza asta, și a apărut domnul Thorne în schimb.

-Presupun, Jess, zise Avery, că Rochford ți-a trimis florile.

-EI a fost.

-Da, comentă el, pășind mai aproape și examinându-l din nou, de data asta cu ochiul liber. Așa mă așteptam și eu.

Nu explică de ce. Nici nu era nevoie. Jessica gândise la fel.

-Mă întreb de ce s-a dus domnul Thorne în America, zise Anna, și de ce s-a întors - și la Londra, nu acasă la el, oriunde ar fi asta, deși nu prea a fost aici înainte.

- Poate că Jess îi va putea scoate niște informații în timpul plimbării de mâine, sugeră Avery, întorcându-și privirea leneșă spre sora lui. Unde i-ai fost prezentată aseară, Jess? Nu te-am văzut dansând cu el.

-Nu am dansat. Lady Parley mi l-a prezentat, dar a fost chiar înainte ca domnul Dean să-și reclame dansul, și nu am avut decât șansa de a schimba câteva cuvinte.

-Ah! Dar l-ai impresionat destul de tare ca să vină astăzi să-și pună inima la picioarele tale.

-Ce absurd! Dar adevărul e că l-am văzut și înainte. Era la hanul în care mi-am petrecut noaptea în drum spre casă când m-am întors de la Abby și Gil, și arăta exact ca un negustor - nu semăna deloc cu apariția lui de aseară sau de astăzi. Rezervase deja singurul salon particular din han, dar domnul Goddard a aranjat ca proprietari să-l convingă să mi-l cedeze mie. Cred că nu trebuia eu să dau ochii cu el, mai ales în timp ce se certa

la masă, dar am făcut-o. Și el a părăsit până la urmă salonul, după ce domnul Goddard m-a împins dinău spre camera mea.

- Edvîn a fost neobișnuit de neglijent, observi A. O să schimb o vorbă cu el.

-Prostii! replică Jessica. A fost un gardian cu scrupulos încât aproape că îmi imaginam, când mă așezam la el, că erai tu.

- Dar ce romantic, zise Anna razand, ca atunci când domnul Thorne te-a văzut din nou aseară, Jessica i, cerut imediat lui Lady Parley să i te prezinte. Și astăzi a venit aici să te invite la o plimbare în Richmond Park cu el. Poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă domnul Goddard nu ar fi fost neglijent, Avery. Desi sunt sigur că Jessica are dreptate, și el nu a fost așa.

- Romantic! exclamă Jessica, târâind din limbă și clătinând din cap. Nu cred că domnul Thorne și romantismul vor fi vreodată noțiuni compatibile.

Deși știa că aștepta cu nerăbdare ziua de mâine. Nu găsea adesea un gentleman care să fie și atrăgător, și interesant, iar ei domnul Thorne i se părea și una, și alta.

Viața ei dobândise dintr-odată culoare. Nu unul, ci *doi* domni noi veniseră în oraș, și ambii se arătau interesați de ea. Mai mult, și ea era oarecum interesată de ei. 1 se mai întâmplase asta înainte? Nu credea. Poate că până la urmă exista speranță pentru ea anul acesta, fără să trebuiască să se mulțumească cu cineva care nu o atrăgea în mod deosebit.

Poate că până la sfârșitul anului va fi căsătorită. *Fericit* căsătorită. Să îndrăznească să spere?

capitolul 6

în dimineața următoare, Gabriel se uită p_e ferea, **tra camerei lui de** hotel, i văzu că vremea frumoasă **ținuse. în Anglia** nu știa niciodată l_a ce s_ă te ij jde la o zi la alta, și nici măcar de la o oră la alta. Cumpărase o cabrioletă sport și o pereche de cai cu o săptămână înainte și angajase un rânșă tânăr. Dar o cabrioletă cerea, bineînțeles, vreme frumoasă, mai ales atunci când plănuiai să împărți bancheta înaltă cu o lady.

Horbath pusese o scrisoare alături de farfuria de la micul dejun, deasupra ziarului de dimineață, frumos împăturit. Gabriel văzu că era de la Mary. Prin urmare, primise scrisoarea pe care i-o trimisese prin Simon Norton, bărbatul pe care îl angajase ca administrator. Fusese obligat să îi împărtășească totul lui Norton și să îl trimită la Derbyshire, nu ca să-l înlocuiască pe administratorul lui Manley Rochford la Brierley, ci ca să adune discret niște informații. Gabriel îi povestise despre Mary și îl instruisese să se asigure că stătea bine în căsuța ei pentru moment și că avea suficienți bani din care să trăiască, îi scrisese chiar el ca să-i spună că se înapoiasă în Anglia și că nu mai trebuia să-și facă griji pentru casa și traiul ei.

Când aflase că era atât de aproape, Mary vărsase lacrimi și i-o scria acum în scrisoarea ei - nu lacrimi de supărare, Gabriel trebuia să înțeleagă. Era încă sub înștiințarea de a părăsi căsuța, iar alocația îi fusese tăiată, deși era sigură că domnul Manley Rochford nu avea încă autoritatea de a face asta. Era recunoscătoare că Gabriel fusese atât de atent încât să îi trimită bani prin domnul Norton, pe care îl considera, dacă tot veni vorba - un tânăr foarte plăcut și respectuos. Însă nu avea nevoie de ei. De-a lungul anilor reușise să pună câte puțin deoparte pentru zile negre și putea să se hrănească pe ^ și animalele, cel puțin până va veni Gabriel acasă, vtiia el că domnul Norton fusese angajat la Brierley ca grădinar? Și știa că domnul Manley Rochford plănuia să Peceîn curând la Londra cu soția lui pentru a sărbători p [area ia rangul de conte? Știa că domnul Anthony ^chford era deja acolo?

nile d ?tia- Și când deschise ziarul și ajunsese la pagi- e societate, citi că fermecătorul și chipeșul dom

nAnthonv Rochford, fiul și moștenitorul dom_{nului} w lev Rochford, care se aștepta să devină conte de l_yS în viitorul toarte apropiat, fusese văzut conducând J brioleță la ora la modă în Hyde Park, ieri după-ar[^] cu Ladv Jessica Archer, sora ducelui de Netherby. Și⁴ se întâmplase chiar în ziua următoare balului de l_a u Parley, la care dansase și se așezase la supeu m compJ ei. Oare inima încântătoarei și evazivei moștenitoare[^] pe cale de a fi cucerită în sfârșit

„Nu dacă am și eu ceva de spus în privința asta”, Se ' gândi Gabriel. Nu de Anthony R^ochfor[^] m^once^{ca}, Un lucru reieșea clar din scrisoarea lui Mary. Nu exista nici o șansă ca ea să nu fi înțeles ordinul de evacuare. Inima lui Rochford nu se schimbase de când se mutase l_a Brierley. Fără nici un drept de a o face, îi tăiasse alocația pe care cumnatul ei, răposatul duce, io lăsase. Nu conta ce altceva făcea sau plănuia să facă la Brierley - încă nu primise un raport de la însuși Simon Norton - felul în care Manley Rochford o tratase pe Mary era suficient ca să-i pecetluiască soarta. Și pe a lui Gabriel. Până la urmă, nu existase o schimbare miraculoasă în bine, și prin urmare nu putea să se întoarcă la viața lui din America.

Să înceapă așadar curtea.

Ușile frontale de la Archer House se deschiseră atunci când își opri caii înaintea lor la aproape unu fix. Probabil că cineva îl așteptase. Pentru că Netherby ieși chiar când Gabriel cobora de pe bancheta înaltă și îi dădea hățurile rânđașului.

~ Un frumos echipaj sportiv, observă Netherby privind fără grabă cabrioleta de sus în jos. Și^o perече bună dc cai cenușii. Ai ochiul format.

-Cred că da, **încuviință Gabriel.**

Bcrtie Vickers **ii recomandase o pereche** de • r_u d il însoțise pe **Gabr el la Tattersalls** însă * jic păruse că aveau **o înfățișare spectaculoasă**, dar **prea scurt.**

.Sunt sigur că știi că Lady Jessica e majoră vjetherby, bătând un cai pe gât și trecându-și mâna peVte -oama lui. Are și un spirit independent și îi place să dedare răspicat că ia singura deciziile, fără să țină seama de părerile și sfaturile altcuiva. Prin urmare, nu e de mirare c_a a ales cu cine să iasă la plimbare, chiar dacă destinația e puțin mai departe decât Hyde Park. Mama ei însă^{nu} e fericită că ai ales un vehicul care nu

îi permite ei sau unei cameriste s-o însoțească. Gabriel era amuzat.

_Nu am intenția de a o răpi pe Lady Jessica sau de a o duce într-un loc nepotrivit pentru o femeie cuviincioasă. Dar, chiar dacă aș face-o, mă îndoiesc foarte mult că mi-ar permire-o.

-Chiar așa, răspunse Netherby pe un ton agreabil, îndreptându-se și întorcându-se ca să-și privească sora **care** cobora treptele, trăgându-și una dintre mănușile din piele de ied.

Ea purta o rochie cu mâneci lungi și talie înaltă de plimbare dintr-o catifea de un albastru-închis, cu o bonetă cu calotă înaltă și borul îngust de un cenușiu-argintiu pal. Era atât de încântătoare, încât îi tăia răsuflarea. Și trufașă, și perfect stăpână pe sine. Pășii pe treapta de sus și se uită la echipajul lui.

-Impresionant. Mă bucur să văd că e o cabrioletă sport, domnule Thorne. Îmi place să fiu destul de sus ca să văd lumea când ies într-o excursie de plăcere. Se întoarce spre fratele ei. Bănuiesc că îl avertizai pe domnul Thorne că vor exista consecințe teribile dacă se abate ^iar și un pas de la cărarea bătută, Avert?

- Mă nedreptățești, Jess. Netherby ridică sprâncenele ^{71 m°} nocul pe care îl purta la gât, legat de o panglică ^{ne}agră. Consideri că ar fi trebuit să recurg vreodată ^{la a}»iemnră7 Easegândi puțin la asta.

citorf^{U nU> răsP}unse " zâmbi atât de strălu- ratelui ei, încât Gabriel fu aproape dat pe spate. Dumnezeuule mare! însă zâmbetul dispăru fș_{ră} ^ când ea traversă trotuarul și își îndreptă spre el trufașă. Mâna dumitale, te rog, domnule Thorne, zj J; pășind spre cabrioletă și adunându-și fustele cu o ^ în timp ce se pregătea să urce pe locul ei. -Bună ziua **și** dumitale, Ladyjessica. Ea îi aruncă o privire calculată, apoi își așeză mânaî_n mâna lui, însă nu comentă reproșul lui voalat. Se cațără pe banchetă și își aranjă fustele în jurul ei. Un servi_{tōr} care o urmăse din casă îi înmână o umbrelă. Sau era_o umbreluță de soare?

După câteva momente porniră, în timp ce Nethetby rămase pe trotuar, cu mâinile strânse la spate, privind.

- Bănuiesc, zise Gabriel, că ar fi trebuit să îi cer mamei dumitale permisiunea de a te scoate la plimbare.

-Nu. Ar fi trebuit să mi-o ceri mie. Așa cum ai făcut.

-Cred că nu este ușor să-ți afirmi independența atunci când ești o lady, zise el și ieși cu cabrioleta din Hanover Square.

-Dar trebuie să insiști sau măcar să îți alegi bătăliile. Presupun că nu ai avut cum să nu observi cavalcada ridicolă de trăsură, servitori și călăreți pe care fratele meu a considerat necesar să-i trimită să mă însoțească din casa verișoarei mele din Gloucestershire până la Londra, acum câteva săptămâni.

-Nu aș fi observat dacă nu ar fi fost livrelele. Erau izbitoare, ca să zic așa.

Ea întoarse capul ca să se uite la el cu o scânteie de ceva care putea fi amuzament în privire, însă nu îi zâmbi așa cum îi zâmbise lui Netherby. ' - De ce mi-ai cerut să te însoțesc tot drumul până în RichmondPark? **îl întrebă** ea.

-As putea spune că nu mi-ar plăcea să fac călătoria și să mă bucur de frumusețile naturii singur. Dar _{vō} | răs-punde în schimb la întrebarea dumitale cu o întrebare _a mea. **Cum altfel sâ te cunosc?**

Ea ridica din sprâncene. Și ținu capul întors spre el _n moment nesfârșit, în tăcere. -Majoritatea domnilor care vor să mă cunoască mă **nvită** la dans la baluri sau

conversează cu mine la serate petreceri în aer liber, sau mă invită la o plimbare cu jăsura în Hyde Park, la ora mondenă a după-amiezii.

-Cu alte cuvinte, se alătură suitei dumitale. E una impresionant de mare, dacă e să judec după balul de la Lady Parley. Rochford s-a alăturat și el?

-Ah! Prin urmare știi să citești, nu, domnule Thorne? Da, m-a scos în parc cu trăsura ieri după-amiază.

Avery folosește același cuvânt pe care l-ai ales ca să-mi descrie admiratorii. Suită, adică. Timpul va spune dacă domnul Rochford va alege să facă parte din ea. Dumneata vrei?

El o privi apreciativ, apoi își îndreptă atenția spre manevrarea cailor pe străzile aglomerate ale Londrei. - Răspunsul e un răsunător nu. -Chiar așa? Părea mai mult amuzată decât necăjită în timp ce privea un mic coșar ferindu-se iute ca fulgerul din fața cabrioletei și târându-se în patru labe ca să înhațe moneda pe care i-o aruncase Gabriel. Bănuiesc că asta explică de ce nu m-ai invitat la dans acum două seri. Explică și de ce nu m-ai invitat la plimbare în Hyde Park ieri, unde toată lumea - și cel puțin un jurnalist de la ziar - te-ar fi văzut făcându-mi curte. Dar de ce, mă rog, ^ pus-o pe Lady Parley să mi te prezinte? A spus, dacă îmi amintesc bine, că dumneata ai cerut să fii prezentat. Y de< * m-ai vizitat ieri? De ce mi-ai cerut să merg cu dumneata la plimbare astăzi în Richmond Park? -Toate aceste trei întrebări au un singur răspuns. ntru că intenționez să mă căsătoresc cu dumneata. ^ fctrăM o făcu, Sc1 întoarce din nou brusc capul spre el. În Poat* ^ ntră cu aceeași vază că ^ privea cu ochii mari. SaU Și J ca mai corect ar fi fost să spună că se încrunta la el.

tânărul T^{a} i SUS Sc întreb «, fără nici o relevanță, dacă unms,
rândașul lui, se distra.my Mogh

· - Xc ^roresti CU mine? întrebă e* *
ruand cons.derab.l cm*

un verb maj H.

- Presupun ca așf.puTM » ^ ^ cunosc el. Sper, poate.

■ ne ^ c,,

cunoști, protest! ea-Eu nu te cunosc. c_t , Că!

S ^ ftsi ^ câsunt. Pentru c_a toc_{raaU}

recunoscut că nu mă ^ Continuă să se U_{ltf} Se părea că o
lasase ft* g* ^ mai ^ J

țintă la el cateva « ^ âse ^ ^ ^ W

ca să se uite la A Apoi « P ■ ^ dfi ^ t jos pe care

probabil ca ea nu

Du» « « « » - ^ ^ ^ a

nluta dacă îți imaginezi că mă voi căsători cu dumnea-

t lozZTM că așa intenționai. Sau macat speri sau

P^{10} -Prin urmare, dumneata nu intenționezi să te căsăto
resti niciodată?

'-Asta nu e treaba dumitale, domnule lhorne, răs-
punse ea, iar râsul fu înlocuit de o trufie înghețată. -

Câți ani ai?

-DommlleThomel

- 24⁷ sugeră el. 25? 26? Nu mai mult de atat, cred.

Dar cu siguranță că ai trecut binișor de vârsta la care se

rnsătoresc majoritatea domnișoarelor. Totuși, nu pot -

„vi că nici un bărbat nu ți-a cerut-o sau nu a sugerat^s -

! cere-o dacă Ui fi încurajat cât de cât. La urma ur- Cil

Îți fiica unui duce și sora altui duce. Aș fi surprins T 5

nu ai fi și extrem de bogată. Pe l_{ângă} ^ ^

și plăcută privirii.

țesute

, căsătorești? Pentru că e mai sigur când ai mai mulți -

imitatori? Pare destul de posibil. " „ Dacă nu schimbi

subiectul imediat, trebuie să-ți cer . mă duci imediat

acasă, domnule.

-Cred că ai renunțat să mai speri.

-Oh. chiar așa, zise ea, toarte enervată. Astea sunt
manierele americane, domnule Thorne?

-Ar ti cam alarmant dacă o națiune întreagă ar fi

judecată - și probabil condamnată - după cuvintele și

pururea unui om care a trăit acolo un număr de ani.

Dar ne întoarcem la ce voiam să spun. Cred, Lady

Jessica, că ai renunțat la speranța de a-l găsi pe acel

bărbat care se poate distinge din mulțime și îți poate reînnoi interesul față de căsătorie și o viață nouă, independentă de mama și fratele dumitale - fratele dumitale vitreg, cred.

-Ei bine. dumneata sigur te-ai distins din mulțime, domnule Thorne. Dar dacă crezi că mi-ai trezit nerăbdarea de a mă căsători cu dumneata, te înșeli amarnic. Asta ca s-o spun frumos. -Poate, încuviință el.

- în privința asta nu există *poate*, replică ea.

După asta se cufundară în tăcere, în timp ce Lady Jessica se uita drept în față și își ridica umbreluța de soare. Era categoric o umbreluță de soare, nu o umbrelă. Era făcută dintr-o dantelă de un cenușiu pal, care nu ar fi oferit prea multă protecție dacă ar fi plouat. Timp de câteva momente, o răsuci cu putere deasupra capului, "Poi o lăsă jos și o închise cu un pocnet. Gabriel văzu că o tulburase, deși își păstra demnitatea înțepată și nu •Și duse la capăt amenințarea de a cere să fie dusă acasă.

Când se apropiară de Richmond, îndreptă caii spre ^a

Totul pentru romantism

1

dintre porțile din zidul înalt despre care i se spusese
c'înjura întregul parc. Poate că va găsi un loc înă- , în
care să-și lase cabrioleta, ca să poară merge pe |evard^{at}
--întâi dorea să găsească Queen's Ride, Bu-^{ul} Reginei,
despre care auzise atâtea, și să meargăpe alea aceea
mare care făcea legătura între pâ|cu . pădure din
ambele capete.

Erau și alți oameni în parc, în orice caz destui q
mulțumească pe ducesa văduvă de Netherby atu_{nci}
avea să-și chestioneze fiica mai târziu, așa cum sigu[^]
să facă. În general, locul sugera un simțământ ag_r[^] de
liniște rurală, făcându-te foarte conștient de cop_{ar} care
se legănau și foșneau în vânt, de cântecul păsărilor" de
cerul albastru de deasupra cu nori albi, purtați d
vântul ușor care nu se simțea pe pământ. O dată_{sail} de
două ori văzură căprioare, care hoinăreau lib_{er}- în cete
mari, după cum se părea. Mirosea a verdeață, a
pământ și a aer curat. Gabriel simți un val neașteptat
de plăcere produsă de întoarcerea lui în Anglia.
Uitase...

-Mi-e dor să merg la țară, zise ea, întrerupând
tăcerea îndelungată.

-Așadar, nu locuiești la Londra tot timpul anului?
întrebă el.

Majoritatea celor din înalta societate nu o făceau.
Știa măcar asta din perioada în care trăise și el în
Anglia.

-Nu. Am crescut la Morland Abbey în Sussex,
căminul tatălui meu și acum al lui Avery. Locuiesc încă
acolo, cu mama. Și cu Avery, Anna și cu copiii lor,
bineînțele

-Mama dumitale nu s-a mutat î_n casa văduvei după
moartea tatălui dumitale? Nu asta fac cele mai multe
văduve?

-*Cele mai multe?* Nu știu. Eu și mama[^] ,
apartament în casa mare. t toarte spațioasă. Casa
mare vreau să zic, deși și apartamentul nostru este

Dar nu suntem închise acolo. Trăim în libertate, ^{cu} fratefeşi cumnata mea.

- Nu tânjeşti după propria casă.⁷ o întrebi el.

Ea întoarse capul.

- Ne întoarcem la subiectul aceia. Casa ^{mea}> ad calitate de soţie şi mamă?

' Nu sunt cele mai multe tinere doamne nerăbdătoare să scape de mamele şi fraţii lor ca să fie stăpânele propriilor casei

- Nu pot să mă pronunţ în privinţa opiniei celor mai _{multe} doamne.

-Atunci pronunţă-te în privinţa dumatiale, îi zise el, salutând din cap doi călăreţi care veneau la galop din direcţia opusă.

- Nu am fost niciodată ispitită.

- Pentru că nu poţi fi? o întreabă el. Sau doar pentru că nu s-a întâmplat?

-Oh, zise ea, supărată din nou, ne-am *întors* la subiectul acela. Ce-mi spui despre dumneata, domnule Thorne? Eşti mult mai bătrân decât mine. 30, la o primă vedere? Cel puţin atât. *Dumneata* nu ai fost niciodată ispitit să te căsătoreşti?

-Ba da, răspunse el fără să ezite. Mi s-a întâmplat acum două săptămâni, imediat ce am debarcat după o lungă călătorie din America. Mă relaxam în salonul particular al hanului la care mă oprisem pentru noapte, citind şi văzându-mi de treaba mea, când am fost întrerupt de proprietar, care a venit să mă implore să renunţ la dreptul meu asupra camerei, pentru care plătisem deja o sumă frumoasă. O lady care sosise pe neaşteptate la han o cerea. O lady foarte importantă. Nu îndrăznise să spună nu. Afacerea lui ar fi putut fi ruinată. Când l-am urmat afară din încăpere, pregătit să-mi argumentez cauza, m-am trezit faţă în faţă cu doamna în cauză, deşi "u mă îndoiesc că nu se voia aşa ceva. Aproape instantaneu am cedat ispitei de a renunţa nu doar la salon, ci Şi la statutul meu de burlac. Am hotărât că Lady Jessica ^{Archer}, sora ducelui de Netherby, va fi soţia mea.

;Ce absurdităţi spui! exclamă ea. Ai *hotărât* că eu JY soţia dumatiale. Cum ai îndrăznit atunci? Şi cum Oneşti acum? Îl privi cu severitate, De unde ai ştiut ^{Cine} eram?

- Hagiul a fost atât de amabil încât să-mi ofere •

Totul pentru romantism 3

matia Cred că s-a gândit că, dacă știam cine erai, . fost
mai ușor de convins să renunț la camera. ■»>
A fost inadmisibil de indiscret din partea lui

- Da nu-i așa? încuviință el. Valetul acela
înăcrit care îl aveai cu dumneata i-ar fi luat sigur capul
daca,

^{fi} -Domnul Goddard? E secretarul lui Avery

Dar era timpul să schimbe subiectul. Voise să
șocheze, să îi arate limpede că nu era interesat să-și
plă, dă vremea cu ea și să devină un alt membru al
suitei pe care era evident că ea nu dădea nici doi bani.

Șt reuși_{se}
categoric să o scoată din pepeni.

- Cred că merită să ne uităm puțin la I en 1
onds, zi-se el. Îl găsim și apoi lăsăm cabrioleta undeva și
ne bucurăm de peisaj mergând pe jos?

- Foarte bine, zise ea după ce se gândi puțin.

Vom merge pe jos. Și vom vorbi, domnule Thorne.

Dacă te aștepți să iau măcar în considerare *intenția*
dumitale ridicolă de a te căsători cu mine, trebuie să
răspunzi la niște întrebări. Știi multe despre mine.

Știi cine eram atunci când m-ai văzut prima dată.

Cred că și asta ți-a încurajat interesul. Lăsând
deoparte orice vanitate, știu că sunt extrem de
eligibilă, în ciuda faptului că am 25 de ani. Eu nu știu
nimic despre dumneata, cu excepția faptului că ești
rudă cu Lady Vickers și te-ai întors de curând în Anglia
după ce ai petrecut treisprezece ani în America. Nu o
cunosc aproape deloc pe Lady Vickers, deși Avery
simte un mare respect față de Sir Trevor.

- Ei sunt nașii mei.

- Nici chiar faptul acesta nu stârnește o mare
pasiune pentru dumneata în pieptul meu. Mă îndoiesc
că orice altceva o va face, dar îmi place Pen Ponds, și ar
fi ^{acat} să fi venit până aici fără să-l văd.
î.

De îndată ce vom coborî, Lady Jessica, ne vom bu

1 ctul pentru romanticism 4

tea bucura de peisaj în tihnă, iar dumneata vei putea să-mi iei un interviu.-Un interviu? repeta ea. Ca pentru o slujba.⁷ Pentru a fi soțul meu? Foarte bine, domnule Thorne. Pregă-tește-te să te arăți irezistibil. Asta ar putea fi unica du-ni i ta le șansă.

Nu se putea hotărî dacă ea îi plăcea sau nu. Manierele ei erau reci și trufașe, și fuseseră așa aproape din momentul în care ieșise din Archer House și se uitase la echipa-jul lui, ignorându-l fățiș. Însă acum câteva clipe folosise cuvântul *pasiune*, iar asta îl făcuse să se întrebe dacă ea era capabilă de așa ceva. Ceva îi spunea că da. Nu că ^ar fi gândit să-și aleagă contesa în funcție de pasiune.

Și mai fusese și zâmbetul pe care i-l aruncase fratelui ei înainte de a traversa trotuarul spre cabrioleta lui. Pentru o scurtă clipă, se transformase înaintea ochilor lui într-o persoană complet diferită. Tânjea să vadă iar zâmbetul acela, dar adresat lui de data asta.

Poate că era totuși prea devreme pentru a hotărî dacă îi plăcea Lady Jessica Archer. Sau dacă asta ar fi contat.

Avea nevoie mai mult de o contesă decât de o soție.

capitolul 7

Jessica se gândise întotdeauna că *Pen Ponds*¹ era un nume destul de prost ales, pentru că în realitate era vorba despre două lacuri mari, separate de un drum pietruit, chiar în inima parcului Richmond. Dacă te luai după nume, te așteptai la două heleșteie pline de mîl, cu câteva rațe amărâte scormonind cu capul în jos. De ²Pt, erau foarte pitorești. Dacă Bulevardul Reginei lăsa înpresia de măreție și izolare profundă, Pen Ponds te în^{Ucea mai} mult cu gândul la un peisaj deschis de țară, •>i as³ amestecau elementele primare, pământ, apă cîr⁴ !" |ăsările nu rămăneau ascunse ca pe bulevard, kpr! I^ Căntece,e în adâncurile verzi ale pădurii, ci ^J^nză cu nelimitat abandon, urmărindu-se una Cădite în.tr.)

pe alta în zbor razant deasupra apei, lunecând ^{pe} ^ sau înotând.

Nu ar fi trebuit să accepte o plimbare în Jocul ^{a_Ces} Nu avea dispoziția potrivită. Ar fi trebuit să ceară s/f dusă înapoi acasă. Domnul Thorne era insupo^{de} îngâmfat.

Era foarte diferit de domnul Rochford, care o ^{vi_2iase} în după-amiaza zilei precedente, la o oră de la ^{pleca_rea} domnului Thorne, și o întrebase foarte cuviincios dacă îi acorda onoarea ^{de} a o plimba cu trăsura mai târziu în parc, la ora la modă. Când se întorsese după ea, venise din nou în casă și o întrebase pe mama ei dacă îi ^{per.} mitea s-o facă - mama se întorsese acasă până ^{atunci}. Faptul acesta o cam enervase pe Jessica, bineînțeles pentru că nu mai era o fetișcană și nu era nevoie de asta, dar chiar și așa, greșise din prea multă corectitudine. Purtase o conversație plăcută cu ea înainte de a fi prinși în schimbul de salutări și bârfe cu cunoscuții pe care îi întâlniseră în parc, iar el fusese mereu fermecător. Zâmbise mereu, așa cum făcuse și în seara precedentă dar era chiar un zâmbet frumos, și oricum cu mult mai bun decât o încruntare.

Domnul Thorne nu i se părea nici pe departe atât de amabil. Dacă domnul Rochford spera să se însoare cu ea, așa cum putea s-o facă - la urma urmei, era pe cale de a deveni moștenitorul unui conte, iar ea ar fi fost o pereche splendidă pentru el nu făcuse nici o aluzie la *intențiile* lui, de parcă ar fi fost o marfă ^{pe} care s-o cumpere când voia. mereu de el în timpul călătoriei, în timp ce vehic luT legăna la cotituri sau sărea peste porțiunile i ^{SC} icoana wl.—.. —————r— r^'v'uuue nereonJ». de drum care erau mult prea numeroase. ^{!_nsj} cun TM mai conștientă de el ^acum, când se plimbau u_nu_l ij-"i" Bancheta cabrioletei domnului Thorn? ^ ¹ .

1 Plimbau ^{UnuTf} altul, fără să se atingă. *Fizic* conștientă - de înâk ' ,^{ga} de lățimea umerilor, de forma musculoasă a picio[^] ,^{""};

de îngustă ca umărul, cotul sau coapsa sa i s-a
 ""^Pcevehfcutrflui lungi acoperite frumos de
 pantalonii strâmți și de cizmele hessiene, de aura lui
 de masculinitate, orice ar fi însemnat asta. Cerule
 mare, nu era primul gentleman chipeș cu care se
 plimbaseră vreodată. Nu-și amintea să fi fost conștientă
 de calitățile acestea la alți bărbați până la a se simți
 deranjată, aproape sufocată.' Nu se simțise incomod
 cu o zi în urmă cu domnul Rochford, în ciuda
 admirației care i se oglindea în ochi ori de câte ori se
 uita la ea și a privirilor speculative cu care fuseseră
 măsurate în general în Hyde Park.

Cu domnul Thorne se simțea foarte incomod.

Nici un alt bărbat nu îi spusese vreodată că
 intenționa să se căsătorească cu ea. Nici un alt bărbat
 nu o întrebaseră câți ani avea, nici nu sugeraseră că își
 păstra pretențiile în jurul ei ca pe un fel de scut ca
 să nu ia în serios curtea pe care i-o făcea vreun
 bărbat. Nici un alt bărbat nu o informase că era
plăcută privirii! Ce expresie îngrozitoare și vulgară!
 Nici un alt bărbat nu sugeraseră că renunțase la
 speranța de a-l găsi pe acel bărbat care se distingea
 din mulțime. Nici un alt bărbat...

Ei, drăcia dracului! Nu îi plăceau deloc gândurile
 care o asaltau. Nu îi plăcea nici compania lui. Nu îi
 plăcea de el și îi era ciudă că era fizic conștientă de
 prezența lui.

Se opriră în mijlocul drumului pietruit ca să ur-
 mărească o pereche de lebede care alunecau grațios,
 lăsând vâlvurele în formă de V în urma lor, pe unul din-
 tre heleșteie.

-Cum se mișcă fără nici un efort aparent? gândi
 ea cu voce tare.

-Tot efortul se desfășoară sub suprafața apei, răspun-
 dând impresia de grație fără nici un efort.

De când părăsiseră cabrioleta se plimbaseră într-o
 tăcere aproape absolută. Nu își respectaseră
 promisiunea de ^Mderoga. Sau de a-i lua un *interview*, ca
 să folosească pe-o dată cuvintele. De parcă s-ar fi gândit
 serios la... la ce?

«*o ceruse* propriu-zis în căsătorie, nu-i așa? Mai
 degrabă

«Puseseră ce avea de gând să facă. Ce om
 insuportabil.'

Ce naiba făcea piimbându-se cu el astfel și p_jvi⁻ , și vorbind despre lebede.¹ Aven* l-ar fi trimis la 'e-' raDid dacă ar fi au:it măcar o parte din ce îi '-' domnul Thome.

ea nu avea *navie* de intervenția lui Avery Oh. simțea cam își iese cu totul din fire. în parc nu erau prea mulți oameni. Pentru moin_e nu se vedea nimeni, deși auzise câteva râsete înj.¹ părtate. Dar era greu să ghicească direcția exactă di> care veneau. își dorea ca el să nu stea chiar atât de aproape, când întoarce capul pe jumătate spre el, de parcă ar fi vrut să'l avertizeze să păstreze distanța, văzu că între ei era cel puțin jumătate de metru. Și un gând îi răsări dintr-odată în minte, venit parcă de nicăieri. Oare *așa* se simțise Abby atunci când îl întâlnise pe Oii? Sau verișoara Elizabeth când îl întâlnise pe Colin deși era cu nouă ani mai în vârstă decât el.⁷ Asa - oh' vai de mine - chiar *așa* se simțise mătușa Matilda când îl întâlnise pe viconte Dirkson, sau mai degrabă când îl reîntâlnise?

IV

Jessica își amintea de o zi pe care o petrecuse la Kew Gardens, cu doi ani în urmă, cu un grup de alți tineri însoțiți - în mod ciudat - de mătușa Matilda și de viconte Dirkson. Doi dintre domnii mai tineri fuseseră verii Jessicăi, dar unul, nu. Unul dintre ei fusese domnul Adrian Sawyer, fiul vicontelui. Era un tânăr arătos, îi plăcuse atunci și încă îi plăcea. Dar nu fusese nimic între ei, cu excepția amabilității reciproce din ocazia aceea și de atunci încolo. Ziua aceea fusese diferită pentru mătușa Matilda⁷ Jessica își aminti că ea și viconte Dirkson rămăseseră un timp la ultimul nivel al pagodei după ce *toți* ceilalți coborâseră pălăvrăgind pe scările spiralate și iesiseră să vadă unui dintre templele fanteziste. J[^] nu se gândise prea mult la asta atunci, dar l_{a puțin} ar ea

- • - Șoc» înnora ftmilie până în temelii, cE ^ va căsători cu vîoontde Dirhon.

Asc[^] firrpse ea la KewJ Această... această *conștientă*]

Iz: Arh- nu iijlacuse de Gil la prima vedere. Jessica jc amintea a[^] lotuși, în curând...

[Wui-

-Ce a: făcur ir:..America, domnule Thome?

Bar.:"- în tordeauna era vorba despre bani la el. Se pur-

Marj Balogh

3 -a un negustor, chiar dacă nu era negustor. Continuă
:iră să se lase rugat.

- Parțial prin noroc pur și în mare parte prin munca
iea ^ O rudă a mea deținea o afacere prosperă de
import-export. M-a angajat ca omul funcționar până când
dovedit că eram un tehnic de o responsabilitate mai
între. Era văduv și nu avea copii lui. Când a murit
mult -rea tânăr într-un accident, mi-a lăsat mie totul.
în anii de după moartea lui am reușit să dezvolt
afacerea și să devin și mai bogat

-Ce s-a întâmplat cu afacerea când te-ai întors în
Anglia?

-Omul care îmi era mână dreaptă era și prietenul meu
de încredere, i-am oferit un parteneriat și l-am lăsat la
conducere. Am încredere că totul va continua să
prosperă sub administrarea lui.

Prin urmare, prima ei impresie despre el nu fusese
chiar greșită. *Era* un om de afaceri. Unul prosper, după
cum se părea. Și era și un gentleman britanic.

- De ce ai plecat în America.⁷

-De dragul aventurii? răspunse el.

Dar își formulă răspunsul ca pe o întrebare, sugerând
că și acesta fusese scopul lui real.

ba se întoarse să se uite la el și trebui să se forțeze să
^{nij} facă un pas înapoi, când văzu că o privea foarte di-
 rect. Ochiul lui i se păruseră întotdeauna deconcertanți.
^{'rau} lunecați și pătrunzători și nu se fereau atuncicând
 ca îi întorcea privirea. Văzu ai erau albaștri j_n, rrul lor,
 dar marginile exterioare erau bleumarin. ^

-De ce ai plecat? repeta ea, încruntându-se.

-Să spunem că am avut o neînțelegere cu f_{armj}.
 mea. E un motiv destul de obișnuit care să-I facă p_c. , *
 tânăr să pornească în fuga rnare în căutarea aventurii
 a norocului. Eu aveam 19 ani.

Mintea ei calculă, inevitabil. Era plecat de treisp_{rt},
 zece ani. Prin urmare, avea 32. Cu șapte ani mai rnujt
 decât ea.

-Și ai găsit într-adevăr norocul. Unde? America e
 un loc destul de mare. -La Boston.

-De ce te-ai întors? Dacă aveai o afacere
 prosperă, de ce nu ai rămas să o conduci dumneata?
 După treisprezece ani, America trebuie să-ți fi părut
 mai acasă decât Anglia. Cam asta ai spus acum două
 seri.

-Ai dreptate. Eram fericit acolo. -Atunci de ce te-ai
 întors în Anglia? îl întrebă ea din nou.

Nu era doar o vizită scurtă. El voia să se însoare
 cu ea. Și nu ar fi făcu t-o doar ca s-o ia înapoi în Ame-
 rica cu el. Probabil că existau o mulțime de tinere
 doamne și acolo. Și cunoscuții lui americani nu aveau
 să fie prea impresionați de fiica unui duce. De ce ar fi
 fost⁷

-O moștenire m-a adus înapoi, răspunse el, și
 expresia lui deveni ciudat de aspră. Și o situație
 de familie care necesita prezența mea în persoană.

-O moștenire. Sub forma unei proprietăți? Și a uneⁱ
 averi?

-Ambele, răspunse el scurt. Sunt dublu de bogat
 Lady Jessica. S-ar putea spune că sunt cel mai norocos
 dintre oameni.

-O situație de familie? întrebă ea, ridicând din
 sprâncene. -Da.

În depărtare, poate puțin mai aproape decât îna-
 inte, se auzi brusc un hohot de râs. După câteva mo-
mente de tăcere, Jessica își dădu seama că el nu avea

de **gând** să-i explice mai mult. Se uita dincolo de ea, de-a **lungul** drumului pietruit.

- Continuăm? sugeră el și se întoarse spre drum.

-Poate că mi-am început întrebările din locul nepotrivit, domnule Thorne. Aveai 19 ani când ai fugit în America din cauza unei neînțelegeri cu familia dumitale. Cum a fost: viața dumitale înainte de asta? Povestește-mi despre dumneata! Și spune-mi de ce moștenitorul unei **proprietăți** și al unei averi ar fugi departe și ar rămâne acolo. Tatăl dumitale a murit recent?

-Unchiul meu.

Tăcerea se așternu între ei până trecură de lacuri, bl răspunsese doar la ultima ei întrebare. Ar fi trebuit să fie mai isteată, să pună câte o întrebare pe rând și să aștepte răspunsul.

Pajiști cu iarbă egală și înaltă vălureau în adierea brizei în ambele părți. Se urmărise impresia de sălbăticie oarecum îmblânzită și se obținuse. În fața lor, în stânga, se afla alt lac mai mic, iar dincolo de pajiștea din dreapta o linie de copaci ascundea privirii Bulevardul Reginei. Era un loc idilic pentru plimbare. Cu oricine altcineva, împrejurimile i s-ar fi părut minunat de relaxante. Însă în jurul acestui bărbat exista încă o aură de mister, și ea trebuia să audă explicația acestui mister. Cerule mare, el "<>ia să se **căsătorească** cu ea.

-Începe cu începutul! Spune-mi despre primii dumi-^{taie} ani, domnule Thorne.

"Am locuit cu tatăl meu până la nouă ani. Mama "!"^{ea a}
 murit născând o fetiță care nu a supraviețuit, pe -¹nu eu
 aveam doi ani. Nu îmi amintesc de ea. Tata era jj¹
^bomăvicios. Era cleric, devotat cărților lui și mern-^oia ?
^{par}ehiei. Și mie. De sănătatea lui nu se prea ocu-^{za}c^VM
^m foarte Puțini bani, dar eu nu știam că eram ¹ Nu mi-a fost
 niciodată foame și am fost îmbrăcatadecvat
 întotdeauna. Am avut o copilărie *destul* de^e cită. El nva
 învățat tot ce trebuie să învețe un mi-a sădit o
 dragoste nepieritoare față de cărți. A m^u după ce a
 neglijat o răceală de care se molipsise viz^{ia} un enoriaș
 bolnav într-o căsuță îndepărtată, înⁿ ti^mri unei furtuni.
 După aceea am fost luat de fratele lui ^ mare, un
 unchi pe care nu îl văzusem niciodată înainr^e de
 înmormântare. În următorii zece ani am locuitcu ei -
 Doar cu el?

-Și cu mătușa mea. Toți cei patru copii ai lor erau
 mult mai mari decât mine. Una dintre ficele lor era
 deja căsătorită și locuia la o oarecare distanță.
 Celelalte două s-au căsătorit la scurt timp de la sosirea
 mea și s-au mutat și ele. Apoi au rămas doar unchiul,
 mătușa și fiu] lor. Și sora mătușii mele,

-Prin urmare, ai avut o oarecare tovărășie. Erai
 apropiat de vărul dumitale, fiul unchiului dumitale? -
 Nu. Era cu zece ani mai mare decât mine. - Era, repetă
 ea. Ce s-a întâmplat cu el? Presupun că acesta este
 unchiul care a murit recent și ți-a lăsat proprietatea și
 averea. Înseamnă că vărul dumitale a murit înaintea
 lui?

-Cu o zi înainte. A murit de tifos. Și mătușa a murit. -
 Oh, îmi pare nespuse de rău! Prin urmare, chiar nu te
 așteptai să moștenești, nu? Însă dacă vărul dumitale
 era cu zece ani mai în vârstă, trebuie să fi avut 40 de
 ani când a murit. - Nu a avut fii.

Asta era „situația de familie” care îl forțase
 acasă? Însă nu îi oferi altă explicație, și ea nu ¹ ^ VM^{ia}
 purta doliu. Totuși, în ciuda neînțelegerii de f ^f³ îl
 făcuse să fugă în America, probabil că o pie^{Ca}ne
 bruscă trebuie să-I fi îndurerat. Dar își y^e*f atât nasul
 în treburile lui personale. La urma urm? ^ avea de
 gând să se mărite cu ei. ¹> ea nu

Însă își jurase că se va căsători cu cineva am I ta Cu
 domnul Rochford, poate? Ar fi fost Q H^{aces}¹
 Pereche

Ti»/»/ fh'tilm fVHiiitilinw

H,,

potrivită prntui ra. Si rm hinm, |><.iii.. lIh^i nmi
JenU ru, rlu|u s și pliwut.

Sau potur cit pAnn Iu urma nu .*>r va oViiHori
m h| uu.-ni, Anun ca ujunsrșr în puu lui mvMn, .11L«
««- « n mi ora usorsfi larii o alrryrr raționalii, pur
prarilra,, 11 , sft riunânâ tot restul vieții. Așa emu
nliuAncau tonic Ic nwih\ odatii ce căsătoreau.

Putea siVi o le iv Jouuuil I hornr rcva nuii
ami^Aior/ Par cei

Se opririi sr uitr la Iu»le,șicul mai mir, în
rățiva pn«i de cărare, ilar își continuării drumul
Jupă re salutarrt un «rup tic sasr prrsoanr care
rrau ini r-o dispoziție ve.ielit și îi întâmpinării ni
¿Ambele, salutari și comentarii despre vremea
frumoasă. Probabil r;i rAseiele lor Ic au/Jar jessica
dr câteva ori 111 ultima jumătate <lr ura, t impui
își continuă drumul sprr IVn Ponds.

Existau multe alir întrrhari pe rarr Ir ar li
puiur pune. Cr sr întâmplase mai rxari ra s;i il Iar;i
m;1 departe și să rămână acolo? Mai avusr.se vreo
Icj'iUurrt cu familia lui după asta/ I)ar, dacii nu,
rum descoperise recent, la treisprezece ani dr la
plecarea lui, rrt unchiul, mătușa și vărul lui
murisenl ru lorii, lasil 1 ulii I pr rl moștenească
proprietatea și averea? I)e rr simțea hcvoj;i dea se
căsători? Și dr ce chiar ru ra?

-Probabil că a fost trist pentru dumneala srt al
li ile.v l^{rc} această pierdere, zise ra.

-Nu doream moartea nici unuia dintre ci. Nn
voiam ti mă întorc.

Răspunsul lui fusi ?sc puțin cam rrre. De pari';1
mi jartea celor trei rude l-ar li îndurerat, ri
obligația ^ a Sc întoarce, impusă de trecerea lor în
neliințrt, fac? ^{CU} hi neînțeles, era cil
n1*punhiirile

' «ju să se nască întotdeauna alte InircbiHi, rij
ci^{oale}> su^ră ea cAiul ajun,seni la o hilmvațir a cnnV
ascund !,)Ui Si ne *moarce,n li» cabrlolrftl, Soarele ir că
un nor destul de mare, iar reztiliarul
era

lcrul răcise. Se întoarseră pe o cărare care ar fi trebuit să ajun cele din urmă, ocolind, la locul în care lăseseră tr[^] Șerpuia printre copaci, cu câte o străfulgerare oca[^] a lacurilor.

- De ce nu te-ai căsătorit pana ac^um, domnule Tho[^] După socoteala mea, ai 32 de ani.

-Nu am simțit niciodată o dorință puternică de a renunța la libertatea mea. Și am fost ocupat. Am av^utsi o viață socială activă, dar nu am întâlnit niciodată ia aceea care să iasă în evidență din mulțime. Se uită la ea aproape zâmbind, amintindu-și fără îndoială de ce li spusese mai devreme despre suita ei de admiratori. -Totuși, aproape imediat ce ai pus piciorul pe pământ. mânt englezesc ai văzut o străină într-un han în care te oprești și ai hotărât să te căsătorești cu ea.⁷ El se gândi un moment la asta.

-Da.

-De ce? Te-ai îndrăgostit intens de mine la prima vedere.⁷ Ridică bărbia și se încruntă la el. Era furioasă, pentru că răspunsul foarte evident era că nu. Nici măcar nu-l așteptă să răspundă. Știu de ce. Ai venit la o moștenire care nu putea fi ignorată. O proprietate. O casă.⁷ Un domeniu? Un cămin grandios, poate, așezat într-un parc? Și o avere care să te ajute să duci o viață oarecum luxoasă?

-Toate lucrurile astea, da, recunosc eu.

- Deci, te-ai întors în Anglia ca să trăiești viața privilegiată a unui gentleman englez. Ai venit să preiei responsabilitatea de a conduce domeniul și de a te îngriji de nevoile tuturor celor care depind de dumneata. Cred că există și un număr de servitori și lucrători. Poate și fermieri arendași?

- Da. Toate astea.

-Și ai hotărât că totul ar putea fi realizat mul, eficace dacă ai avea o soție Cmeva care să su^{pravegh}™ bunul mers al gospodăriei, dum.tale, cineva care 3con- du a servitorii din casă s, sa fie o amfitrioana expert" pentru vecini. Cineva care să asigure existența unor fii care să moștenească proprietatea și averea când vei muri. **Cineva** cu experiența care dumitale îți lipsește, pentru că ai fost plecat atât de mult. Cineva cu o descendență impecabilă, care să nu fie pusă la îndoială de cei pe care trebuie să-i înfrunți după o absență de treisprezece ani.

Nu era nimic atât de anormal în ce plănuise el să facă. Se simțea înghețată, de parcă i s-ar fi răcit sângele în vene. Oare nu va trece niciodată norul acela? -Da.

Oare vocabularul lui se redusese la un singur cuvânt? Dar măcar nu încerca să umble cu fofârlica. Nu încerca să pretindă că se îndrăgostise până peste cap de ea.

-Cu alte cuvinte, ai abordat problema ca pe orice afacere, într-un mod calculat, obiectiv, într-un mod tipic masculin. Trecu peste faptul că și ea se gândise la căsătorie exact într-un asemenea mod. Cum era mătușa dumitale, domnule Thorne?

-Mătușa mea? repetă el ridicând din sprâncene, fără să înțeleagă legătura. Era tăcută, agreabilă, fără pretenții și neștiind să se impună. -Și complet dominată de bărbații din viața ei, presupun. El se gândi la asta.

-Ar fi fost greu să nu fii dominat de unchiul meu. - Exact cum mă gândeam, îi spuse ea, cu un semn scurt de aprobare. Viața dumitale a fost foarte lipsită de femei, nu-i așa, domnule Thorne? Mama dumitale a murit pe când erai doar un bebeluș. Mătușa nu știa să se ■ropună. Verișoarele dumitale s-au căsătorit și au plecat curând după ce te-ai mutat la unchiul dumitale. Ruda omîtale din Boston era un văduv fără copii. Partenerul Vitale de afaceri e un bărbat.

j^{Al} dreptate, recunosc el după ce se gândi o clipă, tauT i^Păcut să »ntrebe dacă avusese amante, dar exis- S_e obiecte imposibil de abordat de către o lady. nea_D?
r^{Up}Unea că doamnele nu știau că existau asemenea sau că bărbații se foloseau de serviciile lor.
însă doamnele știau, bineînțeles Nu erau p[^].
orice caz, cele mai multe dintre ele nu erau.

-Prin urmare, știi exact ce cauți la o soție. Ai_{ol}ist_{ist}.
de atribute în minte. Poate chiar le-ai scris pe_e h_{art}[^]
poate în timp Ce călătoreai spre Anglia

Observă din nou amuzamentul acela abia ghicit ^
care îl mai văzuse de câteva ori la el, deși nu zâmbea,

-Am o memorie bună, Lady Jessica. Cred că femeile sunt cele cu listele scrise.

De unde știa asta? Dar bineînțeles că avea dreptate. Cum altfel ar fi putut o femeie să plănuiască o petrecere?

-Însă există o listă mentală, nu-i așa? insistă ea. Sau a existat. Atunci la han te-ai uitat la mine și ai verificat fiecare punct în mintea dumată. Eram chiar și plăcută privirii. Mă întreb ce număr avea cerința asta pe lista, Printre ultimele, cred, dacă nu chiar ultima. Calități de caracter existau pe listă? Sau femeile nu ar trebui să aibă calități de caracter?

-Te simți jignită.

- Da, mă simt jignită. Ridică privirea și văzu că soarele era gata să se elibereze de norul acela mare. în sfârșit. Din cauza înfumurării dumată și a aroganței care te-a făcut să presupui că mă voi căsători cu dumneata doar pentru că ești pregătit să te cobori la nivelul meu și să mă iei în căsătorie. Și din cauză...

-Nu prea am cum să mă cobor dacă hotărâsc să mă căsătoresc cu o fiică de duce. Eu nu sunt duce, nici prinț din familia regală, nici rege. Prin urmare, sunt mai jos decât dumneata pe scara socială.

Eu sunt *fiică de duce*, zise ea, trasând câteva cercuri în aer cu o mână. Și asta cuprinde totul, nu? Însă fiica aceasta de duce, domnule Thorne, e și ea o persoană Când te-ai uitat la mine - la hanul acela, la bal acum două seri, în salonul lui Avery ieri, aici astăzi - ai văzut o *persoană*? M-ai văzut pe mine? Mă îndoiesc foarte puțin. Ai văzut și vezi o fiică de duce. El își strânse mâinile la spate pleca ușor, capul mic, arde. Ochii și partea de sus a fetei erau pe jumătate așezate de umbra aruncată de borul pălăriei înalte. Arăta nerăbdător de... atrăgător. Fapt care o enerva mai mult decât orice. Nici ea nu îl cunoștea. Știa unele lucruri despre el mai multe decât știuse cu o oră în urmă, dar nu îl cunoștea pe ei. De ce să i se para atrăgător hazănu-se doar pe atributele fizice? Putea fi un criminal care omorârea oameni cu toporul, la -cât îl cunoștea. Sau un om de afaceri zgârcit, care își înșela clienții, se purta rău cu angajații și își petrecea serile numărându-și hani. Era evident că nu avea nimic de spus ca răspuns la izbucnirea ei. Poate că nici nu știa despre ce vorbea ea. Ea știa?

Și când se opriseră din mers? -Nu sunt o marfă care să poată fi cumpărată și vândută la schimb. Am folosit terminologia corectă? Nu crezi că ar trebui să *speri* să te căsătorești cu mine, nu *ú intenționezi* s-o faci? Nu crezi că ar trebui să muncești puțin - nu, să muncești *din greu* - ca să mă câștigi? Probabil că au existat afaceri pentru care a trebuit să muncești din greu în viața dumitale profesională. Eu nu sunt măcar la fel de importantă ca oricare dintre ele?

Nu știa nici ea ce spunea. Însă intrase într-o stare de agitație considerabilă, rară pentru ea. Era furioasă pe foganta acestui bărbat, care făcuse o listă, chiar dacă doar în mintea lui, considerase că ea îndeplinea toate cerințele și hotărâse fără să-și mai bată capul că

va Sători cu ea. Câtă îngâmfare! Cum îndrăznește? că nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă nu l-ar

^siratrăgător. Faptul acesta o înfură și mai tare. Cum

^ Era atât de limitată?

V. ^? urmare, vrei să ți se facă curre, Lady Jessica?

Se gândi la asta.

care,? ?cificarea căsătoriei? Acesta este scopul pentru Pas
ne n bărbat/ace curte unei femei, nu? Uneori, e un Cesar» dar
cam plictisitor pe care trebuie să-l fac

aun bărbat pentru a o convinge să spună da. De Pa i-ar lipsi inteligența de a cere mai mult?

El avea încă mâinile strânse la spate. Ea era încă în menită pe loc. Își dori să-și fi adus umbreluța de so.; din cabrioletă. Ar fi putut *o rasuceasca deasupra cap lui, și asta i-ar fi oferit ceva de făcut cu mâinile.

-Nu, continuă ea înainte ca el să poată răspunde nu vreau să mi se *facă curte*, domnule Thorne. Nu sun; deloc sigură că această curtare și-ar îndeplini scopul, în orice caz. De fapt, sunt aproape sigură ca nu. Dardacă vrei să ai o şansă cu mine, atunci vei... Oh! Făcu din nou un cerc în aer cu mâna. Unde erau cuvintele potrf. vite atunci când aveai cea mai mare nevoie de ele? Mă vei

romantiza.

El ridică din sprâncene. Ochii lui, și mai întunecați în umbra pălăriei, o priveau intens, ca întotdeauna.

- E un verb? Întrebă el. A *romantiza*?

Ea îi întoarse privirea, stupefiată.

- Habar n-am. Nu sunt lingvistă, domnule Thorne. Dar exprimă perfect ceea ce trebuie să faci dacă dorești să mă convingi să mă gândesc măcar la *intenția* dumitale.

-Trebuie să te *romantizez*. Și cu ce se deosebește asta de curtare?

Habar nu avea. Adică avea, dar cum să găsească cuvintele potrivite pentru a o exprima?

-Țelul, scopul final nu e neapărat căsătoria. E despre... oh, despre persoane. Despre sentimente. Despre a ajunge să cunoști altă persoană. Nu doar fapte, dar... să ajungi să cunoști persoana din spatele faptelor. Și să-i arăți acelei persoane că o cunoști, o înțelegi și oVari cu bune și cu rele, indiferent de imperfecțiuni." Este o

-îndrăgostire? sugeră el când o văzu luptându-se să găsească cuvintele.

Sprâncenele lui erau încă înălțate.

-Oh! exclamă ea, frustrată. Nu neapărat. Înseamnă să îl faci pe celălalt să se simtă apreciat. Să-l faci să se simtă că este
1 ciul pentru nrmantism

o persoană care contează, că e mai prețioasă decât
decât^{pg} ^jctrxk rec care *vorbesc în* boarea - însear-d o iad fă înțeleagă că e mii pre?oa?â :n f_t-f-femeile. Să o rac: ?ă sini că că e~. :erm:r5 ei. câr.f ea rămase ,:u rf~ ajrinte.

Ea onă adânc, zgomotos.

- De far- e»** comite. Nu. r.u mieam- nasă te indi2f05CfESG çau să iuhefx Cum ai pn-a să ~ ~ **sau** sa simți așa cerc în zrans? Nu ml cunoști așa mm *zid* eu nu te cunosc domnule . nome. E vcma ceirre oosibilitatea de a iubL Posibilitatea ce a ~ rriren: 5; ce a râie împreună *și*. oh. și ceva mai mm Ceva srră- lucitor și frumos. Ceva care va transforma viara *și* o va i^nrle de culoare *și*.

De data asia. el nu mai termină propcciria în locul *tl* Nu imediat, oricum. Rămaseră uitându-se mc unul k altuL

-Romantism, rise el în cele din urmă. Se racuse de răs complet. Și *habar* iu *ama* de unde îi venise iaeea. Cu doar o oră în urmă plănuia o căsătorie exact la fel de lipsită de pasiune fi calculam ca ș: căsătoria propusă de el. Și apoi se infuriase și... ș: >e întâmplase **asia**. *RorrAnusm?* Avea 25 de ani. Nici un bărbat care ar ri privit-o și fi gândit la ea ca la o posibila soție nu ar "i avut în minte o dragoste romantica. Pentru că ea era teribil, hidos de eligibila. Cum să se aștepte ca un bărbat 5ă vadă dincolo de faptul că era fiica *și* sora unui duce, ^^{ere} bogată și că avea creșterea, educația și calitățile âj*rtnte rangului ei.⁷ Romantism la vârsta ei.¹ Sau în orice ^vârstă? Era de răs. Era pateric. turnai că ea nu era doar Lady Jessica Archer. Era... J², ^-^{ra} ființa care exista în lăuntrul ei și care era ^{ult} mai importantă pentru ea decât semnele distinc-

Eterii și ale rangului.

Era un moment ciudat pentru gândurile ace* care nu-și smintea să ie mai fi avut. Nu coruti^ % coerent în orice caz.

El se întoarce și F^{or}™ çîn nou, iar ea p^i 2t. de el lăsând jumătate de metru între ei. cabrioleta în depărtare. Slavă Cerului.' Deși drum^" casă avea sa i se p2râ nesfârșit.

„Dar nu îmi pare rău", se gândi ea, ridicând bă^ . Nu îi părea. Cum îndrăznise el, sau orice alt bărfcT- decidă că se cc *căsători cu ea!*

- Foarte bine, Lady Jessica, zise el când se aprop^ de cabrioletă. Te voi «raiantisa. Nu în vederea căsători^ ci ca scop în sine, ca să vedem unde ajungem. Jessica își trecu limba peste buze. Oh, vai de mine. -- pornise acum?

- .Mulțumesc, răspunse ea, iar cuvântul î se păru rece și tăios.

-Dar sper, zise el oferindu-i mâna ca să o ajute să urce pe banchetă, că nu aștepti un buchet atât de mare ca acela care era ieri în salonul fratelui dumitale.

Rostise cuvintele pe un ton foarte serios. Dar... o dumă din partea domnului Thorne? Cu adevărat?

Ea își așeză fustele în timp ce el se urca pe locul lui și lua hățurile din mâinile tânărului rândas.

- Oh, nu mă aștept, îi asigură ea, ridicând umbrelup și răsucind-o deasupra capului. Mă aștept la unul mult mai mare.

EI nu râse. Însă când îl privi cu coada ochiului văm că zâmbea, clar și categoric.

Arară diferit când zâmbea. Arăta chipeș. Nu *aproape* chipeș, ci cu adevărat chipeș.

Nu că asta ar fi contat. Deloc.

capitolul 8

în dimineața următoare, Gabriel trimise un sinm.r

trandafir roz cu tija lungă pentru Udy Jessica
 ArchefBineînțeles că ar fi trebuit să-și îndrepte ochii
 și min- în altă parte, de îndată ce devenise evident că ea
 avea t când să-l facă să se străduiască pentru a o
 câștiga, foră garanteze deloc că premiul avea să fie al lui
 ia sfârșit. \vca nevoie de o soție în curând. Și nu avea
 motive să ■readă că i-ar fi fost foarte greu să găsească
 una, chiar Iacă lumea bună nu știa mai multe despre el
 decât afla- edeja. Dintr-un motiv oarecare, captivase
 imaginația oblicului. Însă pusese ochii chiar pe doamna a
 cărei imaginație nu o captivase.

Nu avea timp să-i ofere romantism doar pentru că
 La- Jy Jessica se simțise ofensată atunci când declarase
 că intenționa să se căsătorească cu ea. Ce naiba
 însemna, în orice caz, să *romantizezi* o femeie? Încă nu
 era convins i exista un asemenea verb. Deși definiția ei
 rămânea în picioare, chiar dacă nu exista cuvântul. Ba
 voia să fie flatată, lingușită, urmărită cu oftări și adorație
 fățișă, voia să primească flori și, în general, să fie tratată
 ca o zeiță.

Gabriel era în camera de zi și se uita pe geam la ploaie -
 ploaia aceea mocănească pe care doar Anglia pare
 capabilă s-o producă în cantități atât de copioase și de-
 primante. Avusese de gând să treacă pe la Archer House
 după-amiază și să o invite la o plimbare în parc mai târ-
 ziu. Se părea că asta făcea lumea bună, în număr mare,
 în a doua parte a după-amiezii. Mergeau acolo ca să
 vadă și să fie văzuți, să prindă ultimele bârfe și să le
 răspândească, să facă ochi dulci sexului opus și să
 flirteze.

Însă asta nu avea să se întâmple în ziua aceea. Chiar
 J»că ploaia s-ar fi oprit chiar atunci, ar fi lăsat totul umed
 și mizerabil. Și înghețat, sau cel puțin înghețat usese de
 dimineață, când mersese la clubul White cu
 BertieVickers.

Nu. Era nedrept - poate pentru că se simțea frustrat
 urmare iritat.

tocn^v a.)r^oape sigur că lucrurile la care se gândise el erau de¹
 cele 'a care *nu* se referise Lady Jessica vorbind^e
 r^omanti^wrc. Era nedrept să o creadă superficială. De fapt,
 știa că nu era. Nu și-o putea imagina sensrty, \Teun
 fel'de lingușire. S-ar fi uitat țintă prin el, cu 3 și nasul în
 aer, de parcă i-ar fi văzut părul de p_e ^ Nu. Ceea ce o
 jignise fusese presupunerea că el o3 mai degrabă ca pe o
 marfă decât ca pe o persoană ^ așa? Se temea foarte
 mult că ea avea dreptate. E_a ca el să o vadă cum era de
 fapt - sau poate cine etaj* fapt, independent de toate
 atributurile care o făcuseră u^ dintre cele mai eligibile
 doamne din Anglia.

Izbucnirea ei îl luase prin surprindere. Se supăraseră
 se. rios pe el. Nu atât de mult pe îngâmfarea de a o
 informa că intenționa să se căsătorească cu ea, cât pe
 faptul că_e] nu dorea să se căsătorească cu ea, ci cu
 nobila și bogata Lady Jessica Archer, sora ducelui de
 Netherby. Exact de parcă ar fi fost două entități
 separate.

Erau așa?

Ciudat, stupid, posibilul adevăr al acestui lucru nu îl
 lovise până nu îl rostise ea. Presupusese că Lady Jessica
 Archer pe care o vedea era persoana întreagă, că în ea
 nu exista decât înfățișarea pe care o prezenta lumii, fru-
 moasă, elegantă, senină și nobilă. Se potrivește perfect
 scopului meu, hotărâse el aproape din primul moment în
 care o văzuse. Chiar și frumusețea ei îi convenea. La
 urma urmei, una dintre primele sale îndatoriri în calitate
 de conte de Lyndale era să nască fii. „O să fie o tovarășă
 de pat atrăgătoare”, se gândise el, „chiar dacă puțin cam
 rece”.

Care dintre ei fusese atunci cel arogant?

Cyrus și propriul instinct îl învățaseră să identifice
 lucrul pe care îl dorea și să facă tot ce putea ca să-l
 obțină. Fusese învățat să aștepte succesul, ca să-l obțină
 mai ușor Și dacă aceste trăsături, admirabile la un om
 de afaceri nu se aplicau în cazul unui iubit?

Si era aproape sigur că nu se aplicau.

Gabriel bătu darabana cu degetele în pervazul ferestrei și își spuse că era un idiot. Izbușirea ei zdruncinase din temelii părerea lui că ea „ra”ece. Și acționase în mod ciudat asupra hotărârii lui io clătinase, așa cum ar fi trebuit. Se trezise *dorind* să risipească timp și energie ca s-o *romantizeze*, fără nici o asigurare de succes. Încetă să mai bată darabana și se încruntă, gândindu-se. „Nu sunt deloc sigură că vreau să mă căsătoresc cu dumneata. De fapt, sunt aproape sigură că nu vreau.” Acestea fuseseră cuvintele ei exacte, din câte își amintea. Prin urmare, timpul și eforturile lui puteau fi irosite degeaba? Era dispus să-și lege toate nădejdlile de acel singur cuvințel - *aproape*? Ea era *aproape* sigură. Și ce naiba însemna să *romantizezi* o femeie?

„Înseamnă posibilitatea de a te îndrăgosti”, explicase ea când el insistase. „Posibilitatea de a fi prieteni și de a râde și... oh, și ceva mai mult. Ceva strălucitor și frumos. Ceva care transformă viața și o umple de culoare și...”

Vorbise despre dragoste. Dragoste romantică, deși nu voise s-o recunoască.

Acea Lady Jessica Archer pe care credea că o cunoștea, pentru că își imaginase că nu era mare lucru de cunoscut, se transformase în fața ochilor lui într-o persoană profundă și misterioasă. Iar el promisese să se gândească la posibilitatea despre care vorbise ea. „Foarte bine, Lady Jessica. Te voi romantica. Nu în vederea căsătoriei, ci ca un scop în sine, ca să vedem unde duce.” Era nebun?

Își va ține promisiunea? Nebunia era o stare în care nu se complăcuse până atunci. Nebunia costa timp. Și eficiență. Și bani. Timpul, în special, era un lucru pe carenu-și permitea să-l piardă în momentul acesta. Avea nevoie de o mireasă pentru a putea trece la stadiul urmă-

urmă-^{tor} al întoarcerii acasă. Cu toate acestea, îi trimisese un trandafir în dimineața a, Micând o făcuse se întrebase ce avea să facă ea dafi ?^QHmea multe daruri sub forma unui singUtraiV Sauy f^{Va} icnită, considerând că era meschin? ^d amuzată, așa cum spera și el, văzând contrastul dintre unicul trandafir și buchetul aceia ost^{entati} i se părea și ei cam deplasat? O sa faca oare legătu^

O să i placă? Oare rozul era culoarea ei? Dar îl pu% la balul Parley.

Se întoarse nerăbdător de la fereastra. Dacă nw acum în vizită la Archer House, chiar presupunând <f era acolo, probabil că va trebui să poarte o conversatie căznită cu mama și cumnata ej și poate chiar ^ Netherby. Si poate și cu alți vizitatori, membri ai suitei ei, pentru care el va fi cea mai nouă achiziție. Ce gând groaznic! Nu o va face. În schimb, înhăță teancul de invitații care se strânseseră pe masa de lângă ușă și-l che. mă pe Horbath să-i aducă haine de stradă potrivite p^{erv}tru burnița din Londra. Voia să vadă dacă Lady Vickers era acasă.' Și să-i ceară sfatul în privința invitațiilor pe care trebuia să le accepte. În Boston, invitațiile veneau întotdeauna câte una pe rând, nu în fiecare zi.

Lady Vickers era acasă, pentru că hotărâse să nu mai facă rondul plănuirilor de vizite de după-amiază.

- Urâsc ploaia, Gabriel. Mă face morocănoasă și leneșă. Dar acum mă bucur că nu am ieșit. Aș fi pierdut vizita ta, și ar fi fost păcat. Vino și stai lângă foc, cât așteptăm tava de ceai!

Conversară prietenește până când ea turnă ceaiul și-i întinse ceașca și farfuria, cu două briose peste care fusese întinsă o cantitate generoasă de unt, pe o farfurie. Apoi ea trecu la treburile serioase, uitându-se peste toate invitațiile lui.

Îi recomandă să meargă la toate balurile. -Ne-ai spus că unul dintre principalele scopuri pentru care rămâi în oraș e să-ți alegi o mireasă. Unde altundeva poți găsi cele mai multe doamne eligibile adunate într-un singur loc? Deși Bertie ne-a raportat că nu ai dovedit nici un interes deosebit față de vreuna dintre doamnele pe care ți le-am recomandat pentru primul bal. Data viitoare mă voi asigura să fiu și eu de față să-ți supraveghez alegerile. În seara balului de la ftrfj

am simțit obligară să asist la o cină politică foarte plic- Jitoare^uTrevor.

Îl mai sfătui la ce serate și petreceri în aer liber și de- nuri venețiene și alte asemenea evenimente să ia parte. Invitații era mai bine să refuze. -Îl p-aiu că nu ai cum să mergi la toate. Trebuie să-ți a ceea? Întrebă el, văzând că ajungea la capătul teancului.

În petrecere de seară oferită de Lord și Lady Hodges, citi ea tare. În onoarea sosirii în oraș a contelui și contesei de Riverdale - fratele și cumnata lui Lady Hodges. Ah, și sora și cumnatul *lordului* Hodges. Un frate și o sora căsătoriți cu alt frate și altă soră. Aș descrie petrecerea ca pe una selectă. Asta înseamnă că nu va fi mare înghesuială. Cred că majoritatea invitaților vor face parte din familie. Familia Westcott e mare și unită. -Prin urmare, credeți că ar trebui să refuz invitația? -Oh, în nici un caz. E o invitație pe care trebuie categoric să o accepți, Gabriel. Lady Hodges îți face un mare compliment, având în vedere că e o petrecere restrânsă și că nu îți cunoaște identitatea completă. Bătu în invitație cu încheietura unui deget. Familia Westcott are conexiuni extrem de bune - lordul Molenor, marchizul de Dorchester, ducele de Netherby, vicontele Dirkson, lordul Hodges. Și contele de Riverdale însuși, bineînțeles - capul familiei și un gentleman foarte chipeș și distins. Lasă-mă să mă gândesc! Trebuie să existe niște doamne tinere, necăsătorite, printre ei. Ar putea fi un lucru bun să le întâlnești într-un cadru mai intim decât un bal. Da, ^neînțeles. Lady Estelle Lamarr e fiica lui Dorchester. ^rile mi-a spus că ai dansat cu ea la bal. Un vals, cred?

Ah! S de mine că spun că e foarte 91 Lady Jessica Archer e sora ducelui. Mama ei e o lady H fel ** Lady Molenor, lady Dirkson și însăși

Marchiza a fost cândva căsătorită cu...însă Gabriel nu mai era atent. Petrecerea te două zile, și își aminti că Horbath îi exp[^] Ptj. dimineată, când se întorsese la hotel de l_a ty[^]H invitația nu venise cu poșta, ci fusese adusă d_e ^ Mesagerul dorise chiar să ducă răspunsul, da_r f^{^15} convins să plece fără el atunci când fusese averti[^] s-ar putea să aștepte mult timp. O petrecere șefe? Și Lady Jessica Archer, a cărei mamă era o Westcott, ^ aproape sigur una dintre persoanele acelea selecte.'

-Mulțumesc pentru sfat. Sigur că voi merge.

- Lady Estelle ar fi o pereche foarte potrivita tine, îi zise Lady Vickers. La fel și Lady Jessica. Cu toate acestea, în anii de când au părăsit școala, nici una dintre ele nu și-a arătat înclinația de a alege un soț. Bineînțeles că nu trebuie să se grăbească, așa cum fac multe tinere doamne. Ele au bogăția și conexiunile - și frumusețea - și pot să se căsătorească oricând doresc. Asta e o provocare pentru tine, Gabriel, mai ales dacă insiști să rămâi încăpățânat și să nu dezvălui lumii faptul că ești contele de Lyndale, încheie ea, privindu-l plină de speranță.

- Aș prefera să nu fac asta pentru moment, zise el, și luă una dintre invitațiile care rămăseseră în teanc. Asta e pentru un bal mascat. O petrecere cu costume. Ar trebui să iau parte? Și trebuie să fac rost de un costum dacă merg?

Ea o citi.

-Ah! Da, va fi o petrecere respectabilă. Știi, unele baluri mascate sunt doar o scuză pentru vulgaritate sau mai rău. Însă tuturor le plac balurile mascate. Acesta va avea sigur un număr mare de invitați. Și sigur că trebuie să te deghizezi. Dacă nu o faci, o să ieși în evidență ca musca în lapte.

- Poate că aș putea merge deghizat într-o muscă în lapte?

Ladv Vickers răs[^] din toata mima.

-Cu siguranță că ai fi observat. Permite-mi să-ți mai pun o brișă pe farfarie.

i[^]cica aștepta cu nerăbdare petrecerea oferită de

ci[^]ab^{erh} și Colin pentru a sărbători sosirea lui Alexan-

• Va lui Wren la Londra. Se aștepta să fie o reuniune în principal pentru familia Westcottsi rudele

care aveau

lor ritm

ta aproape zilnic de la balul Parley. Probabil că ³⁵¹fie și

câtiva invitați din afara familiei, altfel nu ar fi

^ ut să se cheme petrecere, însă aveau să fie prieteni,

oameni printre care să se simtă aproape sigur ca în fa-

oaiiiv .
milie, confortabil.

Domnul Rochford arăta deja o preferință deosebită trua. Rămăsese alături de ea mai mult decât era m'ct politico la o serată la care luase parte cu două seri

• urmă, în ziua de după vizita la Richmond Park, Și conversase exclusiv cu ea aproape tot timpul, nelăsându-i pe alții să îi se alăture și să formeze un grup. Iar seara trecută venise la teatru în loja lui Avery în timpul pauzei

ca să-și prezinte respectele și sfârșise prin a i le prezenta aproape exclusiv ei, deși se înclinase în fața tuturor la început și sărutase mâna mamei ei și pe cea a Annei. Rămăsese până când se reluase piesa. Avery se ridicase în picioare cu toată indolența și îi ținuse ușa deschisă, ca o aluzie la faptul că trebuia să plece. Era chipeș, fermecător și... oh, toate lucrurile pe care le observase la el de la început. Ar fi trebuit să fie încântată de atenția lui, având în vedere faptul că în anul acela ar fi trebuit să-și caute în mod serios un soț. Era încântată. Numai că își dorea să nu trebuiască să se străduiască atât de mult.

Ceea ce era total lipsit de logică. Nu îl acuzase ea pe domnul Thorne că nu se străduia destul? Nu mai dădu*

* ochii cu domnul acesta de când îi întinsese mâna ca ^ ajute să coboare din cabrioleta lui în fața la Archer

11ropiate. Însă avea să fie o schimbare plăcută de la ul agitat al evenimentelor sociale aglomerate la -

la întoarcerea din Richmond, iar ea fugise înă- \\kZ^{fără} să se

mai uite în urmă. După-a miază aceea amintiri neplăcute și era fericită că nu-l mai

Mani Balogh

trandafir f .^{cu}. ^fcând coborâse la micul dej^u, ^ *SfESetul

ei de în, cu o carte dev^

găsise trandafirul p ^ mângâut îndrăzneț un %
îndoită dedesubt pe care era

9UI Olf nu râdedebietul om, Jessica o implorase An_m, desi

râdea și ea. E ceva imposibil de romantic într-u,

^^nțele,fusese și scopul Darerauufd de gest romantic

ironic, pentru că bineînțeles ca fusese destinat să fie

comparat cu buchetul gigantic pe care i-\ trimisese

domnul Rochford în dimineața următoare

balului de la Parlev-

- Omul are simțul umorului, comentase Avery - deși nu păruse să facă legătura cu buchetul. Atrage atenția asupra faptului că el e spinul¹ din trandafirul tău, Jess. Sper că ești impresionată corespunzător.

-Oh, sunt, îl asigurase Jessica luând trandafirul de tulpină, cu grijă ca să evite spinii, și ducând floarea la nas. Închise ochii o clipă și inhală mireasma văratecă. Nu se așteptase ca el să aibă simțul umorului. Numai că zâmbetul acela al lui...

-Se spune că domnulThorne e un om bogat, comentase mama ei. Probabil ca e și zgârcit, Jessica daca nu îți poate trimite decât un trandafir dună
1 - • . te l-ai onorat cu câteva ore din timpul tau ieri.

însă și ea râdea.

Când sosise al doilea trandafir în ziua urm^u treilea în dimineața aceea, Jessica îi luase ^uat^oare a fără să comenteze. Pc primul îl presase deia ^{Camera e}J dou

¹ Joc de cuvinte intraductibil între thom - spin - iij t!

lui Gabriel (n.tr.). ■ I nume! cărți grele, fără să aştepte să înflorească deplin. Era prea perfect pentru a-i permite să înflorească şi să moară.

El nu mai venise acasă la ei, nici la serată şi nici la teatru. Se întrebă cât timp avea să-i mai trimită trandafiri roz. De ce o făcea? Asta era ideea lui despre romantism? Funcţiona? Ar fi fost foarte fericită să afle că el părăsise Londra. Ar fi fost stânjenitor să-l întâlnească din nou.

Între timp era petrecerea de familie, la care putea scăpa de curtea hotărâtă a domnului Rochford şi de romantismul înşelător - dacă acesta *era* într-adevăr motivul care îl făcea să trimită trandafirii - al domnului Thorne. Vai, viaţa ei nu mai fusese atât de complicată de ani buni.

Salonul uriaş al lui Elizabeth şi al lui Colin era deja pe jumătate plin atunci când Jessica sosi însoţită de mama ei, de Anna şi de Avery. Ea îi salută îmbrăţişându-i, îl îmbrăţişă şi pe Alexander şi luă mâinile lui Wren în mâinile ei, strângându-le.

- în fiecare ocazie în care aud că te-ai dus la Stafford-shire ca să-ţi verifici fabrica de sticlă, mă simt inspirată. Şi invidioasă. Elizabeth ne-a spus că de aceea ai ajuns atât de târziu la Londra. Arăţi minunat. Cred că munca îţi prieşte.

- E încântător să fiu din nou aici, îi răspunse Wren, şi să-i revăd pe toţi. Parcă a trecut un secol de la Crăciun.

Jessica îşi zări bunică şi pe sora acesteia, Edith, cătuşa ei, aşezate alături în partea cealaltă a încăperii şi seduse să le îmbrăţişeze. îi zâmbi domnişoarei Boniface, doamna de companie a lui Edith, care mergea cu ea P^tutindenii în virtutea faptului că era rudă cu răpo-^{satul} soţ al mătuşii Edith. Vărul Boris vorbea cu ele, f* Şi Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Jessica îşi ^brăjj|ă vărul şi îl salută pe domnul Sawyer cu un zârn- IW¹¹ 'mbrătişă şi pe Peter, fratele mai mic al lui lecr\ Când 11 se al*atur* > şi 11 întrebă dacă mai îl, aSe Vre o

Pe $\zeta_{hi}{}^{V_i}ls$ în ultimul Uitându-se în jur^t 0 VăZU la una dintre ferestre, într-un grup de tinericare îi includea pe Bertrand, fratele geamăn al E_{st} n pe Charlotte Overleigh, fostă Charlotte Rig_g> p[^]1- Estellei și...

Oh! '

Si pe domnul Thorne.

Vai!

Cine se gândise să-l invite? Elizabeth? Bineînțeles c_j încă se mai vorbea despre el oriunde mergea, deși Jessica nu știa sigur de ce. Da, era rudă cu Lady Vickers și fi_{nij} ei și al lui Sir Trevor. Însă știa ceva sigur că el adunase într-adevăr o avere în anii petrecuți în America și nu era în realitate un aventurier mincinos? De la cine moștenise recent proprietatea și averea aici în Anglia mai exact? Și unde în Anglia? Privind retrospectiv, Jessica își dădu seama că răspunsurile lui la întrebările ei fuseseră foarte vagi. Sau poate că nu pusese întrebările corecte, sau nu fuseseră destule. Totuși, lumea bună părea să-! accepte bazându-se pe cuvântul lui, de parcă toți ar fi fost încă intrigați de misterul care înconjură apariția lui bruscă la Londra. Erau fermecați de el.

Și el era aici. La petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin, care ar fi trebuit să fie selectă. El îi surprinse privirea și înclină capul, salutând-o.

Seara ei era ruinată.

„Dar dacă vrei să ai o șansă cu mine, atunci trebuie să... îmi oferi romantism.”

Dacă obrajii îi deveneau mai roșii, aveau să explozeze sigur.

Din fericire, verișoara Althea, mama lui Elizabeth și a lui Alexander, apărură în câmpul ei vizual și îl ascunse pe domnul Thorne. Zâmbind, o sărută pe Jessica pe obraz

-Arăți încântător în nuanța asta de verde, Jessica Si de-abia în momentul acela observă că avea un tânăr gentleman cu ea. Cred că îl cunoști pe domnul Rochford?

Oh! Oh, oh și iar oh! O seară dublu ruinată - Ceea ce era un gând ciudat, având în vedere circumstanțele.

-Da, răspunse ea zâmbind. Ce mai faceți, domnule Rochford?

_Mult mai bine decât acum un minut, răspunse c_{lf} făcând u-și obișnuita plecăciune elegantă și favori- îndo cu toată forța zâmbetului său orbitor. Si doamna Westcott mi-a luat vorba din gură. Ar trebui să purtați întotdeauna verde.

-Mulțumesc, răspunse ea. Dacă ar fi purtat mereu verde, ar fi câștigat faimă de arbore umblător.

-Văd că au ajuns Matilda și Charles, zise verișoara Aithea. Vă rog să mă scuzați

Si Jessica fu lăsată singură cu domnul Rochford.

Din nou.

-Am fost extrem de mulțumit atunci când Lady **Hodges** m-a invitat la petrecerea ei. Invitația o descria ca pe o reuniune selectă care sărbătorea întoarcerea contelui și a contesei de Riverdale în oraș. Desigur că dumneavoastră nu ați primit o invitație oficială, Lady jessica. Sunteți o Westcott prin ducesa văduvă de Netherby, mama dumneavoastră, din câte înțeleg. Cred că majoritatea invitaților din seara asta sunt fie membrii familiei Westcott, fie au o legătură familială directă cu

ei. Sunt profund onorat să fiu inclus printre cei care nu sunt nici una, nici alta. Mă întreb cui îi sunt dator.

Și îi aruncă o privire șireată, clar semnificativă.

Jessica bănuia cui. El era un bărbat tânăr și chipeș. Și pe cale de a avea niște conexiuni foarte bune. Înainte de sfârșitul verii, tatăl lui avea să devină aproape sigur conte de Lyndale, după ce se terminau formalitățile prin care deținătorul actual al titlului era declarat oficial decedat. Și o evidenți ase cu hotărâre prin atenția pe care i-o acorde. Știa că multe dintre membrele familiei Westcott erau îngrijorate de statutul ei neschimbat de celibatară ^{ji} erau gata să intervină atunci când li se părea că una ^{ji}tre ele avea nevoie de o mână de ajutor. Aproape că inod ^rat Că hotărâseră să ^facă Pe pețitoarele într-un ^{mai} activ. Își imagina comitetul obișnuit - bunica, mătușa Matilda, mătușa Mildred, mama ei, ^{ver}Is. Althea, posibil mătușa Viola și mătușa Edith - cat undeva la ceai și punându-și mințile la contrib^ ca să hotărască ce putea fi făcut ca să o îmboldea^ draga de Jessica spre căsătorie cu acest extrem de el^ju și arătos tânăr viitor conte, care avea să-și îndrep^{te} " siguranță atenția spre altcineva dacă ea nu punea mână pe el înainte ca asta să se poată întâmpla.

- îmi imaginez că însăși verișoara mea Elizabeth-Lady Hodges, adică - e cea căreia trebuie să-i mulțu^{je} zise ea ca răspuns la întrebarea lui implicită.

- Mi-am exprimat deja recunoștința față de dânsa. Nu-mi imaginez unde altundeva aş prefera să fiu în seara aceasta, dacă nu exact unde sunt acum.

Tonul lui arăta clar că acel „exact unde sunt acum” nu se referea la casa lui Elizabeth și a lui Colin în venerai sau chiar la salon în particular, ci la locul acesta precis din salon, singur cu Jessica, cu un spațiu în jurul lor, chiar dacă erau destui membri ai familiei și invitați care să ocupe mai mult de jumătate din încăpere. Chiar și bunica, și mătușa Edith, înconjurate de oameni care veniseră să le salute, păreau la o oarecare distanță, deși Jessica nu-și amintea să se fi îndepărtat de ele. Însă asta nu se va mai întâmpla din nou, hotărî ea, nu cum se întâmplase la serata de acum câteva zile. Nu voia să petreacă întreaga seară singură în fond cu domnul Rochford sub ochii unei duzini de membri interesați ai familiei' și ai altor persoane pline de tact care se țineau deparre Dacă îi va permite domnului Rochford să-și continue curtea, o va face după propriile condiții. Nu va permite ca familia ei și întreaga lume bună să-i vadă cuplu stabil și să se trezească înghesuită într-un^ care să nu poată scăpa cu ușurință.

întinse mâna după un pahar cu vin de n ținută de un servitor în trecere, deși nu-I ° 1
> tava

vărat, și făcu în același timp câțiva pași spre ^rea™ ^ trând în orbita unui grup care îi includea pe Alexander'Elizabeth și varul Pfețer și oh, și Estelle și domnul Thorne. Domnul Rochford se mută odată cu ea

Gata cu seara relaxată în compania familiei și a prietenilor apropiați, se gândi ea cam îmbufnată înainte de a vedea partea amuzantă a situației. Se părea că o soartă cam malițioasă aflase de hotărârea ei de a-și alege un soț, anul acesta și îi trimisese doi candidați', amândoi interesați fără ca ea să facă vreun efort pentru a-i atrage; problema era că amândoi o făceau să-și dorească să fugă spre dealuri sau în vreo peșteră adâncă și întunecoasă, sau în dormitorul ei, cu un zăvor în plus la ușă.

Până la urmă, se părea că nu era pregătită pentru căsătorie - și poate că niciodată nu va fi.

Prinse privirea domnului Thorne peste buza paharului, iar el ridică din sprâncene. De ce avea sentimentul ca el detectase amuzamentul ei lăuntric - chiar dacă era un amuzament *melancolic*? Pe chipul lui nu era nici urmă de zâmbet.

-Nu vă pot spune, zicea domnul Rochford, adresându-i-se lui Elizabeth, cât de onorat sunt pentru că am fost inclus în lista dumneavoastră de invitați, la ceea ce văd că e în esență o reuniune de familie. Presupun că trebuie să mă obișnuiesc să fiu tratat cu o asemenea considerație. Mi se pare încă un vis că tatăl meu va fi în curând contele de Lyndale și cu numele, nu doar în ^pt. Și că eu voi fi moștenitorul lui.

-Suntem încântați că ați putut veni, răspunse Elizabeth, zâmbindu-i călduros.

- În *fapt*? întrebă domnul Thorne. Tatăl dumneavoastră - f' conte **și cu** numele, *nu doar în fapt*?. da, răspunse domnul Rochford. Brierley Hali a f'ăzut în haos **și** ruină în absenta unui stăpân cu mână ^ervitorii, vecinii, paraziții - toți profitau de acest **wricât** de mult și-a dorit tata să se agate de speran- **meL, r**^{dacă orice} **speranță e** demult pierdută, că vărul HLT ^{găsit în} viață și se **va întoarce să** preia responsa- ^ Pentru moștenirea sa, **a fost forțat să** recunoască

până la urma că asta nu se va întâmpla. Mult î^{mp} caracterului său, și știind că putea fi acuzat de o ^ pe care nu avea dreptul legal de a o face, s-a i^{nsta}N Brierley acum câțva timp și a început dificila misi^oJJ^a a restaura domeniul. Totul a fost foarte epuiz^{ant} de tru el - și pentru noi toți. Totuși, el mai păstrează î^ speranța că Gabriel va apărea în ultimul moment și * ridica povara de pe umerii noștri.

- Ah! Gabriel, așa îl chema.⁷ Așa mă numesc și eu. am întâlnit niciodată altul, deși nici acum nu întâlnesc unul în persoană, din nefericire, nu-î așa? Spre deosebire de tatăl dumneavoastră, dumneavoastră sunteți sigur că e mort?

-Nu rămâne loc de îndoială, răspunse domnul Rochford, clătînând trist din cap. Deși sper să mă înșel mă tem că vărul meu și-a primit numele în mod ironic, totuși. Era departe de a fi un arhanghel.

- Oh, atunci era o haimana? întrebă rânjind
Peter, al cărui interes fusese ațâțat în mod considerabil.

-Nimănui nu-i place să spele rufele murdare în public, zise domnul Rochford oftând, și apoi începu să facă exact asta. Mă tem că a fost o grea încercare și o dezamăgire pentru răposatul conte, unchiul lui, care îl luase doar pentru că avea inima bună, după moartea tatălui său. Puțină obrăznicie din partea unui băiat mai ales a unuia orfan, e de așteptat, bineînțeles, și nu'e un lucru rău în sine. Însă pe măsură ce a crescut a devenit

1 ctul pentru romantism 1

tot mai sălbatic și de nestăpânit, chiar vicios uneori. Vărul tatălui meu, contele, a ascuns unele dintre cele mai rele excese cu speranța, presupun, că va învăța din greșeli și va ajunge la o maturitate mai **sobrabă** în cele din urmă, totuși, s-a stârnit un scandal care nu a fi ascuns. În el a fost implicată fiica unui vecin terminat cu moartea fratelui ei. Bineînțeles că a te exista și alte explicații, în afară de cele evidente! Gabriel a fugit în noaptea morții fratelui și nimeni a auzit nimic despre el sau de la el de atunci. Ar fi 254 an or: nevinovat. m ioc să rămână să se de:vi novând 1racă ce trebuia.^{7 *w} 4r. carjl acesta, mi se rare că ar fi mai bine pentru ce: implicați ca ei 53 fk mort, observă Estelle. L-ați -- •c^rjitiic, domnule Rochford.⁷

— Îi s-a bine, răspunse acesta oftând. Era un băiat apatic. Țineam la el. M-a durut să văd că sălbăticia transforma m viciu - dacă asta s'a întâmplat cu -jererat- Nu vreau să-l judec, în ciuda rurilor dovezilor. S: C2tr20ric nu îl vreau mort. Până la urmă, oamenii se schimb- Și poate a existai o explicație pe care nu a stat k o fere. Autoapărare, poate? Aș prefera să-i ofer bene- irul Îndoielii, oricât de mic ar fi, decât să-l condam. Ca și tara, îmi doresc chiar și acum ca el să apară și să-și rredncă moștenirea.

Nu, nu și-o dorea, se gândi Jessica, deschizându-și evantaiul și fluturându-l în rața ei. Întoarcerea din morți 2 contelui legitim ar fi fost dezastruoasă pentru domnul Rochford. I-ar fi spulberat toate speranțele. Și era limpede pentru toată lumea că anticipa cu nerăbdare aceste speranțe. Dacă ura să spele rufele familiei în public, de ce o făcuse? Se simți îngrozitor de incomod.

-După șapte ani, nu pare prea posibil, declară Alexander pe un ton energic. Am înțeles că tatăl dumice vine la Londra la sfârșitul sezonului, Rochford? De abia aștept să îl cunosc. Nu cred că am avut plăcerea de a întâlni undeva în trecut. Și dumneata tocmai ai ajuns •a Londra, Thorne? Din America, după cum am auzit? că ai avut o călătorie decentă? mă f J*umesC» da. Nu au fost furtuni severe care să . *că să mă tem pentru viața mea. Nici pirați care ac^t Uie heregata- De fapt, a fost cam plictisitoare, și bun lucru pe care îl poți spera pentru o

În Boston? întrebă Elizabeth, zâmbind. Păru-se că ^o lăsa prietenii acolo. Probabil că le-a rău că ai plecat. Am fost *fericit* acolo un număr de ani, răs el și apoi continuă descriind câte ceva din viața sa la Bostonul.

Jessica le fu recunoscătoare lui Alexander, Elizabeth pentru că întorsese atât de bine de la un subiect care nu ar fi trebuit abordat în public. Se simțea ciudat de vinovată pentru manierele înțeleptice ale domnului Rochford, de parcă ar fi fost responsabilă pentru prezența lui acolo - cum poate și într-o anumită măsură.

„Numele lui e Gabriel”, se gândi Jessica. „Altfel n-ai fi știut Thorne, adică.” Petrecuse treisprezece ani în America, fugind după o neînțelegere cu familia. Se în-torsese, șovăind, să reclame o moștenire recent dobândită. Când timp trecuse de când celălalt Gabriel, Gabriel Rochford, fugise după o posibilă molestare a fiicei unui vecin și asasinarea fratelui acesteia? Deși asasinare putea fi un cuvânt cam tare, dacă avusese loc o luptă dreaptă. Sau un duel. Sau dacă fusese autoapărare, așa cum recunoscuse însuși domnul Rochford. Dacă domnul Gabriel Rochford nu apărea în următoarele luni, avea să fie declarat oficial mort, iar ruda sa avea să devină noul conte. „O moștenire m-a adus înapoi. Și o situație familială care necesita prezența mea în persoană.” Și-l amintea spunând asta la Richmond. Cu siguranță...

- Lady Jessica, spuse domnul Rochford, vorbindu-i la ureche, îmi faceți onoarea de a mă prezenta contesei văduve de Rivcrchle și doamnei de lângă ea, despre care cred că e sora ei?

Însă chiar când voia să-i ofere brațul, Anin se dăruia grupului, iar el se întoarse să o compjmm'j / 'privința înfățișării ei și să se încline peste mâna H care o duse la buze.

»m-

Jessica întoarse capul și văzu că bunica încu " în direcția ei și chiar zâmbea, spunându-i ceva mZ!"^ Edith. Se părea că aprobau ceea ce vedeau. 'matu?M

Domnul Rochford își cunoscuse bine vărul - «,, Mtul de bine, ca să folosească exact cuvintele lui Cu Lranță că un văr pe care bai cunoscut destul de bine nu devine complet de nerecunoscut, chiar și după treisprezece ani.

Ppe lângă asta, Gabnel nu era un nume chiar atât j, neobișnuit. Dacă și-ar fi pus mintea, ar fi putut cu siguranță să găsească un altul, sau chiar doi.

capitolul 9

Lui Gabriel nu-i lua mult să înțeleagă că fusese invitat la petrecerea oferită de Lord și Lady Hodges ca posibil pretendent pentru Lady Estelle Lamarr, în timp ce Rochford fusese chemat pentru Lady Jessica Archer. Dacă nu se înșela foarte tare, aici se vedea mâna nu prea subtilă a familiei Westcott la lucru, sau cel puțin a membrilor de genul feminin.

Ceea ce familia nu luase poate în considerare, cel puțin în unul dintre cazuri, era caracterul lui Lady Estelle. Avea un zâmbet cuceritor și un aer de candoare deschisă. Și o sclipire în ochi. Le observase pe toate trei, dar și dragălașenia ei, la balul Paiey.

-Mă întreb dacă înțelegi, domnule Thorne, că am fost împinși unul spre altul ca să descoperim dacă ne *plăcem*, îi zise ea când el *înțelesese* deja asta, după ce Lady Molenor se asigurase să i-o prezinte - din nou - și apoi dispăruse la o chemare imaginară a unui alt membru al familiei.

-Sunt flatat, zise el, întorcându-i zâmbetul. Prin urmare, sunt considerat o partidă eligibilă pentru fiica unui marchiz?

-Oh, nu mă îndoiesc că presupusa dumitale avere americană și conexiunile de aici din Anglia ar fi cer-^m^e^{te}
^{inc}kaproape dacă ar fi să-i faci o ofertă tatălui

• Ți-^ș singura lui fiică și el este *foarte* protector. eșn
ruda cu yickers e un membru proemj^{^11}
are parte de mare stima
? Ah' Atunci pot să am aspirații atât de înalte î^{ncă} să-ti[^]er
mâna? întrebă el, dându-și seama că de f_{ap}|
^{SC} -E[^] bine, poti s-o faci. Dar ar fi o nebunie.
-Sunt distrus, declară el cu mana pe
râse. Edin cauza vreunui ucrupe care km sp[^]
- Oricât de greu i-ar fi familiei mele sa înțeleagă, ^{ex}.
plică ea, bătându'l cu **evantaiul** închis pe cot, nu sunt încă
pregătită pentru căsătorie, domnule Thorne. Poate voi fi
cândva, dar acum nu sunt.
- Si eu nu pot să-ți clatin hotărârea?
Sclipirea din ochii ei îi spuse că ea își dădea foarte bine
seama că el nu era deloc distrus.
-Nu poți, vai! La toamnă, contractul de închiriere al
casei tatălui meu - casa în care mi-am petrecut o mare
parte din copilărie împreună cu Bertrand - se va încheia.
Chiriașii vor pleca. Odată ce casa va rămâne goală,
Bertrand intenționează să se instaleze acolo, iar eu plă-
nuiesc să merg cu el. Știi, suntem gemeni și ne bucurăm
de o legătură apropiată. Nu mă îndoiesc că va dori să se
căsătorească până la urmă, și sunt destul de sigură că și
eu voi vrea. Dar mai întâi weau să merg acasă. Vreau să
petrec un timp acolo. Cu fratele meu. Și ^{cu} mine însămi.
- Plecarea de acasă, întoarcerea acasă. Sunt
momente fundamentale ale vieții, încărcate de emoție
Stia și el ceva despre ele. Înseamnă că trebuie să mă
uiV ^{in ota} parte după o mireasă.
Continuară să-și zâmbescă, dar ceva m ' **amuzati decât**
în urmă cu câteva minute PI ?^{U^{im}} **și poate că ea știa că el**
o înțelegea. ' ' ° .n[^]egea,
- **Poate Jessica? sugeră ea** și râse. Ea ^a chiar i- . , **Chiar**
mai mult decât mine. Deși mk ^{mi} de băfba tui
Ți^șre va trebui să se prezinte în fața lui Avcry pentru a-i -
ere mâna. Poate fi înspăimântător. ' -Atunci va trebui să
hotărâsc dacă sunt dispus să-mi isum riscul, zise el chiar
când li se alătura fratele ei și o prietenă pe care ea o
prezentă ca pe doamna Overleigh.
Ți^șDaca am fost invitat aici ca posibil pretendent pen-
tru'lady Estelle", se gândi Gabriel, „atunci prezența mea
continuă aici e de prisos". Rochford se gudura pe lângă
Lady Jessica. Cum naiba să folosească ocazia asta în fo-
losul lui, ca să o roman Uzeze? Nu dăduse ochii cu ea în
ultimele trei zile, și chiar dacă ea văzuse partea amuzan-
tă a trandafirului roz în prima zi, gluma trebuie să-și fi
pierdut din farmec în zilele următoare. Pe lângă asta, **nu**
credea că glumele erau romantice. Dar ce altceva să
facă? I **sc** părea dificil, chiar imposibil, să fie ostentativ.
S-ar fi **simțit** de-a dreptul stânjenit dacă ar **fi** trimis un
buket. Sar **fi** putut trezi în continuare sărutându-i
vârfurile degetelor și suflându-i un sărut, sau privind-o
languros.
Pe măsura ce seara progresa, descoperi că nu era
felul de petrecere la care rămâneai Țintuit în același loc,
cu același grup de invitați. Oamenii aceștia erau adepții
mișcării, alăturându-se diferitelor grupuri, păstrând
conversația înviorătoare și atingând numeroase subiec-
te. Nimeni nu domina vreo conversație, deși Gabriel
bănuia că Rochford ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi permis.

Dar aproape imediat după ce divulgase informația aceea blestemată și uimitor de incorectă despre Gabriel Rochford și relația lui cu el, atât Riverdale, cât și Lady Uodges schimbaseră cu dexteritate subiectul, fără să fie ^{de loc} evident. Amândoi simțiseră poate că o asemenea conversație nu era potrivită "pentru ocazia aceea, deși »nărui Peter Wayne, unul dintre fiii lui Molenor, se datase deosebit de interesat.

povestea pe care o spusese Rochford era ciudata. ^ era doar un băiat atunci când Gabriel plecase în d<J^{acil} * un băiat pe care nu-l întâlnise niciodată și ^{pre}care nu știuse nimic. Totuși, apăruse povesteadespre sălbăticia lui și transformarea ei treptată în vio și crimă. Oare toate minc.un.le acestea vene^{se}Jj 1 i til lui Anthony Rodifonl? Dupa t«^«^ ^ J

> nu fusese spusă nici o poveste contrară ^{detai}erau oare întâpărite acum în piatra? Oare R₀chf_{ord}s sese povestea în seara asta doar pentru a înnegri „Uⁱ” unui văr despre care presupunea ca nu mai era în via și nu se putea apăra? Pentru ca nimeni sa nu di*^ dreptul moral și legal al tatălui sau de a prelua titlul?

I ady Hodges se mișcase și o indusese pe vicon^{tesa} Dirkson și pe o altă lady în grup iar Lady Estelle ^{se} întorsese cu prietena ei atunci când doi tineri, fiul l_{ui} Dirkson, credea Gabriel, și soțul prietenei, le atrăseseră atenția. Ducesa de Netherby se apropiase ca să-I salute pe Rochfoid. Acesta se înclină peste mâna ei și o ridica la buze.

- Lady Jessica, zise Gabriel, prinzând ocazia din zbor, cântați la pian?

Era un pian mare într-un colț al salonului, deși nimeni nu se apropiase încă de el. Ea ridică din sprâncene, în felul acela trufaș al ei.

- Ei bine, cant, zise ea, dar nu pretind că am un mare talent. Profesorul de muzică mi-a spus într-o zi, pe când eram încă o fetiță, că i se părea ca am zece degete mari, în loc de doar două și opt degete mai mici. Tot ce a putut spune guvernanta, când i-am cerut să-mi facă dreptare, a fost că nu a fost amabil din partea lui să vorbească atâr de deschis. Și când am alergat la Avery să mă plâng, tot ce a făcut el a fost să se uite la mine cu expresia aceea îndurerată la care e atât de bun și să mă întrebe ce voiam de fapt. ”

Totți membrii grupului izbucniră în râs.

- Noi te iubim oricum, Jessica, îi ^{2j}Se mătui d , , Dirkson, cu o privire afectuoasă și amuzată gⁱ y *Intr-adevăr* o replică crudă și deloc adevărată.

.Cacesoric nu ai rece degere mari. Jess, o asigură perer

W*™*_ vărul eL. Mai de?rabă de ^e mari și

^jî Poate că an —ea să cântăm un duet. sugeră Gabriel. rwineata cânti? întrebă Ladyjessica.

Cânta- ^{ua}Se n^{clodala} *ecpi Și nimeni nu îl încuia- vreodată, deși mătușa lui venise încetișor în cameră Ccâreva ^{ori}k Snerle\'. în timp ce cânta, și ascultase în ^re. apoi se retrăsese tot în tăcere. Răposata soție a lui rv-us

^{un}k Boston, teribil de dezacordai.

Ga'-neî pusese să fie acordat după moartea lui Cyrus și

- b el oencru Dropria plăcere.

-Punn, recunoscui ei.

-Aninci chiar trebuie să ne cântați, zise Lady Hocfes cu zâmbetul ei cald caracteristic și ridică mâna a cheme soțul. Sunt niște partituri sub capacul

izuremlui.

fl nu învățase niciodată să citească partiturile.

-Mergem? întrebă el, întinzând mâna spre Lady Jessica.

-Oh, vai de mine! răspunse ea, privindu-i mâna cu

evidentă îndoială.

Însă își lăsă mâna în mâna lui și îi permise s-o conducă spre pian. Lord Hodges deschisese capacul de pe claviatură și acum îl proptea bine. Lady Hodges scotea un teanc de partituri din interiorul taburetului și îl așeza deasupra.

-Poftim, zise ea. Sunt sigură că poți găsi o piesă pe care so cunoști, Jessica. Și ori de câte ori te-am auzit cântând, interpretarea ta mi s-a părut chiar competentă.

Le zâmbi amândurora, își luă soțul de braț și se îndreptară spre ceilalți invitați.

^y Jessica frunzări teancul de partituri, în timp ® Gabriel stătea în picioare în spatele ei, cu mâinile la spate.

~ Mulțumesc pentru trandafiri, murmură ea.

-Mi s-a părut întotdeauna că un singur trandaf mult mai încântător decât o vază plină de trandaf ^16 Ea se opri la o partitură, o deschise, apoi o închise nou și o așeză deasupra teancului de partituri refu J^n -îți permite să îți concentrezi întreaga atenție ^ pra frumuseții unei singure flori, continuă el. D^ pompos. 1 1 .

-Asta îmi amintește de poemul acela care începe ^ „să vezi lumea în grăuntele minuscul de nisip". II m -De William Blake? Da. Alt vers, cred, e „strâng ^ palmă infinitul fără chip". E aceeași idee, în alta gine. Și un singur trandafir poate fi mult mai uluitor decât o grădină întreagă.

-În copilărie nu-l puteam înțelege pe domnul Blake. Obişnuiam să mă gândesc că un grăunte de nisip e doar un grăunte de nisip.

Cânta o baladă, *Barbara Allen*, dar fără cuvinte. Cânta competent și făcu chiar și o schimbare de cheie la mijlocul melodiei, fără a se încurca. Conversațiile invitaților nu se opriră, dar când termină se auziră câteva aplauze superficiale.

-Lasă-mă să-ți văd mâinile, zise Gabriel, aplecându-se ușor peste claviatură.

Ea își întinse degetele și întoarse palmele în sus, privindu-l întrebător.

-Văd patru degete și unul mare la mâna stângă, și patru degete și unul mare la dreapta. Profesorul de muzică a fost crud. Și s-a înșelat.

-Aveam 10 ani. Și, de fapt, mi-a făcut o favoare. Am fost atât de furioasă pe el și pe guvernanta mea, și pe Avery, încât am hotărât să le arăt cât de mult se înșelau. După aceea am exersat de două ori mai mult decât mi se cerea în loc să exerseze doar jumătate din timp, așa cum făcusem până atunci. Voiam să-i fac pe toți trei să-și înghită cuvintele. -Și au făcut-o? _Su -n ttra mea Dar am învățat să cânt suficient de „ff „, a nu ma tac complet de răs în societate. Nu ai iki partitura pe care o vrei ăumnaia. domnule Thorne ^ știi că nu o sa te las sa scapi, după ce ai recunoscut că * —'stare să câști. 5e ridică În picioare, își îndoi părtiniră și o așează dea— reancului. — partitura mea e aici. îi spuse el. bătându-se cu dege- nu era strict adevărat. Trebuia să se gândească ca ^ și amintească melodia, dar *părtiniră* nu era în mintea Si când se așeza la pian, trebui să-și scoată chiar și -oiia din minte, ca să nu interfereze cu degetele în ce o interpretau. După asta, nu știa de unde venea Tartitura. Nu știa cum loveau degetele lui notele corecte *unde* știau ce alte note să cânte ca să creeze melodii completă și acompaniamentul. Totul venea dintr-un .v necunoscut din interiorul lui, deși părea prea vast ca *ă* încăpă acolo. Era un lucru bun că nu încercase niriodată să descrie procesul acesta unei alte persoane. -0 știi pe dinafară? îl întrebă ea în timp ce el se așeza banchetă și își aranja pulpanele fracului la spate. E impresionant

El nu cântase decât de foarte puține ori în societate. și când o făcuse, cântase doar pentru amuzament. Din fericire, oamenii își continua conversațiile și zurn- «ul lor umplea încăperea. Acest colț al camerei părea <fc fapt o oază de liniște. Din care făcea parte și Ladv teica Archer. , H se uită la claviatură, fără s-o vadă. Asculta melodia lui Bach *Jesus bleibet meine Freude - Isus rămâne bucuria* "f" - în minte. Apoi puse degetele pe claviatură, le lăsă 'i&sească notele pe care le doreau, își goli mintea și «Poate că ar fi trebuit să aleg ceva mai ușor, mai mai evident distractiv", se gândi el în primele *Era foarte* conștient de faptul că Lady Jessica ^ ^turi **de banchetă**, privindu-i degetele.

Și apoi muzica îl luă în stăpânire. închise oelv- capul pe spate și se încruntă, iar melodia n.- grandioasă și demnă, începu să curgă prin *înte* *Clipa* 'ă, mâinii lui stângi, în timp ce mâna dreaptă conțin ^ potul vesel al acompaniamentului. E un contrast c* ^ sfâșie sufletul, gândi o parte din mintea lui, între e ^ profundă și bucuria exuberantă. O auzise cântată la în biserică din Brierley pe când era copil, și de atu ^ muzica făcuse parte din el.

Ochii i se închiseră din nou în timp ce termină • ascultă ecoul notelor finale retrăgându-se pe tărâmul în care locuia muzica ce nu fusese cântată. Nu fusese conștient de tăcerea din încăpere până când nu fu zoU. duită de un val de aplauze. -A fost extraordinar!

- Chiar așa, bravo, Thorne!
- Ce încântător!
- Ce *a fost* asta?

-Ar trebui să fii de fapt pe o scenă de concert, domnule Thorne.

- Frumos.

- Oh, vă rog să cântați din nou! Toate aceste voci vorbiră deodată.

- Ei bine, zise Lady Jessica, după o pauză destul de lungă, mă bucur foarte mult că am cântat prima. Unde ai învățat să cânti așa?

- Nu am învățat.

- Ești autodidact? întrebă ea, deschizând evantaiul și răcorindU'Si fața.

- Nu știu să citesc partiturile, îi mărturisi el. Asta era o petrecere, o serată, nu un concert. Se simți stânjenit și se bucură foarte mult când văzu că discuțiile se relau și servitorii circulau cu tăvi de băuturi și delicatese.

- **Mi-aș dori să pot cânta** și eu așa, spuse ea încet. El se ridică în picioare, mută teancul de partituri pe dușumea și arată spre taburet.

Vino și stai **lângă** mine, și vom cânta ceva împreună. **I Fără** partituri? ^ Te învăț eu. Poți cânta notele joase. Sunt chiar ~ 1 ♪ de fapt, dar marchează ritmul, basul pe care se lădăia

^{CS}p îl privi cu îndoielă și apoi măsură taburetul, înain- A se așeza și a se trage într-un colț ca să-i facă loc. El r- ~ -e asta la petrecerile din Boston. Fusesse întotdeauna **tivitate bună pentru o distracție ușoară.** ° °°**Esti Gabriel**, zise ea, întorcându-se cu fața spre el. * ~ nnotatia angelică e **oarecum deformată de celălalt** Se. Domnul **Gabriel Thorne.** ° Un trandafir **e prin urmare deformat de spinii de tulpină?** **întrebă el, întorcând capul ca s-o privească**

ⁱⁿ - **Atunci ești cu adevărat un înger? îl întrebă ea.** Domnule *Thorne?*

Iar el își dădu seama că nu mai vorbeau despre tran- i r_{in} J| t' recu prin'minte că ea știa sau măcar bănuia.

^a _j_n îci un caz. Ce plictisitoare ar fi viața! - Nici celălalt Gabriel nu e un înger. -Se pare că nu. Dacă e să crezi povestea domnului Rochford, adică. -Și dumneata nu o crezi? El ridică din umeri. -Contează? ¹

Ea clătină ușor din cap, lăsă evantaiul pe taburet între ei și își trecu degetul peste una dintre clapele albe, de parcă ar fi văzut un fir de praf acolo. -Să descoperim atunci cât de bun ești ca instructor, domnule Thorne. Cred că o să mă fac de râs în fața întregii mele familii și a unor invitați distinși. ⁷ Imposibil. Cu mine ca profesor? întoarsă capetele în același moment - moment care se dovedi teribil de incomod. Fețele lor erau la o distanță de doar câțiva centimetri. Obrajii ei erau ușor îmbujorați, ochii larg deschiși. Ei nu-și dăduse seama până acum cât de dac și de negre erau genele ei sau cu_m

^{se} C,, jlua de <u< ușor atunci când buzele n erau întred^- * asa cam erau acum. Sau ce alb de perlă aveau d^ J Nu observase ce gură bună de sărutat avea.

^{ac} ^ra nu era un gând peare să-l continue chj_a în momentul acela. Și totuși... Îi promisese romanz Ce încerca să facă acum? În iața unei încăperi pline de oameni⁷ Convingând-o să facă ceva ce șovăia să facă?

Îmbujorarea din obrajii ei se aprorundă, apoi ea_{se} uită din nou la claviatură. El nu era un amant ex_{pe}. rimentat Cum să oferi romantism unei femei într-u_n mod

care să-i vorbească inimii.⁷ Din nefericire, se părea că femeile gândeau cu inima, în timp ce bărbații gândeau cu mintea. Sau cu altă parte a anatomiei lor, la fel de îndepărtată de inimă. El avea sentimente. Bineînțeles că avea. Adesea fuseseră cât pe ce să-l copleșească. Însă le păzise întotdeauna cu grijă. Chiar și afecțiunea profundă pe care o simțea față de Cyrus nu se arătase pe deplin până la accident', și atunci fusese prea târziu pentru asta.

Fusese o nebunie să promită că îi va oferi romantism lui Ladyjessica Archer.

-O să menținem un ritm simplu. Trebuie să te obișnuiești să-ți folosești mâna stângă.

-Minunat. Eu sunt dreaptă.

El îi arată cum să cânte un ritm simplu cu un tipar de note care puteau fi repetate la nesfârșit, deși puteau fi variate cu schimbări de tempo. Însă nu o împovără cu această posibilitate. Cântă ritmul cu ea, cu o octavă mai sus, până când ea îl stăpâni, apoi adăugă o melodie cu mâna dreaptă. Ea întoarse capul să-i zâmbească, cu o expresie atât de orbitor de strălucitoare, încât el fu cât pe ce să se încurce. Se încurcă ea și trebui să regăsească notele și ritmul pentru amândoi din nou, în timp ce potrivea melodia ca să ascundă gafa. În cele din urmă nu mai repetă ca un papagal ritmul ei cu mâna stângă și cântă o variațiune, în timp ce schimba melodia cu mâna dreaptă

„Îl ^{din nou} CU zâmbet^{ul} acela, iar el îi h>
 ^ zâmbetul.
 permis să cântăm puțin mai repede decât o ' care se
 târăște pe plajă, zise el. ' ^ Oh-chiar așa:
 Si schimbă tempoul atât de brusc, încât el trebui să
 „lupte ca să țină ritmul. Și apoi ea îl grăbi din nou.
 Cântară un minut sau două într-o sincronizare perfec-
 /până când ea greși o notă, scoase o exclamație de '
 Țplăcere, încercă să se corecteze și se încurcă fără nă-
 dejde cu clapele greșite, pierdu ritmul și nu-și mai puru
 .tăpâni degetele.
 Plecă fruntea peste claviatură și râse. De fapt, fu
 mai mult o serie de chicoteli, în timp ce el termina
 melodia ăjtută cu o mare înfloritură și râdea cu ea.
 Din restul încăperii se auzi un ropot de râsete și
 aplauze, dar amândoi le ignorară.
 -Degete mari, zise el. Toate degetele mari. De fapt,
 la urmă aș fi jurat că aveam șase doar la mâna stângă.
 Probabil că am mai împrumutat unul de la dreapta.
 Și se întrebă cum se putuse gândi vreodată că ea
 era trufașă și rece. Oh, putea fi așa și era adesea, dar ea
 nu era doar atât. Poate că nici obrajii îmbujorați și ochii
 strălucitori și râsul vesel nu erau ea. Dar ce prostie din
 partea lui să presupună că cineva era unul sau două lu-
 cruri și nimic altceva. El era mult mai mult decât un om
 de afaceri de succes și contele de Lyndale. Mult mai
 mult. Etichetele te ajutau să identifici o persoană, dar nu
 îl defineau pe el. Sau pe ea.
 Ce spusese sau încercase ea să spună la Richmond
 căpătă dintr-odată tot sensul din lume. -Vorbește-mi
 despre Lady Jessica Archer. Zâmbetul ei păli, dar îi lăsa
 ochii mai blânzi decât de ^{le}ei, iar culoarea din obraji
 rămase. ^{le}~ |^{-erere} ^e reușește întotdeauna să-mi lege
 corn-
 -Atunci vorbește-mi despre copilărie. Ce s[^]r . plat
 cu tatăl dumitale? ^ ^{ij\}
 -Aveam 14 ani când a murit, începu ea, cu o potolită.
 Era foarte diferit de Avery. Era tipul de hbL care
 consideră că educarea copiilor este datoria m_{am} ^{si} Nu îl
 vedeam prea mult. Nu a fost niciodată lip^{si} ^ⁱ amabilitate
 atunci când mă vedea, dar nu era cu ^ vârat interesat de
 educația mea sau de *mine*. Am ^{Cre} ^ întotdeauna că s-a
 căsătorit cu mama mea în speranța că ea avea să-i
 dăruiască un alt fiu. Un moștenitor d_e rezervă, ca să zic
 așa. Deși nu și-a exprimat niciodată dezamăgirea pe față.
 Nu de față cu mine, în orice caz. Șj după mine nu au mai
 fost alți copii.
 -Nu i te-ai plâns de profesorul de muzică?
 -Oh, Cerule mare, nu! Nici nu aș fi visat la așa ceva.
 Nu mă plâng de el. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că
 un tată ar putea fi afectuos sau că ar putea dori să-și
 petreacă timpul în compania copiilor săi până nu l-am
 văzut pe Avery cu ai *lui* - cele trei fete și singurul băiat.
 Dacă se simte dezamăgit că nu are decât un singur fiu
 până în momentul de față, categoric nu a arătat-o. Și, de
 fapt, nu cred că se simte. Îi adoră pe toți. Nu ai bănu
 când te uiți la el, nu?

Cabriel se uită prin încăpere până îl ochi pe Netherby, de o eleganță imaculată în ciuda inelelor de pe aproape fiecare deget al ambelor mâini și a pietrelor prețioase care sclipeau între pliurile lavaliei și la mânerul monoclului pe care îl purta legat de gât cîl o panglică neagră. Expresia de pe chipul lui sugera o ușoară plictiseală, deși era activ implicat într-o conversație cu Dirkson și contesa de Riverdale. Nu. Nimeni nu și l-ar fi putut imagina adorându-și copiii. Sau pe altcineva, de fapt. Totuși, ducesa lui părea o femeie plină de căldură, fericită.

-Am avut o copilărie destul de mulțumită, continuă Lady Jessica. Am fost mai degrabă singuratică, dar am crescut la Morland Abbey, și în împrejurimi erau copii, care mi se permitea să mă joc destul de des. Și am fost totdeauna apropiată de mama mea. Cu toate acestea niam pentru perioadele în care puteam locui la verii ei sau în care ei veneau să stea la mine. JSunt aici în seara asta.⁷

" Boris și Peter sunt, doi dintre fiii mătușii Mildred. Al treilea» Ivan, e la universitate. Totuși, toți sunt puțin mai mici decât mine. Erau amuzanți, obraznici și îi iubeam, dar nu am avut niciodată o prietenie apropiată cu ei. Ceilalți trei veri erau copiii mătușii Viola. Ea e aici. Acum e marchiza de Dorchester. Estelle și Bertrand Lamarr sunt copiii ei vitregi, deși erau aproape adulți când s-a căsătorit cu tatăl lor. Harry, vărul meu, fiul mătușii Viola, a fost pentru foarte scurt timp conte de Riverdale după ce tatăl său și unchiul meu, Humphrey, a murit. îl adoram - pe Henry, vreau să zic. Era cu trei ani mai mare decât mine și a fost întotdeauna eroul meu. Pentru el a fost devastator să descopere, curând după moartea unchiului Humphrey, că mariajul lui cu mătușa Viola fusese întotdeauna ilegal, el fiind bigam. Prima lui soție, despre care nu știa nimeni, trăia încă atunci când s-a căsătorit a doua oară, iar fiica lui - fiica lui legitima - fusese trimisă într-un orfelinat, unde a rămas până s-a descoperit adevărul și era deja adultă.

-Ce s-a întâmplat cu ea?

-Oh! E și ea aici. E Anna. Cumnata mea. Soția lui Avery.

Gabriel putea doar să-și imagineze ce dramă trebuie să fi trăit familia asta, după ce descoperirea fusese urmată de acea căsătorie.

^ -Verisoara mea Camille era mai mare decât Henry, îi zise Lady Jessica. Abigail era cea mai mică, doar cu un an mai mare decât mine. Eram mai mult surori decât verișoare. Eram cele mai bune prietene. Ne împărțeam Gurile de viitor. Presupun că ar fi foarte greșit din partea mea să pretind că am suferit la fel de mult cât a suferit ea când a pierdut totul, inclusiv însăși legitimitatea ei, chiar înainte de a-și face debutul aici, la .

Dar... am suferit. Voiam să mor. O prostie, nu.'4 17 ani.

La vârsta asta, emoțiile sunt foarte crude. -Ce s-a întâmplat cu ea? Și cu sora ei mai mare, Oh! Camille i-a surprins pe toți căsătorind un artist și profesor care a crescut în același orfelinat. Anna. Locuiesc într-o casă mare pe dealurile de din

1 . t» .1. • ^ (mm 11 ip marp Jniî rl;««.—

SUni dl IUI, iai «»y ^ * • . , UI)

fel de școală sau loc de reuniune pentru artiști. Nu ^ fi așteptat niciodată la așa ceva de la Camille. Era atât de... corectă, de înțepată și lipsită de umor. Era tot godită cu un bărbat pe care nimeni nu-l simpatiza, și nu mă îndoiesc că nici măcar ea. De fapt, cred că nici pe ea nu o simpatiza multă lume. Atunci, cel puțin. Dar acum este o persoană diferită. E foarte fericită. Nu te poți îndoi de asta, dacă o vezi.

Era ciudat, se gândi Gabriel, că te puteai uita la o familie aristocrată, crezând că viețile lor erau trăite în

același fel, fără nici o tulburare semnificativă. În cazul familiilor Westcott și Archer, se părea că nimic nu putea

2 *Mary Bnlogh*

fi mai departe de adevăr.

-Și Abigail?

-Timp de câțiva ani s-a retras în interiorul ei. Nu am cum să o spun altfel. Era tăcută, demnă, retrasă. Nu permitea nimănui din familie s-o ajute. Nu îmi permitea nici mie să sufăr cu ea. Și apoi, acum doi ani, a întâlnit un locotenent-colonel care l-a adus pe Harry acasă de la un stabiliment de refacere pentru ofițeri din Paris, unde fusese după bătălia de la Waterloo, și s-a căsătorit cu el. S-a căsătorit cu el în secret, însoțiți doar de Harry. Nimeni nu a știut măcar că ea îl *simpatiza* pe Gil. Nici ea nu a știut, de altfel, la început. Acum locuiesc în Gloucestershire cu cei doi copii ai lor - Gil avea deja o fiică dintr-o căsătorie anterioară. Și ea e fericită. Nu s-a mulțumit cu mai puțin. E fericită.

un artist și profesor care a crescut m ace aș. «fc^J

Anna. Locuiesc într-o casă mare pe dealurile de dej ^{pra} orașului Bath și au o familie mare. Unii dintre ^{Copii} sunt ai ior, iar alții sunt adoptați. Folosesc casa ca p_{elii}1

El se gândi brusc la o posibilitate. tr, t rnpriului pentru care
nu te-ai căsătorit-' așea mai drept pe taburet

Totul **pentru** **1**

deși degetele îi ră-
pe davfcîură. Manierele ei recăpăta ră ceva din
Zfe obișnuită.

Au nv^ clsâronL domnule Jhome, pentru că așa simțit

oarecum traaats de căsătoria neașteptata

g^areidumitale'

' ^ întoarse cu rata spre el

ytferitt pentru ea, domnule Thorne. Mai ieri-
decât pot spune Qza ce nu răspundea la întrebarea
lui. -Sunt sigura că ești, zise el și își mută mâna
stângă pesteclaviatură până îi atinse degetul mic cu
degetul lui. Apoi îl frecă ușor.

Se aștepta și era aproape sigur că ea avea să-și îndepăr-
teze mâna, smucind-o. Dar ea se uită la mâinile lor, și i
se păru că o aude înghițind în sec.

-Un singur trandafir, spuse ea încet. Atingerea unui
singur deget. Asta e ideea dumitale despre romantism,
domnule Thorne.⁷ Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost cam
patetic. -Dacă te aștepți la gesturi mărețe, răspunse el la
fel de încet, poate că ar trebui să încurajezi atențiile lui
Rochford.

Ochii ei se înălțară încet și îi susținu o clipă privirea.
„Cerule mare", se gândi el, „dacă aș avea un cuțit, aș pu-
tea tala aerul dintre noi." Părea ceva tangibil, palpitând
de tensiune. Apoi ea oftă ușor.

-Și poate, domnule Thorne, că e timpul să ne amestecăm
cu ceilalți invitați. Mă duc să văd dacă bunica nu
Anevoie de ceva. Sau mătușa.

dnimului,

^ ridică în picioare, trecu pe după bancheta și își iP, um

Prin salon spre contesa văduvă de Riverdale. ' 1G="y

Rochford îi ieși în întâmpinare la jumătatea
Și se apropiară împreună de văduvă.

Ga brici trase capacul peste claviatura, se , picioare
și se uita în jur înainte de a se îndrepta! crupul cel mai
apropiat. În mod ciudat, nici măc^{ar}Pre se gândise la
romantism atunci când îi mângâias^e (le^ tul mic.

11 simțise doar.

capitolul 10

în dimineața următoare, Gabriel găsi o scrisoare
pn'. n. rre obișnuitele invitații de lângă farfuria lui de la
micul dejun. Era un raport de la Simon Norton din
Brierley. Gabriel îl citi în timp ce își sorbea cafeaua.

Manley Rochford cheltuia excesiv de mult pe mobile
noi și draperii în interiorul casei și pe arbori noi,
construcții fanteziste și alte proiecte aventuroase și noi
în parc. Acestea includeau un traseu sălbatic peste dea-
lurile din spatele casei și un lac în colțul de sud-vest al
parcului.

Ochii lui Gabriel se opriră pe această propoziție. În
colțul de sud-vest era căsuța lui Mary.

Manley și soția lui primeau la scară mare - ceaiuri,
dineuri și petreceri de seară. Plănuiau să ofere o serbare

câmpenească grandioasă și un bal de seară în timpul verii, după ce se întorceau de la Londra în calitate de

2

Mrnf Bojogli

conte și contesă de Lyndale.

Norton descoperise că toți banii care se cheltuiau fuseseră împrumutați pe baza averii pe care se aștepta s-o moștenească domnul Rochford. „În sfârșit, ceva pozitiv”, se gândi Gabriel. Era evident că Manley mi fusese în stare să pună mâna pe averea care nu îi aparținea încă în mod oficial.

Următoarea secțiune a scrisorii era și mai deranjantă, mai ales pentru un om care își făcuse un renume în Boston pentru că se purta bine chiar și cu ultimul angajat. În vecinătate erau necazuri care îi afectau și ritorii ce își pierduseră pozițiile din cauza oamenilor aduși de la Brierley unele cazuri, chiar și ale acestora fuseseră confiscate și oferite noului «ónál-^{servirii conce}diați aveau familii, care

„multiplică suferința. Câtă dintre ei fuseseră angajați și promisese case locuri din zonă. Alții, mai ales cei tineri și fără miearii, se mutaseră în alte zone, căutându-și de lucru la Cănu fuseseră reangajați la Brierley ca lucrători fermă - cu un salariu mai scăzut nu doar fața de salaj lor din pozițiile precedente, ci și față de ce câștigau lucrătorii de la fermă. Unii nu găsiseră nici un Tr de muncă. Se zvonea, deși Norton nu era în stare să zvonul cu dovezi, că toate salariile aveau să -C2dă odată ce Manley devenea noul conte. Și fiindcă - veni vorba, propriul salariu al lui Norton era mai puțin decar salariile celorlalți grădinari, deși adăuga că el nu se plângea, pentru că domnul Thorne îl plătise bine pentru slujba de administrator pe care nu o făcea încă. Norton descoperise că administratorul nou instalat, ceia care iManley îl adusese cu el, îi făcuse o vizită domnișoarei Beck și, fără să ceară permisiunea, tropăise prin toată casa, sus și jos, cu bocancii plini de noroi, băgându-si nasul în fiecare cameră, dulap, ungher și crăpătură, ignorând-o complet și lovind cu piciorul una dintre pisici care îi stătea în drum și cu palma un câine care lătra la picioarele lui. O informase pe domnișoara Beck că trebuia să-și ia toate gunoaiile și să scape fără întârziere de toate animalele de pripas. Casa avea să fie transformată într-un adăpost rustic, care să adauge o notă pitorească unei insule care se va înălța în mijlocul noului lac. *Mar*),

Găbriel trânti cu palma în raport, închise ochii și se concentra să respire ca să-și poată stăpâni furia care îl împingea să măture de pe masă toate vasele

/inocente, pentru simpla satisfacție de a le auzi
spărgănd de dușumea.

Si nu doar Mary. Servitorii inocenți și familij^{ei} care
își pierduseră slujba fără nici un motiv în^{temei} ' Unii dintre
ei rămăseseră acum pe drumuri. D^{ar} erail^{ai} lui Oamenii lui.
Dumnezeule mare, erau responsabj. litatea lui. Poate
pentru prima oara, înțelese egois^{^j} de care dăduse
dovadă rămânând în America timp d^e sase ani după ce
aflase că moștenise titlul, doar p^{entri} că era fericit acolo și
nu voia să-și dea viața peste cap întorcând u-se în Anglia.
Totuși, uneori datoria ar trebui să cântărească mai greu
decât înclinația. Ar fi trebuit să stie - și cu siguranță că
în sufletul lui știa - ca Mary ^{nu} era singura care suferise
din cauza absenței lui. Era foarte vinovat de starea
aceea de fapt. în raport mai exista o secțiune. Conținea
informații pe care Norton le adunase serile în timp ce
dădea pe gât galoane de bere la taverna din sat -
„dureros de încet, domnule, pentru că nu vreau ca
întrebările mele să fie prea evidente și să stârneasă
bănuieli".

Domnul și doamna Ginsberg, odinioară arendași ai
unei ferme deținute de răposatul conte de Lyndale, se
mutaseră împreună cu fiica lor, domnișoara Penelope
Ginsberg, curând după moartea fiului lor.

*Mva spus cineva care știa de la altcineva care știa
de la... **Știți** cum circulă bârfele, domnule, scria **Norton**,
că doamna Ginsberg a murit la scurtă vreme, de durere,
și că domnișoara Ginsberg s-a căsătorit după aceea cu
un bărbat numit Clark. Se spune că perechea **locuiește**
acum cu tatăl ei și cu băiatul doamnei Clark, care are
acum 12 ani și s-a născut înainte de căsătorie.*

Norton recunoștea că nu putea garanta ca povestea

1 ciul pentru romantism 1

era adevărată, pentru că nu avusese încă șansa de a o verifica singur. Era nou angajat la Brierley și nu puterit de repede un permis de trei zile. Probabil că c&t2/\\ luat să ajungă la Lilyvale, unde se presupunea facă investigația și să se întoarcă. Satul puțin 45 de kilometri de Brierley.

j_t (țeneral, deși nu universal, cei care beau în) wyulat la tavernă cred, continua raportul \torton, că Gabriel Rochford - dumneavoastră, ^{q1} ' _ c_{stc} tatăl băiatului de 12 ani. Se crede că 'fineați cu mama în perioada aceea relevantă. jⁿ, m_hrnai multe opinii printre localnici atunci 'Tvine vorba de modul în care a murit Orson rⁿ hery [ratele tinerei doamne. Un duel cu sfârșit ' ? j% accident? Fiecare părere are susținătorii ei. r[^]urui lucru asupra căruia par să fie cu toții de acord ;câ U[']m_dml Ginsbem a fost împușcat în spate în ^{csU_t} . • |_n ai^{re} domnișoara G/raberg le-a mărturisit ^/nt/k ei că era însărcinată. Există neînțelegeri și ^IXtnța celui care a tras glonțul fatal, chiar dacă II'MM'I pretind ai au fost martori atunci când ați fdcuvo dumneavoastră, domnule. Toți cei cu care am vnrbt, fără excepție, au declarat categoric că, dacă 'a ftniwrha de dumneavoastră, a fost un accident, nu crimă. Dumneavoastră nu erați un criminal, m_a asigurat un vechi locuitor, și multe alte voci au imarii. Aproape toți cred, domnule, că ați fugit de la ttrierley ca să evitați spânzurătoarea, dar părerile ml împărțite atunci când este vorba să judece dacă a jost un act de lașitate sau prudență. Sunt câțiva - mtaț'mă că îi menționez, domnule, dar m-ați însărcina să vă spun tot adevărul - care spun că ați fugit mai mult ca să evitați să vă asumați răspunderea pentru ceea ce făcuserăți cu domnișoara Ginsberg, decât de frica spânzurătorii.

Gabriel împături paginile și le lăsă deoparte. îi dădu-
mult de gândit și un sentiment de urgență mult
maiimperios decât ce simțise pana atunci. Și un^u sentir
nou de vinovăție. Cum putuse să presupună că Mar!^
singura care înfrunta greutăți și suferințe din cau^
Mnnley Rochford? ¹¹¹

Frunzări micul teanc de invitații - alt bal, unⁿ Conc^{onc} susținut
de o faimoasă contralto, o petrecere în ae^r|- beri o seară
la Vauxhall cu un grup organizat de ^ chizul și marchiza
de Dorchester. Se opri la cea diⁿ urmă. Dorchester era
tatăl Estelci Lamarr. Exista deci încă îndemnul de a-l
cupla cu ea? Dacă era adcvăra^u era surprinzător, pentru
că ea arătase limpede că nu era interesată de el - și de
nici un bărbat. Cine altcineva va mai fi la petrecerea de
la Vauxhall? Lady Jessica Archer? Era o posibilitate
clară.

Se gândi la seara trecută, mai ales la jumătatea de
oră pe care o petrecuse de fapt singur cu ea la pian.
Ceva se întâmplase în răstimpul acela scurt. Ceva se
schimbbase, El era încă hotărât să se însoare cu ea, și tot
clin aceleași motive. Însă fusese cam zdruncinat de
străfulgerările de umanitate pe care le văzuse la ea -
zâmbetele fulgerătoare, râsul ei, chicotelile nestăpânite
când cântase de mântuială la duetul lor. Și fusese ciudat
de tulburat de incidentul cu atinsul degetului. Era atât
de absurd, încât era stânjenitor că doar incidentul acela
îl ținuse treaz cel puțin o oră după ce se culcase, seara
trecută. La urma urmei, nu îi furase un sărut, nici nu o
dezmiardase în locuri nepotrivite.

îi atinsese degetul, și pentru câteva momente - nici
măcar destule ca să-i permită să prindă gândul care îi
trecuse fulgerător prin minte și dispăruse din nou -
fusese cât pe ce să înțeleagă ce era romantismul.

Si poate ce se afla dincolo de romantism.

Va fi și ea la Vauxhall? Și Rochford? Maxilarul lui Gabriel se strânse. Omul acela, vărul lui de gradul al doilea, era ambițios și plin de sine. Purtarea lui era împănată cu un farmec fals. Oamenii -plini de sine erau adesea doar superficiali, fără nici un viciu anume ascuns. thony Rochford era un mincinos răutăcios. Si ca un 'îrat la-> în seara precedenta își îndreptase răutatea ² vrz unui om pe care îi credea mort și incapabil să 4vică pentru sine.

Destui de bine*, risese el când Lady Esteile îl întrebași îl cunoscuse pe Gabriel Rochford -Era un băiat -r: _____ lo Pî VLă filimf cn ^ 1. . 5impaⁿ^

nmp în urmă. Purtarea lui Gabriel Rochford fu-îtotdeauna atât de departe de sălbăcie pe cât e . Aparte nordul de sud. ioată asprimea pe care o avea cjm'o dobândise în America. își amintea adolescența [ui ca ^ ună Kn*?"^ studioasă. mai degrabă plicrisitoa- - preă chinuita de conștiință și de grija față de sentimentele altora pentru a face ceva cu adevărat răutăcios. Cu alte cuvinte, fusese fiul tatălui său. Primii nouă ani de dată îi modelaseră caracterul și sensibilitățile.

Era un băiat simpatic." Nu doar că Anthony Richford nu venise niciodată la Brierley cu tatăl său în timp ce Gabriel se afla acolo, ci era și cu opt sau nouă ani mai tânăr decât Gabriel. Nu avea mai mult de 10 sau 11 ani atunci când Gabriel plecase în America.

Sunt două lucruri pe care trebuie să le fac fără întârziere, hotărî Gabriel. Trebuia să se însoare cu Lady Jessica Archer - dacă ea îl voia. Dar mai întâi trebuia să facă o călătorie. Era timpul să acționeze cumva - cu aproape șapte ani mai târziu decât ar fi trebuit.

Țineam la el. M-a durut să văd că sălbăticia lui "ςnsforma în viciu." ^Totuși. Anthony Rochford nu îl întâlnește decât cu

Avea să accepte invitația la Vauxhall. Probabil că avea să fie o seară plăcută, chiar dacă Lady Jessica nu făcea Parte din grup. Auzise că Vauxhallul era un loc pe care trebuia să-l vezi dacă ajungeai la Londra. Însă spera că \$a fie și ea. Nu-și mai putea permite activități sociale .^{oaf} Pentru a se bucura de ele - nu-și permisesese de la "Jtput, de altfel. Însă trebuia să dezvolte un sentiment ⁰¹²¹ Puternic al scopului. Ani ni ase petreacă dimineța cu Bertie Vj: l/mau să se bată în salonul de box al lui Or.cu~. Bertie nu se trezea decerne. Micul dej^u^ sese strâns de pe masă. așa că Gabriel se așeză scrisoa:e lui Simon Norton, cu instrucțiunea î*" r.u răriși domeniul. Se va ocupa el de investiga^.* continuare. îi scrise și lui Miles Perrott, partenerul f din Boston, dând deoparte valul de dor de casă ^ amenința sâJ înghită. Bostonul nu mai era casa lui. regretabil, dar trebuia să se obișnuiască cu noua reali^ te'Îl informă pe Miles că nu avea să se mai întoarcă, _{Ce}: puțin nu în viitorul pe care îl anticipa, bcrise și un bilet prin care accepta invitația ia Vauxhall.

în după-amiaza aceasta era o petrecere în aer liber i= care promisese să o însoțească pe Lady Vickers, pentru că azi: Sir Trevor, cât și Bertie aveau alte angajamente. Avea de gând să-și respecte promisiunea.

Oare Lady Jessica va fi acolo?

jessica găsi din nou un trandafir roz cu tija lungă alături de farfuria cu micul dejun. Sub el, odihnindu-se pe șervetul ei de în, era o carte de vizită puțin diferită de cele obișnuite. Avea două cuvinte în loc de unul. Gabriel Thorne, scrisese el cu scrisul îndrăzneț pe care ajunsese să-l recunoască. Și trandafirul era puțin diferit. Era de un roz mai întunecat, foarte asemănător cu rochia de bal pe care o purtase la balul Parley. îl ridică și îl ținu câteva clipe la nas, înainte de a se așeza și a-i face semn valetului când veni să-i toarne cafeaua.

- Bună dimineța, Jess, spuse Avery, lăsând ziarul destul de jos ca s-o poată vedea pe deasupra. Aproape că renunțasem la speranța de a te vedea **la micul** dejun.

Am dormit târziu, răspunse ea zâmbindu-i mamei ei și întinzând șervetul în poală. Nu era o minciună, dar dormise târziu doar pentru că se culcase târziu. Lumina cenușie a zorilor scălda deja încăperea. Văzu că atât Avery, cât și _{mama d} - - ^ii^eră micul dejun și citeau ia _o ultima ceașcă de Mama ei se uita prin corespondența de dimineată n?r după ce Jessica se așeză, o lăsă deoparte, **t Domnul** Thome cântă extrem de bine la pian zișe ea Unde a învățat să cânte, Jessica? în America? Ti-**ă** spus"" ,S-a învățat deloc, răspunse Jessica. Cântă după ^u^**Uimitor**, declară mama ei, arătând spre trandafir. Mă întreb dacă trimite câte un trandafir în fiecare zi **ȘI ;Irror** tinere doamne. Estellei, de exemplu. Sau doar tie? „ **Habar** nu am, mamă, râse Jessica. Nu-l **prea pot'in-** ireba, nu? Și nu **o prea pot întreba pe** Estelle. -îl... placi! Întrebă mama ei, pe jumătate încruntată. Cu siguranță că a captivat imaginația lumii bune din- țpun motiv destul de inexplicabil. E invitat pretutindeni. Dar e puțin cam enigmatic, dacă te gândești cât de puține lucruri se știu despre el Da, e rudă cu Lady Vickers și

finul ei. Dar toate familiile au câțiva membri instabili cu care nu ai vrea să-ți vezi fiica măritată. De unde știm că are într-adevăr o avere sau de unde vine? Avem vreo dovadă în afară de cuvântul lui? Și avem chiar și asta? Nu l-am auzit laudându-se că e bogat. Ceea ce e spre lauda lui, bineînțeles.

-Nu știu mai mult despre el decât tine, mamă, zise Jessica, fără să spună neapărat adevărul. Dar contează? Nu sunt pe cale de a fugi la Gretna Green cu el. Avery lăsă ziarul jos.

-Ce risipă plictisitoare de timp și efort ar fi, când ai 25 de ani, Jess, și poți să mergi agale la cea mai apropiată biserică oricând dorești, cu o aprobare specială - exact așa cum am făcut eu și Anna, cândva. Jessica râse din nou.

. ~Nu trebuie să-ți faci griji, mamă! Nu intenționez să merg agale la cea mai apropiată biserică cu domnul P^{me}> a?a cum nu intenționez să merg în Scoția cu el. ¹¹ momentul acela, Anna intră în salonul pentru ^{lcu}l dejun. O ținea în brațe pe Beatrice, al cărei cap era îngropat în spațiul dintre umărul și gât ce-și sugera tare pumnul și plângea cu scâncet' ^S Singurul obraz vizibil era de un roșu strălu

- îmi cer scuze pentru că vin atât de târziu z Bietei Bea îi ies cu adevărat patru dinți deodată a¹¹ dreptate, mamă. Și nu mă lasă, deși dacă a în^c ^ câteva ori s-o ia. Bea a întâmpinat-o cu țipete.

Avery se ridicase în picioare, dar mama Jessi prima care înconjură masa. ¹¹

-O răsfeți, Anna, zise ea. Hai să vedem dacă îți mite bunicii s-o răsfețe, ca să te lase să mănânci! Eu ^ terminat deja. Hai, pușor! Vino și spune-i bunicii ce' în neregulă! Da, știu. Toată lumea e împotriva ta, nu?

Luă bebelușul din brațele Annei în brațele ei în timp ce vorbea, și ca prin minune Bea se lipi de ea și se opri chiar și din scâncit o clipă.

-Atingerea magică, zise Anna. Ai avut-o cu toți cei patru copii ai noștri, mamă. Mulțumesc.

-Un milion de mulțumiri în numele valetului meu, mamă. Are felul lui de a *nu* se plânge când ajung în camera mea cu jumătate de lavalieră fleșcăită și umedă, și lucrul acesta mă scoate din fire.

Mama Jessicai rămase în picioare și legănă bebelușul pe umăr, murmurând fraze fără sens. Beatrice, sugân- du-și încă pumnul, păru să adoarmă.

-Ah, exclamă Anna. Alt trandafir. îmi place stilul domnului Thorne. Presupun că trandafirul e de la el? Chiar acum, când am venit pe hol, a fost adus un buchet. Unul

urias. Bănuiesc că e pentru tine, Jessica, și că e din nou de la domnul Rochford. îți face curte cu multă hotărâre. De-abia s-a dezlipit de tine aseară, cu excepția timpului în care ai stat la pian cu domnul Thorne.

-A fost foarte plăcut, murmură mama Jessicai. Și a fost foarte respectuos cu mama și mătușa Edith.

- Puțin cam prea respectuos? întrebă Jessica, și înțelnî privirea fratelui ei peste masă. El ridică din sprâncene. Ce știi despre vărul lui, Avery?

^tSÎ nimic.
ort.

„and sprâncenele lui rămaseră ridicaie. E ș^numefc
Jomnului Thorne.

-Ah! Și o mașinație în asta, Jess? Presupui că ă vorba
despre unul și același? întrebă el, ridicând de Câteva ori
din sprâncene.

-Nu presupun asta nici o clipă. *Gabrid* nu e chiar un
nume unic.

-Chiar așa, recunosc el, dar ochii lui continuă să s-o
privească gânditor în timp ce Anna vorbea despre felul
în care cântase domnul Thorne cu o seară în urmă.

- L-aș fi putut asculta toată seara tară să mă satur. Ai
observat, Jessica, că a ținut ochii închiși aproape în tot
timpul în care a cântat din Bach și că avea o ușoară cută
între sprâncene? Era limpede că simțea muzica până în
străfundurile sufletului.

-Am observat, zise Jessica. Și m-am bucurat foarte mult
că am cântat prima.

-Până acum ai rezistat tuturor încercărilor de a ti se face
curte în mod serios, Jessica. Oare anul acesta se va
schimba totul? Cu domnul Rochford, și farmecul lui, și
potopul de complimente, și buchetele uriașe, poate? Sau
cu domnul Thorne, și tăcerile lui misterioase, și
trandafirii singuri, și muzica cerească? Cu amândoi?

-Sau poate cu nici unul, răspunse Jessica. Asta îndeamnă
că te-ai săturat să te tot încurci de mine prin ca-să,
Anna?

i Cerule! strigă Anna, străbătând distanța dintre r^{eca} să'i
strângă mâna. Niciodată. Oh, categoric nu, Jt^ica. Nu aș
putea niciodată să am o familie prea mare. ded^{nU} .\putea

^{ij}besc pe cea pe care o am mai mult

* o iubesc deja. Nu am vrut *deloc* să spun asta.

-u excepția faptului că e dispărut și considerai mort ' -

Numele lui era Gabriel, zise Jessica - și <

A^{t,u} ^ nu» o asigură Jessica, strângându-i și ea mâna. Iina,
j* ^cusf 22 din cei 25 de ani ai ei într-un orfe- i oath,

știind despre ea că era doar Anna Snow

.Când descoperise că era Lady Anastasia Westcott f-legitimă - și singurul copil legitim, după cum reie[^]_{L,Ca} răposatului conte de Riverdale, te-ai fi putut aștept? fie copleșită de amărăciune și să-i fie ciudă p_e legătur f de familie și pe viața privilegiată pe care o împărtâJ!* toți ceilalți membri ai familiei Westcott. în schimb, e^o îi iubise pe toți cu hotărâre și înverșunare aproape dJ* primul moment, chiar dacă unora dintre ei le fusese cJ_u. dă pe ea.

Jessica o urâse - venise parcă de nicăieri ca să sp_u]. bere viața lui Abby, a lui Camille și a lui Harry și să-i distrugă ei visurile. Avusese nevoie de mult timp ca s-o accepte pe Anna ca parte a familiei Westcott, apoi ca soție a lui Avery, propria cumnată și verișoară. Și ij luase chiar și mai mult ca s-o iubească.

Acum, Avery o privea pe Anna peste masă. Jessica fusese adesea șocată observând că în ciuda expresiei aproape plictisite pe care fratele ei o aborda de obicei în societate, ori de câte ori își privea soția avea în ochi ceva care vorbea despre profunzimi insondabile de... De ce? Iubire? Pasiune? *Pasiune* părea un cuvânt prea puternic pentru indolentul Avery, dar Jessica își închipuia că aparențele puteau fi înșelătoare. Era sigură că în el exista un izvor de pasiune pe care foarte puțini oameni îl bănuiau.

Oh, se gândi ea cu un val brusc de dorință fierbinteși neașteptată, cum putuse să plănuiască să se *mulțumească* anul acesta cu un partener eligibil? Voia ceea ce aveau Avery și Anna. Voia ce aveau Alexander și Wren, Eliza- beth și Colin. Și Abby și Gil. Voia dragoste. Chiar mai mult decât atât, voia *pasiune*. Și se gândi la detaliul acela neînsemnat și stupid care o ținuse trează aproape toată noaptea, agităndu-se și în- torcându-se în pat, lovind perna cu pumnul și așezând-o iar. Se gândi Ja degetul mic al domnului Thorne mâneâ- indu-i degetul pe claviatura pianului, foarte ușor, foarte' deliberat. Foarte scurt. Ce culme a prostiei, să permită

asemenea lucru sa, fure o noapte de somn Daci *_{fi} fpU_S cui_{va}, w fi făcut de tot râsul. Simțise atin[^] 1 aceea sfârâind - da, era singurul cuvânt'potrivit ^ tot rrupui ei, înfierbântându-i obrajii, făcându-i a sa bată mai repede, stârnindu-i o durere ciudata **ifjinia . . / . . . ~^{ul,uc} uuaata_y bdomen, jos, și m interiorul coapselor, până la ge- 2jncîi- Degetele de la picioare i se curbaseră în pantofii** deseară.

îi venea să plānga.

li ceruse romantism și se așteptase - asta dacă se optase să accepte provocarea, deși spusese că o accepe- f - la gesturi excesive» asemănătoare cu ceea ce primea **de la** domnul Rochford. În schimb, în toate zilele care **trecuseră** de atunci, primise câte un trandafir roșu în fiecare dimineață și o atingere a degetului său mic pe degetul ei cu o seară în urmă. *Era* de răs.

Dar chiar și acum, după câteva ore de somn, îi venea » plângă. Voia... Oh, voia, și voia, și voia. Ce avea Avery. Ce avea Alexander.

Ce aveau Elizabeth, și Camille, și Abby. Și mătușa Matilda. *Voia*.

-Domnul Rochford te-a invitat la o plimbare cu barca pe Tamisa în după-amiaza asta, la petrecerea în aer liberi întrebă încet mama ei, ca să nu trezească bebelușul. , - Da, răspunse Jessica. l-am promis că voi merge cu ^{cl} cu barca.

"Va fi o zi încântătoare, spuse și Anna. Deja e. J*»ica își dorea să plouă. în seara care trecuse ho- ^{irăse} că domnul Rochford chiar nu îi plăcea. încerca iM ^{mA}Ult Să fie ^{fe}rmecător și respectuos. Zâmbea prea ^{lt}- Ar fi ^{putut} să ignore

gau măcar să **scuze** toate

prin
[riima sa

³⁾ Pe temeiul că el nu mai fusese la **Londra și era** [^]nuitcu poziția socială înaltă în care îl **aruncasera** perspectivele lui, chiar dacă tatăl său nu era ^{în}că conte de Lyndale. Ceea ce întorsese valul împ^{otr}o^{ficial} seara trecută fusese povestea pe care o spusese el [^] presupusul conte mort, vărul lui. Putea fi perfect [^] rată. Nu avea motive să creadă că nu era. însă acuzații serioase, incluzând chiar dezmațul și cri^{ma} fi trebuit să ofere de bunăvoie această informație ^{un} grup de străini, în mijlocul unei petreceri? Despreț pria familie? în cel mai bun caz, dăduse dovadă de p^{ro} [^] gust. în cel mai rău, mânjise deliberat numele p^{re}d^{ece}. sorului tatălui său, ca să se facă pe sine și pe tatăl său să arate mai bine, prin contrast. Mai legitimi, poate. C^e inutil! Legea însăși era pe cale de a-i face legitimi.

Ar fi fost la fel de ofensată dacă nu s-ar fi întâmplat ca vărul său mort să aibă același prenume ca domnul Thorne?

GabrieU

Da, bineînțeles că ar fi fost. Nu îi plăcea să audă oamenii înnegrind reputația unui bărbat incapabil să se apere - sau a unei femei. Mai ales cea a unei rude. Nu-și putea imagina că vreun membru al familiei Westcott ar fi fost în stare să facă un asemenea lucru.

-Ai dreptate, răspunse ea la comentariul Annei. Nu e nici măcar vânt. Va fi o zi perfectă pentru o petrecere în aer liber.

După ce petrecură câteva ore în Camera Lorzilor, Avery Archer, duce de Netherby, și Alexander Westcott, conte de Riverdale, împărțiră un prânz întârziat la clubul White.

|

Nu erau prieteni din fire. Cândva, Alexander îl considerase pe Avery un filizon indolent, în timp ce Avery credea că Alexander era un

1 ciul pentru romantism 6

puritan plicticos. Dar asta fusese înainte ca Harry să fie depozat de moștenire, iar titlul de conte și proprietățile legate de el să treacă la Alexander, un simplu văr de gradul al doilea. Asta fusese înainte ca Avery să se însoare cu Lady AnastasiaCia — ' ' «

o dată Avery descurajă o cunoștință comună care ar fi vrut s;

curtenitor, dar mai degrabă distant bună ziua și nesolici-tându-i compania. După ce fu servită cafeaua, Avery schimbă subiectul. -Căruia fapt datorez această amabilă invitație.⁷ întrebă el.

Alexander se lăsă pe spate în scaun și așează șervetul de în alături de farfurioară.

-Jessica se gândește serios să se așeze la casa ei în sfârșit, nu-i așa? Avery ridică din sprâncene.

7 tcotU^{fica} nou-descoperită și foarte legitimă a râului conte. Criza, sau mai degrabă seria de crize^{PeS}re de aceste evenimente și de cele care urmaseră, îi^{isca} case pe cei doi bărbați împreună în mai multe oca-^{arUnC}lusiv cea importantă a duelului purtat de Avery.^{z!}^{lu}ăstigat - la care fusese secondat de Alexander. f Unirile lor le dăruiseră la început un fel de respect ranchiunos unul față de celălalt și în cele din urmă «

PtSul^{mesei} vor ^ iră despre chestiunile din Camera Lorzilor, politică și afacerile lumii în general. O dată Avery descurajă o cunoștință comună care ar fj vrut să li se alăture, ridicându-și monoculul până la i distanței dinspre ochi, urându-i omului un

-Dacă se gândește, mie nu mi-a spus. Nu că aş încuraja-o s-o facă. Asta e o problemă cu care trebuie să-și bată capul mama mea vitregă. Sau nu. Sora mea e majoră și a fost așa de câțiva ani buni. -Ce crezi despre Rochford ca pretendent? -Trebuie să cred ceva? întrebă Avery îndurerat. Dar Pare că trebuie. M-ai invitat să iau prânzul cu tine ^actdin motivul acesta, bănuiesc. Avery oftă, apoi con- rând³ d ^ ^ eligibil și va ^ mai eligibil foarte cu- din c_e ***TM ?[!] face aPariPia contele dispărut, căzând cai^{tr}.^m « nostru în ultimul moment posibil, a^{PJ50} ^e,odr^amă proastă. Este evident că Rochford¹¹¹ Pe Jessica. Și e la fel de evident că veșnicul

Mary Balogh

• , A, familie a hotărât să promoveze utuu^{nea}l^Cr l e un m brațele celuialt cu fiecare oca?«^{SV} rDe ce altceva ar fi fost invitat la petrecerea f 2furorii tale de seara trecută? A_m tesica va iesi cu el într-o barcă suficient de mică i^{ncât} m adăpostească decât un vâslaș și un pasager la o pette

m
iUuRW_r asta. Sner ra m^L.,
rpre în aer liber din după-amiaza asta. Sper ca manie^ u sunt destul de cizelate încât să se ofere ca vâslaș, îți place de el? întrebă Alexander încruntat. Nu trebuie să-mi placă, răspunse Avery, învârtind cafea Jessica e cea care se va căsători cu el. Dar, după părerea mea, omul are prea mulți dinți și îi arată mult prea des. Are și un gust îndoielnic la jiletci. Dar poate că are o mie de alte

virtuți care atenuează viciile astea. Și nu va trebui să mă uit prea des la dinții sau la jiletile lui, dacă Jess se va căsători cu el. Să înțeleg că ție nu îți place de el? După ce l-ai cunoscut oarecum într-o seara petrecută în

7

compania lui?

-Ce știi despre Gabriel Rochford? ripostă Alexander.

Contele dispărut.

-Nimic, răspunse Avery după ce luă o înghițitură și lăasă ceașca înapoi pe farfurioară. Cu excepția faptului că este dispărut și împărtășește prenumele angelic

cu Thorne. Dar lumea, trebuie să cred, mai are câțiva Gabrieli. - De când a dispărut contele? **Știi?** -Nu știu. Întrebarea asta e relevantă? ,, i^{da}10rd spus o poveste aseară. Jessica a au- fea r^{Elizabe}, t^K f.a'ți câțiva invitați.

Estelle o **POV** s^{gmp} U fel * tânărul Peter. Nu a fost asemenea audiență și într-o

«tconversatUs nr. U , abeth¹ Cât eu am îndrep- tut¹. dar nu prea aveam ^ de am P*

PwporițieiBwtaXTf întrerupem la mijlocul Soclul tiuTSwJ)'fi^{fost} " «colo, cu 8^{Ur}a mult mai repede.

"xa aucaiă, i s-ar fi încheiat de mine, mormăi Avery.

1 ciul pentru romanticism 1

tf * sPus 0 p0VCSte Spre purtarea să, bati că a vă- " - U explică
Alexander, și a culminat cu aluzia la ruiU, 15Va violat fiica
unui vecin și l-a ucis pe fratele fapⁿ w, i a scăpat de
spânzurătoare. aCCSrne nu ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi oferit
ocazia? Și I f o s t povestit în fața surorii mele? Și a surorii
tale? t0 3 - orum am și alte motive de antipatie față de el,
PoaK dinți și jiletci.

nder, mă îngrijorează că Jessica s-ar putea gândi să
niărite cu un om de... să zicem gusturi îndoielnice? lte
chiar veninos

nu era prezent ca să ^
bră a familiei Archer, al cărui cap
*chiar veninos, fiindcă vărul lui, contele dispărut,

în calitate de cap al famdiei Westcott, afirmă
se mărite cu un om <

^eraprezentca să se apere. Bineînțeles că ea e și mem- \$
"a familiei Archer, al cărui cap ești tu. Să înțeleg că mă
implori să fac uz de influența mea, aslaurându-mă că tu vei
face uz de a ta, zise Avery. Ce "nerozitor de plictisitoare
devine viața uneori! Se știe cu cât timp în urmă au avut
loc pretinsul viol și crima?

-Nu. Dar ar trebui să fie destul de ușor de aflat. Și
ar trebui să fie posibil să descoperim și cât timp a stat
Gabriel Thorne în America înainte de a se întoarce re-
cent, dintr-un motiv atât de vag explicat, încât nu e de
fapt o explicație.

-Ai fost cam ocupat pentru un om care s-a întors la
Londra cu doar două zile în urmă, observă Avery.
Apoi îi făcu semn chelnerului, care îi umplu din nou
ceașca. Alexander se strâmbă la ceașca lui, cu cafeaua
rece, iar chelnerul o înlocui.

-Probabil că am o minte excesiv de bănuitoare, zise el.
Asta mi-a spus Wren aseară, în orice caz. A subliniat că
Rochford e un bărbat extraordinar de chipeș - cuvin- o l
Im mai acșău f^{ati} totuși, că dacă ar aplica pentru te de ^rica ei
stic ^ l^{ar} respinge chiar înain- zâm^{e a"1} ^SCrisori,e

^comandare. Orice om care siw- ?lât a spus ea, trebuie
să aibă o minte

^Perficială, chiar necinstită.

L-Trebuie să am grijă să nu zâmbesc prea ni ■ zența
contesci de Riverdale, zise Avery, cutremn' * 'n \

Aicxandcr râse.

- Nu mio pot imagina pe Wren **acuzându-t**_{e v}
că ai o minte superficială, Netherby. Sau că J[^]k[^] prea
mult. Te admiră nespun. Dar ce-i cu T[^] [^] Dacă nu
umblă și el după Jessica, sunt dispus sâ-mT[^]' nânc
pălăria.

-Nu jobenul gri, răspunse Avery, din nou î_nd_Ur Sună
ca o rețetă pentru indigestie.

- Ce știi despre el? insistă Alexander. -Aproape nimic,
îi mărturisi Avery. Puțin mai mul
de fapt, decât știu despre contele dispărut. Are gu_{st}ur'
bune la cai și cabriolete. Face parte din spița aceea rară
de muritori care poate reda o muzică minunată la pj_{an}
fără nici o educație oficială sau neoficială, dacă e s-o
cred pe Jessica. Le trimite doamnelor pe care le admiră
omagii printr-o singură floare, nu prin niște buchete atât
de uriașe încât să fie nevoie de doi dintre lacheii mei ca
să le care în salon. Cred, înainte de a putea să mă mai
pisezi cu întrebările, că trebuie să-mi placă de el. Desi
faptul că mi se cere să manifest vreun fel de afecțiune
pentru o persoană din afara cercului meu familial are
tendința de a mă plictisi.

-Ah! exclamă Alexander. Dar dacă Thorne reușește
în ciuda opoziției, Netherby, va face parte din cercul tău
familial, nu-i așa? Și va fi un Westcott prin căsătorie
I— - ■ —T- «mărar n

semn de recunoaștere față de omul care a admis că are
-Dar încă nu e, observă încet Avery. Te sfătuiesc să-
ti bei cafeaua, Riverdale. Ai îngăduit deja să se așeze o
pojghiță cenușie și dezgustătoare pe o ceașcă Alexander
ridică ceașca și bău.

-Trebuie să mărturisesc că există un detaliu care
toarnă apă rece peste bănuielele mele. Rochford îl
cunn[^]ei
T I . i j ■ T. ¹ ^-uiiuaicu
pe varul lui, contele dispărut. Totuși, nu a arătat nici un
semn de recunoaștere față de același prenume ca și
contele.

.Ah. Dar am stabilit că Rochford e demn
4_e încredere:

capitolul 11

Ladv Vickers acceptă bucuroasă oferta lui Gabriel
de _a o însoți la petrecerea în aer liber de la Richmond la
care fusese invitată să ia parte și la care fusese invitat
și el.

' -Casa are vedere spre râu, îi explică ea în trăsură, ci
orădina e splendidă. Mult mai spectaculoasă decât
interiorul casei, pe care l-am găsit întotdeauna surprin-
ător de mohorât. Ți-ai închipui că cel care a proiectat-o,
oricine ar fi fost el, s-ar fi gândit să insiste asupra unor
ferestre mari, care să dea spre râu, nu? Și că ocupanții
nu ar alege să acopere terestrele cu perdele
transparente care să ie păstreze intimitatea? Intimitate
față de cine, mă rog? De rațe? Totuși, serele în sine
merită fiecare kilometru din călătoria asta plictisitoare.
Nu trebuie să le ratezi, Gabriel. Sau grădina de
trandafiri, care e extinsă pe trei niveluri. Dacă îți place
să vâslești, sunt câteva bărci. Și mâncarea e întotdeauna
îmbelșugată și delicioasă. Pateurile cu homari sunt la fel

de bune ca oricare altele pe care le-am mâncat în alte

1 ciul pentru romantism 2

părți.

-M-ați convins că mă voi distra. Dar aş ti iost încântat să vă însoţesc, doamnă, chiar dacă grădinile ar fi fost doar nişte tufe cu iarbă veşteda de la marginea unei mlaştini, şi nu s-ar fi servit decât prăjituri vechi şi ceai Wzat cu apă.

-Oh, seducător neruşinat! răspunse ea, râzând şi bătându-l pe braţ.

^upă ce ajunseră, nu o mai văzu prea mult. Ea îl P^zentă amfitrioanei şi câtorva persoane printre care susd^r<j Pe care le cunoscuse deja şi apoi fu luată pe p_n^e "ouă doamne mai vârstnice, ca să li se alătore _J, care găsiseră locuri la adăpostul unui steiar

„Ș» jos lângă râu.-Nu îți dorești să stai cu un grup de doamne nice, Gabriel, îl informă Lady Vickers.

Rămâi și distrează-te!

El se înclină în fața ei și îi făcu cu ochiul atunci când celelalte două doamne se întoarseră

în următoarea jumătate de ora fu atras în câteva arupuri de invitați sus pe terasă, mai ales într-un care includea o mamă și pe cele trei tinere fiice ale ei> una dintre ele însoțită de logodnic, un tanar slăbănog și fără bărbie, care părea să aibă lavaliera prea strâns legată. Celelalte două zâmbeau prostește, chicoteau și roșeau și nu aveau altă conversație în afară de răspunsurile monosilabice pe care le ofereau la orice întrebare pusă de el.

Gabriel se trezi zâmbindu-le cu afecțiune și înțelegere în timp ce conversa cu mama lor și cu logodnicul. Observă că era copleșit din nou de sentimentul acela de unchi. Era oare considerat în mod serios ca posibil soț pentru fetele care de-abia depășiseră perioada copilăriei? Totul pe baza unui nedezvăluit trecut american și a unei averi neconfirmate - și a faptului că era finul lui Sir Trevor Vickers?

Lady Estelle Lamarr, care se plimba pe pajiștea de jos cu fratele ei, evaluase probabil situația dintr-o privire.

-Domnule Thorne, strigă ea, făcându-i semn cu mâna cu care nu ținea umbreluța deasupra capului, vino te rog să te plimbi cu noi! Mergem să ne uităm la bărci și să hotărâm dacă sunt sigure pentru o plimbare.

-Tu vei hotărî, Stell, spunea Bertrand Lamarr în timp ce Gabriel se apropie de ei. Tu ești cea care se teme atât de tare de apă, încât e o minune că te speli pe față.

Lady Estelle își trecu brațul pe sub brațul lui Gabriel.

- Necazul cu frații gemeni, domnule Thorne, zise ea, e că îți dezvăluie cele mai profunde și rușinoase secrete chiar oamenilor pe care încerci să-i impresionezi.

-Și dumneata încerci să mă impresionezi? Întrebă Gabriel. _Dar bineînțeles că da. Ți sunt sortită, nu-i așa, de toate mătușile și verișoarele din familia mea adoptivă? Oh, nu trebuie să arăți atât de îngrozit, Bertrand. Eu și domnul Thorne am avut o discuție sinceră despre toate astea aseară și ne-am înțeles perfect unul pe altul. ³ Gabriel schimbă un rânjel cu fratele pe deasupra capuluiei.

_Mă grăbesc să adaug că nu eu am inițiat conversația aceea, îi zise Gabriel.

-Bineînțeles că nu, recunosc Lady Estelle. Ești mult prea gentleman. Dar toată lumea care are ochi să vadă ar fi trebuit să observe aseară că e vorba despre Jessica și dumneata, domnule Thorne, nu despre mine și dumneata.

' -*Stell!* o mustră fratele ei. II vei face pe domnul Thorne să roșească, și totul din cauză că a cântat aseară un duet la pian cu Jessica, duet care s-a terminat dezastruos, cu răsete. Și - ca să schimbăm subiectul - ți-ai dat seama? Am numărat cinci bărci, și nici una dintre ele nu e răsturnată. Nici una dintre ele nu se scufundă, nici nu se leagănă, scăpată de sub control. Nimeni din cei aflați în ele nu pare câtuși de puțin panicat.

- Dar de unde știm că nu ar trebui să fie șase bărci acolo? Unde, oh, unde e cea de-a șasea?

Gabriel râse.

Și vâslind în una dintre cele cinci bărci, văzu el, se afla Anthony Rochford. Așezată cu fața la el, într-o postură grațioasă și relaxată, era Lady Jessica Archer, întruparea frumuseții vâratice într-o rochie diafană de un galben precum ciuboțica-cucului, cu o umbreluță asorta, ridicată deasupra unei bonete de pai. Zâmbea și spunea ceva. Rochford - nici nu mai trebuia să-o spuie - îi storcea zâmbetul cu o intensitate orbitoare.

Lady Estelle îi văzuse și ea. ⁴ "Crezi, domnule Thorne, întrebă ea, că acel conte e într-adevăr mort? Sau a rămas ascuns din ca- ⁵e teme de consecințele apariției sale?

L.-Dacă e mort. rise Gabriel. trebu.e să ii ^{murit} ^
 .Asta re tace să te întrebi ae ce. Ș> de ce să se ^{te} f. ȳaci e
 neuno«*: Poate că nu are n.m.c de^ ceea ce -a întâmplat
 cu riica vecinului sau cu m iraaui e:. Sau piate că a rost
 «novat în ambele ^ era ticălosul cu mima cea mai
 neagra. Poate ca a m^ . pur și simclu din «ca păcatelor
 lui. Poate nu vom ș^ niciodată răspunsurile. -Ar n atat
 derau?

n. **într**-adevăr. răspunse ea. Cuno:itatea trebui;

-."vi
 sarisiacură.

-Dar asa cum a remarcau tara aseara m drum ^{spre}
 casă, Srell observă fratele eL nu se cuvenea deloc ca
 Rochford să spună o asemenea poveste referitoare U
 rro-ria familie. Și cu doamne ae rața. Nu por decât -ă-i
 "aplaud re Alexander și Eliiabcth că au schimbat
 intenționat subiectul, deși știi că tu nu voiai asta.

- *Dzr* era o poveste atât de fascinantă, protestă ea.
 O femeie nedreptățită. Fratele ei nebun de furie.
 Imagineai-ți cum ar fi fost dacă ar ii rost vorba des- pre
 tine și despre mine, Bertrand. Un asasinat - o
 împușcătură în spate. Și presupusul ucigaș fugind ca să-
 și scape viața și dispărând de pe ia ța pământului, doar
 ca să devină în viitor un conre dispărut. Un conte pe cale
 de a fi declarat mort și înlocuit de alt candidat, mai
 virtuos. Un conre nou cu un fiu chipeș care o urmărește
 pe Jessica cu tot farmecul de care dispune. Nu m-am
 distrat atât de bine de ani buni. Și e o prostie să spui că
 o femeie e atât de sensibilă și delicată, încât nu poate
 auzi despre morți și scandaluri rară să leșine. Nu e de
 mirare că viețile noastre sunt adesea atât de plictisitoa-
 re. Pentru că i-am lăsat pe bărbați să decidă ce e bine
 pentru noi. Ajunseră la malul râului și fură întâmpinați de
 alți invitați, care așteptau să se elibereze **o barcă, Ti pri-**
veau pe cei care se plimbau **deja pe râu sau se bucurau**
 pur și simplu de priveliște **și de razele soarelui**. Vicontesa
 Dirkson și doamna **Westcott, mama contelui** . RiverJnle, îi
 inclusera într-o conversație. (n timp ce Ibeau, prima se
 uita gânditoare de la Gabriel la Lady Relie, iar cea de-a
 doua îi privea radioasa și satisfăcuta f narcă ea ar ti fost
 singura răspunzătoare de faptul ^ erau împreună. Un
 domn și o domnișoară Kcirhley rôt frate și soră, veniră
 să vorbească cu Lamarr și Lady Estelle și îi fură
 prezențați lui Gabriel.

americanul, zise Keithley în timp ce își scuturau
 mâinile. Am auzit multe despre dumneata. *E* o plăcere
 Recunosc, Thorne. * Sora lui roși.

Mai într-o parte, la umbra întinsă a unui stejar uriaș,
 stătea Lady Vickers împreună cu alte patru doamne, îi
 zâmbi lui Gabriel și îi făcu cu mâna, iar el răspunse
 ^ - Domnule Thorne, zise vicontesa, trăgându-l puțin
 deoparte, eu și Charles plănuim să organizăm o serată a
 noastră anul acesta, așa cum am făcut și anul trecut.
 K'e-a făcut foarte mare plăcere. Am avut și un mic con-
 cert nimic foarte pretențios. Am avut un tenor solo, unul
 dintre prietenii lui Charles, care insistă întotdeauna pe
 nedrept că nu are nici un talent, și o harpistă care a
 cântat câteva melodii tradiționale galeze și m-a făcut să
 plâng, deși cânta în galeză și nu am înțeles o boabă, A
 fost și o mică orchestră de cameră - pian, vioară și
 violoncel. Am vorbit cu Charles despre dumneata după
 petrecerea lui Elizabeth și a lui Colin, și am fost amândoi

de acord. Domnule Thorne, *poci* să vii anul acesta și să cânti pentru noi? Piesa de Bach pe care ai cântat-o în cealaltă seară și poate încă două sau trei? Oh, Dumnezeu mare!

-Doamnă, sunt onorat. Dar în mod normal nu cântⁱⁿ Public, să știți. Și nu am o instruire specială. Nici Năcar nu citesc partiturile.

~Oh, știu, zise ea, privind-l radioasă. Asta face par- * din farmecul dumitale. Ai un... Cum a formulat-o darles? Ah, da. Ai un talent natural și rar. Te rog să îl împărtășești cu noi la serata noastră. M<jj f_a te fericită. " 9ce^r.

Ea era o Westcott, mătușa lui Lady Jessica A dacă își amintea bine, sora mamei ei. Era lipsită/ ' nierele trufăse inerente restului familiei. Părea sa chiar un fel de umilintă neliniștită. Avea și un zâml care trecea dincolo de simpla sociabilitate. îi pj^1 instinctiv Lady Dirkson. Dar în momentul de față ^ dorea ca naiba să nu-i fi plăcut.

Să *cânte* la o serată.⁷ Ca atracție specială la un concert improvizat care nu avea să fie deloc improvizat? Probabil nu va dormi o clipă până atunci. Și cumva exersa? Aveau un pian la hotel? Dacă era, el nu îl văzuse. Dar când exersase el vreodată? Dacă ar fi exersat, nu ar fi invitat oare dezastrul, de vreme ce și-ar fi pregătit mintea în mod conștient? Ori muzica lui nu venea din minte.

Vicontesa se uita la el cu ceea ce putea fi descris doar ca o speranță palpabilă.

-Aș fi onorat, doamnă. Dar nu vă așteptați la mare lucru. S-ar putea să vă ruinez toată serata. Trebuie să fi auzit cum s-a terminat duetul meu cu Lady Jessica. Doar erați acolo.

-Oh, *multumesc*, exclamă ea, împreunându-și mâinile la piept. Nu ai idee cât... Ți-am scris patru scrisori separate în dimineața aceasta și le-am rupt pe toate. Charles a râs de mine, dar nu a încercat să scrie ei însuși una. O să-l caut imediat și o să-i spun despre triumful meu. O să mă laud chiar. Dar el va fi la fel de încântat ca și mine. Se întoarse să o cheme pe doamna Westcott, dar înainte de a pleca îi mai spuse ceva lui Gabriel. Iar duetul dumitale cu Jessica a mers foarte bine până v-ați hotărât să vă provocați unul pe altul cântând tot mai repede. M-ați făcut să râd, amândoi

Două bărci ancoraseră la țărm. Una dintre ele fusese deja luată, și Lamarr o convingea pe domnișoara Keithley să urce cu el în cealaltă. Vicontesa și doamna vVcsrccorr se îndreptau spre casa, probabil ca să-l găsească **Charles**, despre care Gabricl presupunea că era vicon- pjrkson. Lady Estelle, care conversa cu Keithley, se **opri** din ce spunea ca să îi strige pe Lady Jessica Archer sipc Rochford.

',Trebuie să-mi spui, domnule Rochford, zise ea, cum te simți plutind pe o întindere atât de mare de apă într-o ambarcațiune atât de fragilă.

-Dar nu e deloc fragilă, îi răspunse acesta. Și am o oarecare îndemânare cu vâslele. Lady Jessica a fost în

perfectă siguranță cu mine, vă asigur. Dacă acest gentleman are de gând să vă ducă...

-LadyJessica, zise Gabriel, întorcând u-se spre ea. Mi s-a spus că nu trebuie să ratez cu nici un chip serele cât timp sunt aici. Ați fost deja înăuntru?

-Nu am fost, zise ea, rotind umbreluța galbenă ca pe **unsoare** în miniatură deasupra bonetei de pai. Sunt pe cale de a merge?

-Da, confirmă el, oferindu-i brațul. Ne vedem mai târziu pe terasă pentru ceai, le spuse celor care rămăneau.

Timp de o clipă, Rochford păru hotărât să vină cu ei, dar Lady Estelle nu terminase cu el. Cu picioarele ferm plantate pe malul râului, îi puse o altă întrebare referitoare la bărci. În același timp, îi aruncă o privire malițioasă lui Gabriel și își flutură degetele spre el, în semn de rămas-bun. «O tânără lady foarte interesantă», se gândi el. Putea simți căldura mâinii ei prin mânecă. îi putea "jrosi parfumul, sau era săpun? Orice ar fi fost, era un ^{lmr}s cald, plăcut. îl observase și seara trecută, când se ta* alături de ea pe bancheta ele la pian. ^tii să înoti? o întrebă el. a îl privi aparent surprinsă, care Cât Să mă tⁱⁿ cleasu^pm a^pei ^acă ^arca în . **sunt se răstoarnă departe de țarm, răspunse ea.**
^{a as*}**a voiai să mă întreb.**

-Asta voiam. Mult prea mulți oameni își j^mca e minunat de pitoresc și romantic să te plimbi ^?2* ca pe un lac sau pe râu, fără să ia măcar în consid pericolul foarte real de a se îneca. ^

-Acesta e felul dumitale de a-mi da de îⁿt^e|^e arăt romantic și pitoresc chiar și acum, departe d^e a *? întrebă ea. Juca rolul unei mari doamne trufașe. S^ poate că nu juca deloc. Purtarea aceasta părea fi^{reas}J pentru ea.

-Nu. E modul meu de a-ți da de înțeles că mă bucur că poți înota.

- Prin urmare, siguranța mea contează pentru dumneata.⁷

- Bineînțeles, de vreme ce am de gând să mă căsătoresc cu dumneata. Nu prea am cum să mă însor cu o mireasă moartă.

-Ah! Deci mai ai și acum intenția asta.⁷ Dar nu te temi că domnul Rochford mă va fura chiar de sub nasul dumitale.⁷ -Nu.

- E foarte atent și foarte fermecător. Ca să nu mai vorbim despre cât e de chipeș.

-Am o părere mai bună despre inteligența dumitale.

- Dar va fi conte într-o zi.

- Poate.

Se așternu o scurtă tăcere, apoi ea vorbi din nou. - Și dumneata, domnule *Gabriel* Thorne. Ce poți să-i oferi unei fiice și surori de duce.⁷ *Dumneata* vei fi conte într-o zi.⁷

Se înșela, sau ea pronunțase mai apăsător prenumele lui.⁷ În momentul acela se întâlniră cu Boris Wayne, unul dintre fiii lordului Molenor, și cu Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Fiecare avea o tânără lady de braț - tocmai cele două cu care încercase să converseze Gabriel mai devreme și dăduse greș. Urmă un schimb

vesel de saluturi. Cei patru se îndreptau spre râu ca să vadă dacă mai era vreo barcă liberă

..Noi mergem să vedem serele, Ic spuse bidy jessic;i .
Dacă aş fi 1«^{locul rlin¹™} deranja, Jes«,, o sfătui^{30ft.}s Wayne.
Noi venim de acolo şi Înăuntru e foarte
-,|d şi pl>^{n de oamcn,¹ Cmc ar^r vrca} fie înghiontit de Ultime doar
pentru plăcerea de a fierbe în suc propriu „ivind şiruri
după şiruri de portocali? Noi am stat trei minute în total.
.Două, spuse tânăra lady de la braţul lui. Şi chicoti. -Si
jumătate - adăugă sora ei - şi chicoti. „Acolo e un ceas
floral, le spuse Adrian Sawyer, arătând spre un gard viu
înalt de lemn cânesc din dreapta, şi o fântână
impresionantă. Şi acolo e grădina de trandafir i de lângă
casă. Cineva mi-a spus că sunt o mie de flori, dar nu m-
am oprit să le număr.

Surorile consideră că replica aceasta merita un alt val de chicoteli.

-Aerul e mai rece la râu, le spuse Lady Jessica. Distra- ți-
vă cu bărcile! Cei patru își continuă drumul,
sporovăind şi râzând. -Erau mute când le-am întâlnit mai
devreme, cu mama şi sora lor mai mare, zise Gabriel.
Chicoteau, dar de altfel, erau mute.

-Fără îndoială că erau intimidat de grandoarea du-
mitale solemnă, observă Lady Jessica. Şi de vârsta dumi-
tale avansată. - Crezi? -Cred.

-Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă
serele mi-au fost recomandate mie, le-au fost recoman-
date altora. Uităm de ele? Şi mergem în schimb în
grădina de trandafiri?

-Ca să vedem o mie de trandafiri? zise ea. Neapărat.
sin ^ ^ rndafir "" ^ ^ vâZut doar CăTC Un

-Şi ai fost ofensată?

Cur ^{Capul Şi 11 privi din nou*} **Umbreluța îi um-** ^{PUI cu un™*} **JeI**
dantelat de raze şi umbre, sub

borul bonetei. Era foarte frumoasă. Nu era o obs^{erv}
originală, dar frumuseţea ei era o sursă co^{nstan}*
uimire pentru el.

-Nu, răspunse ea, ezitând. Chiar dimpotrivă.

Mulţimea părea să se adune pe terasă, şi motivul d^{ev}
ni evident când se apropiată. Se pregătea ceaiul ^{Pe}*
lunci acoperite cu feţe de masă albe, şi arăta într-ad^{evâr}
ca un veritabil ospăţ, așa cum prezisese Lady Vick^{ers}
Servitorii așezau măsuțe şi scaune pe ce mai rămăsese
din terasă şi pe pajiştea de jos.

-Ți-e foame? întrebă Gabriel.

-Aş prefera să merg în grădina de trandafiri.

Interesant. L-ar fi putut pierde cu ușurință în mulți,
mea care se aduna în jurul meselor cu mâncare - dacă ar
fi dorit să o facă, bineînţeles. Se părea că nu dorea.

Se aştepta ca şi grădina de trandafiri să fie aglome-
rară, şi probabil că fusese până foarte recent. Acum era
doar un grup pe terasa de jos, profund adâncit într-o
conversație animată. Terasa a doua şi cea de-a treia
păreau pustii. Ceaiul fusese considerat mai interesant
decât trandafirii.

Era o parte impresionantă a grădinii, care înconjura
toată lăţimea casei. Erau spalieri, arcade, garduri vii,
straturi de flori, ziduri joase, peretele însuşi al casei, şi
toate erau încărcate de trandafiri aflați în diverse stadii
de înflorire. Un gard viu înalt, tuns cu precizie
geometrică, se întindea pe toată lăţimea terasei mai

îndepărtate de casă, oferind impresia unei izolări profunde și realitatea unei frumuseți uluitoare. Chiar și sunetul vocilor și râsetelor era estompat aici.

-Cred, zise Lady Jessica, că așa miroase în rai.

Închise ochii și inspiră încet.

- Prin urmare, va trebui să fim virtuoși pentru tot restul vieții noastre, ca să ne putem bucura o veșnicie de el.

Ceea ce ar putea fi stânjenitor, observă ea deschi -„a ochii, dacă eu aș termina cu un alt soț și dumneata' goniră soție.

_ imposibil.

_ întotdeauna iaci ce vrei, domnule Thorne? întrebă cuprinzând un trandafir galben în ambele mâini jui fără să-l atingă, observă el. ' 1 Numai în lucrurile importante. „Și „u sunt importantă?

-Da.

Ea privi în jur până văzu o bancă din fier forjat lângă - idul casei, cu trandafirii lui cățărători, și se îndreptă spre ea. Se așează și îi lăsă loc și lui. Terasa de sus era pavată cu cărămidă trandafirie. În mijloc era o mică fântână, cu un bazin de granit sculptat ca un trandafir complet deschis.

-Thorne e numele dumitale adevărat? îl întrebă ea.

Ah!

-Da.

-Nu Rochford?

-Nu.

Ea închise umbreluța și o lăsă pe bancă, lângă ea.

-Cred că minți.

-Crezi așadar că sunt contele de mult pierdut? Doar pentru că avem același prenume?

Ea se uită la el cum stătea lângă fântână, cu mâinile strânse la spate, și îl măsură cu privirea.

-Și ești? întrebă ea atât de încet, încât de-abia o auzi.

El îi întoarse privirea. La început, nu plănuise să păstreze secretul când hotărâse să vină la Londra, în loc să meargă direct la Brierley. Voise doar să fie mai pregătit ^{pentru} când avea să meargă acolo. Voise să arate ca un »leman englez pentru calomnatori. Voise să angajeze jm avocat bun și un agent și să găsească un adminis- experimentat și demn de încredere. Voise să afle jrebuia să facă pentru a-și dovedi identitatea și a-și ^{ma} drepturile. Voise, poate, să afle dacă îl așteptavreo problemă - legală, adică deși nu cred^{ea} r putut fi un lucru cu care să nu se descurce. Nu băiatul speriat care fugise din Anglia cu treispre^{ieia} în urmă. Prea multe detalii erau incidentale, în [^] bun caz, și avea un alibi decent, dar nu infailibil. }^{ns}?^{ai} putea să existe o problemă care să- l aștepte în orice[^] sub forma resentimentelor și chiar a ostilității fă^{șei} [^] partea oamenilor care locuiau în vecinătatea domeniu lui Brierley. Avusese întotdeauna relații acceptabile ^{cu} aproape toată lumea, dar era posibil ca lucrurile să^{se} fi schimbat la sfârșit și schimbarea să fi fost perpetuata de absența lui. Simțise că era înțelept să afle tot ce se putea înainte de a merge acolo, ca să știe exact cu ce se confrunta. Nu se aștepta ca Mary să știe ceva. Ducea o viață aproape de pustnică.

Prin urmare, nu avusese de gând să păstreze o mare taină. Dacă ar fi avut, și-ar fi schimbat cu siguranță prenumele care, deși nu unic, nu era nici comun. Se întrebă dacă Lady Jessica era singura care ghicise adevărul. Alți câțiva oameni, printre care însuși Anthony Rochford, auziseră cu o seară în urmă că se numea *Gabriel*.

Însă i se pusese o întrebare. Și nu avea rost să mintă. Minciunile erau de obicei fără rost.

- Thorne era numele mamei mele și al vărului ei din Boston. El m-a adoptat oficial ca fiu după ce am trăit acolo și am lucrat pentru el șase ani. Soția lui era moartă și nu avea copii. Numele meu a fost schimbat le^{al}, cu deplinul meu consimțământ. Îi folosisem când am cumpărat biletul pentru America și km folosit cat timp am stat acolo Aș prefera să fiu Thorne, nu Rochford, deși regret că dau dovadă de lipsă de respect față de tatăl meu, care era un om decent.

-Ești contele de Lyndale, zise ea, vorbind ^{parc}ă mai mult pentru sine decât pentru el.

- Din păcate.De ce din păcate.[?] întrebă ea, încruntându-se nu, asta nu poate fi intenția dumitale. De ce să [']

^{cu} mine dacă ai de g^{*"} [^] ~ iul Thorne, om de afaceri de a te căsători cu mine a dacă intenționezi să fii contele de Lyndale.

^{se} apropie de ea și rămase uitându-se **în** jos la ea un . **înainte** de a sprijini piciorul cu cizmă pe banchetă, alături de ea, și a-și așeza brațul pe coapsă.

_De ce m-am întors? Și de ce am hotărât să rămân? Numeste-o datorie, dacă vrei, față de cei care lucrează - sau **au** lucrat - în casă și pe domeniu.

-Ai știut în tot timpul acesta că unchiul și vărul dumitale erau morți?

-în cea mai mare parte a timpului, da. Scrisorile nu traversează prea repede Atlanticul, îndeosebi iarna.

-Deci de ce acum? Doar pentru simpla plăcere satanică de a trezi speranța în omul care crede că e pe cale de a deveni conte și proprietar al domeniului Brierley și al averii care vine odată cu el? Și în fiul său? Și pentru a spulbera apoi aceste speranțe în ultimul moment posibil? fram fericit în America. La Brierley nu am fost ni- < ce^e-ai întors, atunci? De ce nu i-ai lăsat pe toți adă in continuare că erai mort? Sau poate că încă s- 5c gând s-o faci. Poate că ai venit aici ca să te dis- 31 ? înainte de a te întoarce la viața care te face fericit. .na să te căsătorești cu mine dacă ai de gând să-ți re-iei viața ca -
O **fnn** **Dorința** de a te căsători cu mine are seîns doar B^{ostu} ... ' : fii ,
speri
i viața ca domnul Thorne, om de afaceri bogat din -Există o persoană la Brierley care îmi este și mi-a fost întotdeauna foarte dragă. Trăiește într-o căsuță în **Pateul** care înconjoară casa. A fost amenințată că va fi ^acuată atunci când noul conte va prelua moștenirea. Acesta plănuiește să creeze un lac pe terenul pe care se * lă căsuța ei. Plănuiește să utilizeze căsuța ca un fel de ^ntezie pitorească pe o insulă în mijlocul lacului. Ea nu c nimic, în afară de căsuța în sine și o mică alocație 'J*re i-a lăsat-o unchiul meu. Alocația i-a fost deja tăia- ' ^ 'a Brierley nu există nimeni care să aibă dreptu

l•_{r2}; de a iua această decirie. E pe cale de a rân#_n.
damuri, fără nici un mijloc de trai. Pentru Mary^

MaryBaioagh

întors. Lady jessfca.

Ea ridică privirea spre el. cu ochit man și bu._e|_e ^
mtrede>chi>e.

- E 'ora răposatei mele măruși, 11 explică el. S-_a
% cat cu o malformație la spate, la picior și la mânâ. \$j -
rimeste la ea pisicile hoinare, câinii și orice creatu^
^'rancă necăjită care îi iese în cale Grădinarii îi _ad_u. ceau
ocazional păsări rănite, iar ea le vindeca ari_pil_e și le
elibera. Are o grădină care rivahzeia cu aceasta în
frumusețe, spuse el, arătând spre grădina din j_{ur}. \"u am
cunoscut pe nimeni atât de mulțumit de viața lui jau atât
de... *bun*. O iubesc. Nu în felul *acela*. O respecr și o
iubesc și aş muri pentru ea.

Dumnezeule mare! De unde veniseră asemenea cu-
vinte? Se simți dintr-odată stupid. însă Mary merita să
fie onorată.

- Dar reiese că nu ai fost chemat să mori pentru
ea, ci pur și simplu să vii acasă. Să renunți la tot ce
iubeai de dragul ei. Ceea ce e tot un fel de moarte.

- Pentru prima dată de când o cunosc, a cerut
ceva de la mine. Mi-a cerut să vin. Și aici sunt.

Rămase uimit dintrodată când ochii ei, încă ațintiți
asupra feței lui, deveniră strălucitori de lacrimi nevârsa-
te. Ea își prinse buza de sus între dinți.

-Aș prefera să-mi mai păstrez puțin anonimatul,
continuă el. Mi-ar plăcea să adun mai multe informații
decât am deja. Se pare că Mary nu e singura care a fost
făcută să sufere. Mă învinuiesc pentru că nu mi-am dat
seama de pericolul acesta înainte de a veni aici - sau
poate că am refuzat să mă gândesc la această posibilita-
te. Chiar nu sunt un înger, în ciuda prenumelui meu. Mai
cred că mi-ar plăcea să-l întâlnesc din nou pe vărul meu
înainte de a-i divulga adevărul. Cel p_e cale de a deveni
conte.

Ea își eliberă buza.n_e ce nu re-a recunoscut domnul

1 ciul pentru romantism 1

Anthony Rochford' 'sju m-a văzut niciodată până acum.
Era doar un nil când am plecat în America. Ori de câte
ori mama r*1 lui veneau la Bnerley, ceea ce se întâmpla
destul

fS el era lăsat acasă.

^d0 privi cum expira încet.

vju'ti voi dezvălui secretul, promise ea. 'i'ti mulțumesc.

fa'îsi privi câteva momente mâinile întinse în poală,

_apoi fântâna, apoi se uită din nou la el. El îi susținu

^{pn}! A^trebui să fiu un nătărău îngrozitor ca să irosc -
ansa de a-ți oferi puțin romantism într-un cadru atât
de idilic-

îi oferi timp pentru a-și întoarce capul sau a se ri-
dica în picioare și a sugera să meargă să ia ceaiul pe
_{teras}ă. Dar ea nu făcu nimic din toate astea. își trecu limba
peste buza de sus, cu un gest care sigur nu voia să fie
provocator, deși îi atrase privirea spre gura ei. El se
apropie și ridică din nou ochii spre ea. Ea îi întoarce
privirea. Și o sărută.

Fu o simplă atingere a buzelor. O atingere prelungi-
ta. Din momentul în care îi ceruse romantism pentru a
avea o șansă cu ea, simțise că ea nu ar fi privit cu ochi
buni nici o încercare de a-i cuceri inima în mod furtunos.
își dăduse seama că inima ei nu era ușor de cucerit. De
aici venise trandafirul unic pe care i-l trimitea în fiecare
dimineață și muzica pe care o cântase pentru ea seara
trecută și duetul. Și atingerea degetului ei mic cu
degetul lui, deși în asta nu fusese nimic deliberat au
plănuit.

Și de aici acest sărut, care nu era aproape deloc un ^[ut,
numai că făcuse lucruri ciudate cu trupul lui, cu J'ma și
mînea lui, lucruri pe care nu le făcuseră nicio- &
îmbrățișări mult mai lascive cu alte femei. îl tranșee
cumva într-un spațiu fizic, care nu era nici al lui,
nici al ei, ci ceva fără nume. Fusese șocant, ^{i_{nex}}_H
de intim.

Si voia mai mult. Pe Dumnezeuul lui că voia _{mai}

Nu luă mai mult, mulțumindu-se să-i atingă mai¹ cu
vârful degetelor, iar când își trase capul înapoi'^ uită din
nou în ochii ei, își trecu ușor degetul marep^ buzele ei
ușor despărțite.

Ea zâmbi fulgerător și dădu capul pe spate.

-Ai o idee ciudată despre romantism, domn_u|_e Thorne,
zise ea.

Dar nu spuse la ce se referea, iar el nu o întrebă.

- Dacă nu mergem repede la ceai, anunță el, mânca-
rea va fi dusă înapoi în casă și noi vom rămâne flămânzi.

- Si asta ar fi o soartă înspăimântătoare. Să mergem
neapărat. Cred că mama se întreabă deja unde sunt.

- Mai ales dacă l-a văzut pe Rochford și tu nu erai cu
el. Să înțeleg că familia ta încearcă să promoveze o
uniune între voi doi?

- Exact așa cum încearcă să promoveze una între
tine și Estelle. Calitatea de membru al familiei Westcott
poate fi uneori o grea încercare. Și o mare bucurie.
Frecvent **frustrantă** și nesfârșit de amuzantă.

- De-abiă aștept să fac parte din ea, declară el,
luându-și degetele de pe maxilarul ei și punând din nou
piciorul în pământ.
-Ai luat-o de la capăt. Iar faci presupuneri.
însă de data asta nu părea supărată pe el.
capitolul 12

Domnul Rochford era așteptat la Archer House.

Totul pentru romantism 15C}

Implorase să i se acorde această onoare, și îi fusese acordată. Jessica purta una dintre noile ei rochii, una din muselină înflorată pe care o considera mai potrivită pentru o petrecere în aer liber precum cea la care luase parte alaltăieri. Dar mama ei sugerase s-o poarte astăzi. Totvenise personal în budoarul ei pentru a-_{SUA}era fl¹ L ro

fi arameze narul în ci-miTM ^ _t . .

uțin oate

^{pe}Anna se dusese cu verișoara Elizabeth și

i • D . •

- . . . '

wuiii

, r cu excepția lui Beatnce, sa o viziteze pe Wren și pe opiii

ci-^{Jessica} stătea în salon cu mama ei când auzi a ,osea

domnul Rochford. Însă nu se așteptă să-i audă nașii pe

scări. Nu venea să o viziteze pe ea. Nu încă

Ceruse să fie primit de Avery.

Seara trecută, la o serată literară la care Jessica luase parte pentru că era organizată de una dintre prietenele ei, domnul Rochford se așezase alături de ea pentru nrima lectură și refuzase să se miște din loc după aceea. La asemenea evenimente lumea obișnuia să circule, să se miște prin încăpere între lecturarea unui poem sau a unei povestiri, discutându-i meritele și conversând asupra altor subiecte literare cu ceilalți invitați. Domnul Rochford o urmăse pe Jessica oriunde mergea și se așezase lângă ea ori de câte ori se așeza pentru altă lectură, chiar dacă ea alesese de fiecare dată un alt scaun.

Ei i se păru iritant și nu se îndoi că lucrul fusese observat și comentat. Îi părea și puțin rău pentru el, pentru că știa că îl aștepta o dezamăgire de proporții colosale. Dar și el era un mincinos. Pretinsese că îl cunoscuse pe Gabriel Rochford în copilărie, și nu era așa. Și dacă mințise cu asta, puteai avea încredere în vreun detaliu al poveștii pe care o spusese.⁷

În dimineața aceasta, domnul Rochford trimisese o cerere oficială scrisă, solicitând să-i fie acordată o jumătate de oră din neprețuitul timp al ducelui de Netherby, Nouădupă-amiaza.

çl^K chipeș, Jessica, zise mama ei acum. Și ară*^{tos} ' Și fermecător.

SJuth Să îl aranjeze parul m creștet ca de obicei, da rin^{rth} i in zorZ² deCa³ se obi/ia in timM zilei. Se ^ câțiva zuluți care sa se onduleze peste urechi și

^{Pe}eat Kuth făcuse o treaba perfectă, ca de obicei. '

a, încuviință Jessica. Le are pe toate trei, mamă. eligibil, adăugă mama ei.-Da.

Uneori era cam greu să păstrezi un secret.

- Și tânăr.

Patru alți domni ajunseseră în punctul de a-| v-.

oficial pe Avery în ultimii șase ani. Ultimul er_a ^ aproape de 50 de ani - mai bătrân decât mama ei. JV¹? ce ea îl refuzase, Avery observase în modul acela și plictisit al lui că, dacă l-ar fi acceptat, ar fi închis^ camera ei cu pâine și cu apă până în ziua nunții. ⁿ

-Da, răspunse ea acum. Probabil că e de vârsta m_{ea}

Poate chiar puțin mai tânăr.

-Ai 25 de ani, Jessica, spuse mama ei. Părea cam disperată. Ar fi o pereche foarte bună pentru tine, chiar dacă s-ar putea să treacă ani buni înainte ca domnul Rochford să moștenească titlul de la tatăl său. Ai putea fi fericită. Cu siguranță.

-Nu știm sigur că e pe cale de a face o ofertă, mamă.

-Oh, haide, râse mama ei. Ești *agitată*, Jessica? Îți *place* de el?

-Nu îmi *displace*, răspunse Jessica și speră că nu mințea pe față.

Ar fi fost nedrept să-l urască. El se străduia din răputeri. Era de înțeles că îi lipsea ceva din lustrul orașului. Era prima lui vizită la Londra, la urma urmei. Prima dată când gusta viața trăită în sânul înaltei societăți. Făcea tot ce putea mai bine. Și cu siguranță că avea iă învețe. Dar era un mincinos. Și fusese o minciună atât de inutilă dacă credea, cum fără îndoială se întâmpla, că vărul lui era mort.

-Sper zise mama ei, că nu umbli după domnul Thorne, Jessica.

Să *umbl*e după el? Nu flirtase niciodată pe față cu cineva, în toată viața ei. -Nu umblu, răspunse ea. Dar se gândi la trandafirul roz de astăzi i gustă de cristal de lângă patul ei de sus, și la 'celV^ galben, probabil ca un ecou al rochiei p_e care o ^c ^ "

l_a petrecerea **în aer liber sau la trandafirul p_e care îl cuprinsese în palme în gradina de trandafiri. Și la toți ceilalți, în diferite nuanțe de roz, presați ca să nu devină cafenii la margini și să se ofilească și să moară. Și se aândi la sărutul acela, despre care realizase doar după jceea că nu fusese nici pe departe lasciv, deși fiecare parte a trupului ei, din creștetul capului până în vârfurile picioarelor, se topise de intimitatea lui pur senzuală.**

«Mu *umblu* după nimeni, mamă, și pot să-ți promit fără crrijă că nu o voi face niciodată.

-Am folosit un cuvânt greșit, recunosc mama ei cu un oftat. Bineînțeles că nu umbli. Nu-i nevoie. Fără să-mi bat deloc capul, mă pot gândi la o duzină de bărbați care ar cădea în genunchi la o singură privire încurajatoare din partea ta. Dar te... *interesează* domnul Thorne?

Jessica se temea că avea să se mărite cu el.

Se *temeai*

Putea fi un violator și un criminal. Nu îl întrebuse, și acum i se părea ciudat că nu o făcuse. Se temuse de răspuns? Părea ciudat că, după ce dăduse la o parte atât de mulți candidați vrednici de mâna ei, se gândea în mod serios să fie curtată de un bărbat care se putea să fi comis două dintre cele mai rele crime imaginabile. Dar... Oh, dar se întorsese din America nu pentru că era contele de Lyndale și proprietarul unei case probabil grandioase ?ial unui domeniu și al unei averi considerabile. În cei roai bine de șase ani care trecuseră de la moartea unchiului său nu fusese ispitit de aceste lucruri. Fusese fericit !ⁿ ferica. Chiar folosise cuvântul acela - *fericit*. Se întorsese pentru că o femeie solitară, care se născuse ^{prov}ocări fizice severe, era pe cale de a fi dată afară ^m ⁰(lesta ei căsuță de un om care ar fi devenit conte ce îi ^{tr} ^{nul}Thorne nu s-ar fi întors. Renunțase la tot mei p^a gⁱ poate ^{pent}TU totdeauna, de dragul unei fe-^entru că o iubea - deși nu într-un mod romantic.Putea un asemenea om să *fi* e un violator? ?.

• • j? criminali

Dar avea doar cuvântul lui...

Și avea doar cuvântul domnului Rochford...

Pe care să i creadă? Nici măcar nu îi pusese dom_n«|ui

Thorne întrebările importante.

-Îmi place de el, mamă, fu jalnicul ei răspuns |_a ifv

trebarea mamei sale.

-Nu știm nimic despre descendența lui, în afară de faptul că e cumva rudă cu Lady Vickers. Nu putem f| nici măcar sigure că e bogat, deși frecventează cei mai buni croitori și cizmari și se pare că a tras la un hotel scump. Însă ar putea fi înglodat în datorii, ftră ca noi să știm nimic. Și dacă și-a făcut averea din *comert*, s-ar putea să nu atingă standardul acceptabil, chiar dacă e un gentleman. Nu pentru fiica tatălui tău, cel puțin.

-Mamă, zise ea zâmbind, nu domnul Thorne e jos cu Avery.

Nu, nu era.

Se gândise că ar fi putut veni ieri, după ce o sărutase la petrecerea în aer liber. Oh, nu ca să facă o cerere oficială, dar poate ca să o ducă la o plimbare cu trăsura sau pe jos în parc. Când Avery spusese de dimineață că un gentleman îi ceruse o jumătate de oră din timpul său, se gândise că ar putea să fie domnul Thorne. Începuse să se cam sature de trandafiri și tăcere. Deși fusese și interludiu magic de la pian, la petrecerea oferită de Elizabeth și Colin. Da, magic. Și mai fusese și grădina de trandafiri de la petrecerea în aer liber și sărutul acela. Nu chiar primul e, sarut, dar... Oh, unde era omul acela? Nu voia doar romantism. Voia...

Oh, voia să îi fie asediată inima. -Ai dreptate, zise mama ei, râzând. Si óin* o. c ă că Avery l-ar expedia rapid. No ar fi _d> ii"j*

și te căsătorești cu un negustor, chiarTM.

gentleman prin naștere. Nu că ai avea **nevoie j > •** și una lui, desigur, dar ar fi bine s-o **ai c-wi f^Ce p, erm***

"**cand te vei hotărî**, c⁵âtore5â Aven' are părțile lui amuzante, dar eu i² c¹ îndoii niciodată de judecata lui. riŪ S¹ terrnîná de V^orb_r¹ UŞa Salonului se deschise şi . inC¹ră în încăpere. În timp ce majordomul închi- f usa după el, îşi duse monoculul la ochi şi o măsură pe f^eŷ^a prin el Pură afectare, desigur. Vederea lui Avery

se poate de bună. er³ **Arăţi remarcabil** de dichisită, Jess. Jti mulţumesc, răspunse ea şi dădu să se ridice r¹ **Trebuia** să coboare şi să termine cu asta. însă Avery ■Jj¹că mâna, oprind-o, şi lăsa jos monoculul. " , Rochford a cerut o jumătate de oră şi a primit exact **asta**. **Minunea** lui s-ar fi putut termina mai repede, dar **are tendinţa** de a înveli ceea ce vrea să spună într-un limbaj **foarte** înflorit. Vrea să îţi transmită un titlu de **contesă** cândva în viitor, Jess. _ **Q**, **răspunse** ea. Mă duc jos să vorbesc cu el. -Ah. Daş f' reţinut dacă aş fi ştiut că eşti dornică să **vorbeşti** cu el. Din nefericire, **a** plecat.

-A plecat? repetă mama Jessicăi. Cu siguranţă că nu ki refuzat, Avery. Avery *ridica* din sprâncene. -Nu am puterea de a face un asemenea lucru, mamă. Datoria mea ca tutore al Jessicăi s-a sfârşit acum patru ani, fapt care mi-a adus la fel de multă uşurare ca şi ei. însă bărbaţii care doresc să se căsătorească cu ea par să se simtă obligaţi să-mi ceară măcar binecuvântarea, dacă nu permisiunea. Asta a vrut să obţină şi Rochford. A dat greş şi a plecat. M-am oferit să-l aduc sus ca să vă prezinte Aspectele lui oricum, dar părea scos din fire şi a plecat imediat. Eforturile tale de a arăta cât se poate de bine au ^{tos}tzadarnice, Jess. Poate că ar fi mai bine să vă duc pe amândouă la Gunter s pentru o îngheţată. . "Avery, ^zse mama Jessicăi. Eşti nesuferit în mod ^{lce}nţionat. De ce, mă rog, nu ai binecuvântat curtea *Mdiy Balogh* din partea domnului Rochford? Trebuie să ştii c¹â speră toată familia ei. t asta

- Taiw? repetă el, încruntându-se. Şi eu nu sunt n * car membru onorific al familiei Westcott, mamă, Ca f* vin-eo al rău? Şi ca soţ al Annei? Mă răneşti. u
- în ca: că nici unul dintre voi nu a observat, i^{nter} veni Jessica cam tăfnoasă, sunt şi eu aici. Aş fi recun^{os}i cătoare dacă nu aţi continua să vorbiţi despre treburile mele de parcă nu aş fi. De ce nu ri-ai oferit binecuvân-tarea, Averv?

El îşi îndreptă atenţia asupra ei.

-Nu pot spune cu toată sinceritatea, Jess, că ar fi avut binecuvântarea mea în alte împrejurări. Nu dacă nu ar pierde câţiva dinţi. Dar asta ar putea cere nişte extracţii dureroase, şi nu aş putea dori asta nici celui mai rău duşman.

Mama Jessicăi tâţâi enervată din limbă şi ridică privirea spre tavan. Jessica nu se putu abţine să nu rânjească răutăcios.

- L-am informat, continuă Avery, că va avea binecuvântarea mea oficială de a-ţi vorbi cel puţin în casa mea, atunci când va putea oferi în fapt ceea ce a oferit în după-amiaza aceasta doar în teorie. Conte de Lyndale trăieşte încă oficial. Când va fi mort oficial şi tatăl lui Rochford va primi titlul, atunci Rochford însuşi va fi un pretendent eligibil la mâna surorii mele vitrege.

Dar înainte de a bate din picioare de furie din cauza îngâmării mele, Jess, pot să-ți reamintesc că știu foarte bine că tu nu ai nevoie de permisiunea mea? Sper doar că îmi vei asculta sfatul.

-Crezi, atunci, îl întrebă ea, că dispărutul conte de Lyndale încă trăiește?

- Nu e vorba dacă cred sau nu. Vorbesc doar despre fapte, și adevărul e că prezentul conte trăiește până e declarat mort de autoritățile competente.

Jessica văzu că o privea foarte direct, iar ochii lui în mod normal adormiți, erau neobișnuit de ageri. „Știe”

onzi ea. «Sau, dacă nu știe, bănuiește. și dacă ^{c ?} va depista până la urmă adevărul.” Avery ave i ^Viide a face asta. .Nu pot ^ refuz oferta unei înghețate la Gunter s, și spuse ea.

El ofta-

.Mă temeam de asta.

Mama ei se uită de la unul la altul și își ridică din nou ochii în tmn.

în ziua următoare petrecerii în aer liber, Gabriel făcu ^{aranjamente} pentru a-și păstra apartamentul de la hotelul din Londra, deși nu se aștepta să se întoarcă în săptămâna următoare. Aranja să fie trimiși trandafiri roz însoțiți de cărți de vizită semnate la Archer House în **fiecare** dimineață din săptămâna următoare. îi informă pe Sir Trevor, pe Lady Vickers și pe Bertie că avea să lipsească din oraș cel mult o săptămână. Apoi își luă cabrioleta și perechea de cai, valetul și rândașul și porni spre nord.

Simon Norton îl informase că satul se numea Lilyvale și era la aproximativ 45 de kilometri, în sud-estul domeniului Brierley. Acolo locuia Ginsberg cu fiica și ginerele lui, într-o fermă pe care o arendase cu mai bine de doisprezece ani în urmă. Informația era de mână a doua, chiar de mână a treia atunci când ajunsese la urediile lui Norton, dar Gabriel hotărâse să se încreadă în ^{ea}< Dacă se dovedea falsă, pierdea câteva zile. Nu era capătul lumii.Informația se dovedi a nu fi falsă. Ginsberg trăia ⁱⁿi-o casă mărișoară din centrul unei ferme care părea îngrijită. În jurul casei era o grădină aranjată, /³rese mândrea cu flori și legume, și o întindere de ^ Proaspăt cosit. Doi copii mici, un băiețel și o fetiță, ⁱⁿ ^P ^{au} ^{pe} ^t întinderea aceasta când sosi Gabriel, implicați ^{ri}Un ^îoc zgomotos. Un băiat mai mare, probabil supraveghetorul lor onorific, era întins ^{pe} ^o ^{par} iarbă, sprijinit într-un cot, cu capul în mână. Q^ k

Copiii se opriră ca să se holbeze, iar băiatul ^{ma}i ^m ridică privirea din carte.

-Bună dimineața, domnule, spuse el.

-Am venit în vizită la doamna Clark, zise Gabriel E mama ta?

Băiatul se ridică în șezut și își încrucișă picioarele.

-Cine să-i spun că o vizitează, domnule? întrebă el.

însă băiatul mai mic, mai puțin preocupat de fineturile

1 ciul pentru romantism 3

ospitalității, își luase deja picioarele la spinare și se îndrepta ca săgeata spre casă. Deschise ușa, trântind-o de peretele dinăuntru, și țipă.

- Mamă. A venit cineva să te vadă.

Fetița porni fuguța în urma lui. Băiatul mai mare râse și se scărpină în cap.

-Vă cer iertare, domnule, zise el în timp ce se ridica în picioare. Astăzi sunt ca o pereche de animale sălbatice. Asta se întâmplă din cauză că au fost închiși toată ziua de ieri în casă, din pricina ploii.

Gabriel știa totul despre ploaie. Își condusesese cabrioleta prin ea.

-Sunt o veche cunoștință a mamei tale, îi explică el. Și da, se gândi, băiatul trebuie să aibă cam 12 ani. Locuiesc nu departe de aici^ la o zi sau două, și am venit să-mi prezint omagiile. Intreab-o, te rog, dacă are timp să-I vadă pe Gabriel Rochford.

- Da, domnule Rochford.

Băiatul se întoarse și o luă **înaintea lui spre casă.**

Totuși, înainte de a ajunge, **o femeie apăru în prag.** Era puțin mai plinuță și **mult mai în vârstă decât cu** ultima ocazie în care o văzuse **Gabriel - pe atunci avea 17 ani.**

însă avea încă părul **blond și era drăguță. Fetița** se agățase de fustele ei și **trăgea cu ochiul la Gabriel.** Băiețelul topăi din nou afară, **sărind cu ambele picioare** pe trepte.

Penny, zise Gabriel, scoțându^și **pălăria**

•^{bse} uită absentă la el câteva momente, apoi își duse n

1 ciul pentru romantism 1

mână ia gât-

-Gabriel? întreba ea, cu o voce aproape șoptită. Oh,

Dumnezeule mare, tu ești. Mi s-a spus că ești mort.

„Cine e, mamă? întrebă băiețelul, sărind pe loc.

Ea se uită în jos la copil și clipi, de parcă ar fi uitat

^ Fii atent la maniere, Wilbur! Fă-i o plecăciune dom-

nului Rochford și urcă în camera copiilor. Amelia, du-te și

tu! Kendail, du-i sus, te rog, și rămâi cu ei acolo până

^{te} Of, mamă, se plânse băiețelul. Nu ne putem juca afară?

-Fă ce ți se spune, răspunse ea ferm.

-Haideți, puștilor, zise băiatul mai mare. Pariez că vă bat pe amândoi la bețișoare.

- Ba nu, răspunseră cei doi în cor, apoi fetița îl prinse de mână.

În timp ce copiii se îndreptau spre scara care se zărea peste umărul mamei lor, un bărbat vârstnic se apropie de ușă. Când îl văzu pe Gabriel se opri brusc, iar privirea i se îngustă și se înăspri.

-Domnule Ginsberg, îl salută Gabriel.

-Am auzit că ai murit, răspunse acesta. Apoi continuă, cu nările umflate și o furie abia stăpânită. Mai bine ar fi fost să fie așa.

-Tată, te rog, spuse Penelope. Așteaptă până ajung copiii sus.

Nici unul dintre ei nu se mișcă până nu se auzi o închizându-se și nu se mai auziră glasurile copiilor. Ș*ta invadă gâtul și fata lui Penelope. Nările tatălui ^{ci} rămaseră umflate. '

" Vino în camera de zi, Gabriel, spuse ea. Și te-am nu- ^{nit}

^ orec în fața copiilor, nu? Ești contele de **Lyndale**. tatăl

il primesc ^{pe} omul acesta în casa mea, declară ^{eu} Trimit după ajutorul de șerif dacă nu pleacă

imediat de pe proprietatea mea. Locui lui e într-o ^{ce}h u așteptând să fie pregătită spânzurătoarea.

' - Te rog, tată, spuse ea, închizând ochii ^{o c}ld- Lasă-ne să vorbim despre asta în particulari ^{Pa<}

-Nu ham ucis pe fiul dumneavoastră, domnule, ^{spij} se Gabriel. Era prietenul meu.

Ginsberg, cu părul alb și spatele drept, bătrân ^{pentril} vârsta lui, se uită urât la el o clipă nesfârșită, în tăcere, și apoi se întoarse și se îndreptă spre o cameră care % dovedi a fi camera de zi. Gabriel o urmă pe Penel^{ope} înăuntru și închise ușa. Tatăl ei se duse lângă geam și se uită afară," cu mâinile încleștate la spate.

- Gabriel, spuse din nou Penelope, noi am auzit că ai murit.

-Nu am murit, le spuse el. Nici unul dintre ei nu se așeză. Probabil că și ni îți doreai să fiu mort.

Ginsberg mormăi, dar nu spuse nimic. Penelope duse din nou mâna la gât.

-Am plecat, continuă Gabriel. Mă gândeam de ceva timp să plec, dar am fost îmboldit de ce se întâmplase. Eram un băiat speriat și mi se părea că aveam motive

reale de frică. Dacă aş fi rămas, poate că tu ai fi clarificat una dintre neînțelegeri, Penny. Totuşi, cred că nu ai fă- cut-o după ce am plecat.

Ea se prinse de gât şi închise ochii din nou. Ginsberg se întoarse rapid de la fereastră, cu chipul transformat într-o mască furioasă.

- Nu o să încerci să negi... începu el, dar fiica lui îl întrerupse:

- Te rog, tată.

Lui Gabriel îi trecu prin **minte că ar fi putut încerca** să vorbească cu ea între patru **ochi. Dar nu îi părea** rău că n-o făcuse. Propria furie **fusesse suprimată vreme** de ani întregi, dar se trezise din **nou acum. El și Penny** fuseseră drăguți - și da, acesta **era cel mai potrivit** cuvânt pentru doi tineri inocenți **care fuseseră rareori** singuri și nu făcuseră niciodată **ceva mai îndrăzneț**.. 53 se rină de mână când puteau și să împărtășeai □ouă ori un sărut foarte scurt și cast. Pentru num_elui Dumnezeu, ea avea 1/ ani, iar el, **19**. Fuseseră
'^Bâiatui căruia i-ai spus Kendall e fiul tău? întrebă - bne1.
Cine e tatăl, Penny? ^scoase un sunet profund de nefericire din gât. -n.cberg făcu un pas amenințător în față, doar ca să fie

mâna ei ridicată. •'^Mu am spus niciodată că ai fost tu, îi zise ea lui Qabriel. .Am lăsat să se înțeleagă că erai. **Părea...** preferii. M-am gândit că tata avea să te convingă să te **z;ătorești** cu mine, și nu credeam că te-ai fi supărat cu ?devărat. Credeam că mă plăceai și că ai fi făcut asta **pentru** mine, când ți-aș fi explicat.
Dumnezeule mare!

-*Ce naiba!* mugi Ginsberg.

Din nou, mâna ei ridicată îl opri.

-Și apoi totul rni-a scăpat de sub control. Orson a plecat furios să te găsească și să te tragă la răspundere - pentru că el credea că erai răspunzător. Si apoi tu l-ai ucis. Oh, Dumnezeule mare, mi se părea că o să-mi **ies** din minți. Nu știam ce să fac. Aveam 17 ani. Nici măcar împliniți. Am provocat moartea propriului frate, Gabriel, la fel de sigur de parcă aș fi apăsât pe trăgaci. Am crezut întotdeauna că așa am făcut și că eram responsabilă de faptul că tu deveniseși un ucigaș. Dar știu ca trebuie să fi fost un accident. El a fost împușcat **spate*. Tu nu aveai cum să faci asta intenționat. Oh,

Dumnezeule mare!

-Nu Um ucis pe Orson, declară Gabriel.

k îl privi cu ochi brusc sălbăticiți, muscându-și tare buza de jos.

"Ce-.. începu Ginsberg. d_{5n} e e tatăl copilului tău mai mare,

Penny? întrebă

^ou Gabriel.

"spiră zgomotos, închise o clipă ochii și vorbi:

-Ma duceam la Brierley cu o prăjitura* p_ecj'c mama

pentru mătușa ta. Se simțea ca ^_r/e

-----: "m^râuQ-

erau :n parc. Cred ca veneau de la tavernă, p-

beri. Mergeau pe două cărări și râdeau și... n *reau-s

putut ascunde suficient de repede. Unul dintr^51

A încercat să flirteze cu mine, dar când nu a functio ^

început să mă sărute, în timp ce celălalt râdea și iis^3

că eram fata ta - *fata lui Gabe*, zicea el. Și apoi p_j^

bărbat a râ< și mi-a spus că aveam nevoie de un }y'

bat adevărat Și apoi el... Și celălalt nu l-a oprit. R^"

doar. Era căsătorit. Vreau să zic cel care... Nu s-ar fi

tut căsători cu mine.

- Numele lui? întreba încet Gabriel.

Dar bineînțeles că îi știa.

Varul lui Philip fusesse un om de o moralitate îndo ielnică, beat adesea, în tot timpul în care îl **cunoscut** Gabriel. St

spunea - și Gabriel o credea - că nici o slujnică sau fata de fermier nu era în siguranță atunci când el era băut. Manley fusese altul exact la fel. Era cu cinci ani mai mare decât Philip, dar erau *prieteni* și venea adesea la Brierley și stătea, uneori câteva săptămâni la rând. în momentul în care Gabriel plecase în America, amândoi erau căsătoriți și aveau copii, dar faptul acesta nu îl schimbaseră. Copilul lui Manley era lăsat acasă ori de câte ori își aducea soția la Brierley, iar cele două surori erau lăsate acasă să se amuze una cu alta în timp ce barbarii se ambarau, năsat și mergeau la vânătoare în tărâș, iuș fâccau Ochli ^Ici femeilor tinere din r * Coș Portau necuviincios nănenil. Stapani, de la conac. Care aveau dreptul să lăi orice sîiu pe oricine hă se năzărea.

(./»brici nu îi putuse suporta niciod'»n car. ci M întorceau

1 ciul pentru romanticism 1

făţiş. U făceaiLo dcâ^ ^T cerc s.1 don vin, pe el pentru unele dint** T' f oare pc cure le făceau - bărbaţi adulţi ca* J ^ ^d" nişte băieţi bănuşi. Iar unchiul său, aSpru s „PŪrtu] ca 1 _ ■ fi autocratic,foarte mărginit, după cum îi considerase întot- f ma GabrielJ, nu fusese în stare sau nu voise să vadă erau de fapt fiul său şi vărul fiului său. Era întotdeauna di sPils să tj creadă pe cuvânt să* P edepsească ne Gabriel- P _Numele lui, Penny? **Ginsberg** părea gata sa explodeze, dar îşi ţinu cumpă- | **j rămase** unde era, privind ţintă duşumeaua. ^{tu} pene|ope trase aer adânc, cutremurător. - Domnul Manley Rochford. Capul lui Ginsberg se dădu pe spate de parcă ar fi jimit un pumn zdravăn în bărbie. Ochii i se închiseră ' i ■ _ i c» nlni rci varul rep

j ar faţa i se albi ca varul. A venit la înmormântarea lui Orson, murmură el.

-Nu ai spus nimănui despre asta până acum, Penny? întrebă Gabriel.

-Ba da. km spus domnului Clark - soţul meu - înainte de a mă căsători cu el.

-Dar lui nu i s-a părut necesar să aibă grijă ca Manley Rochford să fie închis şi acuzat de viol şi probabil şi de crimă?

Ea se încruntă.

-Dar tu l-ai ucis pe Orson. El se dusese sa se confrunte cu tine.

-Nu m-a găsit. Eram cu Mary Beck. I se adusese o căprioară cu un picior rupt, iar eu am ajutat-o să-i pună aţele şi să-l lege. Când am ajuns în cele din urmă acasă, m-am confruntat cu trei lucruri. Tu erai însărcinată, urson era mort, împuşcat în spate. Şi eu eram vino-^{Vat} ambele lucruri, fu recunoscuseşi primul lucru, j r P şi Manley fuseseră martori la cel de-al doilea, distanţă. Fuseseră prea departe, bineînţeles, ca să conf^{fnă} împu?cătura' Ochiul meu, văzându-şi familia mai ⁱUnată cu un scandal teribil, m-a sfătuit să fug cât Hla f ^m; am f ^lt înainte de a mă putea gândi. **19 ani° o mai înfelept lucru**, bineînţeles, dar aveam v¹ erau oameni gata să jure că eram vinovat dc fiecare acuzaţie - tu, pe de o parte, Ma_n| proprii mei veri, de cealaltă.

Ginsberg se tări până la un scaun şi se I* - i greoi pe el. * "Sa ^ » <

-îmi pare atât de rău, Gabriel, spuse Pene|_o de rău. Dar ei te-au văzut omorându-l pe Orson ^

- Doi bărbaţi. Dintre care unul te-a violat, iar Ce_h era prezent când s-a întâmplat, dar nu a făcut nimic să'l oprească. Totuşi, tu crezi ce au spus ei despre m ^ tea fratelui tău - şi a prietenului meu! Ai crezut de atu_{ncj}* încoace că eu l-am împuşcat în spate1

-Ai fugit. Ce trebuia să cred? Am crezut întotdeauna că trebuie să fi fost un accident, că nu ai vrut să-l omori. Dar... tu ai fugit.

-Mă duc acasă la Brierley. Nu imediat, dar în curând. S-ar putea să am nevoie să spui povestea asta şi

altor oameni, Penny. Sau măcar să pot spune altor oameni că pot confirma adevărul poveștii mele vorbind cu tine.

Ea clătina din cap, cu ochii mari.

- **Nu sunt vinovat de viol, nici nu sunt tatăl fiului tău. Sunt nevinovat de moartea - sau uciderea - fratelui tău.**

Ginsberg gemu încetișor în mâna cu care își acoperise fața.

- **Povestea trebuie spusă cumva, continuă Gabriel. A devenit necesar să merg acasă la Brierley. Am lucruri de făcut acolo, și nu vreau să fiu împiedicat de vechi presupuneri și acuzații din cauza cărora s-ar putea să mi se impună până la urmă să-mi apăr viața la tribunal. Nu vreau să fiu silit să înfrunt ostilitatea vecinilor sceptici. Nu vreau ca Manley Rochford să locuiască în continuare la Brierley și să-și folosească poziția ca să obțină ce vrea acolo, distrugând vieți inocente. Nici tu nu ar trebui să vrei asta, Penny, cu siguranță. O să mă opresc la hanul de poștă care e la trei kilometri distanță de acolo. Nu-mi amintesc nicidecum cum se chema, dar tu trebuie să știi la ce mă refer Dacă alegi să scrii povestea pe care mi-ai**

dimineța asta și să o trimiți acolo, poate că vei ^
itât și ^{va veni nimeni aici s}**Hi pună întrebări ^ternutăcerea, iar**
el așteptă.

întreb pe domnul Clark ce să fac, zise ea. Nu. tac O să trimit un servitor, încuviință scurt și se întoarse spre tatăl ei, care • ea încă prăbușit pe scaun, cu fața ascunsă în palme. ^Bună ziua și dumneavoastră, domnule, zise el. Nu 'venit să stârnesc probleme. Am venit doar ca să des- ^opâr adevărul și să-mi construiesc apărarea, dacă va {i necesar.

Domnul Ginsberg nu răspunse. Penelope nu mai avu nimic de spus. Gabriel găsi drumul de ieșire din casă și străbătu cărarea din grădină spre locul în care tânărul Timms plimba caii încoace și încolo, așteptând. „Acum știu cine a lăsat-o însărcinată pe Penelope", se gândi Gabriel în timp ce conducea cabrioleta înapoi la han. Dar cine îl omorâse pe Orson Ginsberg? Manford? Philip? Unul dintre ei, cu siguranță. Dar numai unul dintre ei mai trăia și putea oferi răspunsul. Si era un mincinos.

încercă s-o ierte pe Penny. Fusese o fată speriată - așa cum și el sfârșise prin a ajunge un băiat speriat, încuviințase prin tăcerea ei povestea care i se păruse mai convenabilă pentru ea. Crezuse că avea să fie convins să se căsătorească cu ea. Și poate că avusese dreptate. Totuși, lucrurile nu se întâmplaseră așa cum spera ea. Fusese forțată în schimb să trăiască de atunci cu consecințele îngrozitoare și dezastruoase ale minciunii ei implicite, pentru că nu corectase presupunerile tatălui Și fratelui ei.

Era greu s-o ierte. Numai **că și el avea mare nevoie** de iertare. În Brierley **și în jurul lui erau oameni care** sufereau astăzi din **cauza ultimilor șase ani și mai bine** în care el îi ignorase. O **făcuse pentru că domeniul Brierley** îi adusese foarte **puțină fericire și ceva nefericire pe când** era băiat. Totuși, nu **ei fuseseră cauza nefericirii lui. își**

1 ciul pentru romantism 3

neglijase datoria, și nu era **dreptul** ut de a f_{ace} pe listai și a condamna o **femeie** care fusese ,ngrojit. J- va de o crimă insuportabila comisa împotriva ei. ^H

capitolul 13

După ziua **petrecerii** în aer **liber** nu fusese **decât** un singur **trandafir** galben. **De** atunci, trandafirii f_{useser} din nou roz.

Gestul acesta romantic nu mai însemna nimic pentru Jessica. Chiar dimpotrivă. Pentru ca florile erau sin_gra dovadă că actualul conte de Lyndale, alias domnul Gabriel Thorne, mai exista încă undeva pe fața pământului. Și nici chiar ele nu erau o dovadă sigură. Ar fi putut să le comande în avans și să lase un teanc de cărți de vizită semnate care să fie livrate odată cu florile. În momentul de față, ar fi putut fi oriunde, chiar și la trei metri sub pământ. Ar fi putut fi în largul oceanului, întorcându-se la Boston ca să-și numere grămezile de bani, în timp ce în Anglia era declarat mort. Spera să se stârnească o furtună feroce în mijlocul Oceanului Atlantic, care să-l arunce înapoi și încolo și să-i rupă măduarele - preferabil ambele mâini și ambele picioare. Și capul. Spera ca până la urmă să se facă verde ca fierea.

Cum îndrăzne!

Cum îndrăzneală se joacă cu afecțiunea ei și să o facă să

Totul pentru romantism 15C}

creadă că poate, doar poate, exista posibilitatea de a se căsători cu el și a se aștepta la ceva asemănător cu fericirea alături de el? Cum îndrăzneală să pretindă că intenționa să se căsătorească cu ea, doar ca s-o părească arunci când ea începuse să-și piardă simțul realității? Cum îndrăzneală să-i trimită trandafiri și să cânte la pian pentru ea până când si_mfise că n absorbise chiar și sufletul și îl dusese în locul din care venea muzica? Cum îndrăzneală să îi mângâie degetul mic? Și să o sărute printre trandafiri, cu piciorul încălțat cu cizmă_{niarg}inea băncii, alături de ea, cu degetele pe maurul ei, făcând-o să-și dorească să explodeze de...

" Oriunde ar fi dispărut, spera să rămână acolo - pentru deauna. Și spera că era un loc urâcios, invadat de șerpi- și șobolani. Dacă nu avea să-l mai vadă niciodată, Lt ar fi fost Prea devreme! Nu asta era o expresie stupid Je excesivă. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Punct. Cu mcrii dați pe spate, cu bărbia în aer, cu *nasul* în aer și cu tot restul. Lady Jessica Archer, fecioara de gheață, inabordabilă, inaccesibilă - sau așa ceva.

Si apoi era domnul Rochford - mincinosul acela zâmbitor. Depart de a fi fost descurajat de refuzul lui Avery de a-i binecuvânta cererea în căsătorie, omul își purta dezamăgirea cu un curaj tragic. Venise chiar a doua zi - spre marea încântare a mamei ei - ca să o implore să iasă în parc cu el în trăsură, iar ea se duse pentru că nu voia să recunoască față de ea însăși că era dezamăgită fiindcă nu venise domnul Thorne în locul lui. El oftase și zâmbise, zâmbise și oftase, și declarase că sfârșitul celor șapte ani care trecuseră de la nefericita dispariție avarului său, fostul conte, nu venea destul de repede pentru el.

-Pentru că Excelența Sa, fratele dumneavoastră - sau ar trebui să spun frate vitreg? - rn-a asigurat, Lady Jessica, îi spusese el, că va accepta curtea mea cu brațele deschise odată ce tatăl meu va deveni oficial conte de Lyndale. Atunci vă puteți aștepta să mă vedeți în genunchi, punându-mi inima la picioarele dumneavoastră.

Problema era totuși că nu îi ceruse nimic. Prin urmare, s' nu putuse să-l refuze. Ajunsese să nu-l poată suporta. ~'agreu de înțeles ce avea de reușea să încante efectiv •ecare altă lady din Londra, bătrână sau tânără, inclusiv ^{Lcel}edin propria familie. K ^{faPr}> puteai să ți-l imaginezi pe Avery primind

^rkatcu brațele deschise? Era o idee atât de ridicolă,încât

1 ciul pentru romantism 1

trebuise să se străduiască din toate puterji
stăpânească râsul. ^{esă}-și

Oh, sezonul acesta se dovedea o uriașă dezan * Se lansase în el cu speranțe de viitor atât de mari ^ primise? Suita ei obișnuită de admiratori, toți amuza¹ ** și dragi, dar de fapt nici un posibil soț; p_e d_{om} ^ Rochford, care era orbitor de chipeș și neconținut d fermecător, dar de fapt puțin cam plictisitor - ca să nu mai menționăm faptul că era un mincinos răutăcios- și pe domnul Thorne, despre care cu cât spuneai mai puține, cu atât mai bine. Cui îi păsa că, atunci când rămăsese în picioare în fața ei la petrecerea în aer liber sprijinindu-se cu un picior de banca ei, cu un braț îndoit peste coapsa îmbrăcată în pantalonii care îi veneau ca turnați, vorbind despre romantism și sărutând-o apoi iradiase o masculinitate atât de primară, încât ea fusese aproape sufocată - sau leșinată - de atmosfera aceea pur fizică? Chiar așa, *cui îi păsa?*

Măcar acum, în seara aceasta, se îndrepta spre Grădinile Vauxhall - locul ei preferat din toată Anglia, cu posibila excepție a orașului Bath, unde locuia verișoara Camille cu Joel și numeroasa lor familie. Însă Bath însemna un oraș întreg, în timp ce Vauxhallul era o grădină recreativă pe malul sudic al râului Tamisa, iar când intrai noaptea în ea pășeai într-o lume magică, un fel de paradis. Nu aveai cum să rămâi deprimat atunci când mergeai la Vauxhall. Cel puțin așa spera

Se săturase groaznic de atâta deprimare.

Promitea să fie o seară caldă, iar ea putuse să îmbrace rochia diafană de culoarea piersicii întunecate, pe care o ținuse pentru o ocazie specială, cu șalul fin de cașmir care era doar cu o nuanță sau două mai deschis. Mătușa Viola o invitase promițându-i o seară plăcută cu un grup mic, în principal membri ai familiei, într-o lojă particulară, din care puteau asculta orchestra și privi dansul și chiar dansa. Mai târziu aveau să fie artificii.

3 în trăsură cu Boris și Peter Wavne, verii ei care își asiguraseră marna și pe marna ei că aveau ^{finer}|;zeasca cu prețul vieții și sa o aducă întreaga aca- *°jupa ^{miezul n o P t; i l} Când J Vor termina artificiiile.

Adevăratul motiv era însă faptul că o voiau ca pe un fel j.

^{însoțitoare} pentru cealaltă ocupantă a trăsurii: Alice E_{ayne};0 tânără verișoară din partea tatălui lor, care < sfee de curând la Londra și era pe cale de a participa bun bal de debut cu cele două fiice ale unei prietene a pamei sale. Ochii îi sclipeau din momentul în care se urcase în trăsură cu ei. Jessica se simțea de 80 de ani.

Se întrebă cine altcineva avea să mai facă parte din țrup. Era condamnată să fie cea. mai bătrână, în afară de mătușa Viola și de marchiz? Vor fi Estelle și Bertrand, bineînțeles, și cei patru din trăsura asta. Poate încă unul sau doi. Însă sigur vor întâlni și alți cunoscuți. Cu siguranță că se vor distra. Avea o nevoie disperată de distracție. Voia să fie apreciată, admirată, să se flirteze

cu ea. Voia să aprecieze, să admire și să flirteze la rândul ei - ceva ce nu făcea aproape niciodată. Voia să danseze și să râdă, să se plimbe pe aleea principală prin grădini, bucurându-se de frumusețea felinarelor colorate care se legănau între ramurile copacilor din ambele părți. Voia să facă parte din mulțimea veselă de acolo. Voia să se simtă tânără și atrăgătoare.

Oh, așteptase prea mult înainte de a-și căuta propria fericire. Avea 25 de ani. Era bătrână. Abby se măritase ^{cu} doi ani înainte, la 24. Era fericită și îndrăgostită. Avea ^{o casă}, o grădină și un soț care, cu toată înfățișarea exterioară severă, era complet înnebunit după ea. Și ea după el.

tzU

taM^{UrT}Compătımirea înflp^{sese} ghearele în mărim- j_n^{eJ}esicai. Și nu avea pe cine învinui. Se scutură dJ^{ei} f^{se} se alătură hohotelor de răs care urmară °auz^{rep} Că minunat de spirituală a lui Boris, deși nu

Mătușa Viola și marchizul de Dorchester state în loja deschisă pe care o rezervaseră la nivelul de ^ rotondei, aproape de orchestră și cu vedere sp_{re} ^^{ai} da de dans. Cu ei erau Estelle, Bertrand și domnii^{ei} Keithley, sora prietenului lui Bertrand, și o altă tân_ay lady despre care Jessica presupunea că era sora mai m* a domnișoarei Keithley. Și... domnul Rochford. ¹³ „Dar bineînțeles”, se gândi ea în clipa în care dădu cu ochii de el, iar el se ridică în picioare, pentru că too mai o spionase. îi făcu o plecăciune elegantă și îi zâmbi orbitor. Bineînțeles că era acolo. Mătușa Viola era una dintre mătușile Westcott, nu? Și în cele câteva zile care trecuseră de când Avery nu binecuvântase curțarea din partea domnului Rochford, mama ei fusese de două ori în vizite fără Jessica - o dată la bunica și o dată la mătușa Mildred. Ca să adune trupele, fără îndoială.

Ei bine, nu o să las ca prezența lui să-mi strice seara, hotărî Jessica, în timp ce toți schimbau salutări expansive, și ea reușea să se așeze între Bertrand și tatăl lui. Trebuia doar să aibă mare grijă și să nu-i permită să îi monopolizeze atenția. Să o lase pe Estelle să-I întrețină, sau pe domnișoara Keithley, sau pe altcineva.

Deci erau șase doamne și cinci domni. Asta era o neglijență neobișnuită din partea mătușii Viola. Dar bineînțeles din nou! Petrecerea de la Vauxhall fusese plănuită de mai bine de o săptămână. Probabil că ea îl invitase și pe domnul Thorne, deoarece comitetul fa-
miliar avea un dublu țel matrimonial. **Poate că mătușa** Viola nu-și dăduse încă seama că **el dispăruse, aparent** fără urmă. Sau, dacă își dăduse **seama, poate că fusese** prea târziu ca să invite alt gentleman **în locul lui**. Dar atunci...

iș

Ei bine, atunci apăru el, înalt **și lat în umeri și de o** eleganță impecabilă, pășind hotărât **spre boxă. Se înclină** în fata mătușii Viola, dădu mâna cu **marchizul și îi salută** din cap pe toți ceilalți, inclusiv **pe Jessica**, doamnă. **Il sniKf* r> tYi'ifn,,; \/\• i**

- Vă cer scuze, doamnă, dar mătușii Viola. O căruță s-a răsturnat pe pod și la blocat complet, și au trebuit să treacă câteva minute ca să se elibereze, după ce a devenit evident că țipetele și gesticulațiile nu aveau să reușească asta.

Jessica își așeză mâinile în gât și se uită la el cu varza strita și să se răsturnat în capul lui.

fiindcă nu îi avertizase pe marchizul și marchiza de jorchester că era posibil să nu poată lua parte la reuniunea lor din Grădinile Vauxhall și nu se îndoia că ei aranjaseră să fie un număr egal de doamne și domni, Gabriel făcuse un efort special ca să se întoarcă la Londra la timp. Ajunsese cu trei ore înainte, exact timpul necesar pentru a îndepărta colbul drumului depus pe persoana lui și a se îmbrăca în conformitate cu o asemenea ocazie. Apoi venise momentul frustrant al căruței răsturnate pe podul de peste Tamisa, care îl făcuse să întârzie până la urmă. și asta îl iritase, pentru că se obișnuise demult să nu întârzie la întâlniri sau la evenimentele sociale la care fusese invitat în mod expres.

Lady Jessica Archer arăta foarte încântătoare și cu adevărat foarte trufașă, deși se relaxă suficient cât să glumească cu verii ei în timp ce luau o cină care includea feliile subțiri de șuncă și căpșunile pentru care era atât de faimos Vauxhallul, conform celor spuse de Lady Vickers. Jedy Jessica făcu și pe amfitrioana grațioasă pentru un neîntrerupt de bărbați care veniră să-și prezinte res-Pctele după ce terminaseră de mâncat. Și aproape că irtă cu câțiva dintre ei. Dansă cu Dorchesrer și cu vărul cel mai mare dintre cei doi frați Wayne. Iut î t^noră cu scrupulozitate pe Gabriel. Și-ar fi putut avea ipui Că era invizibil Pentru ea, dacă ea tui ar fi Urbidi mod de a nu se uita la care imPtica ridicarea lei o expresie superioară, care dispărea de îndată la altcineva.

Așadar, era supărată pe el. Pentru că fusese **f** oraș aproape o săptămână fără să-i spună? **D** -Cat^n era motivul, era încurajator. **a ace>ta**

Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-l ignore • **Rochford**. Asta nu era întotdeauna ușor de făcut r-Pe **omuî făcu** toate mișcărilor care indicau că era pe cale ^o invita la dans, ea se întoarse intenționat spre altul ^ rre tinerii ei veri și îl informă că acesta era dansul **re-l ceruse** mai devTeme. Tânărul Peter Wayne păru cam' surprins, și pe bună dreptate, fiindcă era neîndoieinic **ci acum** auzea pentru prima dată de așa ceva. **Dar** sări în picioare ca un gentleman perfect și chiar îi mulțumi pentru că-i adusese aminte.

Și când marchiza sugeră după dans să facă toți o plimbare pe aleea principală ca să atenueze unele dinrre efectele mesei copioase pe care o luaseră și era pe cale

de a-i sugera nepoatei sale să se prindă de brațul lui Rochford, Lady Estelle sări cu o obiecție.

-Oh, dar eu eram pe cale de a-i povesti domnului Rochford despre boneta pe care aproape că am cumpăra to ieri, mamă - cea care semăna foarte bine cu un cui de pasăre cocoțat în creștet. Ți-o amintești? E o istorie atât de amuzantă! O să râzi, domnule Rochford. Apoi aruncă o privire malițioasă în direcția lui Cabricl, îi zâmbi fermecător lui Rochford și își trecu brațul pe sub brațul lui în timp ce mama ei vitregă se cam încrunta spre ea și se uita la nepoata ei, aproape scuzând u-se. - L-idyJessica, interveni Gabriel. Poate că îmi vei acorda plăcerea companiei du mi tale.

Până atunci, tinerii ei veri se grupaseră deja cu dom- jii^oarde Keirhley, iar Bertrand Lamarr luase de braț o fetiță cu ochi mari - se părea că era o verișoară a băieților Wayne .și avea cu siguranță 18 ani dacă se afla la o asemenea petrecere, deși putea trece cu ușurință ca având 14. Aș a că Lady Jessica nu mai avea altă opfiune decât bnirul unchiului ei sau braful lui, pe care îl alese.

Q mică mulțime se adunase să privească dansul Tre- ^ \ croiască drum prin es ca 53 ajungă la ^ea jincoio.

Când Gabriel ajunse acolo cu Ladv J^ica' ;lalri porniseră deja înainte. ^{Ce<}.Cand am ajuns pentru prima dată în oraș. mi

^{u<} că trebuia sa petrec categoric o seară la Vauxhall. % el Mi s-a spus că există ceva cu adevărat **încântă'** ;;r_{in} combinația de copaci, alei și felinare colorate ^{aIt se} leagănă între ramuri și mâncarea bună, muzica q insul. Și artificiiile. Persoana care mi-a spus asta nu _a g>:22erat

„ t un loc plăcut în care să petreci câteva ore. - Suntem deosebit de norocoși că am fost invitați ^{■_{ncK}>} seara în care vremea e perfectă. -Da, într-adevăr.

-Pvicroasă, dar nu rece. Fără vânt, doar cu o briză usoars care să pună în mișcare felinarele printre ramuri și să facă culorile lor să formeze modele care sunt o în-cântare pentru privire. - E o seară plăcută, încuviință ea. -Ești supărată pe mine.

Ea ridică din sprâncene, dar își menținu privirea ațintită asupra aleii din față, în timp ce în jurul lor petrecăreții se mișcau cu viteze diferite în ambele direcții, vorbind, răsând, strigându-i pe cei dinainre sau din urmă. Muzica era încă destul de tare.

-Supărată, domnule Thorne.⁷ repetă ea. De ce aș ti supărată pe tine?

-Pentru că ți s-a părut că te-am abandonat. Să știi că nu a fost un abandon adevărat. Aveam ferma intenție a rnă întoarce. Și am venit cât am putut de repede. -Te înșeli, domnule Thorne. Ți-ai supraestimat ^{mr}Portanța. Ai *fost* plecat undeva? Nu am observat.

-Chiar așa? Sunt zdrobit. 1 ,¹⁰ conduse într-o parte a aleii, ca să nu mai tre-^{Ula&că} treacă printre atâtea cupluri și grupuri mai an-
De o parte și de alta erau copacii, iar ramurile loraproape că se întâlneau deasupra capetelor |_{or} * locuri. Era mai pitoresc decât își imaginase /T H ireal. Lumina pastelată a felinarelor făcea copacii P^{roape} altceva decât erau în realitate. Nu era de mir_{arf} ^ numeau grădini de plăcere.

-A trebuit să plec din oraș cu o afacere urgentă Ea nu avu nici un răspuns la asta. își deschise ev_a iul și îl flutură ușor în față - destul de inutil. Briza ^ suficient de răcoroasă.

El văzu că restul grupului o luase înainte. Oricum mătușa ei nu avea să-și facă griji pentru ea. Era majora' spre deosebire de unele dintre tinerele domnișoare pre' zente la petrecere.

Nu încercă să mențină conversația. Oricum, nu făcuse decât s-o tachineze cu remarcile banale de până atunci. Ea părea la fel de trufașă ca în prima ocazieîn care o întâlnise. Însă nu se mai lăsa păcălit. De fapt, în momentul acela probabil că ea fierbea. Era foarte enervată pe el. Considerase sărutul lui un fel de declarație? Se așteptase să fie urmat de o vizită la fratele ei în ziua următoare, poate? Doar ca să-l poată refuza? L-ar fi refuzat *cu adevărat*?

- Domnule Thorne, zise ea în sfârșit după ce străbă-tură jumătate din alee. AL. ai molestat-o pe fiica veci-nului tău?

Aha. Deci asta o deranja, nu?

- întrebi dacă am violat-o? I

Ea întoarse capul și se uită **printre copaci. Bănui că** acel cuvânt nu fusese folos.ț **adesea**, și¹ poate chiar **nicio** data, în prezența ei. rrobabii că roșise de ' l^l

să-și verifice bănuiala în lumina c o l o r i i m p o s i 1

- Răspunsul e nu. ^{0,0™} **a a felinarelor.**

-A fost de comun acord, atunci? **A evic i?**

- **Există un copil. Un băiat, care are acu^ n ^{CoP} e**

al meu. Nu există nici o posibilitate de a fi \ ⁸¹¹

Ea se gândi la asta mai bine de un minut * mCU*

Fratele ei a murit? p_a < în ziua în care a descoperit că

Totul pentru romantism 1SC}

sora lui era însă- • ata. A murit CaUza unui glon • tras în spate <

Cin pasii lor încetiniseră, dar nu se opriră. .Tu Ui ucis?

„Nu. Era prietenul meu.

_prietenii își omoară prietenii, zise ea, atunci când un_ul dintre ei face ceva care ucide prietenia.

-Eu nu am făcut nimic ca s-o ucid pe a noastră. Și nu l-am ucis nici pe el

-Dar ai fugit. Ți-ai luat chiar și un alt nume, ca să scapi de orice urmărire. Ai rămas departe treisprezece ani.

Chiar și acum, nu ți-ai dezvăluit nimănui identitatea cu excepția mea - și poate a lui Sir Trevor și Lady Vickers.

-Lor, da. Am fugit pentru că eram un băiat speriat de 19 ani, gata să fie arestat pentru o crimă pe care nu o comisese. Unchiul meu m-a îndemnat să fug, și am plecat.

-Un om inocent nu rămâne pe loc pentru a se dezvinovăți? întrebă ea.

-Într-o operă de ficțiune, poate, când îți adormi îngrijorarea cu asigurarea că binele învinge, iar răul va fi pedepsit. În lumea reală, oamenii inocenți sunt adesea spânzurați ca vinovați.

-Atunci, el e cu adevărat un mincinos ordinar? întreba ea. Mă refer la domnul Rochford.

-Sunt pregătit să-i acord beneficiul îndoielii. Avea ^ro 10 ani pe vremea aceea. Nu a cunoscut situația. Nu

cunoaște pe mine. Nu a fost niciodată la Brierley. E c
mam*Și tatăl lui.

«uncii Preuati o acasa_ rePetă ea. Părinții lui erau acolo -Da.

P?1 te-au îndemnat să fugi? H* «i la asta.

i < v a făcut-o. **Soția** lui și soția vărului meu ⁰ aînu pe **mătușa** mea, care avea deja o sănătate fragilă și se pare că se prăbușise din cauza șocului r se temeau că aveam să fiu arestat și condamnat. \ r¹ și Philip nu credeau că alibiul meu era credibil. ' '

- Prin urmare, toți te credeau vinovat, conchise^{ea}
 - Nu am vorbit cu femeile înainte de a fugi. Q_{ar}¹ •
- trei bărbați au sugerat că da.
- Cine a fost tatăl copilului.⁷ Și cine l-a ucis pe f_{ratej}^e
- mamei și prietenul dumitale.⁷ Știi⁷
- Da. Stiu.

Era o conversație bizară pe care s-o porți în locul acesta magic, festiv.

- Însă nu vei spune, rosti ea după un minut de tăcere. -Nu.

Nu încă, în orice caz.

Observase câteva alei mai înguste care se desprindeau din aleea principală. Alta dintre ele era chiar în fața lor. Trebuia să își ofere lui însuși, dar și ei, șansa de a -și reveni după conversația aceasta. Avusese alte planuri pentru seara asta. Sau alte speranțe, poate. Nu era atât de încrezător că va avea succes cu Lady Jessica Archer pe cât pretindea. Și se părea că știa patetic de puține lucruri despre romantism.

-Vino, zise el când ajunseră la ea, și pășiră pe cărarea pe care o văzuse.

Fu puțin surprins când ea nu se împotrivi deloc. Fu și mai surprins când cărarea se îngustă mai tare decât se așteptase, iar ea se apropie mai tare de el, așa că el își eliberă brațul de brațul ei și o cuprinse de mijloc, iar ea nu protestă, nici nu încercă să se îndepărteze.

în copacii de aici erau agățate mai puține felinare. Cărarea nu era

Totul pentru romantism 1SC}

într-un întuneric total, dar era întunecoasă. Sunetul vocilor de pe
aleea principală și muzica din rotondă părură imediat mai
îndepărtate. O iluzie, fără îndoială. Puteai mirosi copacii, iar
pământul și frunzele aici. Erai mai conștient de natură și mai puțin
conștient de magia creată de mâna omului. -Nu te temi de mine.⁷

o întreabă el. îi recuse prin minte că era posibil ca ea să se
teama. "pe ce mi-ar fi teamă de tine, domnule Thorne."⁷

în- ^bă ea, iar răceala aCCCa în ^heptă Vtrufcă i se întoar- în
.Poate pentru că nu mă crezi.

~T_e cred. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta în
seara asta.

, Despre ce wei sa vorbești: __ j_ncă intenționezi să te
căsătorești cu mine? îi întoarse , întrebarea, subliniind
cuvântul respectiv.

-Cred că ar fi bine să fie cât mai curând. Pentru o clipă,
el crezu că nu auzise bine. Însă ea vorbise destul de clar,
iar în apropiere nu existau sunete

caresă-l distragă. -Cu aprobare specială? o întreabă. -
Da. Cred că da. Altfel, nu ai idee cât de mult s-ar agita
familia mea. - Din cauza căsătoriei noastre? -Oh, nu!
Asta ar accepta-o. Până la urmă, e limpede că te
consideră demn de mâna Estellei. Nu, domnule Thome,
s-ar agita din cauza nunții - asta dacă le oferim o șansă
cât de mică. Nu se vor aștepta la nimic mai puțin decât o
nuntă la St. George's în Hanover Square, cu toată lumea
bună de față. HI se cutremură în sinea lui. -Dar tu nu
vrei să se agite? o întreabă. -Nu. Vreau să mă căsătoresc.
Și cred că tu ai nevoie să te căsătorești.

Până la urmă, conversația lor luase o turnura
bizară. . 5^{nu} se înșela foarte tare, el nici nu o ceruse încă
"căsătorie. Sau o ceruse? Nu făcuse

o cerere oficială în ^ fratelui sau a mamei ei. Nu
își pregătise discursul, da ^ i?eZiSe în genunchi. Nu îi
adusesse un singur tran- Kli r Persoană de data asta.

°ferise romantism. Nu cu adevărat. Cărare se deschise în fața lor, dezvălu' nă în miniatură, cu un strat semicircular de fl ° fiecare parte, fiecare înconjurat de o dungă d cu o bancă de lemn în spatele florilor. Aici[&] ' ^ Ji multe felinare, toate de un roz pal. Era un mic ^ ^ o frumusețe neașteptată. Chiar și Gabriel îl recu ^ ' ^ ca pe un loc romantic.

Se opriră, deși nu ieșiră de pe cărare ca să se ase-
- De ce vrei să te căsătorești.⁷ o întrebă ei. Mai e" de
ce vrei să te căsătorești cu *mine!*

- Aveai dreptate. M-am simțit lăsată în urmă când Abby s-a căsătorit cu Gil. Când am fost acolo la botezul copilului lor, chiar înainte de Paști, și am rămas acolo pentru o vizită mai lungă, m-am simțit chiar puțin cam invidioasă, de parcă ea mi-ar fi fost datoare mie să rămână singură și nefericită. M-am simțit puțin umilită când am realizat în ce direcție o luau gândurile mele. Si am hotărât că, atunci când aveam să mă întorc pentru sezonul de anul acesta, aveam să mă căsătoresc în sfârșit.

-Ai legiuni de admiratori. De ce nu unul dintre ei.⁷
De ce eu?

- Îi plac pe toți. La majoritatea chiar țin. Poate că fin la toți.

- Pe mine nu mă placi? Și la mine nu ții?
Ea îl privi timp îndelungat, cam încruntată. Lumina felinarelor îi scălda fața și brațele neacoperite de eșarfă într-o strălucire trandafirie. Și îi făcea rochia să pară de un roz trandafiriu-închis. Amintindu-i de cum o văzuse prima dată, după ce ajunsese la Londra.

-Ca să fiu sinceră nu știu răspunsui'la nici una dintre: aceste întrebări, declară ea în sfârșit

- De ce *vrei* atunci să te căsătorești' cu mine.' o întrebă el.

Ea trase aer în piept și închise gura din nou El așteptă Cred, zise ea în sfârșit, că e din cauză c.i ' te doresc Ei bine, acesta era un răspuns neașteptat, \și dădu seama că și ei i se pare la fel. be întrebă cum ar fi arătat , rajii ei dacă lumina nu ar fi fost deja trandafirie En Lpede că ea vorbea despre sex. ¹ În pat? o întrebă el.

Ea întoarse capul o clipă, de parcă ar fi examinat tiorle, dar apoi îl privi din nou în față înainte de a vorbi. \vea curaj femeia asta cu care voia să se căsătorească.

-Da. Virginitatea devine plictisitoare, domnule Thorne, când ai 25 de ani. Ai avut un mod ciudat de a-mi oferi romantism, dacă asta ai făcut. Totuși, a fost curios de eficace. Acum, totuși, îmi doresc să treci la stadiul următor. Vreau să *faci dragoste* cu mine.

-Și crezi că pot s-o fac mai bine decât oricare alt bărbat pe care îl cunoști? Crezi că-ți pot oferi plăcere? -Da. Ochii ei rătăciră peste el, peste lățimea umerilor, în jos peste piept și chiar mai jos. Ridică mâinile și le întinse foarte ușor, poate într-o doară, pe pieptul lui. Și făcu un pas mai aproape.

Aerul de seară dintre ei sfârâi de-a binelea. Trebui să-și amintească unde erau și, la naiba, era un loc mult prea la vedere. Sunetele distracției omenesti nu erau prea îndepărtate.

-Și în schimb, zise ea, ridicând ochii spre ai lui, vei avea o contesă care e fiica și sora unui duce, domnule Thorne.

Cineva care a învățat de la un maestru - propriul frate - cum să-și folosească identitatea aristocratică Și educația ca să pretindă respect și ascultare. Cineva ^{care} a învățat de la mama ei cum să conducă o casă jnstocratică și cum să administreze o gospodărie plină jk servitori și cum să organizeze și să întrețină vecinii. Uneva care știe că prima ei datorie ca soție, cel puțin în j^{nm}h ani, e să nască fii și să îi educe ca să își cunoască *^{tor}«a și locul în societate. Asta îți dorești, nu-i așa? Și ^{asta nvai} ales pe mine? "Da.
r-Atunci mă poți avea. Si eu pot avea ceea ce îmi ^{resc}. însă mai întâi răspunde la altceva. Sunt *doa*

ro aristocrată cu toate calificările necesare în o l.
domnule Thorne?
El se gândi la asta. Nu trebui să se gândească -Nu.

-Ce altceva sunt, atunci.⁷ îl întrebă ea. Mâinile îi erau încă pe pieptul lui, deși alunecau sus, spre umeri.

-Te doresc. în pat. Foarte mult în pat. Te vreau debrăcată. Vreau să-ți mângâi fiecare centimetru al pj_e'lij'
Și vreau să intru în tine și să-ți ofer plăcere până vei țipa de durerea și minunea ei pură.

Ei bine, ea întrebuse.

îi cuprinse mijlocul în palme. Era un mijloc foarte subțire între faldurile rochiei, care cădeau liber. Simți protuberanța coapselor dedesubt. Foarte frumos.

- Durere? întrebă ea.

- Durere, zise el din nou. Sau ceea ce ți se va părea foarte aproape de durere, până se va transforma în ceva complet diferit. Asta dacă e făcut așa cum trebuie.

Mâinile ei îi ajunseseră pe umeri. Degetele ei mari îi mângâiau ambele părți ale gâtului.

-Atunci trebuie să-mi promiți că o s-o faci așa cum trebuie.

El dădu capul pe spate și inspiră adânc înainte de a se uita din nou la chipul ei. Nu se așteptase la așa ceva în seara aceea. Dumnezeuule mare, nu se așteptase. Nici atunci, nici altă dată, de fapt. Observă, așa cum observase și într-o ocazie precedentă, că atunci când buzele ei erau întredeschise, cea de deasupra se curba ușor în sus, moale și umedă și irezistibil de bună de sărutat.

Plecă fruntea și puse vârful limbii pe buza aceea. Ea îl prinse tare de umeri.

își mișcă limba mai jos și intră în gura ei. Ea icni și apoi scoase un sunet profund din gât, iar brațele lui o strânsesă tare, și brațele ei îl strânsesă, iar gura lui îi acoperi gura, și ea îi supse limba mai tare. își mișcă mâinile pe spatele ei și îi prinse fundul, lipind-o de erecția lui tot

mare. Ea trase aer rece în jurul limbii lui, și el fu cât * outea de sigur că ea nu mai făcuse niciodată așa ceva până la urmă, uită un timp cat de aproape'era de nublic locul acesta care părea izolat. Puteau fi întrerupți jn orice moment. Șovăielnic, își slăbi strânsoarea și trase ^,ul pe spate.

Șe printră în ochi.

I Vrei să îi cer mâna ta ducelui de Netherby.⁷ o între- și Sau mamei tale? Amândurora?

Văzu cum amuzamentul îi invada privirea.

-Lui Avery. Nu e necesar, dar nu pot rezista să nu aflu cum te va primi.

-Si dacă nu mă primește amabil?

-Mă voi căsători cu tine oricum.

-Asta ar cauza o fisură între voi?

-Nu, deloc. Știe că nu are autoritate asupra mea. Și nici nu vrea să aibă. Dar dacă cineva îi cere o audiență, o oferă și după aceea își spune părerea. Apoi, mai mult ca și^ur, va căsca.

-Începe să-mi placă omul.
 -Eu îl iubesc.
 -Și au fost mulți bărbați care i-au cerut o audiență? o întrebă el. Cu scopul de a-ți cere mâna, adică?
 -Au fost câțiva. Cel mai recent a fost domnul Rochford.
 -Ah. Și cum a fost primit?
 -Cu curtoazie. Avery nu și-a oferit binecuvântarea, dar nu i-a retras permisiunea. Eu nu am nevoie de permisiunea lui. I-a spus domnului Rochford că va binecuvânta sigur cererea lui în căsătorie după ce domnul Rochford senior va fi declarat oficial conte de Lyndale.
 "Crezi că fratele tău își dorește uniunea aceasta? Așa cum Par s-o dorească rudele tale de gen feminin? Avery speră să nu mă căsătorească cu domnul Word. Crede că are prea mulți dinți. rănji și apoi dădu capul pe spate și răsese tare.
 - Îmi place *cu adevărat* fratele tău. Mă ir, t • despre mine. Tremur ia gândul acesta. ' ^ ^
 -Vom afla. Ga briei.
 - Jessica. spuse e! încet. Jess. Jessie. -Nimeni nu mi-a spus niciodată Jessie. -Arunci eu în voi spune așa. Dacă nu îl ur ^ _ -Nu îl urăsc. Nu când îl spui tu. Trase aera ^ piept, apoi .se opri o clipă înainte de a continua; Ți Rî' cine a viofeto pe fiica, vecinului tău. Cine i-a ucis A fost aceeași persoană.
 Ea urma să se căsătorească cu el. în curând. Cu gr- bare spedall Avea dreptul să știe. Avea să se confrunte cu prea multe lucruri în săptămânile și lunile următoare ^
 - Da. cred că da. -Cine?
 -Manley Rochford.
 Ea închise ochii, inspiră încet și expiră și îi deschise iar.
 - în cazul violului sunt sigur. Am fost în vizită la Penelope Ginsberg - doamna Clark acum - și la tatăl ei cat am fost plecat.
 - Ei erau vecinii tăi?
 -Da. Manley Rochford a fost, în timp ce vărul meu Philip Rochford se uita. Erau beți amândoi, deși ceea ce .va întâmplat nu era neobișnuit pentru nici unul dintre ei. Ea nu a fost prima lor victimă. în privința crimei sunt mai puțin sigur, deși nu mă îndoiesc că a fost unul dintre ei.
 - El va veni în oraș în curând?
 - Aproape *sigur* în următoarele săptămâni.
 - Și te va recunoaște?
 - Din nou, aproape sigur. Și cred că la fel de sigur îl voi recunoaște și eu.
 - Cât durează să obții o aprobare specială?

Habar nu am, pentru că nu mi-a trebuit până acum. Voi afla și mă voi ocupa de asta mâine. Vor fi artificii, zise ea și zâmbi fulgerător. Aici la

'xha' l' *vrea U Să ZiC'

vom întoarce la lojă. Ar fi păcat să le ratam.

^ Cabriel spuse ea înainte de a se mișca, să nu spu- ^

imic nimănui. Vreau ca mama să afle prima, și

ncifl

.j

noiAnnaș Avery.

O bănuia că rudele ei din lojă nu trebuiau să se uite decât

o singură dată la ea ca să facă niște presupuneri

ște perspicace.

.Buzele mele sunt pecetluite, -îți mulțumesc.

El o prinse din nou de mijloc și o trase din nou lângă el

în timp ce străbăteau cărarea înapoi spre aleea

principală.

capitolul 14

Jessica avusese dreptate. În dimineața următoare,

Gabriel ceru permisiunea de a face o vizită - sau solicită

O audiență, așa cum spusese ea cu o seară în urmă - și

ducele de Netherby trimise înapoi un răspuns prompt și

afirmativ.

După câteva ore, fu introdus în biroul ducal, și aceasta

fu o experiență intimidantă. Netherby, care se ridică de

pe scaunul aflat în spatele unui birou uriaș de stejar, nu

era nici deosebit de înalt, nici lat în umeri. Era îmbrăcat

cu o eleganță care l-ar fi putut face să pară un filfi- ^{ZOn}»

daca nu ar fi fost ceva care nu-ți îngăduia să-i aplici

ceastă etichetă. Purta mai multe inele pe degetele mani-

1 , ¹ ^ate a le mâinii pe care o întinse ca să-i strângă mâna ^{ca}

r. ' Totuși, iradia putere și avertizarea nerostită Gab i ^{pUtut}

re Sreta nespuse orice fel de impertinență. pri ⁿ Cafe se lăuda că

citea oamenii dintr-o singură

re- nu reuși să-l citească pe duce.

- Vă mulțumesc că mi-ați acordat puțin di _n ^

dumneavoastră, zise Gabriel, prinzându-i mâna și ^jj

aândo term.

~ _ \u ai pentru ce, murmură ducele, arătându-i rului un

scaun înainte de a se așeza din nou pe sca ^ din spatele

biroului.

Timpul oamenilor este prețios. Nu trebuie irosit cu

discuții frivole în afara ocaziilor sociale. Aceasta nu ^{era}

o ocazie socială.

- km cerut lui Ladv Jessica Archer să se căsătorească

cu mine, începu Gabriel, deși nu era încă sigur că o

ceruse *cu adevărat*. A spus da. Plănuim să ne căsătorim

cu aprobare specială săptămâna aceasta. Ea nu își

dorește o nuntă mare în înalta societate. Nici eu.

Chiar dacă Netherby fu șocat sau măcar surprins, nu

dădu nici un semn.

-Atunci trebuie să vă felicit, zise el. S-ar putea să tre-

buiască să te lupți cu mama ei pentru tipul de nuntă

aleasă. Însă asta nu e treaba mea. Mai vrei să discuți și

altceva cu mine?

„E un oponent imperturbabil”, se gândi Gabriel, mai ales

în lumina celor scrise de Norton în raportul care sosise

de la Brierley în dimineața aceea.

- Da, răspunse Gabriel. Secretarul dumneavoastră e la lucru în dimineața asta?
Sprâncenele ducale se înălțară, și pentru o clipă Gabriel văzu o oarecare asemănare între el și sora lui vitregă. Sau poate că era doar modul în care își perfecționaseră amândoi manierele acestea trufașe care înghețau orice pretenție.
- Edwin Goddard? întrebă ducele. îl plătesc ca să lucreze dimineața. Cred că e la muncă acum și nu trândăvește.
- Aici la Archer House? insistă Gabriel.
- Un zâmbet foarte scurt curbă o clipă buzele ducelui.

-Mă îndoiesc, dacă nu poate călări ca vântul ceea ce e extrem de improbabil. E un secretar lăudabileficient, dar în unele caruri poate fi descris cu afec- ' a un om care muncește din greu, dar e complet |;rtt de imaginație. Să înțeleg că nu s-a integrat neob- iirv-at în peisaj'

„Nu la tel de bine ca omul meu, îi mărrurisi Gabriel. Norton e grădinar pe domeniu în timpul zilei și client jl cavernei noaptea.

-Ah, exclamă Excelența Sa. Cu toate nenumăratele sale talente, nu ți-l poți imagina pe Edwin mânuind o coasă. Sau *integrându-se neobservat*, dacă tot veni vorba, în următoarea ocazie în care îl voi vedea, mă va privi întristat și nu mă va informa că mi-a spus că așa se va întâmpla. Pentru că mi-a spus. Cum să tragă un străin o săptămână și mai bine la un han uitat de lume într-un sat uitat de lume de niciunde, mi-a spus - de fapt, nu a ipus-o cu glas tare, deși modul lui de a se purta o sugera limpede - descoperindu-și o bruscă și insațiabilă curiozitate referitoare la toți locuitorii satului respectiv fără să trezească bănuielile tuturor, chiar și ale nătărăului satului, dacă există o asemenea persoană? Când am văzut expresia de pe chipul lui, l-am sfătuit să facă ce putea mai bine. Pentru prima dată în cariera lui ilustră, se pare că ce a putut mai bine nu a fost suficient de bine. Ca o problemă de interes pur personal, Jessica se va numi Thorne sau Rochford după căsătorie?

-Thorne, răspunse Gabriel. Numele meu a fost limbat legal în Boston, când vărul meu m-a adoptat ca fiu.

-Vărul mamei dumitale, presupun. Acesta e și nu- jnicleei de fată. Edwin Goddard e foarte bun la multe lucruri, vezi, desi recunosc că asta era ceva ce aş fi putut dtpista și eu fără ajutorul lui, dacă aş fi ales să-mi dau s^hnta- Edwin are o influență rea asupra mea. Îmi perdevin leneș.

^abriel se îndoia foarte mult că Excelența Sa ar h rrmis
"nei persoane sau unui lucru să-l facă leneș.

-Veri, continuă Netherby, se prea poate să-^p bat curtea, Lyndaie - pot să-ți spun așa.⁷ - da".^aPro. ar ti a^{nt} nevoie de permisiunea mea. Un conte^eCa rida bună pentru ea. Aș fi cerut, bineînțeles, info^oParⁱ detaliate despre afacerile dumitale americane și[^] dumitale personală. Bietul Edwin ar fi fost într-ad*[^] foarte ocupat. Aș mai fi cerut și - nu, aș fi pretins[^] explicație detaliată a anumitor evenimente care au ~^o loc chiar înainte de plecarea dumitale spre Amert[^] Sper că ai fost în stare să o luminezi corespunzător Jessica în privința acestor lucruri?

-Am fost. Nu sunt vinovat nici de viol, nici de **crimă** Pot să ofer dovezi pentru prima acuzație și un **martor** sau mai degrabă un alibi, pentru cea de-a doua.

- Chiar așa, zise ducele cu un gest de concediere. Domnișoara Beck, presupun. Nu trebuie să mă mai plictisești cu toate detaliile sordide.

Gabriel nu se îndoia că le știa deja. Dar, Dumnezeu mare, asta însemna că omul lui vorbise cu Mary, nu? Norton îl zărise în împrejurimile domeniului Brierley. Și din descrierile pe care le făcuse în raportul său, Gabriel ajunsese la concluzia că el și majordomul care o păzea pe Lady Jessica Archer la hanul de pe drumul spre Londra, cu câteva săptămâni în urmă, erau una și aceeași persoană.

- Poate, zise el ridicându-se în picioare, că aș putea schimba o vorbă cu logodnica mea acum?

-Nu mă îndoiesc că te așteaptă cu răsuflarea tăiată, răspunse Nertherby, ridicându-se în picioare. S-ar putea să descoperi totuși că mama ei va dori să schimbe mai multe vorbe cu dumneata. Poți să te aștepti să fie foarte dezamăgită, fiindcă ea, surorile ei și mama lor par să-și fi pus speranțele în alt bărbat care se așteaptă să fie conte de Lyndaie într-o zi.

-Jessica m-a informat că nu i-ați acordat binecuvântarea când a cerut-o, zise Gabriel, pentru că are prea mulți dinți.

Ci^{atunci} avu brusc deosebita șansă de a-l vedea pe j[,] -ele de Netherby zâmbind.

Jessica aștepta în salon cu Anna și mama ei. Mama •ⁿu dăduse instrucțiuni speciale în dimineața aceea^{el}ici ei și nici lui Ruth. Drept urmare, Jessica purta ro-ⁿ-ta^{ej} de dimineață preferată - dar nu nouă - de culoa-^cp albastra și avea părul strâns simplu, fără nici o buclă^ristică pe gât sau pe tâmplă. Stătea cu o carte deschisă^an oa[ă, prefăcătorie ridicolă, pentru că nu ar fi putut 'tf nici măcar o propoziție, chiar dacă ar fi încercat. De fapt, trebuia să verifice și să vadă dacă nu o ținea pe dos.

Mama ei nu era mulțumită. Faptul că nu rostise nici o vorbă de când Jessica i se alăturase ei și Annei în salon o dovedea. Nu spusese nimic, nici nu ridicase ochii de pe ghergheful cu broderia nici măcar atunci când ciocănelul de la ușa de jos răsunase și ușile grele se deschiseră după puțin timp.

Si Anna își păstra cumpătul, deși le privea din când în când pe amândouă cu un zâmbet amabil, ridicându-și ochii de la boneta pe care o croșeta pentru Beatrice.

- Domnul *Thorne*? spusese mama când Avery menționase la micul dejun că Gabriel ceruse o audiență. Dar pentru ce oare?

- Dacă ar fi inclus și informația în biletul lui, spusese Avery, nu ar mai fi trebuit să vină aici, mamă.

- Nu se poate, protestase mama, încruntându-se. Cu siguranță că nu poate veni ca să prezinte o cerere pentru *Jessica*, Avery?

- Mă îndoiesc serios, zisese Avery. Trebuie să știe că nu are nevoie de permisiunea mea.

- Avery! strigase ea. Vei spune cu siguranță un nu răsunător, fie că Jessica are nevoie de permisiunea ta, fie că nu. Trebuie să încurajăm curajul din partea domnului Rochford. El are perspective. Viola speră că domnul Orneova convinge pe Estelle să aleagă în sfârșit un soț, e perfect conștientă că Marcel poate obiecta dacă alege un bărbat fără titlu, despre care se știu atât de multe. Oricum, se va supăra dacă se dovedește că el are ochii pe Jessica. Poate că putem să nu-i menționăm că Avery a afișat o expresie pur și simplu îndurerată.

- Jessica? întrebese Anna. Tu știi ceva despre asta?

În stăruie, cineva se gândise să o includă și pe ea.

* ^{7a} în conversație.

- Da, răspunsese ea, atingând trandafirul roșu de lângă farfuria ei.

- Jessica? rostise mama ei, privind-o uluită. Jessica se ridicase în picioare, lăsase șervetul lângă ea. Furie și ieșise din încăperea, amintindu-și să ia trandafirul roșu și cartea de vizită cu ea. În dimineața asta, pe canapea de vizită scria doar Gabriel. Oare trandafirii aceia trimiși în fiecare zi nu fuseseră o avertizare pentru mama ei? Se gândise cu adevărat că el trimitea flori mai multor femei, poate chiar și Estellei? Sau presupusese doar că Jessica disprețuia interesul lui, așa cum disprețuise interesul tuturor candidaților din ultimii șase sau șapte ani.⁷

Oare Avery avea să vină singur în salon și de data asta, se întreba acum, așa cum făcuse după vizita domnului Rochford, ca să explice de ce nu îi acordase binecuvântarea, deși nu-i putea refuza permisiunea.⁷ Ce îi spusese Gabriel? Tot adevărul? Nu discutaseră despre asta seara trecută, deși credea că el dorea să mai păstreze o vreme secretul, până rezolva cumva problema cu domnul Manley Rochford și fiul său.

Jessica închise ochii câteva clipe. Manley Rochford fusese cel care o violase pe fiica vecinului și îi omorâse probabil fratele. Gabriel era sigur de primul lucru și aproape sigur de al doilea. Dacă ucigașul nu fusese Manley, atunci fusese foarte probabil domnul Philip Rochford, vărul lui Gabriel, fiul unchiului său, care nu mai trăia ca să recunoască sau să nege acuzația. Ușa se deschise brusc - nu auzise pași pe scări - Avery îl împinse înăuntru pe Gabriel înainte de a intra și el. În stomacul Jessicai se agită un roi imens. Evenimentele din seara trecută - toate -

& ^f ră cumva ireale în dimineața aceasta. Faptul că părea să se întâmple acum acolo dovedea că nu erau totuși ireale. Înțelegea că sărutată niciodată cum fusese - înțelegându-se că...

, trecută. Nici macar nu era sigură că ti pornise
 r, se ^ il. Ea fusese cea care pășise aproape de el și pusese
 S ^ nile P^e pieP^m ^ " Pentru că nevoia de a-! atinge
 f venise copleșitoare. Simțise... că i se tăia respirația.
 Recunoscuse că îl dorea, iar el recunoscuse că ^ o do
 la rândul lui. Dorința - ce cuvânt inofensiv. Însă el menționase
 patul, și tot felul de imagini șocante îi inundaseră mintea, și
 mult mai mult decât mintea. Și apoi el o sărutase...
 Acum era acolo, cu o înfățișare elegantă și o purtare
 foarte potrivită pentru o vizită de dimineață. Se înclină
 în fața mamei ei și a Annei.
 -Excelențele Voastre, zise el ca un fel de salut colectiv
 pentru amândouă.
 Ei îi zâmbi doar.
 - Domnul Thorne m-a informat, începu Avery, că el și
 Jessica sunt logodiți și intenționează să se căsătorească
 săptămâna asta cu aprobare specială.
 Anna lăsă împletitura deoparte și se ridică în picioare.
 Mama Jessicăi încremeni, cu mâna în care ținea acul
 suspendată deasupra broderiei.
 - Le-am dat binecuvântarea mea, adăugă Avery.
 Anna traversă în grabă încăperea, cu mâna dreaptă
 mt,nsă Și chipul luminat de un zâmbet cald.
 -Sunt foarte fericită pentru dumneata, domnule ^ o me.
 Sunt sigură că îmi va plăcea să te am drept jpi^{mnat}scutu^{ra}
 mâna și se întoarse spre Jessica. Se oi^ueste cana^eP^ea^ua de
 două locuri pe care stătea și
 fățișă. Sunt atât de fericită pentru tine, Jessica. să^{ama}
 Jessicăi trecea metodic acul prin pânda întin- IJ? gherghel.
 Ridică privirea și se uită mai întâi la^{ca} V apoi la Gabriel.
 Amândoi se uitau la ea. La fel
 și Anna. Probabil ca și Avery, deși Jessica nu * sa
 verifice.

-Trebuie să am încredere în judecata fiului m treg,
 domnule Thorne, zise ea în sfârșit. Totuși, treh,* să am
 și asigurarea dumitaie înainte de a vă dăru^{F>*}
 cuvântarea meti, și an urne că nu intenționezi să-mV"
 fica să trăiască în America. Sincer, asta mi s-arpă ^
 intolerabil. Și de neiertat.

- Nu am asemenea intenții, doamnă, o asigura *\
 împrejurările mă obligă să locuiesc aici în Anglii.

-Sunt ușurată so aud. Și de ce, domnule Tnorne
 insiști asupra unei nunți grăbite și aproape clandestine
 în răstimp de o săptămână.⁷ Fiica mea e singura fiică a
 răposatului duce de Netherby. f sora ducelui actuaL Ar
 fi mai potrivit pentru ea să aibă o nuntă mult mai mare.
 Lumea bună se va aștepta la așa ceva de la ea. Familia ei
 se va aștepta la așa ceva.

-Nu vreau o nuntă mare, mamă, declară Jessica. km
 spus asta lui Gabriel aseară la Vauxhall. Mi-a plăcut în-
 totdeauna istorisirea despre nunta foarte privată pe care
 au avut-o Avery și Anna, doar cu verișoara Elizabeth și
 domnul Goddard ca martori. Și cea despre nunta lui
 Abby și a lui Gil în biserica din satul Hinsford de acum
 doi ani, doar cu Harry, vicarul și soția acestuia.

- Domnule Thorne, spuse Anna, cu privirea încă
 ațintită asupra mamei Jessicăi, vei permite măcar ca soa-
 cra mea, Avery și eu să luăm parte la nunta voastră.⁷ Si

poate Sir Trevor și Lady Vickers? Ar însemna foarte mult pentru noi.

-Jessica⁷ întreabă Gabriel, privind-o cu sprâncenele ridicate.

-Și... poate bunica⁷ zise ea. - Atunci va dori să vină și mătușa Edith, declară mama ei. La urma urmei, locuiește în aceeași casă cu bunica ta, și se va simți rănită dacă o excludem. Si surorile mele - vicontesa Dirkson ș. Udy Moieaor, explică ea, pentru Gabriel. Și soții lor, bineînțeles. Mă voi simți

i- Ază nu vor fi invitați Și Viola, cărc mi-a fost 'nari
foarte dragă timp dc 23 de ani - marchiza ° ^T^htfrcr,
domnule Thorne. Și soțul ei, marchizul.
fabrici afișa expresia aceea amuzată pe care Jessica
" recunoască, chiar și atunci când nu zăr-
fariș.

cj cred, doamnă, continuă, el, că Lady Estelle
i rn^rr hi viconte Watley, fratele ei geamăn, sunt
copi-
ii rnarch'zului. Și contele de Riverdale e capul familiei
Wesficotr- Doamna care a. organizat o petrecere pentru
Jj ura bun venit lui și contesei lui când s-au întors la
Londra și a fost atât de amabilă încât să rnâ invite e sora
lui. Și la petrecere era prezenta, și marna lor.
Jessica văzu că obrajii marnei ei deveniseră carn
trandafirii.

Anna rase.

-Ți se învârte deja capul pe urneri, domnule Thorne.⁷
întreba ea. Vino și așază-te alături de Jessica în timp ce
eu sun să fie adusă cafeaua. Știți, dacă voiați o nuntă ra-
pidă și liniștită, trebuia să faceți ce a făcut Avery cu
mine cândva. A venit la Vestcott House pe South Audlev
prcet, unde locuiam, mi-a spus să-mi iau boneta și m-a^m
P^e sus ca să ne căsătorim. A fost cea mai romantică din
lume.

~bu nu v-am iertat nici acurn pe nici unul dintre
Hfcpuse rnama Jessicai pe un ton plin de amărăciune.

^nui.sem cea mai măreață dintre toate nunțile mărețe
Ann<^U_V0İ* erai moștenitoarea de mult pierdută,
"Averyj îl

Avery era duce'Si fiul meu vitreg. Puțin^{XaCt tje} asta am făcut-o,
mamă, observă Avery, P^{liciti*}»t. Și aș face-o din nou dacă
aș fi invitat Urrip^{cc} Sator<*c a două oară cu Anna. la loc,
Thorne, în tobpria^{mam a mea vitreg} k^{ta} K» va s^pune cum va decurge
lustră aceasta.
Mary Baicgh

Gabriel nu se mișcă de unde era. Se uită cu at^{enri} •
'essica. apoi își mută privirea asupra mamei ei. ' ^

-Trebuie să știți ce^a despre mine, doamnă. Si e ce
trebuie să știe și Excelența Sa ducesa, deși încă -- sper
că nu va afla toată lumea, pentru că sunt niște bieme pe
care trebuie să le rezolv mai întâi. M-amn^-.-' cu numele
de Gabriel Rochford, deși Thome e nuir^ meu legal
acum.

- Rochford.⁷ repetă mama Jessicai, încruntându-
se înseamnă că ești rudă într-un fel cu domnul Anthonv
Rochford.

- Da⁷ doamnă, zise el, dar Anna făcuse deja
legături

- Gabriel Rochford! exclamă ea. Acesta era
numele vărului care...

Nu făcuse parte din grupul care auzise povestea re-
latată de domnul Rochford la petrecerea lui Elizabeth și
a lui Colin. Dar era limpede că povestea trecuse mai
departe.

Da, doamnă. Tatăl meu era fratele cel mai mic - singurul

Totti! pentru romantism 2?9

frate - al lui Julius Rochford, contele de Lyndale, care a murit cu soția sa și unicul său fiu acum aproape șapte ani. Eu plecasem în America cu șase ani înainte de asta și duceam o viață fericită și prosperă în Boston, cu un văr al mamei mele. Thorne a fost numele ei de fată. Înainte de a pleca din Anglia la vârsta de 19 ani am fost implicat într-un flirt inocent cu fiica unui vecin. Fratele ei îmi fusese ani întregi cel mai bun prieten. Când tatăl ei a aflat că era însărcinată, ea a permis să se creadă că eu eram tatăl. Se temea să admită că fusese victima unei violențe. Când fratele ei a venit după mine, probabil ca să-mi ceară să fac ceea ce trebuia, a sfârșit rnor, împușcat în spate. În momentul acela eu eram în alta parte și nu am știut nimic despre această catastrofă, până nu am ajuns acasă. Toate dovezile arătau că eram vinovat de ambele crime. Unchiul meu, fiul său și un alt văr m-au îndemnat să fug ca să evit arestarea și o spânzu- rare aproape sigură. M-am speriat și am fugit. Manta Jessicai își dusesese ambele mâini la obraji. :
z<ri contele de Lyndale, zise ea, aproape în șoaptă
«ziaurmă, nu ai murit, ^u, doamnă.

Anna se așezase din nou. Măinile ei, cu încheieturile nie, erau încheștate în poală. Avery se mutase în spatele ^a- q îi pusese mâna pe umăr.

^ ',Dat de ce, întrebă ea, nu te-ai întors acum șapte ani, domnule Thorne? Sau imediat ce ai aflat că unchiul și vărul dumitale muriseră?

-Nu aveam nici un interes în a mă întoarce. Îmi făcusem o viață nouă și eram ocupat și fericit. Am crescut la Brierley de la vârsta de nouă ani, când tatăl meu a murit. Nu am fost niciodată fericit acolo. -De ce te-ai întors acum? întrebă mama Jessicai. -Există un motiv anume. Însă de când m-am întors și am aflat mai multe, motivele s-au înmulțit.

-Va fi o veste foarte tulburătoare pentru domnule Manley Rochford, zise ea. Și pentru ful său, care a venit la Archer House acum câteva zile ca să ceară binecuvântarea lui Avery în privința propunerii de căsătorie pe care i-a făcut-o Jessicai - pe baza speranței lui de a deveni moștenitorul unui conte. -Cu siguranță că nu vor fi fericiți, încuviință Gabriel. -Domnule Thorne, spuse Anna. Cine era celălalt văr care te-a îndemnat să fugi după ce a fost descoperit trupul prietenului dumitale asasinat? -Manley Rochford. ^ se încruntă.

"Iubirea mea, interveni Avery, de vreme ce nu ai su- Până la urmă după cafea și soarele strălucește încă, ^ ciuda prezicerilor sumbre de ploaie pe care le-am auzit timpul partidei de călărie de dimineață, poate că am ^ ducem copii în Hyde Park pentru o ora sau

-•Mamă, vrei să ne însoțești? g_{Ui} ^{Uar} sunt atât de multe de vorbit, protestă aceasta.
^{Simt} mi-a amorțit creierul.

-Chiar așa, încuviință Avery. Vino și dczmom- în parc! Jessica și Thorne au de discutat despre n, ^ și vor avea un avans mai mare dacă vor fi lăsați sij^ Sfatul

meu, Thorne, e să aștepti până dispărem dinV' voastră vizuală, și apoi să o instruiești pe sora mea s^j aducă boneta și să o duci la cea mai apropiată biserică Dar cred că nu ai obținut încă aprobarea specială.

- De fapt, am obținut-o, îi mărturisi Cabriei. -Jessica?

Mama ei lăsă ghergheful cu broderia și se ridică în picioare. Părea alarmată.

- Poți să te relaxezi, mamă, o asigură Jessica. Voi refuza categoric să-mi aduc boneta, și nici o lady nu poate pune piciorul afară fără bonetă.

Avery ținea deschisă ușa salonului. În curând o închise după toți trei, deși mama ei nu dorise deloc să plece.

Jessica nu-și mai amintea să fi fost singură într-o cameră cu un bărbat care nu îi era rudă - oh, cu excepția ocaziilor în care cineva venise să-i ceară mâna. însă în ocaziile acelea Avery nu ieșise la o plimbare în Hyde Park cu Anna, mama ei și copiii. Totul păru dintr-odată oribil de real.

Oribil? Se cutremură când își dădu seama cât de puțin îl cunoștea pe omul acesta și cât de puține știa despre el. Avea doar cuvântul lui pentru aproape tot ce îi spusese. Un lucru i se păru puțin cam ciudat, totuși.

-De ce ți-a dăruit Avery binecuvântarea? întrebă ea. Știa? înainte de a urca cu el în salon, adică?

-Știa. Dar nu pentru că i-aș fi spus eu. Se pare că e prea leneș ca să afle singur lucrurile, dar secretarul lui a fost capabil să descopere că Thorne e numele de fată al mamei mele.

-Avery e departe de a fi leneș. -Da. La concluzia asta am ajuns și eu. Omul lui e la Brierley, aflând ce poate și încercând fără succes să treacă neobservat.

-Avery ți-a spus că l-a trimis acolo? Mu- l> r omul m c, e la
Brierley n raportat că apîru în străin care pune întrebări
semnificative. Din de- ! mie rea acestui străin, mi s-a părut
că era aproape sk, r ; ce lași om care veghea asupra ta în
drum spre Londra ' , Mie mi se pare ca există asemănări
dare între tine și fratele meu. Ai un om la Brierley.⁷
Spionând, adică? Si j cu adevărat o aprobare de
căsătorie.^{7 3} -Am. Mai vrei să te căsătorești cu mine.⁷ -Da.
Da, vreau.

Dacă Avery își dăruise binecuvântarea, nu o făcuse
doar pentru că Gabriel era contele de Lyndaie. Avery era
snob, dar nu era superficial. Și dacă domnul Goddard era
la Brierley, încercând, bietul om, să treacă neobservat,
Avery însuși trebuie să fi fost foarte ocupat aici. Dar nu
era surprinsă. Fusese întotdeauna o greșeală să te lași
înșelat de indolența studiată a lui Avery.

Gabriel stătea acum în fața ei. întinse mâna, și ea își
puse mâna în mâna lui și îi permise s-o ridice în picioare.
-Acum.⁷ o întrebă el. Sau preferi să aștepti și să-i permiți
mamei tale să organizeze o nuntă în familie.⁷

Putea într-adevăr să urce să își ia boneta acum și să iasă
ca să se căsătorească.⁷ Se simți brusc fără suflare. Și
foarte tentată.

-Cred că mamei i s-a frânt inima când Avery a con-
tracarat planurile întregii familii Westcott și a luat-o pe
Anna ca să se căsătorească cu ea în particular. Prin ur-
mare» cred că va fi o nuntă în familie. Dar săptămâna
aceasta. Și nu evenimentul măreț pe care vor încerca să
"H îndese pe gât. Aș fi vrut, totuși, să ai și tu o familie.
ti o privi cu nostalgie, după cum i se păru, iar ea ^
amirjti că el avea o familie aici în Anglia. Membri amiliei
care mințiseră și comiseseră un viol și ce nt w o crimă
încercaseră să dea vina pe un om incv ai familiei care nu
aveau să fie nicidecum

■

■

Tf .s*-l revadă,

Ei sul??¹ PC Sir Trevor> Zise el> Pe Lady Vickers. ^tr-adevăr naşii mei. Şi mai e şi fiul lor, caremi-a devenit prieten în ultimele săptămâ • atunci nunta pe vineri.⁷ Prefer să nu aştept*¹" de atât. ' ■ 17131 %

Era deja marţi. Vineri va fi o femeie căsătorit" Lady

Jessica Thorne, contesă de Lyndale. ^a a fi
îmi

-Vei aştepta până atunci doar pentru ca mam_a fără

îndoială bunica şi mătuşile - să aibă timp

nizeze un *fel* de nuntă în familie? Pentru că asta doresc eu

-Da, răspunse el.

Şi ea se întrebă. Oh, cât se întrebă! Aseară el recunoscut că dorea să se căsătorească cu ea doar pentru că avea toate calităţile pe care le considera necesare la o mireasă. Mai recunoscut şi că o dorea. Însă faptul că o dorea nu însemna neapărat că avea vreun sentiment tandru faţă de ea. Îi *păsa* de ea.⁷ Măcar puţin.⁷

Şi ei îi păsa de el.⁷ Fusesse de acord să se căsătorească cu el doar pentru că hotărâse că voia să fie căsătorită şi pentru că îl dorea pe el⁷ Mai era *şi* altceva.⁷ Era mai înţelept ca nici măcar să nu se gândească la această posibilitate. - Mulţumesc, zise ea, iar el o luă în braţe şi o săruta, încet şi profund, lipind-o din nou de el în întregime, deşi sărutul nu fu la fel de imperios precum *ce*/din seara precedentă. Dar era bine chiar şi aşa. Mai mult decât bine. El era solid şi de nădejde. Masculin. Dezirabil.

Şi avea deja o aprobare de căsătorie. Mama, Anna şi toate femeile din familie erau pe cale de a se cufunda în vârtejul planurilor de nuntă. Era bucuroasă. ^
Se va căsători. Înconjurată de familia ei.
Se va *căsători*.

Şi apoi va trebui să-i înfrunte familia alături de el. capitolul 15

- Vreau să spun ceva, anunță Lady Esmeralda, ta camera plină de doamne, nici una dintre ele rude de sânge, care o primiseră toate cu brațele deschise în fața ei, ca pe una de-a lor, atunci când tatăl ei se întoarse. Cu însoțitoarea de Riverdale, Viola Westcott, și poroșii în bucătărie și toată lumea se întoarse să o surprindă cu expresii identice de surprindere întrebătoare, și juna-seră în salonul din casa contesei văduve, pentru că era mai ușor pentru ele să ajungă acolo decât să se apropie de ea. Așa, ajungă, undeva.

- pășiți toate în vârful picioarelor atunci când este vorba despre un anumit lucru. Știu că o faceți ca să-mi erupți sentimentele, și vă apreciez amabilitatea. Totuși, țin să vă spun că îmi place foarte mult de domnul Thorn. Eu nu am fost nici o clipă interesată de o căsătorie cu el, chiar dacă știu că, toate ați făcut ce v-a stat în puteri să o promovezi o uniune între noi. El nu a fost nici o clipă interesat de o căsătorie cu mine. Ar fi trebuit să fie trident pentru toată lumea că avea ochi doar pentru Jeana - și că ea avea ochi doar pentru el, deși știu că sperați toate o uniune între ea și domnul Rochford. Vă rog să nu credeți. Nu îmi cîmpesc inima zdrobită. Și nu auzit nici măcar în căutarea unui soț, încă. Am doar 23 de ani. La sfârșitul verii, voi pleca la țară cu Bertrand pentru un an sau doi. Amândoi am fost de acord cu acest plan. Între timp, sunt foarte fericită pentru Jessica și pentru domnul Thorne.

-Doar 23, repetă contesa văduvă de Riverdale, ridicând brațele în aer. Ce s-a întâmplat cu fetele din zilele Wea? Pe vremea noastră lucrurile erau foarte diferite, nu-i așa, Edith? Orice fată care rămânea necăsătorită până la cea de-a douăzecea aniversare era categoric bătrână,

.. o ușurare să aud că nu ești supărată, Estelle, zise Edith, ținându-i amabil. Ar fi fost foarte regretabil. Nu m-am surprins de Avery, Louise, mărturisă Miklred. Zădărnicește că nu avea de gând să binecuvânteze-

bMi^Curtaea din partea domnului Rochford până când Utâl ac «»tuia nu era declarat oficial conte de Lyndale, desi asta e o simplă formalitate. Totuși, și-a dăruit i^{eri} l. necuvântarea domnului Thorne, despre care știm rj mai puține. Se spune că a moștenit proprietatea și o J re undeva în nord, și se spune ca a adus o avere cu ei dⁿ America. Totuși, totul e foarte vag. Bineînțeles că îl are pe Sir Trevor care să îl susțină, dar chiar m-aș fi așteptat ca Avery să investigheze problema mai amănunțit și % fie absolut sigur că domnul Thorne va fi un soț vrednic pentru Jessica.

- Poți să fii sigură, răspunse Louise, că Avery a făcut într-adevăr investigații foarte amănunțite, Mildred.

-Atunci unde este proprietatea asta a lui? întrebă sora ei.

- Domnul Thorne dorește să meargă acolo în persoană și să rezolve câteva probleme înainte de a face anunțul public, mătușă, explică Anna. Vrea să meargă în curând, dar vrea ca și Jessica să fie alături de el când o va face. De asta au hotărât să se căsătorească poimăine.

-Atunci trebuie să fim recunoscători că nu au hotărât să facă o nuntă exact ca a ta și a lui Avery, Anna, declară Mildred. Da, știu, Elizabeth. Ești pe cale de a ne reaminti că a fost cea mai încântătoare și romantică nuntă la care ai fost vreodată - cu excepția nunții tale, fără îndoială. Dar tu ai fost acolo. Noi, restul, nu am fost. Poate că te vom ierta peste un deceniu sau două, Anna, îi spuse ea nepoatei, clipind din ochi. Dejunul de nuntă va fi atunci la Archer House?

-Oh, bineînțeles, răspunseră aproape simultan Louise și Anna.

Westcott pe un ton energic. Ce ai în minte, Louise? Dacă vrei, eu și Elizabeth ne putem ocupa de asta.

-Și eu, te rog, mamă, adăugă Wren. Voi oferi toate vasele - din noua colecție ac m raDrica nu* a^j*

-Predominant trandafiri, anunță Anna. Majoritatea roz. Domnul Thorne i-a trimis câte un trandafir roz Jessica în fiecare zi din ultimele săptămâni - cu excepția

-Trebuie să discutăm despre flori, snme Alfhea

• iirⁱire ocazii în care a fost galben. Mi-ar plăcea să Line¹¹ din spatele acestui lucru. aiUj^{Pe}trimis trandafiri.⁷

Zilnic⁷ se miră Edith. E un tă- f rte romantic. Atunci, e o uniune din dragoste? Dar bineînțeles, răspunseră într-un glas Anna

*Xt*oar ^e! o ^servă Mi ^red, clătinând din cap.

', Am făcut planuri și am mers înainte cu ele și ^m văzut nici un semn. Jumătatea de oră pe care au ^trecut-o la pian în timpul petrecerii tale, de exemplu, r|!' i ^h isfe- am enervat că domnul Thorne o ținuse pe | Jca departe de domnul RochforA

_Si biserica, Louise? întreba Matilda, întotdeauna cea mai disciplinată proiectantă a evenimentelor familiale. Vom putea să o decorăm și pe ea cu flori? O să mă ocup eu de asta. Și tu, Viola? Știm cflre biserica?

Wren veni să se așeze alături de Anna în timp ce încăperea zumzăia de planuri fericite pentru nuntă, oricât de mică ar fi fost. -Anna, zise Wren în șoaptă, presupun că

ştii, nu? -Ei bine, da, răspunse Anna, şi la fel şi Avery, şi mama. Dacă te referi la ce cred eu, adică.
-Alexander făcea parte din grup la petrecerea lui Elizabeth şi a lui Colin, atunci când domnul Rochford şi-a spus povestea. S-a simţit neliniştit din cauza asta. Şi a avut o discuţie cu Avery. -Ah.
-Valetul pe care secretarul lui Avery l-a luat cu el la Brierley a reuşit să...
. -Domnul Goddard a luat un valet? se miră Anna, în cruntându-se.
unul dintre oamenii noştri, explică Wren. De fapt, deloc valet. Însă a reuşit să relaţioneze cu oamenii
God! frtea locu? lui! mai u? or ^ ecât bietul clomn
Care nu se poate ^ eloc! sunt sigU!
ce
, a reuşit să-ţi spună Avery în dimineaţa asta, după

rcerea lor, dar dacă tu și verișoara Louise sunteți îngrijorate, Anna, așa cum cred că sunteți, aș putea liniștesc. Domnul Rochford a spus la petrecere că ^ lui. Gabriel Rochford, era un tânăr sălbatic, chiar v?l când a mai crescut. Oamenii din partea locului nu s'1 amintesc deloc așa. Avea reputația unui băiat liniștit studios, cu un caracter plăcut.

- Mă bucur atât de mult, exclamă Anna.

- Domnișoara Beck, o lady care duce o viață de pustnic într-o căsuță de pe domeniu, i-a oferit un alibi cate- goric domnului Thorne pentru după-amiaza în care a fost ucis nefericitul tânăr. Înțelege că s-ar putea să nu fie crezută pentru că avea o prietenie foarte strânsă cu domnul Thorne, dar a fost în stare să spună numele unui rân-daș din casă care îi adusese căprioara rănită de care s-a ocupat împreună cu domnul Thorne în după-amiaza aceea. Se pare că rân-dașul a rămas să se uite. Și lucrează încă la Brierley - și e dispus să depună mărturie.

Anna zâmbi.

- Îmi amintesc un timp în care Avery și Alexander nu se plăceau prea mult. Apoi Avery a luptat în duel - ca să apere onoarea lui Camille de bărbatul acela îngrozitor care era logodit cu ea iar Alexander l-a secondat.

- Alexander mi-a spus povestea. Dacă o spune așa cum a fost și nu exagerează, Avery și-a învins oponentul foarte mare, lăudăros și disprețuitor lovindu-l cu piciorul desculț sub bărbie, iar Alexander a fost cât pe ce să facă apoplexie. Îmi *doresc* să fi fost acolo.

- Eu am fost, replică Anna. Cu Elizabeth. Ne-am ascuns în spatele unui copac.

Izbucniră amândouă în râs, cu frunțile aproape atingându-li-se.

- Ce vă distrează pe voi două? întrebă Elizabeth.

- Duelul lui Avery cu viconte Uxbridge, răspunse Anna, iar Elizabeth se alătură râsetelor.

Nu există nici un anunț al logodnei i, ziarele de dimineață. Nu se citiră strigări. Viața mer^{gea} înainte

Tcă nimic măreț nu se întâmplase și nu era Pe¹¹Vae a se întâmpla.

C legica ieși în trăsură cu domnul Rochford în parc în Ja în care mama ei și Anna se duseră la bunica pen- 1, a discuta planurile de nuntă cu restul doamnelor t/estcott în seara zilei următoare, în ajunul nuntii, asis- . la un bal și se trezi înconjurată de suita ei obișnuită ^ curtezani. Dansă cu mai mulți dintre ei. Fu ușurată să descopere că domnul Rochford nu era acolo. Era ceva neobișnuit pentru el.

Intenționa să plece înainte de supeu pentru că nu voia să ajungă acasă în zori în ziua nunții ei. Însă dansul dinaintea supeului era un vals, iar ea se uită la suita ei, întrebându-se ce gentleman să încurajeze ca să-i ceară dansul. Lord Jennings din nou? Cineva îi atinse însă brațul, iar când se întoarse, se trezi uitându-se la chipul lui Gabriel.

-Ladyjessica, zise el, îmi acordați onoarea? Suita ei se cufundase într-o tăcere cam posomorâtă. -Ați întârziat, domnule Thorne, răspunse ea. -Sper mai degrabă că am ajuns exact la timp. El îi spusese că era posibil să nu ia parte la bal. Intenționa să plece la Brierley în ziua următoare nunții lor - poimăine, adică - și voia să se asigure întâi că termina tot ce era de terminat. Jessicai nu îi venea încă să creadă că peste două zile va părăsi Londra și familia și tot ce îi era familiar și se va imbarca într-o viață complet nouă, într-un cadru nou, cu noi provocări de înfruntat. Bineînțeles că nu era neobișnuit ca o femeie să renunțe la tot când se căsătorea. În cazul acesta, însă, amândoi renunțau. Gabriel renunțase la viața cu care usese fericit în Boston. Amândoi se imbarcau spre o nouă, o lume plină de nesiguranță și dificultăți. -Chiar așa, domnule, răspunse ea acum, așezându-și ^{ma. n. a} mâna lui. Nu am promis nimănui dansul. s ^n murmur de protest trecu printre ^{admiratori} ei. ^{mtr}ebă dacă avea să le fie dor de ea. Se întrebă dacă

ei avea să-i fie dor de ei, dacă urma să simtă în ^{CU}ură , nostalgia unei vieți pe care o trăise de când părăsise cile scolii.

Văzu că Elizabeth se pregătea să valseze cu Colin, iar Anna, cu Avery. Domnul Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson, o conducea pe Estelle pe estradă, iar Bertrand zâmbea unei tinere fete pe care Jessica nu o cunoștea. Mătușa Matilda se pregătea să danseze cu vicontele Dirkson, un lucru încântător, pentru că foarte puțini oameni vârstnici dansau la balurile din înalta societate, mai ales cu soțiile lor. Și își zâmbeau, și păreau să aibă ochi doar unul pentru celălalt. Chiar și mătușa Viola și Marcel, marchizul de Dorchester, păseau pe estradă și se priveau ca un cuplu care ar fi avut jumătate din vârsta lor.

Ce avea valsul de îi făcea pe toți să se gândească la romantism?

Jessica simți o durere bruscă. Însă știa de câțiva ani că nu avea să găsească felul acela de dragoste profundă și romantică pe care o găsiseră atât de mulți membri ai familiei ei. Hotărâse foarte raționai că anul acesta avea să se căsătorească oricum, în sfârșit, mulțumindu-se cu un bărbat bun și cu o uniune potrivită. Și asta făcea acum. Era fericită cu alegerea ei, pentru că era sigură că nu se mulțumise *doar*. Ridică privirea spre chipul lui Gabriel, în timp ce acesta își așeza mâna pe mijlocul ei și îi prindea mâna dreaptă cu cealaltă mână. Voia cu adevărat să se căsătorească cu el, să înfrunte cu el aventura necunoscută care le stătea în față. Și îl *dorea* cu adevărat.

Măine-noapte...

Își așeză mâna stângă pe umărul lui, El o privea ținută cu ochii aceia atenți de un albastru-închis, cu privirea indescifrabilă. Se întreba dacă el ^{avuse} se aceleași ean- duri și ajunsese la aceeaș. concluzie. Spera că nu era o concluzie diferită. Spera ca el nu regreta căsătoria asta grăbită cu o persoană aproape necunoscută Nu voise să se întoarcă din Amenca. Nu voise să fie conte **jale sau să se întoarcă la Brierley. își luase o mi ^ i e pură necesitate. Alesese cea mai hună candida* r ^sibilă - să gândească așa fără să se umfle în P: îi spusese odată - în Richmond Park - că, atunci rf"j'.** **uita la ea, o vedea doar pe Lady Jessica Archer,** ... o sora ducelui de Netherby. Îi spusese că, dacă voia o șansă cu ea, trebuia să o cunoască pe ea, per- ^{să} 3 n rle sub lustrul aristocratic. O cunoștea acum mai ^{bin} e decât atunci?

gevănduse prea ușor?

Începu muzica. Și descoperi că el valsa minunat. Nu ^{tre} buia să se gândească la pași. Nu trebuia să se teamă că va pierde unul sau că va călca pe cineva pe picioare ^{sa} u că va fi călcată sau că se vor ciocni de altă pereche. Nu trebuia să se teamă că li se vor încurca picioarele în timpul piruetelor. În curând, nu mai fu conștientă de **prezența** dansatorilor din jur, nici de oamenii care stăteau și priveau. Nu fu conștientă de sala de bal, nici de candelabre, nici de oglinzile înalte, nici de florile care împodobeau totul sau de mireasma lor ametoitoare pe care o admirase înainte de sosirea lui.

Zâmbi privindu-și partenerul în ochi și se simți așa cum se simțise atunci când el cântase piesa de Bach la pianul lui Elizabeth și al lui Colin, de parcă s-ar fi pierdut chiar în sufletul muzicii. Dar de data asta muzica îi inundase și trupul, și părea amestecată cu lumină și culoare. Și singurul lucru de care era *cu adevărat* conștientă era bărbatul cu care valsa.

& o privi tot timpul fără să clipească. După un timp, ^{ca} Pl^{ec}ă privirea ca să nu fie hipnotizată, dar când se din nou, ochii lui o întâmpinară cu un zâmbet care ^{nu} | ajunsese și ^{pe} chip.

-Hie, zise el. Doar atât.
J ^{Umele} acela pe buzele lui îi trimise fiori prin șira ^sPinarii, se fiica Și

'Gabriel, răspunse ea. ^{aceasta} ^ toată conversația lor. **În dimineața** următoare, **Bertie Vickers** veni ^{în cani} rele lui Gabriel de la hotel, la timp ca să îl însoțească ^ biserica. Gabriel îi ceruse să fie cavalerul lui de ^ -Măi să fie, Gabe, zise el, pnvmdu-**ș**, prietenul di_n cap până-n picioare, **ești ca** scos din **cutie**. Pă^{catcâni} te căsătorești la **St. George** s în Hanover **Street**, cu toata lumea bună **care** să-ți privească splendoarea.

Gabriel se hotărâse asupra unor pantaloni până l_a genunchi, cu ciorapi, pantofi cu cataramă și o lavalieră festonată cu dantelă. Chiar și mânecile cămășii erau festonate cu dantelă, în locul manșetelor simple, apretate. Pantalonii și jiletca erau de un cenușiu-argintiu, fracul de un cenușiu mai întunecat. Ciorapii și cămașa erau albe ca zăpada. Horbath se întrecuse pe sine cu faldurile lavalierii, și pusese un ac cu diamant exact în locul potrivit. Spera că nu era prea împopoțonat, dar Horbath îl asigurase că nu era.

-O dată în viață se însoară omul, domnule, spusese el.

- E destul, zise Gabriel acum, că am toată familia Westcott și pe părinții tăi printre spectatori, Bertie. Nunțile sunt o pacoste.

-Ah! Ar fi mai bine să nu spui asta în auzul miresei tale, bătrâne, îl sfătui Bertie. Nunțile sunt pâinea vieții femeilor. Mama și-a cumpărat o pălărie nouă. Tata va trebui să stea la un metru distanță de ea în strana bisericii ca să nu fie pocnit peste ureche de fiecare dată când ea întoarce capul.

Gabriel chicoti, deși se simțea cam prea irascibil pentru a se putea amuza cu adevărat. Cine ar fi prezis că avea să fie nervos în *tiu* a nunții lui? Se temea îngrozitor că făcea un lucru greșit. Toată noaptea își amintise crâmpurile din ce n spusesese Jessica în izbucnirea aceea cam pasională din Richmond Park. În ea ^ d . persoane, îi spusesese - foarte aristocratica *J i Archer*, sora ducelui de Netherby, și pers.oai ^ car.Săia_eriorul acelei cochilii aristocratice. Voia ca el să jja<câ persoana aceea și să o romanizeze. Voia ca el ^ îndrăgostească de ea, chiar dacă nu folosiseră termenii același și chiar îl negase în fapt ^Voia să se îndrăgostească și ea la rândul ei, așa cum vaseră verișoara ei, cea care îi fusese mai mult ca o soră, ^{ia}, pentru care își sacrificase propriile speranțe fericite.' i Dumnezeu mare, în ultimele săptămâni lui Gabriel • se părusese că familia ei din partea mamei, Westcott, lunea mare preț pe iubirea romantică. Erau o familie formată din cupluri care păreau strâns unite. Un mare număr dintre ele fuseseră pe estrada de dans noaptea trecută, valsând. Unul cu altul. Probabil că era ceva nemaiauzit. Soții nu dansau adesea cu soțiile lor. De fapt, soții nu dansau adesea. Cel puțin, nu din câte știa el.

Totuși, în ciuda a ceea ce îi spusesese ea la Richmond, se căsătorea cu ea - cam în grabă - datorită aspectului ei exterior. Pentru că era fiica unui duce și o lady cât se poate de aristocratică. Purtarea ei în public era o întru-chipare a trufiei. Nu era tipul de femeie care să se facă fărâme în fața unei persoane care ar fi încercat s-o intimideze. Dimpotrivă, s-ar fi îndreptat în toată înălțimea ei, și-ar fi privit atacatorul cu nasul pe sus și ar fi redus persoana respectivă la poziția unui vierme gata să fie călcat. Se va simți comod întorcându-se la Brierley cu Jessica pe post de soție și contesă. Nu. Comod nu era ^vântul potrivit. Nu putea aștepta comoditate de la ceea ce trebuia să înfrunte. Mai bine era să spună ?^{ea} îi dăruia curaj. Nu că ar fi avut cea mai mică ^{ln}țnție de a se sprijini pe ea.

.. ^{hra} timpul să se căsătorească. Scutură dantela care "acoperea mâinile până la încheieturile degetelor și se ^Injur după pălărie, mănuși și baston, pe care Horii ¹¹ lezase desigur unde îi era locul, lângă ușa. cu ^Î c ^{Pti chiar M} b ^cea de ea. Și sigur dorea să se culce de * £ ⁰ femeie frumoasă și ispititoare. Perspectiva ° dragoste cu ea în seara asta, în fapt - aici, în camerele acestea de hotel îl fș^{cu} să ^ repede. Și-ar fi dorit doar să fi avut mai mult T* ^ tru a-i oferi romantism, pentru a dăru mai ce își dorise. O înșelase în privința asta. Po^{nte} se căsătoreau... ^e

-Auzi, zise Bertie, aproape că am uitat. Un ^{mes} la mama și tata mi-a spus să am grijă să nu uit să-ți sd deși poate s-o facă și el mai târziu, la dineul de noapte bineînțeles. Rochford a ajuns în oraș aseară. ^{a'}

Gabriel rămase nemișcat, cu o mănușă din pî^e d ied în mână, și se uită la Bertie.

- Anthon? Rochford? întrebă el. A fost plecat undeva?

Acum că se gândea la asta, își dădu seama că omul nu fusese la balul de seara trecută. Și asta era neobișnuit pentru el.

-Nu, nu. Tatăl lui. Și mama lui. Cred că au venitsă sărbătorească faptul că va deveni conte, O să pierzi toată distracția, Gabe, dacă insiști să părăsești orașul mâine. Nu înțeleg de ce te grăbești așa, când sezonul e în toi. Nu știi de ce ținea mama atât de mult la mesajul acesta. Poate că spera că te vei răzgândi și vei mai rămâne o vreme.

- Manley Rochford.

-Acesta este numele. Te face să speri că nu e mic și sfrijit, dacă are un asemenea nume¹, nu? Ar fi fost chinuit fără milă la școală. Era cât pe ce să uit să-ti spun. Mama nu ar fi fost deloc mulțumită. Deja consideră că pe întreg pământul nu există nimeni mai împrăștiat ca mine. O să-ț. termini de tras mănușa aceea, Gabe? O mulțime de tinere femei vor jeli după tine astăzi, să știi.

Gabriel își trase manș^{ie} și ^{re} potrive ^ ele. Horbath apăru de nicăieri și îi înmână ^ bastonul și ținu ușa camerelor deschisă și se înclină în urma lor. Tj^de cuvinte .nrr.ducdb.1 În, re M^{mh} „ ^ ^

jos, viril (n.tr.jdeci", se gândi Gabriel pe când coborau scările. " w>a<;ra va schimba câteva lucruri.

Știrea aceasr

Î nartea din spate a dulapului Jessicăi se afla de doi rochie- Nu fusese purtată niciodată, deși fusese poi la țară în fiecare vară și adusă din nou aici în ^ l primăvară. îi plăcuse întotdeauna, dar nu fusese ^ dată în stare să hotărască în ce ocazie anume s-ar ?.^{ic1o}trivit. Nu era chiar o rochie de seară, dar era puțin ^{po}nrea înzorzonată pentru vizitele de după-amiază sau ^{Tar} pentru petrecerile în aer liber. Uneori se uita la !^{și} o scotea des, ca să o țină în fața ei și s-o admire - îse gândea că era prea tinerească pentru ea. Era albă, o culoare pe care o evitase după primul sezon, când albul fusese aproape obligatoriu. Dar avea trandafirași roz brodați peste tot, împrăstiați pe toată rochia și adunați în număr mai mare în jurul tivului festonat și la marginile mânecilor scurte. Un brâu de mătase care se lega sub sâni aducea o pată de culoare. Era roz, de o nuanță puțin mai întunecată decât nuanța trandafirilor.

Săptămâna asta înțelesese de ce nu o purtase niciodată. O păstrase inconștient pentru ziua nunții ei. Era adevărat că nu s-ar fi potrivit pentru orice fel de nuntă. Dar pentru *asta*? Era mai mult decât perfectă. Oh, vai de mine, fosta ei guvernanta s-ar fi cutremurat dacă ar fi auzit *acea* imposibilitate logică rostită cu glas tare. Ținu rochia lipită de ea în noaptea în care fusese plănuită rumta lor, după ce ieșise Ruth din budoar, și făcuse pi- 'uete în fața oglinzii înalte, știind că nici o altă rochie ^ m fi potrivit mai bine. O purta acum și se simțea ca o mireasă. Cum trc- "ia simtă o mireasă? Nu știa prea multe despre celelalte mirese, dar ea se simțea... euforică. Era o pros- ^{ei} ^urma urmei, nu era nimic romantic în căsătoria crcdă ^{treb}uia să se păcălească singură și să

nici i^{Un} tranșă^{ca}fîr în fiecare zi, atingerea degetelor ou trandafiri și un sărut mai profund la Vauxh_a|| egale ou romantismul. Sau, chiar dacă erau într-un?¹¹ nu erau egale cu Jwiosiea. Aceasta nu era o uniune j-¹ dragoste, de nici o parte. Ar fi fost ncînțelept să se _d " leasoă singură și să creadă că poate era.

Oricum, se simțea euforică. Pentru că îl plă^{cea} . îl considera amețitor de atrăgător. Când se gândea f noaptea care urma, i se tăia răsufierea. Era virgină bineînțeles, dar nu avea să fie o virgină înțepenită. Voia lucrul acela, oricum ar fi fost. Il voia foarte tare. Cu el Nu cu altcineva. Nu putea fi altcineva. Nu după Gabriel.

Nu se opri să analizeze gândul acela. Voia să meargă la Brierlev cu el și să-l ajute să rezolve dezastrul care îl aștepta acolo. Putea face asta. Era felul de lucru pe care fusese educată să-l facă cu ușurință. Putea fi foarte doam- na-de-la-conac când și-o propunea. Vai de mine, exista un asemenea termen? Învățase cât de eficace era trufia distantă de la Avery și, într-o măsură mai mică, de la mama ei.

Mama ei intră acum în budoar, arătând foarte elegantă în albastru-închis - nu chiar regal și nici chiar

A l/m/ *Bnlogh*

marinăresc, ceva între amândouă. Ruth așeza noua bonetă de pai a Jessicăi peste coafura la care lucra de aproape o oră, și apoi legă panglicile late roz într-o parte a bărbiei, după care făcu un pas înapoi și își privi critic opera. Apoi făcu o corecție.

- O să meargă, milady, zise ea - un discurs lung pentru Ruth.

- Oh, o să meargă foarte bine, de fapt, zise mama Jessicăi, cu ochii cam înlăcrimați și cu brațele deschise pentru a-și îmbrățișa fiica. Mi-aș dori să te'poată vedea tatăl tău acum.

Jessica se întrebase adesea dacă mama îl iubise pe tatăl ei. Nu vorbea des despre el. Însă nici nu se arăta interesată de o altă căsătorie.

Nu trebuie să te șifonez, zise ea după o îmbrățișare scurtă și afectuoasă. Jessica, *faci* ceea ce trebuie, nu-i așa,_s- *u re căsătorești cu domnul Thorne *doar* pen- ^ e contele de Lyndale.⁷ Îl iubești.⁷ Iubirea e atât de ^Xtantă căsătorie. Știi, eu l-am iubit pe tatăl tău.

mult- Chiar dacă el era duce, eu eram fiica unui ^r iar dragostea nu ar fi trebuit să conteze. Și el m-a

~~libit~~ ^{libit} ~~P~~ ⁶ ~~rnine~~ *

Și Șterse o lacrimă care amenința să i se reverse pe obras-Ahi

Fac ceea ce trebuie, mamă, o asigură Jessica, și simți «punea adevărul și numai adevărul. Și plăcerea putea înimna dragoste, nu? Un anumit fel de dragoste? "-Ei bine, zise mama ei. Nu trebuie să-l facem pe Avery sl aștepte. E jos acum. La fel și An na, și Josephine. Copiii mai mici urmau să rămână acasă. Dar josephine învățase să stea liniștită, chiar și la slujba de o oră de duminica.

Jessica simți dintr-odată un fior de regret cauzat de faptul ca Abby nu avea să fie la biserică. Nici Camille. Nici Harry. Îi scrisese o scrisoare mai lungă lui Abby și câte o scrisoare mai scurtă fraților ei. Nu știa când avea să-i revadă - un gând melancolic. Însă așa era viața, presupunea, când deveneai adult. Dar ziua de astăzi nu era potrivită pentru melancolie. Ziua de astăzi era a ei și a lui Gabriel. Ziua de astăzi era ziua nunții lor. Își trase mănușile lungi și albe, ezită o clipă și apoi »coase singurul trandafir din vaza de pe noptieră și îl yter.se cu un șervețel. Era galben astăzi, așa cum fusese ^{iri} dimineța de după petrecerea în aer liber, unde o Cruțase pentru prima dată. Cu ocazia aceea ea avusese ^o rochie galbenă de culoarea primulelor și se oprise câ-momente în grădina de trandafiri,prinzând între un trandafir galben, clar fără sa-l at îngă.

-V* arnintit", se gândise ea. Pentru astăzi, ziua ■JW lor. k'ă trandafirul cu ea, ținându-l de tija lungă, cu grijă atingă spjnii.

capitolul 16

Aleseseră o biserică mică și insignifiantă de _{pe} ^o dă lungă și liniștită din Londra - de fapt, exact biserică în care se căsătoriseră Anna și Avery cu _{opt} în urmă.

Nunta aceasta avu un public mai numeros. De _f^{apt} poate că strada aceasta nu mai văzuse niciodată atâtea ^ suri arătoase deodată, fără să se miște, oprite una în tele alteia. Așteptară toate, după ce pasagerii coborâră iar vizitiii în livrea și lacheii lustruiră toate petele aproape neobservabile cauzate de călătorie și se îngrijiră de c_ai. Trecătorii care se îndreptau spre treburile lor zilnice se opriră și ei să caște gura și, dacă erau câte doi sau trei, să se minuneze și să facă speculații. Trăsura împodobită cu flori care era oprită chiar în fața bisericii era indiscutabil cheia misterului și spunea că înăuntru avea loc o nuntă. Mai mulți oameni se instalară în stradă așteptând și uitând de orice grabă pe care o simțiseră când porniseră la diferitele lor afaceri. Nu se vedea adesea un spectacol atât de măreț în partea aceasta a Londrei.

Totți membrii familiei Westcott care se aflau în momentul acela în oraș și cei legați de ei prin legături de rudenie erau acolo. La fel și Sir Trevor și Lady Vickers. Și Albert Vickers, fiul lor, bineînțeles, care era cavalerul de onoare al lui Gabriel.

Stranele nu erau pline, chiar dacă era o biserică mică, însă în aer plutea o intimitate caldă, care îl intimida puțin pe Gabriel în timp ce aștepta sosirea miresei lui. Probabil că toți invitații - cu excepția celor foarte puțini care cunoșteau adevărul - se întrebau de ce Jessica se căsătorea cu un simplu domn Thorne din America, care fusese mai degrabă vag cu privire la proprietatea moștenită și la averea care îl aduseseră acasă în Anglia. Cu siguranță că toți se întrebau de ce formidabilul duce de Netherby binecuvântase asemenea uniune inegală. Însă veniseră totuși cu toții ca să sărbătorească

membră a familiei lor care era destul de matură ca să ia la rând hotărâri și care hotărâse să se căsătorească cu un bărbat cu un titlu sau fără titlu, misterios sau nemisterios. "Ducea de Netherby cu fiica ei cea mai mare și ducea văduva fură ultimele care sosiră, un semn sigur că legica și ducele nu rămăseseră mult în urmă. Cele două joanne și fetița își ocupară locurile în strana din față, vizavi de Gabriel și Bertie. Ducea zâmbi, fetița îl prin cu ochi mari și văduva salută grațios. Apoi preotul apără din sacristie, îmbrăcat în odăjdii albe simple, și aprinse lumânările din altar înainte de a se întoarce din nou spre ușa bisericii. Se auzi freacă a unei noi sosiri, iar Gabriel se ridică în picioare și se întoarse.

Netherby, ca el și spre deosebire de toți ceilalți, din cât văzu Gabriel, era îmbrăcat oficial, în pantaloni până la genunchi și haină de seară. Însă Gabriel nu îl văzu prea bine. Jessica era îmbrăcată aproape simplu în contrast cu fratele ei - și cu el. Era întruchiparea delicatelor, în alb și roz, și cu trandafirul galben pe care i-l trimisele de dimineață. În penumbra răcoroasă din interiorul bisericii, cu mirosul ușor mușcat al bisericilor vechi de piatră și al cărților de rugăciuni, al lumânărilor de ceară și al tămâii, era cu adevărat splendidă. Avea spatele drept și mândru, bărbia ridicată și o expresie severă și tu/așă. Se uita la el și părea să aibă nasul sus.

Însă ea nu era doar aristocrata pe care o dorise și o aștepta aproape de la prima vedere. Era și Jessica. Acesta era un gând liniștitor. îi zâmbi.

Bărbia ei coborî cu un centimetru mai jos, ochii i se mișcă, buzele i se depărtară - și îi întoarse zâmbetul. După asta își pierduse propria nuntă, mai mult sau puțin, și își dădu seama de asta mai târziu, când se întoarse în urmă și încercă să-și amintească detaliile. Fusese o scurtă. Fără muzică, ceremonie și o slujbă întreabă Netherby îi dădu mâna Jessica și luă trandafirul gaP și preotul se adresă tuturor celor adunați cu dragi

Jessica promise cu o voce clară să-l iubească, să-l respecte și să-l asculte. El promise să o iubească și să o păstreze cât timp trăia. Bertie pe scăpă inelul și mormăi ceva nepotrivit pentru ocazia aceea în timp ce făcea jonglerii cu el și j, j cu un rânjel fulgerător. Gabriel strecură inelul pe^ tul miresei lui. Preotul îi declară soț și soție. "

Și în tot acest timp Gabriel o privi în fața lui bându-se dacă era adevărat că se căsătorește, că ei lui se schimba irevocabil. Și în tot acest timp astenica nesiguranța și chiar panica să-l strângă de gât. Dar nu t întâmplă așa. Voia să se căsătorească. Cu ea. Cu Jessica.

Și dintr-odată - doar ea de-abia intrase în biserică și îl luase de mână - dintr-odată era căsătorit.

Erau căsătoriți.

Și ea îi zâmbea puțin cam tremurător. Preotul arătă cu un braț spre sacristie, unde aveau să semneze în registru, iar Netherby se ridică în picioare ca să li se alăture împreună cu Bertie ca martori. Ducea văduvă veni cu Netherby. Apoi congregația chicoti în timp ce fetița - fiica lui Netherby - vorbea cu glas tare.

- Bunico, *papa* a uitat să ia trandafirul mătușii Jessica. Ia-l tu! Ai grijă să nu te înțepi la deget!

Și el și Jessica răseră privindu-se în ochi, iar în ochii ei străluciră lacrimile înainte ca ea să clipească și să își muște buza de sus.

Erau căsătoriți, iar ea părea să se bucure de asta.

„O să am grijă să meargă”, se gândi Gabriel. Va fi un succes. O mai făcuse și înainte, deși într-un mod complet diferit și în împrejurări diferite. Când se dusesese în America, nu avusese experiență în câștigarea unui trai și cu siguranță nici un fel de experiență în munca pe care i-o oferise Cyrus. Dar o făcuse. Muncise din greu - aproape urându-și munca la început - și reușise. Continuase să se străduiască și ajunsese să-și iubească munca înainte de moartea lui Cyrus. După aceea avusese succes în continuare, dar

cau2ă

.iâncen* mciodata și nu considerase niciodată c* î* ceva

Avea de gând să facă un

din căsătona aceasta m același fel - muncind din în fiecare zi a vieții lui. Așa promisese cu câteva ^ î n urmă. nu?

^jcesă văduvă își îmbrățișa fiica și pe Gabriel după „femnară în registru. Netherby își îmbrățișă sora și îi ^e ferm mâna lui Gabriel. Bertie îi nenoroci mâna o plecăciune în tata Jessicăi, numind-o *doamnă* Și apoi fa timpul să se întoarcă în biserică să :V::e familia ei și pe nașii lui. Nu avea să existe o pro -iune formula de ieșire. Hotărâseră că ar fi fost puțin ridicolă. Numai zâmbete și felicitări oriunde se în- -rceau, și nesfârșite strângeri de mână și palme pe spate dteva îmbrățișări.

-Am crezut că nunta Annei și a lui Avery care a avut /zaici nu putea fi întrecută, domnule Thorne, îi spuse Uiy Hodges. Și am avut dreptate. Nu a fost întrecută, iicl nunta de astăzi a egalat-o.

-Mulțumesc, doamnă, răspunse el. Dar vă rog să-mi

•puneți Gabriel.

-Eiizabetb, zise ea, zâmbindu-i amabil. Bine ai venit &

Tolul pentru romantism 4

familia Westcott, Gabriel!

Văzu că Jessica era prizonieră în brațele unui tânăr înalt și zvelt, care o scutura râzând.

-Am venit ieri, spunea el în timp ce Gabriel se apropo, pentru că marna mă tot bate la cap să renunț măcar ^{C1nci} minute la viața de pustnic. Am venit doar pentru o ^ptâmână, destul cât să mi se ia măsurile pentru o hai- f «ouă și o pereche de cizme. Și ce am descoperit când ajuns, dacă nu că te căsătoreai astăzi, Jess? Abby nu deloc fericită că ți-a pierdut nunta. Și nici Camille.

Harry, protestă ea, trăgându-se înapoi, dar Abby ^«cptat pe vreunul dintre noi la nunta ei Doar tu de față, pentru că erai deja acolo la Hinsford. ° 5fi simplu minunat că ești aici tocmai astăzi. Vwtj Balogh

Aș fi făcut o criea de nervi dacă ai fi ajuns **mâi** ■ arăți bine.

pentru c clipă, îi prinse rața în ambele mâini, • trandafirul ia marginea unei strane, dar apoi îl Gabriel stând în spatele ei.

- Gabriel- Uite cine a venit! Vărul meu **Harrrv** Harrrv WestcotL Nu merge niciodată nicăieri, dar o ^ mă prefac că a venit special pentru nunta mea. **Acesta** e Gabriel Ham-. E... soțul meu.

- Da, mi-am cam -dar seama de asta, Jess, zise el, și aj doi bărbați își strânsesă mâna, măsurându-se reciproc.

Prin urmare, acesta era vărul care fusese odată, pentru scurt timp, conte de PJveraale după moartea tatălui său, numai ca să își piardă titlul și legitimitatea când se descoperise că mariajul dintre tatăl său și mama sa fusese unul ilegal, pemru că tatăl fusese bigam. Cum îți revii dintr-o asemenea catastrofă, care îți schimbă total viața! „Deși poate că și eu am experimentat ceva destul de asemănător^{4*}, st gândi Gabriel.

-A fost o coincidență fericită că am ajuns acum, zise Ham'. înțeleg că o so răpești pe Jessica undeva în nord mâine, Thorne.

- Cred că trebuie să ne schimbăm planurile. Vom mai rămâne o vreme, până la urmă.

Jessica îl privi surprinsă, însă bunica și mătușa ei își făcură apariția, iar ea se întoarse să le îmbrățișeze. Vicontele Dirkson veni să strângă mâna lui Gabriel. Vicontesa îl îmbrățișa și îl sărută pe obraz.

- Nunțile sunt întotdeauna ocazii romantice, oriunde ar avea loc și oricât de redusă ar fi congregația, zise ea, privindu-l radioasă. Asta nu a făcut excepție, domnule Thorne. Nu, *Gabriel*. Acum faci parte din familie. Eu sunt mătușa Matilda.

Soțul ei îi rânji.

- Dacă îmi spui vreodată *unchiule* Charles, zise el, cred di va rrcebi să-ți trag una, Thorne.

Mătușa Matilda fu prima care râse vesel.

careva minute ieșiră din biserica și văzură că strălucea soarele și nu mai era nici urmă de norii r care acopereau cenjl atunci când sosise Ga briei. O ^mulțime de trecători curioși adunați afară murmu- **chiar** aplaudară și ovaționară puțin cam rușinați ^ dădură seama că erau mireasa și mirele, Jessica •f^rnbi strălucitor și flutură din mâna libera, cea în A ținea trandafirul galben. Gabriel ridică mâna, l,lrumindu-le. Și apoi plouă peste ei cu petale de tran- Xr- aruncate de Lady Estelle și Bertrand Lamarr și ze frații Wayne - și de fetița cea mică, care chicotea

incontrolabil.

-Oh, vai de mine, zise Jessica în timp ce Gabriel o r jt2 să urce în trăsura împodobită, cu flori ce urma să-i duca Î2 Archer House. Asta s-a întâmplat la orice nuntă h care am luat parte vreodată. De ce să nu mă aștept să

fit și la nunta mea? Se așeză și se uită la ea. Arăți splendid, Gabriel.

El se scutura înainte de a se așeza alături de ea, iar vizitiul trase scările și închise portiera.

-Presupun ca nu puteai lăsa replica asta pentru mine, nu? o întrebă el. -Arăt splendid?

Borul bonetei ei de pai era festonat cu boboci delicați de trandafir roz. Panglicile late de satin legate într-o fun- ^ în partea stângă a bărbiei erau de o nuanță mai întunecată de roz. Părul ei întunecat strălucea. Chipul ei "fixijorat, cu ochii mari, era o întruchipare a frumuseții, draga mea soție, arăți nemaipomenit. w râse. "Nemaipomenit? Ei bine, asta e ceva nou. Nimeni "J mai spus așa ceva. "Mă bucur. ^urnva ca nu mai zâmbi. Și nici el. , 'arn jurat anumite lucruri, zise el. Și intenționez . ^t jurământul. "» r*«pun*e ea. Și eu îl voi respecta pe al meu.

El ezită, apoi o cuprinse cu brațul pe după um atinse maxilarul cu vârful degetelor și o sărută " și

-O simplă promisiune pentru noaptea care urm doamnă Thorne, zise el cu buzele lipite de buzele ei ^' Urmă un val slab de ovații din partea invita ^', care ieșiseră din biserică pentru a-i vedea plecând in l nu se mai auzi deloc atunci când trăsura se legănă n arcuri și porni din fața bisericii, târând un alai «J* sionant de obiecte zgomotoase din fier care fuseseră le. gate în urma ei. Ea făcu o grimasă. Și râse. Și apoi strigă ca să fie auzită.

-Gabriel, de ce s-au schimbat planurile.⁷ De ce mai rămânem o vreme în Londra?

- Manley Rochford și soția lui au sosit în oraș.

Gura ei formă un O, dar sunetul care o însoți fu posibil de auzit.

Se terminase cu nunta lor liniștită.

Holul cel mare din spatele ușilor frontale de la Archer House și sufrageria arătau și miroseau ca o grădină de trandafiri. Iar masa cea lungă din sufragerie fusese așezată cu cele mai bune farfurii din porțelan, rareori folosite, cu pahare de cristal și tacâmuri de argint. Cineva - sau mai degrabă mai multe persoane - fusese foarte ocupat în timpul relativ scurt care trecuse de când pleaseră la biserică, se gândi Jessica.

După ce aruncă o privire în sufragerie, alergă sus ca să-și scoată boneta și să o pună pe Ruth să îi facă unele reparații la coafura. Da, chiar alergă. Bătrâna ei dădăcă și fosta guvernantă ar fi făcut amândouă apoplexie.

Două cufere unașe și mai multe cutii E ^ ^ teau m mijlocii dormitorul* ei, gata să fie încărcate în domnul Manley Rochford și -o*^^^

de devreme în oraş. Jessica *simţi cum* . ^{nea}*_A ^{cep}v «-um i
se strângea jioii- Cc însemna asta? Insa refuză să se
gândească * i a toate implicațiile. Nu în ziua nunții ei.
listase vreodată o nuntă mai încântătoare și mai Antică?
Asta nu însemna că era părtinitoare, dar el i luase ochii de
la ea în tot timpul scurtei slujbe, nici ^r somci când
domnul Vickers aproape că scăpase aj și fusese forțat să
facă unele răsuciri și sărituri ^"rte lipsii de eleganță ca
să-l salveze - asta ca să nu j^r vorbim despre limbajul lui,
care din fericire nu se auzise dincolo de micul lor grup.
Presupunea că episodul acela fusese mai degrabă amuzant,
dar ea continuase să se uite tot timpul la Gabriel, și îl
văzuse doar cu coada ochiului.

Părase aproape ca o uniune din dragoste. Poate că
toate nunțile li se păreau așa celor doi care se căsăto-
reau. Pentru că o nuntă schimba totul. Viitorul care se
întindea în față era plin de posibilități, plin de speranță,
plin de visuri. Asta nu însemna să crezi în fericire până
la adânci bătrâneți. Trebuia să fii nebun ca să crezi în
așa ceva, chiar dacă mariajul *era* o căsătorie din
dragoste. Însă puteai măcar să crezi că vei avea parte
mai mult de fericire și mai puțin de nefericire. Dacă asta
îți doreai, bacă asta își dorea și cel cu care te căsătoreai.
Ah, atât tle mulți de *dacă*. Atât de multă nesiguranță.

-Ruth, zise ea după ce părul îi fusese aranjat din
nou ^pre satisfacția cameristei ei, sunt Lady Jessica
Thorne. -»Contesă de Lyndale", se gândi ea, păstrând
secretul ace-^{la} Pentru ea. Nu sună încântător?
mi lady, răspunse Ruth în timp ce Jessica își P^lndea
poalele rochiei și făcea două piruete, exact ca
W.T.I^o re pleaca la o petrecere. Cuni ar titut o ^Pnine. Sau Rebecca,
care avea patru ani.

K r*! " »se opriră din nou asupra cuferelor. Câteva
ră duse de la hotelul ,ui Gabriel> unde va l^{nu}/*f nos Ptea și poate mai
multe nopți dacă rămâneau ^uevâr la Londra o vreme.
Oricum ar fi fost, nu se ^{mt}orcea aici. Poate va vizita
Archer House de mai
multe ori în viitor și poate chiar va sta aici Putea să
viite:e Morland Abbey și probabil ^oCa2i^on^al. \~:::e:e. Dar
după o viață în care considerase ^3^ reședințe acasă, nu
o mai putea face. **Locui** ei era aici. Local ei era acolo
unde era locul Ini r l^u ^i

Ș-nde era asta? ^oabr^H

La. Brîrley Hali? El locuise acolo doar zece a * ri-
ce! 52 ai săi. Și nu fuseseră ani fericiți. P_in contr ce:
treisprezece petrecuți la Boston fuseseră fericiți datorita
și grija față de o lady pe cale de a fi i_{zg}on^{ts}? din casa ei îl
aduseseră înapoi - ca să rămână? Da vom locui la
Brierley Hali", se gândi Jessica. O casă pe care nu o
văzuse niciodată, într-o zonă a țării p_e care nu o
cunoștea. Departe de Londra și de Morland Abbey. Departe
de mama ei, de Avery și Anna. Departe de Abby. de
Camille și de Harry. Departe de toată lumea, cu excepția
posibil a mătușii Mildred și a unchiului Thomas.

Îl va transforma într-un cămin. Pentru ea însăși.
Pentru Gabriel. Pentru copiii pe care îi vor avea - oh, Te
rog, Te rog, dragă Doamne, fă să existe copii. Măcar un
fiu pentru succesiune și alți câțiva fără nici un motiv. Va
transforma casa într-un cămin fericit. Pentru asta fusese

educată. Putea s-o face și o va face. Era Lady Jessica... Thorne. Era contesa de Lyndale.

Se auzi o bătaie ușoară la ușa dormitorului, iar aceasta se deschise înainte ca Ruth să poată ajunge la ea. Gabriel pași înăuntru, dar respirația i se opri în gât când își dădu scama că acum avea tot dreptul s-o facă. Cu o oră în urmă, își sacrificase intimitatea, numele, căminul și puțină libertate pe care insistase să pretindă de când împlinise 21 de ani.

-Toară lumea așteaptă mireasa, zise el.

-Și asta cred că sunt eu.

Făcu câțiva pași înainte și își trecu pe sub

brațul oferit de el, ieșind din încăperea care nu mai era dormitorul ei, fără să se uite în urmă., ma un festin cu râsete și conversații. Se rostiră

• suri, se ținură toasturi și răsunară mai multe râ-
sete. Se spuseră povești despre copilăria Jessie, une-
riante, altele amuzante, câteva stănenitoare
ea Sir Trevor și Lady Vickers povestiră despre pentru

în care trăia tatăl

Până la zilele petrecute în micul vicariat Gabriel, ca să
sărbătorească botezul micului Gabriel. pînă la zilele

bebelușul care zâmbise dulce și larg și
i. I - li 11 i orlv VirlrPrc fii itn iranrl rli™
Sfll

în brațele lui Lady Vickers, fluturând clin mînuțe, și cum
amenințase că îl va lua cu ea acasă și nu-l va mai
încercă că acela a fost momentul în care a vomitat pe cea
mai bună rochie a ta, Doris, observă Sir Trevor, și toată
lumea răsese din nou.

-Oh, nu a fost, Trevor, protestă ea. Aceea a fost altă dată.
Te-ai purtat foarte bine la botezul tău, Gabriel.

Gabriel îi zâmbi. Știa atât de puține despre prima lui
copilărie. După vârsta de nouă ani, nu mai avusese pe
nimeni care să-i aducă aminte de ea.

-A făcut cinste numelui său angelic, nu-i așa? întrebă
marchizul de Dorchester.

-Nu fac și acum? replică Gabriel, iar Jessica îi atinse
dosul palmei.

-Aș vrea doar să nu-mi duci nepoata atât de departe,
Gabriel, zise bunica ei. Și atât de curând. Măine este
prea curând.

-Este, întări mama Jessie oftând. Totuși, asta se în-
tâmplă atunci când o femeie se căsătorește, mamă.
Râsetele reuniunii păliseră.

-Poate că veți fi fericită atunci să aflați, doamnă, zise
furiei, adresându-se contesei văduve, că nu vom pleca
™ aine, până la urmă. Si nici poimăine. Vom mai rămâ- ne o
vreme în oraș. Nu stiu cât de mult.

^eva fețese luminară vizibil. tJf- i zise ducea văduvă. Asta
este o veste bună. Ce

ra cut să te răzgândești, Gabriel? El **se** ridică în picioare și **se** uită o clipă la **Jessica**, car stătea lângă **el**. Ea încuviința aproape **imperceptibil**.' e -Aseară s-a întâmplat un lucru despre care am aflat aii-dimineată, începu el, și e timpul să împărtășesc niște informații pe care puțini dintre dumneavoastră le știu deja. Sunt conștient că majoritatea, dacă nu chiar toți, ați' fost curioși în privința mea și v-ați întrebat de ce ducele de Netherby a binecuvântat totuși căsătoria mea cu sora lui, chiar dacă permisiunea lui nu **era** necesară.

- Cred că ne bucurăm cu toții foarte mult că a făcut-o, lise mătușa Matilda. Nu ne datorezi o explicație, Gabriel. Dacă l-ai mulțumit pe Avery, atunci trebuie să fim toți mulțumiți.

- Vorbește pentru tine, Matilda, spuse mătușa Mii-dred - Gabriel fusese instruit de majoritatea membrilor familiei să le învețe numele și să le folosească. Eu mor de curiozitate.

- Foarte amabil din partea dumitale, mătușă Matilda, zise Gabriel, și le zâmbi scurt ambelor surori. Sper că informația aceasta va rămâne în familie măcar câteva zile, până rezolv unele probleme, dar asta va depinde de dumneavoastră. Însă ceea ce vreau să vă spun acum, pentru că sunteți noua mea familie, este că numele meu legal e Thorne. Totuși, nu acesta este numele cu care m-am născut. Acela a fost Rochford. Gabriel Rochford. Sunt contele de Lyndale. Sir Trevor Vickers a făcut ca acest fapt să fie confirmat oficial. Și mi-a spus asta chiar înainte de a ne așeza la masă.

Timp de câteva momente, familia Westcott rămase fără grai.

- Conte de mult *pierdut*? întrebă mătușa Edith, întrerupând tăcerea. Ei bine, măi să fie!

- Pe cuvântul meu că e o chestie splendidă, zise tânărul Boris Wayne, cu entuziasm tineresc. Rochford nu va fi deloc fericit, totuși, nu-i așa, bietul de eP Nici tatăl

ze ce...

•' ^**Tara Aithea** și unchiul Thomas începură să vor- **în** același **rimp**. Gabriel ridică mâna, oprindu-i. ^Y^oveste **lungă**. Dacă vreți, v-o spun. Dar moti- ■^**zj** are **nu** voi pleca până la urmă mâine spre :u iessica este acela că Manley Rochrord, vărul ie gradul **al** doilea, care se așteaptă să primească r în următoarele săptămâni, a sosit aseară la -Șire cu soția lui.

-OH. vai de mine! exclamă Wren. Nu am știut asta, - >: zsa. Alexander? ^Stiam că urma să vină în curând, răspunse acesta. Gabriel observă că Netherby nu părea deloc surprins. -Vrem *cu adevărat*, zise Estelle, aplecându-se nerăbdătoare peste masă, să auzim povestea ta cea lungă, adică, Gabriel. Te rugăm să ne-o spui. Dar aş paria - dacă s-ar cuveni ca doamnele să parieze - că ceea ce a spus domnul Rochford despre tine la petrecerea lui Elizabeth și a hi Colin nu era deloc adevărat. Dar ce *teribil de amuzant* ci erai acolo să-l ascuți, iar el nu știa. Presupun că nu te<2 văzut în viața

lui, până nu ți-ai făcut apariția aici cojm câteva săptămâni.

*J ff: < * pentru romanticism*

-lasă omul să vorbească, Stell, o admonestă fratele ⁶¹ ? eamăn.

-Nu, zise Gabriel, poveștile acelea nu erau adevărate. !^{ci} Presupusa familiaritate a lui Anthony Rochford cu ^{rne}ea-

^{Av}ea cam 10 ani când am plecat în America. Nu niciodată la Brierley, unde am locuit zece ani după tatălui meu. Permiteți-mi să fiu cât se poate de t un dineu de nuntă, al meu și al Jessicăi, și nu .^{ea} să îndepărtez prea mult atenția de la sărbătorire, ciirw ⁶ poveștea pe care unii dintre cei de la masă o

d am hotărât să vin la Londra exact la mo- ^ycryi Harry. Afta întrece traiul rustic de

Hinsford.

Der CE...
"OStean

-Am vrut să raâ căsătoresc înainte de a mă ^{int0} Brierlev Hali ca să-mi preiau poziția și responsabili« ^ pe care le-am neglijat timp de aproape șapte ani, ziseși 1 sfârșit-Voiam sprijinul moral al unei contese și sprij, ^] Dracric al cuiva care a beneficiat de educația și pregătire necesară pentru a conduce o casă care a fost lips|uă ^ în sir de o stăpână, și care să se descurce cu o situație care va n în mod sigur o provocare pentru un timp. Șj am vrur o soție față de care să simt afecțiune. Sper că voi fi un membru demn al acestei familii.

-Tocmai am realizat, zise verișoara Althea, că Jessîca e conresa de Lyndale.

După minutele de tensiune care îi precedaseră cuvintele. roară lumea răs.

-Mă așteptam și speram să-l înfrunt pe Manley Rochford la Brierlev, zise Gabriel. Ar fi fost mai puțin dramatic. Și poate mai puțin... umilitor pentru fiul lui. Totuși, 'a venit aici cu soția, și trebuie să hotărâsc cum e mai bine să-i dau vestea că trăiesc și rn-am întors în .Anglia.

-Spune-mi, zise Colin, Lord Hodges, Manley Rochford a fost implicat în vreunul dintre lucrurile de care ai fost acuzat, Thorne?

Gabriel minimalizase detaliile episodului urât care îl determinase să fugă în America.

- Da, zise el acum, după o scurtă ezitare.
- Presupun că a fost partea vinovată, continuă Colin. De una sau de ambele acuzații?

-Categoric de una, răspunse Gabriel, și probabil de amândouă. A fost implicat aproape sigur, și măcar complice la a doua.

Unchiul Thomas fluieră.

- Există vreo dovadă? întrebă el.

La prima, da. Am vorbit cu femeia implicată. Mi-a dat o scrisoare care e o dovadă suficientă. Va depune mărturie în persoană dacă e nevoie de o altă confirmare, și e de înțeles că șovăie s-o facă. Și as proteja-o de tot ce poate. ^{ei a c}onvins-o că ^{ta c e t s p}USC

„Nu 0 »”

„Dacă devine necesar, r briei își îndreptă privirea spre el. S' există doi martori care îi vor oferi un alibi solid I 'Lyndale pentru timpul în care s-a comis crima, adău- ^Do^repetă Gabriel, ridicând din sprâncene. Domnișoara Beck, bineînțeles. Dar poate că ai ui* ~ n, se Netherby, că randașul care i-a adus căprioara 'ltă a rămas acolo cea mai mare parte a timpului în care ea și cu tine îi prindeați piciorul rănit în ațele, f încă angajat la Brierley.

-Ah, spuse Gabriel, încercând să-și amintească. Dar da i se păru că-și amintea că tânărul randaș fusese prea sensibil ca să privească, dar prea preocupat ca să plece. Bânruise prin preajma căsuței până se realizase treaba. Omul meu n-a prea fost la înălțime în privința asta, Netherby. Se pare că al tău a fost. Dar da. Chiar așa e. Aproape că uitasem.

-Ceea ce ne trebuie acum, zise mătușa Matilda, este un plan. Acasă la noi, mâine după-amiază. Nu te superi, Charles?

-Absolut deloc, iubirea mea, zise el foarte binedis-pus, dacă nu pretinzi să fii și eu de față. Experiența m-a învățat ca e mai bine să lași planurile în seama doamnelor.

-Ce bărbat înțelept, îl laudă Elizabeth, făcându-i cu ^niul. Voi fi acolo, verișoară Matilda. La fel și mama. - Chiar așa, întări verișoara Althea, -Alt toast, propuse Riverdale, ridicându-se în picioare înălțând paharul. Pentru o ședere cât se poate de

jj* a a> nt elui și contesei de Lyndale în Londra. <fcv_>ma

Un c ^ncet het prelungit de pahare și un cor

"evoci.-lessica, zise Gabriel curând după aceea
plecăm primii.⁷ Cu multe mulțumiri tuturor[^].'.5*

Manj Brjogh

care au făcut din ziua aceasta o ocazie neaștept^{or}
festivă, având în vedere că ne hotărâsem să[^]
nuntă liniștită._o

Ea își puse mâna în mâna lui și se ridică. - Da,
vă mulțumim tuturor. Și acum vă rog_{sa} scuzați, dar^{ma}
m-am emoționat puțin.

Gabriel o strânse mai tare de mână și o
conduse_{fa} - din încăperea, în timp ce Netherby, cu
o simplă ridicare din sprânceană și un semn din
deget, trimise un servitor alergând să le cheme
trăsura - fără toate florile și tinichelele, spera
Gabriel, pentru scurta călătorie spre hotelul lui.

Jessica avea lacrimi în ochi, așa cum
avertizase. însă nu credea că erau lacrimi de
nefericire. Spera că nu. Toți invitații la nuntă ieșiră
după ei din sufragerie ca să le facă cu mâna. Și
asta nu o ajută să-și vină în fire.

Fusesse o zi a nunții plină de evenimente. Și nu
se terminase încă.
capitolul 17

Trăsura pe care o cumpărase Gabriel pentru ziua nunții
și călătoria spre Brierley Hali fusesse într-adevăr
despuiată de ornamentele florale și de tinichelele zgo
motoase înainte de a pleca de la Archer House. Chiar și
petalele care plouaseră peste Jessica și peste el în fața
biserici, fuseseră îndepărtate cu grijă. Faptul acesta îi
salva de la a atrage o atenție nedorită în drum spre
hotel. Dar nu n salva totuși de o primire măreață. Ja
hotelul la care trăsese Gabriel de cand sosise la Lond
îl informase pe administrator că doam* Th urma să
petreacă noaptea acolo cu el p_{orne}
acela brusc stârnise alarma, pentru că în[^] -licăre
locuise acolo nu sugerase în nici im f_{in}

un rel că ar fi fost ^hbat căsătorit. Poate că administratorul, care se ⁱL=e în fața lui cu cel mai mare respect în dimineața ¹ **Va** ^ temuse ca hotelul lui avea să-și piardă Ca«*- Oricare ar fi fost motivul, el sau acoliții lui ?Veră niȘte verificări rapide și se întorseseră cu ui- boarea veste că domnul Thorne, un gentleman bogat ,ecent din Boston, America, se căsătorise chiar în ^l aceea tocmai cu sora unui personaj atât de măreț ca **Excelența** Sa, ducele de Netherby.

Covorul roșu era întins. Literal. Fusesse rulat în jos ieste treptele late și puțin înalte din fața ușilor principale și peste trotuar. Era atât de curat atunci când trăsura lui Gabriel se opri ciătînându-se la curba de alături, încât părea că nici unui alt oaspete nu îi fusese permis să pună piciorul pe el, ci suportase neplăcerea de a folosi o ^{ușă} laterală.

Mâneretele ornamentate din alamă ale ușilor exterioare fuseseră lustruite până ajunseseră să întrecă aurul în strălucire. Administratorul și lacheii, ale căror slujbe erau să înregistreze oaspeții nou-sosiți și să le care bagajul, erau dintr-odată splendizi în uniforme atât de țepene și imaculate încât trebuie să fi fost păstrate pentru cea mai specială și rară ocazie. Proprietarul hotelului, care părea să se fi îmbrăcat pentru o audiență la curte, ieși pe ușă și execută o plecăciune care nu l-ar fi făcut de răs nici dacă ar fi fost făcută în fata prințului de Wales însuși. Imediat ce oaspeții nou-sosiți coborâră din trăsură, rosti un discurs scurt și pompos care fusese wis incorect sau prost memorat. Le ură bun venit în umilul său hotel lui Lady Jessica Archer și domnului taher. Cu un gest larg și exersat al brațului îi invită să Pășească înăuntru. Și acolo, în holul strălucitor, așteptau două rânduri fepte de angajați ai hotelului, înveșmântați și ei potrivit ^{im} hainele cele mai bune, zâmbind și, la un semn ^{ad*}inistratorului, aplaudând, La semn, aplauzele **se opriră brusc, bărbații se înclină și fr_mfy^** o reverență.

Gabriel se gândi că își petrecuseră probabil exersând. **S**-ar **fi** descurcat de minune l_a orice ³ militară - **cu** excepția zâmbetelor. Ar **fi trebuit** ^^ un apartament la Pulteney în locul acestui hotel lw ^{ia} confortabil, dar evident de mâna a doua. L_a p_u ^{ect} trebuie să **fi** fost obișnuiți cu aristocrația și dem[^] rii străini care intrau și ieșeau în zbor. Acolo nu at fost nici vânzoleală, nici fanfare, poate doar o discret și mai mare decât de obicei pentru a păstra intimT tatea oaspeților.

Pentru prima dată, Gabriel văzu rezultatele **raționa-** mentului sănătos cu care își alesese mireasa. Se gândise să aleagă pe cineva care să se potrivească în rolul de contesă de Lyndale la Brierley ca o mână într-o mânășă. O alesese pe Jessica în prima jumătate de oră după ce o întâlnise pentru prima dată. În momentul acela nu îi trecuse prin minte că ea avea să-i ușureze întoarcerea la hotelul lui din Londra în ziua nunții.

În timpul scurtei călătorii de la Archer House, ea stătuse alături de el în trăsură, cu mâna în mâna lui, cu obrajii îmbujorați, cu ochii strălucitori, în timp ce rememorau împreună ultimele câteva ore și comentau

detaaliile care li se păruseră deosebit de memorabile sau emoționante. Fusese Jessica.

Dar în momentul în care portiera trăsorii se deschise în fața hotelului și ea înțelese situația dintr-o privire, deveni o persoană diferită - cea pe care o întâlnise la hanul de pe drumul spre Londra. Deveni trufașă, dar grațioasă fică de duce care era. Deveni Lady Jessica Thorne, contesa de Lyndale.

Așteptă să coboare Gabriel și apoi își așază mîna în mîna lui și cobori pe covorul roșu cu gratie regală. Ignoră cei doi lache, care stăteau de-o parte și de cealaltă a covorului - era o gafă serioasă să le recunoști existența, așa cum făcuse el, cu un salut pentru fiecare, ... Jădu că scările în timp ce Zețarul își rostea discursul. Îi onoră cu o înclinare a frunții și o mulțumire în șoaptă - similară cu ^ - care i-o dăruise lui Gabriel la prima lor întâlnire - ^j" n ce îi oferea brațul complet întins, ca să nu-i per- ^a se apropie mai mult. Apoi pași înăuntru în timp ^Gabriel îi oferea proprietarului o strângere de mână

convențională - și mai puțin aristocratică. ^;rl de servitori care aplaudau nu o scoaseră de- • c din ritm. Se opri din mers, așteptă să se termine Țentația și zâmbi cu nasul ridicat, în timp ce se uita Z- grabă de-a lungul șirului de femei și înapoi de-a lî- irului de bărbați, înainte de a saluta cu un semn din ^Ț ambele șiruri și de a vorbi. -Mulțumesc, spuse ea. Ce primire încântătoare! Si toți până la ultimul - bărbați și femei - se topiră aproape de plăcere la auzul celor patru cuvinte. Nu ar fi putut arăta rmai mulțumiți nici dacă ar fi făcut un dar fiecăruia.

Apoi se uita fix la administrator, care sări în față, se în- dină, arătă spre scara cea mare cu un gest larg al brațului și deschise drumul spre apartamentul lui Gabriel, de parcă acesta nu ar fi putut să-l găsească neasistat. Între timp, Gabriel salută zâmbind toți angajații, majoritatea cunoscuți acum, și își urrnă soția. Era extraordinară.

-Mulțumesc, spuse ea din nou în timp ce administra- tul, umflat în pene de importanță, se opri în fața apartamentului și deschise ușa - care se dovedi descuiată.

kr ea pâși rapid înăuntru, se întoarse spre Gabriel
j^rfirmpce ușa se închidea după el și... deveni din nou
d 7 trea[^])a era» se gândi el, că părea inconștientă Jcele
două roluri pe care le jucase în ultimele zece mi-
j[^]'[^]ftc LadyJessica Archer - sau mai degrabă Lady
[^]0rne " incase atât de mult în obișnuință j1 !l^{ra} întrRjn
ca^adru public, încât nici măcar nu tre- ⁴ gândească la
asta.-îmi pare rău de asta, zise el. Nu ^{am anUnr}
dimineață că ieșeam să ma căsătoresc cu f_{ic}JH
duce. Si nu cred că a anunțat-o nici Horbath - v
meu, iuuiv.a.

- Gabriel, :ise ea și râse. Cred că ai stat prea ^{mu}j_t.
America. Servitorii și angajații știu adesea lucruri dej*
angajatori sau clienți cu plată, chiar înainte ca aceștia *
le stie. Nu ai cum să păstrezi secretele față de ser[^]torf
să știi. De asta e important să le câștigi loialitatea și
afecțiunea. De asta e important să-i tratezi bine.

Nu era sigur că aceasta era declarația de egalitate a
tu- ruror atât de promovată în Lumea Nouă, chiar dacă
aici nu era chiar o realitate. Însă acum era în Anglia,
unde sistemul de clase era încă viabil și în formă, și
poate că avea să fie întotdeauna, și unde funcționa
confortabil pentru ton, dacă exista respect pentru
opiniile tuturor. Nu era perfect. Dar ce era? Și nu
trebuia să se gândească la asta chiar în momentul acela.

- Horbath? strigă el. Nu era sigur dacă valetul se
afla sau nu în apartament.

-Domnule? zise Horbath, ieșind din dormitorul lui.

- Poți să-ți iei liber restul zilei, îi spuse Gabriel.
în orice caz, până după cină. Să zicem până la 21.30?

- Da, domnule, zise Horbath, apoi se înclină în
fața Jessicâi. Milady dorește să o iau și pe camerista
dumneaei cu mine?

- Ruth e aici? Da, categoric, domnule Horbath.
Mulțumesc.

Horbath dispăru. Se auzi murmurul vocii lui și o
voce feminină, apoi o altă ușă a apartamentului care nu
dădea în camera de zi se deschise și se închise, și se
făcu tăcere.

- Poate că ar fi trebuit să te consult înainte de a-ți
trimite camerista la plimbare, zise Gabriel, privind rochia
de nuntă a Jessicâi și boneta ei de pai. poate că vei avea
nevoie de ea înainte de 21.30.

^r, 4 mă decuTCtărt ca. _

^{r<?t} fi o camerista excelenta. Nu că aş avea ^eV_mă grăbesc
să adaug. Dar pot să te pieptăn și nasturii de la o rochie
la care proprietara
"[^]ate ajunge-
jitiei luară foc
/ ir-i-r.e[^]c zise. Iar el observa ca nu adaugase ca se
,luirumesc
tară eh

la ceasul care ticăia pe polița șemineului. Era Î-^Uj_n
rimp nepotrivit Trei ore și jumătate până la Puțin cam
prea târziu ca să plănuiesti ceva. Prea ca'să ieși- în plus,
dacă ieșeau, personalul de jos -ifostprobabil consternat.

Și era prea devreme ca să... ' Rcu un pas în față, o luă în

Totti! pentru romanticism 2?9

brațe - cu un braț de mijloc și celălalt de umeri - și o sărută. Profund și tare. Gura *ț* se deschise, iar el își apăsă limba înăuntru. Măinile ei, încă înmănușate, se odihneau chiar sub umerii lui. Scoase un sunet nearticulat din gât.

-E încă după-amiază, zise el când ridică fruntea. Ir. plină zi. -Da.

Culoarea din obraji ei se întetise. Avea încă boneta *ț*! mânușile.

-O să consideri că e de prost gust să te duc în pat *ț*oirn și să nu mai aștept până diseară?

Așteptarea ar fi fost o încercare foarte grea. Ce altceva ^a feci în trei ore și jumătate, cu o soție care i se părea a

'*ț*ibii de atrăgătoare, asta ca să folosească un eufemism?

-Cred că într-o parte a lumii e noapte, Gabriei. . -Unde? întrebă el. în India? în China? Unde ne ima- că suntem?

oricare dintre ele. Dar ar fi mai bine să hotărâm * *ț*o^c Ar fi rău dacă tu ai fi în China și eu în India. ^ mine în India, dacă vrei! 'S* făcut.

**O ținea încă lipită de el. Îi simțea trupul *ț*il.i
zvelt de la umeri la genunchi. Femininitate;*ț* d)}
Mirosea a același parfum subtil cu cari* se dăduse
în f' în care se așezaseră împreună pe bancheta la
p*ț*-J'^ petrecerea verișoarei ci.**

**-Sunt două dormitoare, îi zise el. Vrei să fii *aj* ^
în dormitorul meu? Îmi vei oferi plăcerea de a-ți na
părul și de a te dezbrăca?**

**Văzu cum obraji ei se colorau și mai tare, iar
dinții mușcau din buza de jos, făcând-o pe cea de
sus să ^ curbeze foarte ușor - și foarte atrăgător.
O privi anali* zând opțiunile și aruncând o privire
spre fereastra la soarele care strălucea pe un cer
senin și albastru, foarte departe de a apune la
orizont.**

- Da, zise ea, și chiar și acest unic cuvânt fu rostit cu respirația întretăiată. Dar cu hotărâre. -Vino!

O luă de mână și deschise drumul.

Jessica își imaginase că totul se va întâmpla noaptea, pe întuneric, sub cearșafuri, în cămașa de noapte din mătase albă cu dantelă, foarte puțin îndrăzneată, pe care o cumpăraseră pentru ocazia aceea. Și-o imaginase pe Ruth pregătind-o și plecând discret din cameră cu cinci minute înainte de apariția mirelui, în cămașa lui de noapte și halat din brocart legat la mijloc. Aștepta experiența cu nerăbdare. Nu era aproape deloc nervoasă, doar se temea puțin să nu fie stângace și să nu știe ce să facă. Însă asta era o teamă prostescă. Deși nu știa sigur ar fi fost foarte surprinsă dacă Gabriel nu ar fi avut suficientă experiență. **Spera** că avea, deși nu voia - nu, mulțumesc - să cunoască vreun detaliu

însă acum totul avea să .se întâmple ziua, cu soarele strălucind prin fereastra destul de mare a dormitorului în care el o dusesse. Firă că măcar să tragă perdelele

Era o cameră mare și pătrată, cu încă « ășă. Dar asta ducea probabil într-un budoi suficient de mare pentru. **esențiale și intime. Mai era** o masuța **de toaletă** nare din marmură. ' V^-iiHnitatea încăperii o izbi imediat. Două pe- cizme mari - cizme de călărie și hessiene - erau ^e ordonat **lângă** șifonier. Ustensilele de bărbierit ^nnse pe lavoar, iar pe masuța de toaletă era un set bărbătești și un teanc ordonat de lavalieri apre- ăciera mirosea slab și atrăgător a ceva clar mas- , crema lui de ras, poate, sau colonia lui, într-un ÎT^ient înranecat din sticlă de pe masa de toaletă. Era ce simțea ori de câte ori se apropia de el - ceva care -^cea întotdeauna să-și dorească să se ghemuiască mai --''ire. Pe una dintre noptiere se aflau trei cărți legate **îpiele**, cu o batistă împăturită în cea de deasupra, probabil ca semn de carte.

\ "u era nici urmă de lucrurile ei. Probabil că erau în celalalt dormitor. Probabil că Ruth pregătise totul acolo.

Si nu va fi nici Ruth, se gândi ea, nu până diseară la 21.30. Părăsise apartamentul împreună cu valetul lui Gabriel.

Erau doar ei doi, camera asta și lumina strălucitoare ii\ lei. Și un pat uriaș, înalt.

Uitându-se în jos, văzu că mai avea încă mănușile. Și boneta. Și rochia de mireasă.

Își scoase mănușile și se uită după un loc în care să le pună. El le luă de la ea, le lăsă să cadă - vai de mine - pe dușumea, și se așează direct în fața ei. Trase de panglicile de sub bărbia ei și îi scoase boneta, folosind ambele Năine. În tot acest timp o privi în față, măsurând-o cu (*hii aceia întunecați. Lăsă și boneta să cadă. Probabil că părul îi era turtit. -Cred că mi s-a turtit părul. °chii lui o priviră direct.

"O să-mi ofer plăcerea de a-ți scoate agrafele și ție
 Peria. ^Pri^{ma} ^{parte} s-ar putea să nu fie atât de ușoară ^um
 sună. E o operă de artă. ~Ruth ^e pricepută la pieptănat.-
 Va trebui să vedem dacă eu sunt mai bun. **Vocea lui** era
 ioasă. I se păru că nu o auzea cu ^{ure}. chile ci cu un ioc
 care se afla mai jos în abdomen. Ce nebunesc: Și acum
 ceva acolo jos o dureau și ^{pu}Isa
 și ea meniți.

^{poare} că ar fi trebuit să re angajez drept cameristă,
 nă soț.

- Ah, dar nu m-ai angajat ca soț, nu-i așa, Jessie?

Și de ce această ^{variantă} anume a numelui ei făcea să
 i se taie genunchii?

- în plus, adăugă el, încă nu suntem siguri că talente-
 le mele le depășesc pe cele ale lui Ruth, nu-i așa?

- Ești bun la călcat?

f1 îi aruncă o privire care implica un clar *nu*. -Vino, zise
 el.

O așeză în fața măsuței de toaletă și ea se uită în oglindă
 în timp ce ei îi scotea toate agrafele din păr. Le așeză
 într-o grămăjoară ordonată pe măsuța de toaletă, iar ea
 fu ușurată să vadă că nu le arunca pe dușumea,
 împreună cu mânușile și boneta.

Nu se grăbea. Dar ea își dădu brusc seama de ceva. El
 făcea deja dragoste cu ea. Degetele lui descâlceau fie-
 care buclă după ce o elibera de agrafe, iar încheieturile
 degetelor îi mângâiau de fiecare dată scalpul. Și se uita
 la ceea ce făcea, nu la imaginea ei din oglindă. Avea o
 expresie gânditoare. Nu, nu era cuvântul corect. Însă nu
 știa care era cuvântul corect. Părea complet concentrat,
 complet absorbit. Nu se grăbea deloc.

Și apoi toate agrafele fură scoase, iar părul i se revărsă
 pe umeri într-un val dezordonat, iar ea înghiți din nou.
 Bărbații străini nu trebuie să te vadă cu părul lăsat Dar
 el nu era străin. Era soțul ei.

Pentru prima dată, el se uită în oglindă.

- E groaznic de dezordonat, zise ea. -Splendid de
 răvășit.

Nu e o contradicție de termeni? -Nu, doar un singur cuvânt
fi luă peria lui de pe masuța de toaletă și începu să
reacă prin păr cu mișcări prelungi, încete și mân-¹ -
toare, de la rădăcini la vârfuri. Netezimea luă locul f-
ordinii și părul ei străluci în lumina soarelui, care >„ceia
direct asupra lui. El era încă îmbrăcat cu haine- Ne mire.
Dantela îi acoperea mâinile. Era un contrast udat de
atrăgător între feminitatea volanelor și mas- ^linitatea
mâinilor. Poate că era om de afaceri, însă se îndoia că își
petrecea toate zilele de muncă în spatele unui birou.
l\ lăsă peria jos și își trecu degetele prin părul de la
tâmpile ca să-l tragă înapoi spre umeri. îi susținu privirea
o clipă, apoi plecă fruntea și o sărută pe gât. Degetele
picioarelor ei se curbară în pantofi. Mâinile lui îi prin- serfi
antebrațele și o ridică în picioare, tot cu spatele la cl.
Apoi îi îndepărtă părul de pe un umăr și îi descheie rochia
la spate, de la gât la șolduri. o trase în jos de pe umeri și
mai jos pe brațe. Rochia foșni ușor pe trupul ei și căzu la
picioare, rămânând acolo. Ruth ar fi avut un atac de
nervi.
Urmă corsetul. Descheie șireturile și îl lăsă să cadă
deasupra rochiei. Nu mai rămase decât cămășuța și cio-
rapii - și pantofii. Și colierul de perle.

Oh, vai de mine! Era o cămășuța scurtă. Nu îi ajungea nici măcar pana la genunchi. Și nici ciorapii nu ajungeau, clin cealaltă direcție. Genunchii îi erau goi. El o întoarse și o privi de sus până jos, fără să încerce măcar să-i respecte timiditatea. Părea atât de îmbrăcat în contrast cu ea. În afară de degetele mâinilor, pielea de la bărbie în jos nu i se vedea deloc, li venea să moară. De rușine. Sau... de altceva? Ochii lui aveau pleoapele grele. Chiar și atunci când se uitară din nou în ochii ei. Și apoi - oh, Cerule mare! - el se lăsă într-un genunchi în fața ei și începu să desfacă o jartieră și să ruleze ciorapul în jos spre glez-¹¹ ridică piciorul - ea se ținu cu o mână de umărului atrăgător și solid - și îi scoase întâi pantoful și ciorapul cu jartiera. Aterizară deasupra rochiei și apoi tu lui. Cealaltă jartieră, cu ciorap și pantof, i se căzu.*.

următorul minut. El chiar **nu** se grăbea. **Apoi se** rid, în
Și în timp ce îl privea, el își scoase haina. **Era** f_{oa}!' ajustată. Părea mai degrabă un al doilea rând de pj/ decât o haină. Jiletca lui de mătase o urmă pe dușu_mJ Oare valetul lui era tipul de om care ar fi făcut o criză de nervi? Urmă lavaliera. Apoi își trase cămașa albă din pantalonii până la genunchi, încrucișă brațele și s_j,o trase peste cap, lăsând-o apoi să cadă peste grămada de haine amestecate. Și...

Oh, vai! Și Cerul să o ajute!

Era *magnific*. Categorie nu petrecuse ultimii treisprezece ani stând în spatele unui birou și mânuind tocul. Antebrațele, umerii, pieptul, toate erau numai fibră și mușchi.

Jessica își linse buzele, iar ochii lui coborâră spre limba ei. O mână îi ridică bărbia, ținând-o în spațiul dintre degetul mare și celelalte degete, iar degetele celeilalte mâini îi cuprinseseră ceafa. Și o sărută cu gura deschisă, fără s-o atingă cu vreo altă parte a trupului.

Cu siguranță că avea să explodeze. Și cumva nu mai conta că nu știa ce să facă, pentru că era limpede că el știa. Se bucura că era ziua mare, că soarele strălucea și că în cameră nu era nimic de-al ei, în afară de persoana ei și de hainele de nuntă, toate pe dușumea în afară de cămășuță. Iar ea stătea desculță în mijlocul lor. Limba lui se mișca în interiorul gurii ei, mângâind suprafețele, încurcându-se cu limba ei și cumva - oh, cum *facea* asta? - făcându-i tot trupul să sfârșie de o durere care nu era deloc durere și... Ah, și de o dorință arzătoare și teribilă de altceva. Ceva mai mult. Ceva ce își dorea. Și își dorea. îl dorea pe ei.

- Gabriel, zise ea când el își înălța capul

Glasul îi sună întretăiat. Își dădu seama ca ținea

Tolul pentru romanticism 1

măinile pe lângă ea. Însă îl putea simți - căldura
trupului. Linirntw lui - deși nu o atingea decât p, hă, ți
pe Ochii aceia cu pleoape grele se uitară în
oînpat!
;Dă. Oh. da, terog! Terog, te rog!" Își dădu seama că

[
și p^u " i ' ' maita
Lele și în următorul moment, cămășuța fu o grămăjoară
pe dușumea. O privi în timp ce se întindea pe L ciudat de
neafectată de goliciunea ei, pentru că era limpede că lui
îi plăcea ce vedea. El își aruncă pantofii din picioare și
își scoase rapid ciorapii și apoi pantalonii.
Ea închise ochii o clipă. Nu din teamă, timiditate
sau soc, deși era sigură că era puțin șocată. Îi închise
pentru că ajunsese într-un moment în care nu mai putea
suporta dorința pe care o simțea.
Apoi el i se alătură în pat și se ridică într-un cot și se aplecă
peste ea, atingând-o cu mâna liberă și nu doar pe bărbie
sau pe ceafă. O atinge peste tot, explorând, mângâind,
apăsând, chiar zgâriind puțin. Și gura lui îi sărută gura
întâi, apoi gâtul și sânii, luându-i sfârcurile în gură, unul
câte unul, și sugându-le înainte de a deschide gura și a
sufila aer cald peste ele. Între timp, mâna lui se mutase
mai jos, explorând și atingând locuri secrete,
tachinându-le, intrând în ea cu un deget. Șocul o lovi
chiar dacă propriile mâini se mișcau fără să-și dea
seama peste partea de sus a trupului lui, simțind toți
mușchii aceia calzi, puternici și proeminenți și inspirând
mirosul^m de colonie și săpun de ras.
-Jessie, murmură el pe un ton atât de jos, încât ea se
^m«oră complet, de la vârfurile picioarelor în sus.
"rostise totuși cuvintele cu glas tare. ⁿEl așteaptă până
ajunse lângă pat, apoi trase cuverturi- prinse tivul
cămășutei, ridicând-o în sus. Ea înălță

. ' apoi el se ridică deasupra ei și îi despărți picioarele ¹ ^Picioarele lui. Și
- ah, Dumnezeule - intră în ea. ^t, întinzând-o, producându-i o

Balogh

înțepătură de durere ¹ ^fa în curând durere, ci doar soc, în timp ce
P** mai adânc. Uimire. Fericire. **Nj: 5cmi: rirj relevant câ**
uniunea lor ^{nu en} . - l = **zraccsre. chiar dacă nu p^{rea} p**
Pan* rirceiid momentul acela. Cu siguranță yff¹ să
zir.Ș câ era mai mult decât o conveniență p^{ou}
i - i - z : v a gândi mai mult la asta mai târziu â asti. :r.:e
a: n rost. era suficient.

Arjnd el își ridică o parte din greutatea care o apăs
v Începu .â se miște în ea, profund, meticulos, ' c Ir.cep ut.
:n timp ce trupul ei se ajusta și ea **își** ridic rfdosreit ie pe
saltea, mai întâi ca să le așeze de o parte ;; ce al^î a
picioarelor lui, apoi ca să le îndeplinească cu mușchi: lui
tari. Și mișcările lui se întetiră, scuturând-o {cînd-o să
se simtă goală până în străfundul sufletului' construind
durerea aceea care nu era chiar durere până când auzi
pe cineva gemând în ritmul ei și își dădu seama că era
chiar ea. Atunci el se lăsă din nou cu toată greutatea pe
ea și împinse până când ceva explodă în ea, iar ea
rămase stoarsă de puteri din cauza durerii care devenise
o plăcere prea intensă pentru a fi exprimată în cuvinte,
chiar și în minte. El rămase nemișcat în adâncul trupului
ei și simți un șuvoi de fierbințeală în miezul ființei ei.

Căsătoria, se gândi ea inutil în timp ce își asculta
inima care își rărea bătăile, odată cu inima lui, fusese
consumată. Era soția lui Gabriel. El era soțul ei. Păriâ
cand moartea avea să-i despartă. Părea un gând a rât de
încântător. Nu atât partea cu moartea, ci sentimentul eternității,
raptul că își aparțineau unul altuia pentru veșnicie.

El .se retrase din ea și se ridică după câteva minute, iar ea
referă, chiar dacă era un bărbat greu. însă o ținea cu no bnii pe după
umeri și o întoarse spre el. Era fierbinte și iranspirat. Și la fel era și ea.
Lumina soarelui trecea pieziș pe fereastră, mcălzindu-le trupurile, fără să ajungă
însă la fețele lor.
Poate

lin. atât, *atât de bucuroasă* că făcuseră asta la lumina zilei. Se întrebă dacă familia era încă la Archer House,, ^trecerea de nuntă. Era aproape sigură că da. Ce -lat că viața continua normal acolo! ^{c1°}.Te-ani rănit? întrebă el. ;Nu. O rănise, dar nu fusese cu adevărat durere. Nu alte dureri. Totuși, era ceva imposibil de explicat în cuvinte« Nu, Gabriel. f1 „întoarse pe spate, ținand-o încă în brațe, și îndoi un picior, așezându-și talpa pe saltea. Apoi își acoperi ochii cu dosul palmei libere. Și adormi, iar respirația lui deveni adâncă și egală. Era aproape - oh, nu chiar, dar *aproape* - cel mai **încântător** moment al consumării căsătoriei. Erau soț și soție, împreună în pat, iar el făcuse dragoste cu ea și apoi adormise, Jessica zâmbi, întoarse fața și o lipi de umărul lui și închise ochii. Se presupunea că ziua nunții trebuia să fie cea mai fericită zi din viața cuiva. Iar ea tocmai devenise întruchiparea mireselor fericite. Pentru că în cazul ei era sigur adevărat.

capitolul 18

Gabriel stătea cu ochii în tavan, gândindu-se la tatăl său. Existase o perioadă - una care durase ani buni, după ce fusese luat să trăiască la Brierley - în care durerea fusese o rană nevindecată, o dorință fierbinte și zilnică, o angoasă care îl copleșea aproape în fiecare noapte, alungându-i somnul. Cum putuse tatălui să fie atât ^ol.?. ^ unchiul Julius, se întrebese atunci, și de !^hjjjP? Unchiul lui nu fusese rău cu Gabriel, doar... ^diferent. Fusese un bărbat tăios, autocratic și nerăb- care părea lipsit de orice sentiment mai delicat, ^{g'j>^} Și față de soția lui. Poate în special față de ea. Lui ml \ IV*^{fusese} ^greu să creadă că unchiul Julius și tătici fuseseră frați.

L

Intensitatea acelei prime dureri se estomn lungul anilor. Însă nu uitase niciodată cât Ci¹³ iubise tatălui și cât de mult își iubise el tatăl. Ca l " case spre America, transferase o parte din iubirea^{11 Priu} spre Cyrus.

Astăzi îi fusese dor de amândoi. Însă pentru tatăl i • simțise ceva din durerea vie pe care o simțise copil_u] j! atunci, smuls din cimitirul de lângă vicariatul în care trăiseră, și înțelesese, poate pentru prima dată, că nu avea să-și mai vadă tatăl niciodată. Niciodată. Niciodată păruse o întindere insondabilă pentru copilul de nouă ani. Și părea la fel și astăzi.

Tatăl lui nu fusese la nunta lui. Sau mama lui. Însă pe ea o cunoscuse doar prin poveștile pe care i le spusese tata despre ea - și cele pe care i le spusese Cyrus. Durerea pierderii nu fusese atât de directă în cazul ei. Tatăl lui îi spusese cândva că plânse o săptămână întreagă după moartea ei, fără să se lase consolată.

»Noi", spusese ea. Ce facem noi? -Știu că plănuia să vină aici în curând, răspunse el. Peram totuși să ajung acolo înainte să pornească. Ar fi ^{Ost u}Șor să-l înfrunt acolo. Am așteptat prea mult. ^t 7 Entru că eu am vrut o nuntă în familie. Ar fi »h-^lsa ne căsătorim marți, imediat ce ai venit cu ^atrea specială.

fi trec alUici ar fost prea târziu! Probabil că am P rt  ns^{PC}, lângă el pe drum.  n afară de asta ng.  l  ndei  

P r l de pe fa  , d ndu-l după ureche,  i  i atinse obrazul cu vârful

Totul pentru romantism 3SCJ

degetelor. Mi-a placut nunta - exact a a cum a fost  ie, nu?

-Mă bucur foarte mult că domnul Vicker scăpat inelul, răspunse ea,  i ei văzu cum ochii i    .*  nau de zâmbet.

„Asta e”, se g ndi el. Asta e. A a  mi doresc să. Pentru ei. Pentru că el  i produsese placere sau o amr  se. Pentru că putea  mp rt  i o glumă. Pentru că o legătură între ei.  i întoarse zâmbetul,  i în ochii aprinse o străfulgerare, ceva care  i lu  zâmbetul, darii”- în urmă o expresie de... ce? Nostalgie.⁷ Dorin  a nerbinr 

- Mi-a placut nunta noastră, zise  i ea. Însă  i puse o întrebare.

- Cred că ar trebui să-l vizitez.  n particular. Să-l las să știe că m-am întors. Că încă trăiesc. Să-i ofer șansa de a pleca lini tit  i de a evita st njeneala.

- Crezi că noi ar trebui să-l vizităm, îl corectă ea.

Primul lui gând fu că nu o va expune la asta. Dar tocmai de asta se căsătorise cu ea. Pentru confruntarea cu Manley  i întoarcerea la Brierley.

Ea nu-l a tept  să răspundă.

- O să renun e atât de u or? Sau va pune să fii arestat?

Era o dilemă. Putea fi  i într-un fel,  i în celălalt. Manley putea să- i recunoască pur  i simplu  nfr ngerea  i să se strecoare acasă cu coada între picioare, luându- i so ia  i fiul cu el. Poate că nu- i va dori umil n a de a- i vedea toate sper n ele spulberate în văzul întregii lumi bune. Pe de altă parte, dezamăgirea lui avea să fie colosală,  i putea alege să lupte. Cu treisprezece ani în urmă, ajutat  i de Philip, pretinsese că Gabriel era violator  i criminal.  ar acum putea foarte bine să creadă că acuza iile vor avea putere  i-l vor duce pe Gabriel la spânzurătoare. Sau putea încerca să-l trim t  cu coada între picioare înapoi în America, amenin  ndu-l cu arestarea. La urma urmei, înainte func ionase.

- S-ar putea, răspunse el. Cred că   i dorește foarte mult să fie conte de Lyndale, proprietar al domeniului

Rri erley f poseT unei.   f  ria  e.  i e chinuitor de oape  mphi mrea VISIIIII s  L Dar eu nu mai sunt rit de i'S  r de spenat ?

  pot să m  a p   r foarte bine .Sar putea să devină ur t >

 bserv  ea.     si trecu degetul mare peste buzele ei  i apoi o să-   ușor. Se speriasse? Chiar dacă  tiuse înainte de a se casatori cu el că...

„Și de ce sa 1 se *ofere* șansa de a se strecura acasă dacă alege să nu lupte? întrebă ea.

4 Mary Balogh

Gabriel! Ți-a violat iubita din tinerețe și a lăsat-o însărcinată. L-a ucis pe fratele ei, prietenul tău, în cel mai laș mod imaginabil, împușcându-l în spate. Și e tot atât de vinovat dacă vărul tau a apăsător de fapt pe trăgaci. A încercat să dea vina pe tine. Te-ar fi lăsat să fii spânzurat. Și acum ai de gând să-l lași să plece nepedepsit?

Semăna absurd de mult cu Lady Jessica Archer de la prima lor întâlnire. -Dacă cineva merită spânzurat, încheie ea, el e acela. El se întoarse de-a binelea pe spate și își acoperi ochii cu mâna liberă.

-Și dacă cineva merită să fie umilit public, Gabriel, adăugă ea, e cu siguranță domnul Manley Rochford.

Tăiașe alocația lui Mary fără să aibă nici o autoritate ?iera pe cale de a o izgoni din casa ei, lăsând-o pe drumuri. Concediașe numeroși servitori de la Brierley, tot fără nici o autoritate, și izgonise mai mulți dintre ei din casele lor. Nu se schimbaseră în treisprezece ani. Poate că nu mai violase pe nimeni - deși Gabriel nu ar fi pariat Pe asta - și nici nu mai împușcase pe nimeni în spate. ^ era încă o ființă omenească jalnică. Așa cum fusese Philip. Cum puteau să fie înrudiți cu propriul lut tata. ^ Da, zise el.

. ^se mută pe partea ei de pat și întinse o mână peste Jg&l lui. Apoi își așeză piciorul între picioarele lui. "Gabriel, ce ne facem? "Ne facem" din nou.

-O să lăsăm lucrurile să devină urâte, răsp, fblosindu-i cuvintele. O să-l înfruntăm, Jessie, în e" dramatic și mai public mod posibil. ' mai Ea își înălță capul, și pentru că nu stătea comod peste el, sprijinindu-se cu ambele mâini pe pieptul?^- și așezându-și piciorul drept peste picioarele lui. p- ^j îi căzu peste față și peste pieptul lui. Zâmbea. Și ară^u' naibii de irezistibilă. Arăta și era. ' a

-Unde? îl întrebă ea. Și când?

-Ah, zise el, cuprinzându-i chipul în mâini are^ sunt întrebările.

- Avem nevoie de răspunsuri. La serata mătușii Matilda și a vicontelui Dirkson? O să cânti la pi_{an} acolo, nu? Mătușa Matilda e foarte emoționată de asta. Dar nu. Asta nu se va întâmpla până la sfârșitul săptămânii viitoare. În orice caz, nu ar fi destul public. Ce se va întâmpla în următoarele zile la care să asiste pur și simplu *toată* lumea? Lasă-mă să mă gândesc!

- E un bal mascat marți, îi aminti el.

Ea îl privi fix.

-Balul mascat, zise ea. Cu tot dramatismul
demascării de la miezul nopții. Oh, Gabriel, va fi

Totul pentru romantism *5SCJ*

perfect. Trebuie să aflăm dacă domnul Manley
Rochford va fi acolo. Trebuie să ne asigurăm că
i se trimite o invitație și că o acceptă. Oh, știu.
Comitetul de familie se întâlnește mâine la
mătușa Matilda. O să merg și eu. Oh, o să le
placă asta.

-Jessie, zise el, încruntându-se puțin.
Nu avea nevoie să târască întreaga familie
Westcott în ceea ce avea să fie un scandal
murdar, oricum ar fi fost Dimpotrivă, membrii
familiei ei trebuiau să fie avertizati să stea
departe de balul mascat.
Trei degete se apăsă pe buzele lui înainte de a
putea
spune mai mult.
- Oh, nu, zise ea. Nu trebuie să obiect: - - - - -
vi oi i - - - - - zi, cum vad că ești pe cale să faci. Nu;
Gabriel. De asta te-ai căsătorit cu
mine. Pentru că sunt eu însămi o ariston ^**

H[^]BI »«jcrata și pentru_{in} spate i l o r ț fl a unei (amillii ionrro aristo- putcn\ li /i>rmuliihili când vrem să iim.

atunci dnd nu voiau", se gândi ol. ttt+\iic siVmi internei, zise ea. Va treimi sa (iu v[^]ult&toatf. ^ wxmi îⁱ#am Promi[×] ilo dimineața că IK>_vî asculta. Ce P[^]te nebunească a ceremoniei de ;nr;c asta! Totul a (osc scris de bărbați, bineînțeles, ij[^] privirea spre el și apoi zâmbi, cu lumina soarelui ci malițiozitatea jucându-i în ochi. Și apoi răsă încetișor, î'Mull te-ai căsătorit cu mine, te-ai căsătorit tn familia Westcott, Acum trebuie să-ți asumi consecințele, -între timp. zise el, îmi voi vizita avocatul. S-ar putea atu nevoie de el.

-Ca să mă pună la punct pe mine? Ochii oi încă râdeau. Iar el își dădu seama că, de fapt, îi plăcea asta.

-Nu. Cred că la asta mă descurc fără ajutorul lui. Jessie» te-am rănit.' Nu vreau să... -Oh, dar eu vreau.

Și iii mișcă mâinile în sus pe pieptul lui și îi cuprinse tara între ele, lăsându-se pe el cu toata greutatea și apropiindu-și tara de fața lui. Apoi îl săruta.

Era o invitație la care nu puteai rezista cu ușurință. Și nici nu încercă.

Vestea că domnul Manley Rochford, care urma să de- ^{v'na} foarte curând conte de Lyndale, sosise la Londra ^{cu} soția, se răspândi rapid, așa cum se răspândeau în- totdeauna veștile. Fiul lor, domnul Anthony Rochford, ^{Usese} înștiințat de sosirea lor joi seara, imediat ce ^a)unsese la un bal. Plecase de îndată, spre marea de- [^]tnăgire a multor persoane, ca să-i întâmpine ca orice ^{nu} ^{as}cultător.

trei luară parte la slujba de duminică - la fH's în Hanover Square, bineînțeles, biserica pre-^{ata} de majoritatea lumii bune în perioada petrecută în oraș primăvara. Domnul Anthony Rochfo „, rentă părinții preotului și cât mai multor p^{ers} Pre-^{Pre-} portante din congregație. Tatăl lui primi salutării^{ini*} aer de gravitate grațioasă. Avea să accepte, bin ^^{Un} titlul și îndatoririle impuse de el atunci când va sos[^] inevitabilă, dar cu foarte multă ezitare. Din neferi^{'' Z'Ua} părea că nu avea de ales. În același timp, avea să fi^{e' Se} degrabă o zi de tristețe și nu una de bucurie neumb[^] pentru că atunci avea să se confirme pentru totdea[^] na lipsa oricărei speranțe în legătură cu supraviețuirea vărului său. Sperase cu ardoare ca ziua asta nu avea să vină niciodată.

Lumea bună păru profund afectată. Domnul Manley Rochford era un bărbat chipeș și demn - o versiune mai vârstnică a fiului său, fără zâmbetul acestuia. Nimeni nu păru s-o observe în mod deosebit pe soția lui, care nu spuse nimic. Sau dacă spuse, nimeni nu o auzi. Domnul Anthony Rochford zâmbea încă, dar zâmbetul lui avea o nuanță curajoasă și tristă în acea dimineață de duminică.

-A fost o reprezentatie magnifică, le raportă Estelle tatălui ei și mamei vitrege la prânz. Aproape că mi-am udat batista de lacrimi. Ei nu fuseseră acolo. Dar Estelle și Bertrand se duseră la biserică, așa cum făceau de obicei. Fuseseră crescuți de un unchi și o mătușă care aveau reguli stricte referitoare la închinare. Totuși, așa cum îi plăcea lui Bertrand să spună ori de câte ori era întrebat în această privință, el și sora lui mergeau și din înclinație personală. La urma urmei, trecuseră mulți ani de când nu mai trăiau cu unchiul și mătușa lor.

- E un bărbat cu înfățișare distinsă - recunosc asta, remarcă Edith Monteith adresându-i-se contesei văduve de Riverdale, sora ei, în timp ce se întorceau acasă în trăsură.

-Și chipeș, încuviință domnișoara Adelaide Boniface, doamna ei de companie. Admir nuanța argintie

pe care o dobândesc unii bărbați norocoși ^
-'''^l: „nn£ o anumită vârstă.

ar fi fo* pe scenă, comentă cu acreală văduva, ^
'^Tvjiduit pentru jocul exagerat. "Vidria merge înaintea căderii, îi zise Mildred, V \oknor, soțului ei în timp ce se întorceau pe biserică. De unde e citatul acesta, Thomas⁷ e.

Biblie sau din V/illiam Shakespeare, răspunse ^ %-ur e una sau cealaltă. Presupun că faci o pre- Regata de Rochrord?

,0 ú fie amarnic de dezamăgit. De-abia aștept să ... :<zior¿ k asta. Planul nostru - al Jessicăi și al lui ¿ríe! de fapt, dar toți avem un rol de jucat -

e specta- și chiar diabolic. -M-am însurat cu o

7orii/ pentru romanticism

2

femeie însetată de sânge. -Thomas, zise ea. E un... Se uită în jur să se asigure ó nu o auzea nimeni, dar cobori tonul oricum. E un .'Mior. Și aproape sigur și criminal.

-Ești destul de sigură că vrei să rână însoțești mâine, Vreți? întreba Alexander, conte de Riverdale, adresân- âv-tet soției sale în timpul du pa-a rniezii, în vreme ce ea Ui hrănea bebelușul în camera copiilor. Aș rnerge bucura singur.

-După ce i-arn observat purtarea de la biserică din dimineața asta, zise ea, privindu-l cu buzele strânse, aș ttcrge chiar dacă te-ai fi răzgândit.

L-ar fi lisat pe Gabriel *ú mará* acum treisprezece ani. S-ar fi uitat impasibil cum era spânzurat.

Pentru ceva ce a făcut *ei* Nu merită "ici măcar disprețul. Și nici vorbă de compasiune.

k! te aplecă peste bebelușul care sugea și o sărută cu Nere pe gură.

- I'tmeile Westcott își ținuseră întâlnirea în casa vi-^{c<>}ntelui Dirkson, sâmbătă după-amiază.

MaryBalogh

Fuseseră fiente toate, inclusiv - spre surprinderea tuturor - J^{it} ca însăși. Pentru că, explicase ea când tu întrebata, nu e J

5.1 ne confruntăm pur și simplu cu el în particular ^ⁿ rcrmitem să se întoarcă pe furiș acasă ca \$m ^ rlrrie - deși chiar <i jrândul acesta îmi oferă o oarec ^ 5c~>facne. Totuși, nu trebuie să i se permită să scape/ unei anumite dreptăți.

- Exăcr acesta este și gândul meu, Jessica, spuse Wreⁿ Dar cam vom înfăptui ast2.7

-Tocmai acesta este motivul pentru care ne-am adu- nat aici, sublinie mătușa Marilda.

-Cred că ar trebui să punem să fie arestat, propuse bunica. Si aruncat într-o temniță adâncă și întunecoasă Una *umedă*. Cu șobolani.

-Pe baia unor acuzații vechi de treisprezece ani? întreba verișoara Althea. Pentru fărădelegi care au rost comise de mult? Cred că e mai ușor de spus decât de făcut, verișoara Eugenia, deși îmi doresc s-o putem face.

-Avery ar putea s-o facă, declară mama Jessicai. Și să se asigure că acuzațiile sunt luate în seamă. La fel și Alexander. Amândoi împreună...

-Avem nevoie de un *plan* clar, zise verișoara Elizabeth. Ceva ce putem pune în aplicare chiar dacă Avery și Alex nu sunt de acord cu mișcarea îndrăzneată de a pune să fie arestat domnul Rochford.

-Am unul, le spuse Jessica. De aceea sunt aici. Altfel nu aş fi venit. Și apoi își dori să nu fi adăugat ultima propoziție, pentru că toată lumea se uită la ea - normal, pentru că o luase gura pe dinainte - și simți cum îi luau foc obrazii. Noaptea trecută dormise profund și fără vise, probabil mai multe ore, dar înainte și după...

Ei bine...

Probabil că arăta ca orice mireasă cu ochii înrouați, în prima zi. Și exact asta și era.

-Marți seară e un bal mascat, continuă ea. L-

Torii/ pentru romanticism

1

am așteptat de când am primit invitația. Ador balurile mascate, exclamă Estelle. Și nu voi ne nimănui în ce mă voi costuma. Nimeni nu mă va

^{5P}U^{noa}Ște nici într-o mie de ani, râse ea.

fi O mare înghesuială, observă mătușa Viola. Tuuror le plac balurile mascate - cele respectabile, ori- utn, Ș^j Lady Farraday e CLI adevărat foa^{rte} respectabilă, -ntotdeauna. Nimeni nu se strecoară acolo neinvitat, înciuda celei mai impenetrabile deghizări. Cartonașul^{deosebit} pe care e scrisă invitația e totul. Speri că domnul Rochford - domnul Manie? Rochford - va fi acolo, lessica, chiar dacă de-abia a sosit în oraș? -Aici interveniți voi toate, declară Jessica, privind în jur. Trebuie să ne asigurăm că e invitat și că vine. Toate o priviră gânditoare o clipă. -Presimtun plan strălucit, zise Elizabeth. Demascarea va face senzație. Presupun că demascarea va fi momentul culminant, Jessica?

- Da. E adevărat că asta nu va face dreptate completă. S-ar putea să avem nevoie de alt plan, atunci când va veni timpul. Dar va fi o umilire publică, dacă e destul de bine orchestrată. Se va vorbi despre ea în următorul deceniu. Eu și Gabriel ne vom îngriji de asta.

-Oh, strigă Estelle, de ce trebuie ca voi să aveți parte de toată distracția, Jessica?

Jar se întâmplă asta", se gândi Jessica, roșind până^{la} rădăcina părului și până în vârful picioarelor, deși ktelle nu se referise la asta.

-Nu va fi chiar așa, Estelle, o asigură mătușa Matilda, P^{eu}n ton destul de'milităros. Nu când va fi acolo Avery ^ Monoclul lui și Alexander cu statura și înfățișarea lui ^ nifică.

Și Thomas, și Colin, și Marcel, și Charles. Pe bMTM 1 ^ Boris¹ Peter¹ ast(l ca SIVTM mim joar¹ Jjrbati. Și apoi vom fi noi,

^ oate astea nu vor avea nici o valoare,

Matilda,

iavi ^ nica¹ dacă Lady Farraday nu îi trimite omului o

ile îl dacă el nu ia parte la bal.-Mamă, protestă
mătușa Mildred, pe un ton neînc zător, doar nu te

Maty Balogh

îndoiești de puterea noastră de a fe* ambele
lucruri să se întâmple.

-Cine vine mâine după-amiază cu mine într-o vizj_r la Ladv Farraday? întrebă Viola.

-Eu, răspunseră Elizabeth și Wren într-un glas.

- Si eu, zise mama Jessicăi, chiar dacă e duminică. Eu voi merge separat față de voi trei. Matilda, tu trebuie să vii cu mine. Și tu, Mildred. Cred că suntem un trio destul de intimidant. Surorile Westcott.

-Cred, observă bunica, că jumătate din lumea bună îi va vizita săptămâna viitoare pe domnul Rochford și pe soția lui. La urma urmei, vor fi senzația momentului. Și sunt deja. Eu și Edith îi vom vizita luni.

-Si noi îi vom vizita, eu și Charles, zise mătușa Matilda.

-Si eu cu Marcel, adăugă mătușa Viola. Cu Estelle, dacă'e dispusă. Ea va fi un stimulent pentru ca omul să vină la balul mascat, până la urmă, și să-și aducă și fiul cu el. Nu că domnul Anthony Rochford a refuzat vreodată să ia parte la un eveniment, deși s-ar putea să-și oblojească inima frântă dacă a descoperit că Jessica s-a căsătorit cu Gabriel. Presupun că va fi în ziarele de luni dimineată?

- Dar eu sunt un premiu aproape la fel de mare ca Jessica, afirmă Estelle. Fiica unui marchiz și toate cete. Da, voi merge cu tine și cu tata, mamă. Nu aş pierde asta pentru nimic în lume.

- Cred, zise Anna, că toți vom vizita familia Rochford luni. În mod normal, Avery se ferește ca de foc de vizitele de dimineată și de după-amiază, dar pot să prezic că va face o excepție cu ocazia asta.

Și când vom merge, ne vom exprima cu toții
speranța fierbinte că Excelența Sa lordul va lua
parte la balul mascat, împreună cu soția, spuse
Wren. înainte ca vărul lui să fie declarat oficial
mort, adică, și ca durerea să-l țină departe de toate
evenimentele mărețe., *«se disprețuitor
care nu era un _

. r ic cosesc

:> și dvn momente intro tăcere mulțumiră

Gatnel se căsătorise într-adevăr cu o familie

:r. moment, gândurile Jessicâi o luară ^

SHI găsească avocatul, deși era sâmb-

z-ct

se r-jtea ca omului să niw placă să ne deranjat,
rr cina împreună și își vor compara agendele de
jsbriel așteptase cu nerăbdare să se întoarcă la
hotel ;, -i sfk: că Jessica se întorsese de la
întâlnirea cu femeile ir. fanilfe. Așteptare să
cineze doar cu ea și să se retra- z Memc în par
ca ea. Noaptea trecută nu dormiseră nrrnk
Bineînțeles că nu spera să se culce devreme •::
ii recupereze somnul pierdut Totuși, ora culcării
nu veni atât de devreme cum spe-

Și nici nu ajunseră să cineze singuri, legica
tocmai îi spunea despre întâlnirea din casa
«Eușii el, în timp ce el îi scotea boneta și o
săruta pe șfo, iar ea îl acuza că o distrăgea,
când fură amândoi ciitrași de o bătaie în așa.
Aceptară ca. Horbath să iasă din dormitor și so
des- ftidi Apoi ascultară murmurul discret al
glasurilor.

~ Vă cer iertare, domnule, zise Horbath cu o
plecăciune respectuoasă, lăsând ușa puțin
întredeschisă ftâ când veni să-i dea raportul lui
Gabriel. Jos e un Simon Norton care dorește să
schimbe o vorbă
uj dumneavoastră.

portón.⁷ Aici? Nu la Brierley? Probabil că
presupusese p'ba lui de acolo se încheiase, acum
că Manley veni- * h i-ondra. Sau poate că venise ca
să aducă vestea asta. -Condu-l sus, spuse el. îi
zâmbi trist Jessicâi. Îmi pare ^{Te} superi? E omul pe
care l-am trimis la Brierley
ca să afle câteva lucruri pentru mine. Voi scăpa
de J de repede se poate.

-Bineînțeles că nu mă supăr. Dar când
Norton fu condus înăuntru, nu în₁ singur. Cu el
era Mary.

capitolul 19

Deci aceasta era Mary Beck, femeia pentru
care se întorsese Gabriel din America, lăsând în
urmă viața pe care și-o făcuse acolo, căminul și
afacerea, prietenii și vecinii. Timp de mai bine
de șase ani rezistase atracției unui titlu de
conte, onorurilor și respectului pe care i l-ar fi
adus, dar și unei case grandioase, unui
domeniu și unei averi. Nu fusese interesat de
ele. Se simțise fericit acolo unde era.

Era mărunțică, poate nu avea nici măcar un 1,60. Părea să aibă o uşoară cocoaşă şi un braţ

2

Mary Balogh

îi era răsucit. Şchiopăta greoi. Purta o haină lungă, diformă, şi nu avea pălărie. Părul ei, un amestec maro-gălbui de castaniu palid şi cenuşiu, era dat peste cap şi tras pe gât într-un coc mic şi strâns. Avea o faţă lungă, banală. Probabil că avea cam 50 de ani, deşi era doar o presupunere.

Şi Gabriel îi rostise numele cu afecţiune caldă şi se aplecă peste ea ca s-o îmbrăţişeze strâns. O ţinu aşa mult timp, cu ochii strâns închişi, într-o îmbrăţişare evident plină de blândeţe.

- Gabriel, Gabriel, zise ea iar şi iar cu o voce profundă, aproape barbatească bătându-I pe antebrăţe. Apoi răsă încet. Ujtă-te la tine! Eşti adult de-a binelea

Bărbatul despre care Jessica presupunea că era domnul Norton statea chiar în interiorul uşii ne care valetul lui Gabriel o închisese în tăcere înainte de a dijărea din nou în dormitor. I K^rut tot drumul ăsta? întreba retoric Gabriel. înapoi suficient de mult ca so privească în ^-y :; [s{ mai pnca braţele în jurul ei. Mar,-.7 Ce-a fo>t " auzit că domnul Rochford venea încoace. Şi f'^reflUit ca avea să te arunce în închisoare, Gabriel. itX temut că aveau să te... spânzure înainte ca eu să-i pri. Asa ca m-arn dus să-l caut pe domnul Norton ^Umconvins sa mă aducă. Nu-l pedepsi pentru că a "jr deşi nu îi dă duseşi ordinul de a-şi părăsi postul, vm ameninţat. I- am spus că, dacă nu mă aducea, ve- n^rn singura cu diligenţa, iar ție nu avea să-ți placă 53 dai vina pe el. Şi vorbeam serios. Am cu mine o scrisoare de la Ned Higgins. -Med Higgins? repetă el, încruntându-se. Dar, Mary, nu te mai gândi la asta chiar acurn. Lasă-mă să-ți iau haina şi să te instalez cornod şi să te prezint... Dar Mary nu se lăsa oprită. Dacă ar fi putut să vorbească fără sa-şi mai tragă respiraţia, cu siguranţă că ar fi făcu t-o.

-Ned e tânărul rânclaș care mi-a adus căprioara-
 aceea ți a rămas afară în tirnp ce eu și cu tine
 ne ocupam de piciorul ci rânit în căsuța, explica
 ea. Nici el nu mai e atât de tânăr. Are o soție și
 trei copii, iar doi dintre ei vin bucușoși să
 culeagă flori din grădina mea pentru mama lor,
 atunci când mă prefac că nu mă uit. Ned e 'ncă
 sensibil la suferința animalelor, binecuvântată
 să-i fa inima. Arn scris eu scrisoarea în locul lui,
 Gabriel, pentru că el de-abia poate citi și scrie.
 I-am cerut totuși ^domnul Norton să fie de
 față, ca să poată să se ^{l_{re}} să sc asigure că am
 scris doar ce spunea Ned ^{j¹} l ^ în influențat
 deloc. Nu a citit-o când a termi- ^yPOI a semnat-
 o. Domnul Norton a fost martor și dunfcjfi l ^ ^{cl_k}
 Ccva cc nu știam dinainte a fost faptul că, ^{aC}Jl ^{ce} a
 părăsit căsuța în ziua aceea - tu erai încă ^{l_n} j. ^
^{C¹} J m^j ^e a dat peste un grup de oameni adunați ¹ rul
 trupului mort al bietului băiat. Ned s-a uitat în
 timp cc cățiva dintre ci îi duceau acasă la tatăl |
 u- Așa. Nu te vor spânzura, Gnbriel, nici nu re
 vor arunc', în înebisonre. Nuosă-i las.

Când termini, nu mai avea deloc suflare. Și
atenția ei era concentrată asupra lui Gabriel.

-Mary, zise el, îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru toate astea. Mulțumesc că ai venit, deși sunt supărat că te-am făcut să călătorești tot drumul până la mine când ar fi trebuit să merg eu la tine. Mulțumesc pentru vești, pentru că mi-ai adus scrisoarea, pentru că îți pasă. Dar vino și fă-te comodă! Permite-mi să-ți prezint pe cineva foarte special. Pe Jessica. Mi-a făcut marea onoare de a se căsători cu mine ieri.

O întoarce spre Jessica și îi dădu drumul.

Și se uitară una la alta, cele două femei speciale din viața lui.

-Jessica. Măinile lui Mary, una teribil de răsucită, se înălțară spre fața ei, cu palmele în sus, și chipul i se luminea de un zâmbet. Dar ești încântătoare.

Și Jessica Tealiză ceva ce nu avea nici un sens din punctul de vedere al ochilor ei. Mary Beck era frumoasă. Era ceva ce avea de-a face cu fața ei - fața ei banală - și cu ochii ei. Auzise spunându-se că ochii erau fereastră sufletului. Însă ochii lui Mary... Nu. Nimeni nu putea să-i vadă sufletul prin ochi. Puteai să-l vezi în ochii ei, strălucind și luminând și încălzind întreaga lume. Mary era un suflet viu. Ceea ce era un gând năucitor de prostesc. Mai ales când cunoșteai pe cineva doar de câteva momente. Dar era adevărat. Cu siguranță că era.

Jessica întinse ambele mâini, Mary își lăsa mâinile în mâinile ei. Jessica o strânse foarte ușor pe cea răsucită.

-Cât de fericită sunt să te cunosc, Mary, zise ea, și o sărută pe femeia mai vârstnică pe obraz.

Călătoria pe drumurile Angliei nu fusese probabil ușoară pentru ea. Și probabil că acesta era un mare eufemism. Nici măcar nu avusese caleașca luxoasă a lui Avery cu care să călătorească.

Vă cer iertare, domnule îi spunea domnul Norton • Gabriel Dar am considerat că ați fi preferat să o p^{domm ^ ara Bgk>} nu să rămân acolo fljccat, mai ales că domnul și doamna Rochford

pl^{e-} ne^f ră⁰ să mă întorC și o Să merg din nou acolo, cu fisiunea dumneavoastră, și o să văd dacă o pot găsi JdoamnaClark.^

.S-a făcut deja, u răspunse Oabriel. Ai tăcut ce trebu- ■ și îți mulțumesc pentru asta. Du-te acasă, Norton - î salariul complet. O să trimit după tine când voi avea

nevoie din nou.

, Mulțumesc, domnule, zise domnul Norton și ieși în cere din încăpere.

Între timp, Mary păru să-și dea seama pentru prima data unde se afla. Privi în jur cu venerație și apoi, radioasa și fericită, își îndreptă din nou atenția spre ei.

-Ieri. V-ați căsătorit ieri. Doi oameni frumoși. Și pot să văd că ați fost creați unul pentru altul,

-Ai pierdut nunta noastră din cauza unei singure zile, spuse Jessica. Ce păcat! Dar trebuie să vii și să stai jos. În curând va fi vremea cinei. Gabriel îl va trimite pe domnul Horbath să aranjeze să fie pusă masa pentru trei persoane.

dat o Vil di

ama* să-i

-Oh, nu, nu, nu, zise Mary, ridicând mâna sănătoasă ca să protesteze. Nu am venit să-i impun lui Gabriel compania mea. Și încă și mai puțin lui Gabriel și miresei lui. Putem vorbi altă dată. O să rămân la Londra - măi, Năi, ce loc întins e - până mă asigur că nu vei fi aruncat w închisoare, Gabriel. Domnul Norton - ce persoană 'oarte politicoasă și ce domn adevărat e - mi-a recoman pensiune pentru femei. O să-i cer unui portar e jos să-mi dea instrucțiuni și... Ei bine, poate o cheme și o - o birjă, așa numiți voi trăsurile de j^hariat aici? Atunci voi putea să-mi iau geanta cu mine.

Administratorul acela foarte curtenitor i-a promis^{oi^}ul^{ui} Norton că va avea grijă de ea. "

Balegii

^arY> zise Gabriel, nu fi ridicolă!^{ti}>e uirâ U el oarecum surprinsă, văzu că o^{^-} K2T.rt:2Z ş: râse cu râsul ei profund.

- E: r:ne. poare că vei veni n< jos şi vei face ar^{an}-^{-e-}.ele rentru mine, Gabriel. Mărturisesc râ1^{,a*} ru" ccrieşita. Nu P-l răresc mai mult de câteva • rute. Jessica. Oh, eşti într-udex-ăr o tânără încântătoare'

-Mar>-. răspunse jessica, zâmbind. Stai jos. Pe s^{Cau}. r. ;* ce 'âr.gă şemineu. E cel mai confortabil. Si acesta a foser un ordin.

Ms.ry ridică din nou mâinile şi râse.

-Jessica a fost LadvJessica .Archer înainte de a se căsă- tori tj mine. îi spuse Gabriel. Sora ducelui de Netherbv, •jn srisoocrat formidabil. Mary. Te apucă tremuriciul cand se uita la tine prin monoclul lui cu diamante. Şi Jessica ar putea face acelaşi lucru - dacă ar avea un monoclu.

- Chiar aş putea. Vino, Mary, şi stai jos! Gabriel va cobori în persoană ca să facă aranjamentele pentru cină şi să-ţi găsească o cameră aici la hotel. Şi o vei avea pe Ruth, camerista mea, ca să-ţi țină companie şi să te ajute să nu fii prea năucită. Numai să nu re aştepţi să vorbească. Nu e o femeie vorbăreaţă.

- Cuvintele nu sunt întotdeauna necesare, dragă, zise Mary în timp ce Gabriel o ajura să se dezbrace de haină şi se aşeza ascultătoare în cel mai confortabil scaun, de unde aproape că nu se mai văzu. Privi din nou în jurul ei. Ce cameră foarte plăcută! Şi ce bine că am ajuns. Şi trebuie să mărturisesc că mă bucur să stau aici. Deşi nu aş vrea pentru nimic în lume să deranjez.

- De parcă aşa ceva ar fi posibil, zise Gabriel, turnân- du-i un pahar de limonadă pe bufet în timp ce Jessica se aşeza alături de ea. 4

-Trebuie să ne povestești despre călătorie. A

Torii/ pentru romantism

1

fost o experiență foarte incomodă, Mary? Ce curajos din partea ta că ai făcut tot drumul acesta efectiv singură. fi bine. l-am avut pe domnul Norton cu mine. M-a mă simt foarte în siguranță. Și a insistat să în- ^ze un salon particular pentru mine aseară, deși am iⁱⁿ ^ împotriva unei asemenea extravagante. W^briel îi dădu paharul și mai rămase câteva minute •nte de a coborî ca să facă aranjamentele pentru o ^merâ și un loc în plus la masă. Jessica înțelese foarte î^npede'că cei doi țineau într-adevăr unul la altul. El se •jică în picioare și ezită o clipă, uitându-se gânditor la \lary, ^{in timp ce ea îl pdvea radioasă} "-Mary, sise el, ți-ai dorit vreodată să mergi la un bal mascat?

Balurile mascate, sau mascaradele, cum erau numi- ^{te} adesea atunci când erau oferite de membrii înaltei societăți (și prin urmare nu permiteau accesul femeilor ușoare care dăduseră un nume atât de rău balurilor mascate publice de la operă) erau întotdeauna mai populare decât aproape orice alt eveniment oferit de sezon. Ele ofereau adulților, bărbați și femei, șansa de a se deghiza, de a petrece toată seara jucând un rol și ghicind în același timp rolurile jucate de alții, deși era adevărat că majoritatea deghizărilor erau ușor de ghicit. Pe măsură ce seara înainta, entuziasmul creștea, pentru că miezul nopții aducea cu sine înlăturarea măștilor și puteau să descopere cu toții dacă ghiciseră bine. Ofereau tuturor ocazia de a se purta mai dezinhibat decât permitea un oal formal. Tinerile debutante puteau dansa cu liberti- H iar matroanele vârstnice cu băieții tineri și chipeși.

împărat roman putea dansa cu o lăptareasă, iar un țechin, cu buna regină Elisabeta.

Balul mascat organizat de Lady Farraday era așteptat î 'l mai mu^ltă nerăbdare. Pentru că domnul Manley care avea să devină foarte curând contele l-Yndale, ajunsese mai devreme în oraș, tocmai la lui ^tru a lua parte, și avea să fie însoțit de soția ' ^dy Farraday confirmase acest fapt vizitându-i

în persoană chiar în dimineața balului, urmând nota - care o trimisese în după-amiaia zilei precedente. Când^ lăudă cu această considerabilă lovitură în fața diferiților invitați, nu adăugă că personaje atât de ilustre ca ducele de Netherby și contesa văduvă de Rjverdaie îi solicitase ră să facă asta, ca să numim doar doi. Toți cei care nu fuseseră la St. George's duminică erau nerăbdători sa îi vadă pe cel care

**avea să fie în curând conte, și chiar și cei care
fuseseră acolo așteptau cu nerăbdare să**

2

Mary Balogh

**cunoască mai bine un gentleman cu o înfățișare
atât de distinsă.**

**Însă erau și mai multe motive pentru a
stârni emoția.**

**Pentru că ziarele de dimineață aduseseră
vestea neașteptatei căsătorii a domnului
Gabriel Thome, gentlemanul american care
stârnise într-o asemenea măsură interesul și
curiozitatea lumii bune prin întoarcerea recentă
și inexplicabilă în Anglia, după o absență de
mai mulți ani. Și încheiase o căsătorie deosebit
de strălucită, pentru că mireasa lui fusese Lady
Jessica Archer, fiica ducesei văduve de
Netherby și sora Excelenței Sale Netherby.**

Noutățile ar fi fost senzaționale chiar și fără un factor adițional. Însă exista un factor adițional, pentru că majoritatea lumii bune își închipuise că domnul Anthony Rochford, care avea să devină în curând moștenitorul contelui de Lyndale, o urmărise asiduu pe Lady Jessica, iar ea privise cu ochi buni atențiile lui. Și cine s-ar fi putut îndoi de asta.⁷ Gentlemanul, în afară de perspective, era splendid de chipeș - toate doamnele erau de acord cu asta. Zâmbetul lui! Și era și nespus de fermecător. Din nou, zâmbetul lui! Dar Lady Jessica dăduse peste cap toate prezicerile și se căsătorise cu domnul Thome, care se întrecuse cu domnul Rochford în competiția de a deveni favoritul lumii bune, dar nu îl egalase niciodată pe deplin. La urma urmei, domnul Thome nu era pe cale de a moșteni nimic, și în nici un caz nu ajungea la mărgele. Că amândoi luau parte la balul mascat - lady Farra - 'J' o confirmă tuturor celor care întrebaseră. De fapt, -l membri ai familiei lui Lady Jessica, ca să nu o mai "donăm și pe Lady Vickers, păreau de-a dreptul dor - ^ă transmite informația oricui voia să asculte, chiar năclor care nu o ceruseră. Ambii bărbați aveau să ia parte la balul mascat. La fel și Lady Jessica, bineînțeles. ^Cine putea rezista posibilei drame dintr-un triumf rău? Cum va reacționa domnul Rochford când o va ! dea pentru prima dată pe Lady Jessica ca pe o lady călătorită? Și cum va reacționa la vederea rivalului pentru mâna ei? Bărbatul care fusese mai bun decât el. Si îi va recunoaște înainte de miezul nopții? Și ceilalți îi vor recunoaște? bar pe domnul Anthony Rochford îl va recunoaște cineva? Chiar și puținii oameni care acceptaseră invitația, dar care aproape hotărâseră să nu meargă la un eveniment care avea să fie în mod sigur foarte aglomerat, deciseră după asta că trebuiau să asiste. Balul organizat de Lady Farraday deveni cel mai așteptat eveniment al sezonului.

Mary era singura care avea nevoie de o deghizare redutabilă, pentru că era o figură distinctivă pentru toți cei care o cunoșteau - și probabil că Manley, soția și fiul lor o văzuseră măcar o dată sau de două ori. îi plăcu destul de mult costumația de călugăriță care îi fu prezentă printre alte câteva posibilități, l-ar fi acoperit totul m afară de față, de la sprâncene la bărbie, și o ajuta să-și Scundă brațul bolnav. -Hmmm, făcu Jessica atunci când Mary o încercă, ^ta îți poate fi încă recunoscută, Mary. Trebuie să adă- jT^m 0 mască - una pe jumătate de față. Măștile întregi oribile. îți îngreunează respirația, mai ales într-o * aglomerată de bal. Neagră, cred. Înapo gă masca la deghizarea lui Mary și făcu un pas A kn; Bnlogh

-Călugărira hoață, zise Gabriel, iar Mary
râse vesel-

- Călugăr
iră hoața, repetă ea. îmi place. Pot să alea
costumul acesta, Jessica? *

în mod surprinzător - foarte surprinzător -
fața j se iu-iinase de încântare atunci când
Gabriel o întrebase dacă își dorise vreodată să
meargă la un bal mascat. Si când îi explică
planurile pentru balul organizat de Lady
Farraday, ea păru la început foarte serioasă și
apoi se luminează din nou și păru un copil
emoționat așteptând ceva bun, așezată așa
cum era în scaunul acela mult prea mare pentru
ea. Picioarele nici nu îi ajungeau măcar până la
dușumea.

- Dacă nu o să am nimic altceva de făcut
în afară de a sra și a privi - până după miezul
noptii, zise ea, o s-o fac. Pot să port o
costumație?

- E neapărat necesar s-o faci, îi răspunse
Gabriel, și ea le zâmbi privindu-i pe rând și
arătând cu adevărat foarte încântată de lume.
Vei fi în siguranță, Mary. Mă voi ocupa eu de
asta.

- Știu că o vei face. Ce aventură trăiesc!
Ți-am spus că Med și fiul lui cel mai mare stau
în căsuța mea și au grijă de animale până mă
întorc? Sunt foarte amabili. La fel și scumpa lui
soție, pentru că îi permite să facă.

-Te mai întrebi de ce o iubesc, Jessie?
întrebă Gabriel în noaptea aceea în timp ce
stăteau întinși pe pat, reia- xându-se după ce
făcuseră dragoste.

Poate că nu era cel mai înțelept lucru pe care
să-l spui noii tale soții despre altă femeie.

-Nu mă întreb. Cred, Gabriel, că trebuie să fie
un înger. Și ce afirmație prostească am făcut! Ce
stânjenitoare, râse ea. Dar trebuie să fie.

El se întoarse pe o parte și o sărută. Apăsă.
Și poate pentru prima dată de când se întorsese
în Anglia, se bucură în mod conștient de faptul că
venise. Chiar și cu toate provocările care îl
așteptau, se bucura.

Gabriel alege un domino negru drept

Torii/ pentru romantism

1

costumație, cu o mască albă pe jumătate de față. Nu era o deghizare ^{ainativă} sau foarte creativă, dar nu conta. Nu îi păsa 'fcă îl ^{recunoștea} cineva - și era sigur că toată lumea a să-l ^{recunoască} - atât timp cât Manley și soția lui nu ^{^dădeau} seama până la miezul nopții. Nu îi păsa nici țcă le era arătat ca Gabriel Thome. Nu era prea probabil ca ei să-l ^{recunoască} după treisprezece ani, luându-se ^{doar} după jumătatea de jos a feței.

-Oh, spuse Mary, călugărița hoată măruntică, atunci ^{când} îl văzu în seara balului mascat, arăți splendid de chipeș. Gabriel. Nu-i așa, Jessica?

-îmi sare inima din piept, răspunse Jessica, zâmbin- du-i strălucitor și făcându-l să se clatine de uimire.

Deja arăta tulburător de minunat în dominoul de un roz întunecat și cu masca asortată, fără a mai adăuga și zâmbetul.

-A mea nu ar putea sări mai mult nici dacă ar încerca, zise el, cu ochii ațintiți asupra ei. Mi-a ieșit deja din piept.

Mary bătău din palme și râse încântată. -Cât despre tine, continuă el, arăți foarte feroce, Mary. Cine a mai auzit de o călugăriță mascată? Nu poate avea decât planuri rele. Totuși, dacă speri să înspăimânți pe toată lumea, trebuie să nu mai zâmbești.

Ea nu mai zâmbi. Și brusc, nici unul dintre ei nu mai zâmbi. Pentru că asta era. Confruntarea pe care o plănuiseră cu o grijă atât de meticuloasă împreună cu familia Jessicăi, care insistase să se implice, deși el nu [^][a de acord. Bineînțeles că planurile cele mai bine gândite ieșeau adesea anapoda. Totul depindea de prezența ^{lui} Manley acolo în seara aceea. Toți își aduseseră contribuția să se asigure că avea să fie prezent. Nimeni ^{nu} mai putea face nimic pe frontul acela, în afară de a ^{a?}tepta și a vedea.

Cineva ciocăni la ușa salonului, iar Horbath rapor- ^aProap, imediat că domnia sa contesa văduvă de •verdale o aștepta pe domnișoara Beck în trăsura ei, în *?ilor hotelului.-Va fi amabilă, o asigură Gabriel pe Mary î_{nai} de a o conduce jos. Poate fi puțin intimidantă, d_{ar} J admiră curajul. Așa i-a spus lui Jessie.

Își făcea griji pentru biata Mary, care trăise majoritatea vieții ca o pustnică, cu o tovărășie exclusiv din lumea animală. Iar acum avea să-și petreacă majoritatea serii între văduvă și sora ei.

- Dar bineînțeles că va fi amabilă, zise Mary, ^{car}e nu arăta nici pe departe atât de agitată cum se simțea Gabriel și cum arăta Jessica. E bunica Jessicai, nu?

Nu o văzuse încă pe Jessica în rolul ei cel mai aristocratic. Probabil că avea s-o vadă spre sfârșitul serii, însă își dădu seama brusc că Mary nu avea să se lase intimidată. Ochii ei treceau peste orice barieră și vedeau partea bună din orice persoană cu care se întâlnea.

Cu excepția persoanelor care nu aveau nici o parte bună de văzut.

Manley Rochford era deghizat în regele Arthur, deghizare completată de o coroană aurie încrustată cu pietre din sticlă imitând nestematele și o mască neagră. Soția lui - o alegere nefericită, având în vedere înfățișarea ei de matroană banală, remarcară mai mulți invitați în spatele mâinii sau al evantaielor - apărea ca Guinevere, tot cu o mască. Nu toți oamenii îi cunoșteau, dar pentru că veniseră cu speranța de a-i zări și poate a le fi prezentați, ca să se asigure că aveau să primească invitații la marea festivitate pe care se spunea că o plănuiau, cei care îi *cunoșteau* dinainte își îndepliniră misiunea și îi arătară tuturor.

Anthony Rochford era inconfiindabil într-un

7orii/ pentru romantism

1

domino care unduia acopenndu-l complet, și o mască ce îi aco perea trei sferturi din chip pentru că întregul costum era de un auriu orbitor, înfrumusețat cu paiete Si cine, în orice caz, nu ar fi recunoscut zâmbetul aceia chiar dacă provenea din aproape singura parte neacoperită a trupului său? Balurile mascate sunt întotdeauna amuzante", se n i lessica, pentru că bineînțeles că foarte puțini î^{aiH}_{eni} erau de nerecunoscut pentru ceilalți. Puținele ^{01!}_n>ptii era" aproape întotdeauna acei oameni pe care • »ni nu îi cunoștea oricum. Recunoștea prieteni nim_nostințe oriunde se uita. Și membri ai familiei, [!]_{înțeles}. Și ei erau toți acolo - cu excepția lui Harry, e_{se} întorsese la țară în ziua precedentă. Chiar și bu- ^{ca}_{iar} mătușa Hdith și domnișoara Boniface veniseră, 'i_{rte} pentru că nici caii sălbatici nu le-ar fi putut ține Aparte de această ocazie deosebită, îi spusese bunica, și în p^{rte} pentru că luaseră asupra lor importanta misiune de a se ocupa de Mary până când era nevoie de ea mai târziu, lucru care putea să se întâmple sau nu. Mary ^{stătea} acum, semănând cu o pasăre neagră răutăcioasă și vrăjtită, între Boadicea - bunica - în stânga și cineva care era fie un balaur, fie un măcăleandru uriaș - mătușa Edith - în dreapta. Domnișoara Bonifice, înveșmântată într-un domino și o mască ca mulți alți invitați, stătea de pază în spatele lor. Câteva dintre vechii admiratori ai Jessicai o găsiră - nu era dificil - și jurară că aveau inima zdrobită și alte lucruri prostești, ca hotărârea de a-l provoca la duel pe Gabriel cu pistoalele în zori. Câteva dintre ei dansară cu ea. Un moment emoționant fu cel în care dominoul auriu se plecă în fața ei, solicitându-i un dans, felicitând-o pentru recenta căsătorie și afișând un aer tragic în tot timpul dansului. Cu alte cuvinte, zâmbetul lui nu apăru decât atunci când se uita la alte femei, ceea ce făcu de ^m_{ai} multe ori. îi zâmbi cu orbitoare intensitate Estellei, care dansa cu Adrian Sawyer, fiul vicontelui Dirkson. Și timbi neconținut când dansă următorul dans cu Estelle »Poi o răpi într-o fluturare de auriu ca să o prezinte ^{re}_{gelui} Arthur și reginei Guinevere. ae părea că fiica unui marchiz era suficient de bună ^{Unci}_când fiica ducelui nu mai era disponibilă. Tatăl fu deosebit de amabil cu Estelle, care era o sirenă foarte drieruțl. cu picioare care se zăreau discret de sub coada mukfcoioră. Maska avea aceleași culori.

-Sunt zdrobită, le spuse Jessica lui Avery și Annei între dansuri.

Valsa cu Gabriel cu puțin înainte de miezul
noptii. Văru că era încordat și mohorât, deși nu

2 *Aian/ Baïogh*

greși nici un ras. Și ea simțea un roi de fluturi
în stomac.

-Aproape că ai crede că se așteaptă să
moștenească ridul de rege. zise el.

- Presupun că a rost un nimeni aproape
toată viața, Gabriel. Și nu a avut aproape nici o
așteptare până în ultimii ani. Atât tu, cât și
vărul tău, ca să nu mai vorbim despre unchiul
rău, stăteați între el și titlu - și avere. Are bani
proprii?

-Cred că nu. Era întotdeauna nerăbdător să
profite de ospitalitatea unchiului și a mătușii
mele la Brierley.

- Demascarea va avea loc după setul
acesta, îi spuse ea: de parcă el nu ar fi fost
destul de conștient de asta.

- Da. Să știi, Jessie, că s-ar putea să nu
iasă nimic. Sar putea să fie o mare dezamăgire.

- Dar numai noi vom ști.
Și roată familia Westcott și cei înrudiți cu
ei.

Muzica se sfârși. Ultimul vals fusese oare
mai scurt decât celelalte? Nu conta. Se sfârșise,
iar Lady Farraday, ajutată de mâna soțului ei,
urcă pe estrada orchestrei și ridică brațele ca
să se facă tăcere. O obținut după câteva
momente de șoapte emoționate și sâsâieli din
partea tuturor. Privi în sala de bal, bucurându-
se evident de dramatismul momentului, și își
scoase încet masca. Icnetele obligatorii de
surprindere fură urmate de runda la fel de
obligatorie de aplauze.

Da, zise ea când se stinseră. Eu sunt. Și acesta

7orii/ pentru romantism 1

este momentul în care voi descoperi dacă am întreținut toată seara o sală plină de străini și impostori. Așteptă să se stingă râsetele. Excelențele Voastre, doamnelor,[>]mnilor, e timpul să vă îndepărtați masca și să vă Woperiți identitatea.

^{1%}Vrinâunval de zgomote și râsete, în timp ce toată lu- >e conforma și se uita în jur, pretinzându-se uimiți Acopere cunoscuți pe care nu îi identificaseră până ^momentul acela.

v-a cum ?peraseră' Manley Rochford stârnea un în- deosebit, acum că toată lumea putea admite că știa 4ne era. Și avea o poziție convenabilă, aproape în c'etv sălii de bal. Doritorii de bine se adunară în jurul lui 1 strângă mâna sau să facă o plecăciune. El le zâmbi aratios tuturor, un rege Arthur chipeș fără mască. Fiul său', strălucind chiar și fără masca lui, stătea zâmbind în dreapta, iar soția trecea neobservată în stânga.

Gabriel o privi țintă pe Jessica și îi oferi brațul. Se apropiară împreună de grupul cel mai dens de invitați și o cărare se deschise în fața lor, poate pentru că spațiul fusese ocupat înainte de Avery și Anna, Elizabeth și Colin, Alexander și Wren, Boris și Bertrand, precum și Sir Trevor și Lady Vickers.

Manley Rochford îi privi grațios pe amândoi, pregătit să le primească omagiul. - Salut, Manley, zise Gabriel.

capitolul 20

Manley păru oarecum uluit când auzi formula aceea de adresare atât de familiară. Pentru o clipă, zâmbetul ¹ se șterse, dar îi salută grațios pe amândoi.

-Domnul Thorne, *papa*, spuse Anthony Rochford. Ti-am povestit despre el. Și doamna Thorne - Lady Jessica Thorne.

j -Ah, da. Ochii lui Manley se opriră asupra Jessicăi. "țeleg că trebuie să vă felicit. Și pe domnul Thorne. făcu o ușoară plecăciune. - GabrielThorne, zise Gabriel. Ce mai faci, Manley?

LMnnley se încruntă, nedumerit -Va cunosc? întreabă el - și Gabriel văzu că începea să se simtă stânjenit.

-A trecut mult timp de atunci. Mai bine de treisprezece ani.

Era foarte conștient de mâna Jessicăi pe brațul lui Știa, deși nu întorsese capul ca să se uite, că de când își scosese masca devenise recea, echilibrata, aristocratica Lady Jessica. Era conștient și că sunetele puternice și vesele care urmaseră după ridicarea măștilor se stingeau încet în imediata lor vecinătate.

Fața frumoasă a lui Manley, încadrată de părul care încărunțea elegant și pe care era așezată o coroană cu false diamante, pălise. Maxilarul i se strânse - ca să nu rămână cu gura căscată, poate.

O tăcere categorică se așternuse acum peste mulțimea din jurul lor, iar Gabriel simți că și alți oameni se apro piau ca să vadă ce se întâmpla.

-Nu se poate. Cuvintele de-abia trecură de buzele lui Manley. Nu.

-Ba da, răspunse Gabriel. Se poate. Și este.

Soția lui Manley îi pusese mâna pe braț.

Gabriel nu-și putea aminti în ru ptul capului cum o chema. Fusesse întotdeauna o siluetă în umbră, împreună cu soția lui Philip. Și cu mătușa lui. Cei mai mulți dintre bărbații Rochford nu-și prețuiau femeile.

-Manley, zise ea, cu o voce care tremura vădit. Chiar «te Gabriel.

Manley se scutură de brațul ei cu nerăbdare fățișă. Nările i se dilată ră. Ochii îi străfulgerară.

-Ești mort. Omul acesta e un impostor.

Îndreptă un deget spre Gabriel și aruncă o privire sălbatică spre mulțime, de parcă ar fi căutat un aliat. Marjorie, plecăm.

Marjorie. Acesta era numele ei.

- Papii.' zise Anthony Rochford. Acesta e domnul Thorne. Omul din America despre care v-am spus. Mamă?.De fapt, interveni Gabriel fără a-și lua ochii de la uanley V Știinc* acum că avea 0 au(^lenț* numeroasă și idă formată din crema înaltei societăți, m-am născut numele Rochford. Gabriel Rochford. Și am păstrat numele acela până acum treisprezece ani, când am plecat spre America.

Reacția fu demnă de orice melodramă. Un icnet urmat de murmure care creșteau în intensitate și apoi zgomote frenetice îndemnând la tăcere. -Papa!

Anthony Rochford părea aproape panicat acum. Manley îl ignoră. Gabriel ghici că era și el cam panicat. Însă își stăpâni emoțiile cu un efort vizibil. Își îndreptă din nou umerii și continuă să arate spre Gabriel cu lin deget acum tremurător. De fapt, arăta magnific, cu coroana strălucind în lumina lumânărilor din candelabru de deasupra capului. Ca să completeze tabloul, nu mai avea nevoie decât de Excalibur în mână.

-Omul acesta, zise el adresându-se mulțimii care se mărise și cuprindea acum aproape toți invitații de la bal. Omul acesta, care și-a schimbat numele și s-a ascuns în America, așa cum și trebuia, timp de treisprezece ani, a fost condus acum de ambiție și a considerat că merita riscul de a se întoarce în ultimul moment pentru a-și reclama dreptul primit prin naștere. Sunt aici ca să-l opresc în numele justiției.

- Poți să încerci, Manley, răspunse Gabriel.

Era surprins de cât de puțină ură simțea față de vă-^{ru}l ^i, care l-ar fi trimis la spânzurătoare cu cincispre-^{Zece} ani în urmă și voia s-o facă din nou acum. Simțea ^do ar dispreț.

- Omul acesta, repetă Manley. Acest Gabriel Roch/orcl^e un criminal,

j Urmă un alt val de sunete. Manley așteaptă să se poto-^{leasc}ă, așa cum făcu în curând. Nimeni nu voia să piardă un ^{un}cuvânt. Făcu un pas înainte,

1

Mary Bnlogh

lăsându-și soția și fiulpuțin mai în spate. „Stie cum să joace în fața publicului” se gândi Gabriel, apreciativ.

-Omul ^{acesta}, continuă Manley, a violat-o pe tânăra și nevinovată flică a unui vecin al contelui de Lyndale, unchiul lui, și a lăsat-o nenorocită și însărcinată. Când a fost înfruntat de fratele tinerei și de *scumpul meu prieten*, Gabriel Rochford l-a ucis. L-a împușcat în spate. *Eu am fost martor la asta*, deși eram prea departe, din nefericire, ca să-l opresc. Există o crimă mai rea sau mai lașă decât să împuști un om neînarmat în spate?

Crema înaltei societăți credea că nu, evident. Murmurul fu mai urât de data asta. Și priviri la fel de urâte se îndreptară spre Gabriel.

-A fugit înainte ca vărul meu, contele, să-l poată aresta. O recunoaștere clară a vinovăției.

- Poate că am putea purta discuția aceasta în altă parte, interveni Lady Farraday pe un ton puternic și mult prea vesel. Poate...

Manley o ignoră. Și toți ceilalți.

- Omul acesta ar trebui prins acum, înainte de a scăpa din nou. Gabriel Rochford e un om periculos și nu merită decât o celulă întunecoasă de închisoare până va fi atârnat de gât și spânzurat.

Murmurele deveniră și mai puternice, și mai urâte. Situația era pe cale de a deveni primejdioasă de-a bine-^{lea}. „În orice moment”, se gândi Gabriel, „pot fi atacat și doborât pe dușumeaua sălii de bal, cu mâinile legate la spate”. Poate că doar eticheta socială și prezenta doamnelor - deși mai multe dintre ele păreau la fel de scandalizate ca și bărbații lor - nu lăsaseră să se întâmple deja asta.

-Mi se pare puțin ciudat, Manley, ^{zi}se Gabriel, și nevoia de a auzi ce avea de spus depăși dorința de a nu-l lăsa să fugă. Tăcerea se așternu aproape imediat Mi se pare ciudat că m-ai văzut împușcându-l pe dom nul Orson Ginsberg, prietenul *meu*, în spate. Bineînțeles că ai recunoscut singur că erai la distanță și ^{poate} te-ai ^{în}privitynța identității criminalului. Ai fostsingur-
'li martor, nu?

"V\u am fost, răspunse Manley. Vărul meu a fost cu Si vărul *tău*. Domnul Philip Rochford. ~Ah, exclamă Gabriel. Răposatul Philip Rochford, sdică-

a raportat ce a văzut mai multor persoane, inclusiv contelui, tatăl său, și reprezentanților legii. Ai tăcut o gravă greșeală întorcându-te în Anglia, Ga- brici Rochford. Dacă îți închipui că perspectivele te vor proteja...

-Mi se pare ciudat, îl întrerupse Gabriel,

7orii/ pentru romantism

2

pentru că eu cunosc alți doi martori care sunt dispuși să jure, într-o curte de justiție dacă e necesar, că nu eram aproape de scena crimei atunci când a fost comisă.

-Oh da? întrebă Manley. Rânjea acum și privea în jur, ca să-și încurajeze publicul să rânjească cu el. Scoate-i arunci, Gabriel Rochford.

Gabriel simți pe cineva pășind în spatele lui și trăgân- M ușor de domino. Jessica se uită în spate și îi dădu drumul brațului, făcând un pas într-o parte și trăgând-o P^e Mary în spațiul dintre ei, cu un braț pe după umeri. Călugărița mărunțică, cu capul descoperit, își scoase ^{viii}iii și masca. Se uită țintă și muștrător la Manley. W o recunosc pe loc. Și la fel și soția lui. - E domnișoara Beck.

-Taci din gură, Marjorie, comandă el aspru. Ești

1 Mary Balogh

de- wte de casă, domnișoară Beck. îmi amintesc
că Gabriel ust întotdeauna un mare favorit al
dumitale. însă ar ^ t(i) gândești bine înainte de a
comite sperjur ^ a*^t Sill^{va} de spânzurătoare, 'nte
d trelx,ie să mă gândesc niciodată prea mult îna- v()^c
e ? 'Pune adevărul, domnule Rochford, zise ea
cu car/ C1 Calmă^t P^{ro}fundă. Adevărul este singurul
lucru cC^{ntă} Spus oricând^l. Gabriel a fost în căsuța mea
Ginsb^{ore} în ^uPâ-amiaza în care a murit bietul
domn M-a ajutat să îngrijesc o căprioară rănită pe
care nu-o adusese unul dintre rândasi. Si
rân^, , a rămas și își amintește. Am o scrisoare
de la el într-un loc sigur.

în prezent era închisă într-un seif din biroul
lui Netherby la .Archer House.

- După cum vezi, am un alibi ferm, zise
Gabriel. Te-ai înșelat, Manley. Nu eu l-am ucis pe
Orson.

-Alibi! repetă disprețuitor Manley. E ușor să-
ți pui prietenii să spună orice dorești, Gabriel.
Cer ca omul acesta să fie arestat.

Mulțimea nu mai părea atât de
nerăbdătoare să se repeadă.

- În plus, strigă Manley, încercând să-și
recapete controlul asupra lor, e și violator; nu
doar criminal. Cred că nu are alibi pentru asta.

-Oh, i-auzi, spuse cineva. Amintește-ți că
sunt și doamne de față, Rochford.

- Chiar și numai pentru violul acela, zise
Manley, repetând cuvântul pe care măcar unul
dintre invitați îl găsisese ofensator, merită să
moară.

- Și am o scrisoare, zise Gabriel, scrisă de
doamna în cauză semnată de tatăl și de soțul
ei, care mă achită de acuzația asta. Te-ai înșelat
din nou, Manley. Altcineva a molestat-o.

Și scrisoarea aceea era în seiful lui
Netherby.

Așteptă ca valul reînnoit de sunete din jurul
lor să se stingă.

-Și numește pe altcineva în scrisoarea ei,
adăugă Gabriel, cu privirea ațintită asupra lui
Manley.

Manley devenise și mai palid, dacă era
posibil. Buzele îi erau aproape albastre prin
contrast.

- Ai adus o avere cu tine din America,
Thorne, izbucni brusc Anthony Rochford. Cu cât
ai plătit-o pe târfă? Și pe tatăl și pe soțul ei?
Cât ai plătit-o pe domnișoara Beck? Și rândușul
care a scris scrisoarea - dacă a scriso el? Din
experiența mea, rândușii nu scriu. Și nici nu
citesc, termină el privind triumfător în jur.

par cuvintele lui căzură în gol. Și Manley părea să fi -mas fără cuvinte. Soția lui îi puse mâna pe braț din * și el se scutură din nou.

° - Atn terminat aici. Pentru moment, zise el, vorbind cu o demnitate teribilă. Dacă nici unul dintre voi nu e destul de bărbat ca să-l țină pe acest bărbat până când vin autoritățile să-l aresteze și să-l târască în închisoare, unde îi este locul, atunci nu-mi rămâne decât să fac singur aranjamentele. Vino, draga mea! Vino, Anthony!

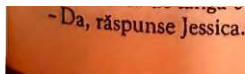
O cărare se deschise în fața lui, deși trebui să-și conducă soția și fiul pe lângă Gabriel, Jessica și Mary ca să ajungă la ea. Părăsiră sala balului nestânjeniți. Toți îi priviră, pur și simplu, plecând.

Gabriel coborî privirea spre Mary și zâmbi. Și se uită peste capul ei la Jessica și... văzu două persoane combinate. Unite și indivizibile. O văzu pe Lady Jessica Thorne în postura cea mai trufașă. Și o văzu și pe Jessica, femeia încântătoare și caldă care bănuia că îi devenise indispensabilă pentru tot restul vieții.

-Felicitările mele, Lady Farraday. Era vocea lui Netherby, plictisită și aristocratică, care nu se înălța nici măcar cu o iotă peste nivelul obișnuit al conversației, dar reușea totuși să atragă atenția tuturor invitaților din sala de bal. Cred că balul dumneavoastră mascat va rămâne în analele istoriei societății ca unul dintre cele mai memorabile evenimente ale deceniului.

Și un grup mic de doamne începură să aplaude, se auziră câteva strigăte de *auzi, auzi*, un bărbat suieră Pătrunzător, iar Lady Farraday renunță aproape vizibil ^{a c}o nvingerea că prețiosul ei bal mascat se sfârșise cu ^{un} dezastru. Podeaua se eliberă, orchestra își strângea ^{ins}trumentele, dar în mijlocul sălii de bal mai rămăsese ^{un} Pâlc de oameni.

^ ~Cred că am terminat aici, le spuse Gabriel celor doamne de lâna #»[, Suntem gata de plecare?

- într-un minut, zise și Marv, privindu-i pe amândoi de parcă s-ar fi scuzat. Trebuie să le mulțumesc întâi bunicii și mătușii tale, Jessîca, dacă îmi permiți. Au fost foarte amabile cu mine. Ce doamne încântătoare sunt!

Gabriel îi zâmbi Jessicîi, strâmbându-se, în timp ce Marv pleca, iar ea îi întoarse zâmbetul - ah, zâmbetul acela larg și însoțit de care îi tăia întotdeauna picioarele.

Invitații lui Lady Farraday permiseseră ca domnul Manley Rochford cu soția și fiul său să plece, fără a încerca să-i oprească. Dar cu Gabriel se purtă altfel, bineînțeles. Și Jessîca îi înțelegea perfect.

Unii voiau pur și simplu să-i strângă mâna și să-l felicite, numindu-l *miîford* sau *Lyndale*. Alții voiau să-l asigure că nu crezuseră nici o clipă că era vinovat de ceea ce fusese acuzat și că se bucurau foarte mult că avea un alibi solid pentru ambele acuzații. Câțiva fură destul de îndrăzneți ca să-l întrebe dacă știa cine era vinovat. Era însuși domnul Manley Rochford? Nimeni nu rosti propoziția aceasta anume, dar toți se întrebară. Sau cel puțin așa i se păru Jessicîi.

- Ce naiba? spuse domnul Albert Vickers, purtându-i mâna lui Gabriel în sus și în jos, aparent fără a-și da seama că îl auzeau doamnele, inclusiv Jessica. Ce *naiba*, Gabe? Sper cu adevărat că ai pus scrisorile acelea într-un loc sigur.

- Le-am pus, îl asigură Gabriel.

Jessica nu fu ignorată. Fu felicitată - pentru căsătorie și pentru faptul că era contesă de Lyndale. Fu asigurată că nimeni nu credea vreunul dintre lucrurile urâte pe care domnul Rochford le spusese despre conte, soțul ei. Așa cum era de așteptat, câțiva oameni îi spuseră că nu îl plăcuseră cu adevărat și nu avuseseră încredere în el de când îl văzuseră pentru prima dată la biserică, duminică.

Orchestra era pregătită de plecare, iar Ud R părea din nou puțin cam neînștită. În cele din

Gabriel trase brațul Jessicîi sub brațul lui și reușiră J iasă din sala de bal, însoțit, de niște aplauze cam stânjenitoare.

Alexander aștepta după ușile sălii de bal, cu Mary „Măine-dimineață atunci, într-un salon particular la hotelul tău? Nu s-a schimbat aranjamentul? El și Avery plănuiseră să se întâlnească la micul dejun în dimineața următoare cu Gabriel, ca să analizeze ce se întâmplase în seara asta și să

discute despre ce trebuia să se întâmple în continuare. Gabriel nu fusese dispus să facă planuri dinainte. Nu avuseseră de unde să stie cum aveau să evalueze planurile lor pentru bal.

-Am rezervat o cameră, îi răspunse Gabriel, strângân- du-i mâna. Apreciez sprijinul, Riverdale, chiar dacă sunt un membru nou al familiei. Alexander rânji.

-Asemenea crize ne fac să înflorim. Sper că ai rezervat o cameră mai mare. Bănuiesc că Wren și An na vor insista să vină și ele, și nu pariez că nu vor veni și alții. Jessica, de exemplu. Se întoarse spre ea și o îmbrățișa strâns.

-Mulțumesc, Alexander, zise ea. Arăți foarte impresionant când ești Alexandru cel Mare. El râse.

Și plecară în sfârșit.

Mary, așezată alături de Jessica pe o banchetă a trăsuri în timp ce Gabriel stătea cu spatele la cai, era foarte tăcută.

-Ești obosită, Mary? o întrebă Jessica. -Cred că aș putea dormi o săptămână, dacă nu rn-ar deranja nimeni, răspunse ea. Ce se va întâmpla cu el? Gabriel?

-Nu sunt sigur. Despre asta se va discuta la întâlnirea ^e la micul dejun de mâine. Presupun, Mary, că îți pare rău Pentru el? ^{**se} gândi la întrebare în felul ei serios, liniștit.-Ne înjosim și noi, răspunse ea în sfârșit, când pare rău de cineva care a făcut un rău teribil și ajungi să-l scuzăm și să sperăm pur și simplu că va deveni mai bun. Pentru o ființă morală, e mai potrivit să îți ^{par;j} rău de cineva, dar să recunoști totuși că trebuie să s_e facă dreptate. Da, Gabriel, îmi pare rău pentru el - j îmi pare rău cu adevărat pentru soția și fiul său, care pare lăudăros și uneori împietrit, dar poate că nu e cu adevărat vicios. De Manley Rochford mi-e milă și sper să se facă dreptate. îmi sfâșie inima.

- Chiar dacă avea de gând să-ți ia casa și să te lase fără mijloace de trai? întrebă Jessica.

-Chiar dacă, spuse Mary, batând-o pe mână.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic în timpul călătoriei spre casă - casa fiind un hotel, cel puțin în prezent. O conduseră împreună pe Mary în camera ei, care era aproape de apartamentul lor. Ruth o aștepta înăuntru.

- Draga mea Ruth, spuse Mary în timp ce Gabriel închidea ușa, nu ar fi trebuit să mă aștepți trează atât de târziu. Trebuie să te întinzi chiar acum pe patul acela pliant. Sper că e comod.

Primul lucru pe care îl făcu Gabriel când pășiră în apartamentul lor fu să-și cheme valetul din dormitorul lui și să-i dea liber pentru restul nopții. Acesta plecă în- clinându-se respectuos și murmurând noapte bună.

- Nu a fost mulțumit că i-ai dat liber înainte de a-și putea îndeplini ultima îndatorire a zilei, observă Jessica după ce ușa se închise în urma lui.

-De unde știi? întrebă Gabriel, rânjindu-i. Nu am cunoscut pe nimeni cu o față mai impasibilă.

-Ajungi să-ți dai seama, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Servitorii își arată adevăratele sentimente prin aluzii subtile, așteptându-se ca angajatorii să le interpreteze.

-Presupun că și camerista ta era supărată pe tine acum, chiar dacă nici nu s-a uitat la tine?

- Dar bineînțeles că da. Nu s-a uitat la mine, Gabriel

Oh era atât de încântător să-l vadă zâmbind, să-l audă j Zâmbetele și râsul îl făceau să arate de-a dreptul Ss și mult mai tânăr. Si a^{Poi} zâmbiră amândoi ^ răs^{ee}tele dispărură, în timp e| își scotea dominoul negru și se îndrepta spre ea ^{cc}șă o dezbrace de al ei. Ambele haine aterizară într-o ^madă pe dușumea - dulapul lui obișnuit pentru hai- j ^ele ^pe care le dezbrăca, după cum se părea. O luă în brațe și o ținu strâns, fără să spună nimic. Aproape că ⁿⁱi putea respira. O ținu

mult, până își dădu seama de ceva care îi tăie

7orii/ pentru romantism 2

picioarele. El plângea. -Gabriel? șopti ea.

-Oh, Dumnezeule mare, murmură el. Naiba s-o ia de treabă!

îi dădu drumul și se îndepărtă de ea. Se opri cu fața lașemineu, sprijinindu-se cu un braț de consolă.

Jessica ridică dominourile și le așeză pe unul dintre scaunele de la masa la care cinaseră.

Apoi se sprijini cu spatele de masă și se uită la el. Inspira adânc și expira puțin cam tremurat.

Bărbații erau niște ființe fără minte, care se simțeau foarte stânjeniți când plângeau. Chiar dacă și ea clipi de mai multe ori decât era

necesar și înghiți de câteva ori ca să scape de nodul din gât. Se ndică și se așeză pe masă, un lucru pe care nu-și amintea să-l mai fi făcut.

El își scoase batista, își suflă nasul și o puse înapoi. Și mtoarse capul ca să o privească.

-E vărul meu, Jessica. Văr de gradul doi, mai exact. ^hl»P era vărul meu. Unchiul meu Julius a fost fratele 5 " meu. Ei sunt - erau, în unele cazuri - /«miliii mea. v'gândește-te la familia ta.

Viața era rareori dreaptă, nu? își dăduse seama de JJ^j Probabil pentru prima dată, cu opt ani în urmă, viața pe care o cunoștea fusese zdruncinată. Dar fa-^{Uia e»} se ținuse tare și prosperase. Ei erau întotdeauna acolo și puteai să te sprijini pe ei sau să-i iubești pur și simplu. -Ai fost singur, Gabriel? întreba ea. Oh, cu siguranță că mai mult decât singur. Tatăl lui murise pe când avea opt ani, mama înainte de asta.

-Lumea e plină de oameni singuri, zise el, venind spre ea. îi luă o suviță ondulată care cădea peste colțul ochiului și o dădu după ureche. Nu trebuie să folosești niciodată asta ca scuză pentru nefericire sau autocompătimire. Uită-te la Mary!

-Mătușa ta a fost sora ei. Nu erau apropiate?

-Nu. Mătușa și-a făcut datoria luând-o pe Mary la Brierley cu ea după căsătoria cu unchiul meu, și el și-a făcut datoria dăruindu-i o casă a ei și stabilindu-i o alocație. Se pot spune multe despre datorie. Trebuie făcută. Dar nu înlocuiește dragostea.

-Unchiul tău și-a făcut datoria față de tine.

-Da.

- Și apoi tu ai plecat departe și ai muncit din greu și ai găsit fericirea și dragostea - cu vărul mamei tale.

- Cyrus. Da.

Ea se simți nespul de tristă. îi prinse fața în mâini. Ce crud trebuie să i se fi părut când Cyrus murise într-un accident stupid!

- Și în cele din urmă datoria te-a adus înapoi în Anglia.

-Si dragostea. O iubesc pe Mary.

-Da.

Ea se aplecă în față și își apăsă ușor buzele pe buzele lui. El nu răspunse imediat, deși nici nu își trase capul.

-Și acum, zise ea, îi iubești pe toți ceilalți de la Brierley, pe toți cei care au suferit pentru că l-au avut pe Manley Rochford acolo pentru o vreme.

-Nu știu. Ar trebui să-i iubesc. Mi-am neglijat datoria. Dar acum nu ți-o mai neglijezi. Nu trebuie să fii aspru cu tine însuși, Gabriel. Ai avut datorii și în Boston. Le-ai rezolvat lăsându-ți prietenul la comandă, încrezător că îți duce mai departe moștenirea. Acum vei rezolva orăblema asta. Și ai început deja. Manley nu va mai fi acolo. Vom fi doar noi doi. Eu voi fi alături de tine. De ' ti re-ai căsătorit cu mine.

fISu¹ i A

-Jessie, începu ej. Asta nu e...

Ea îi puse degetul pe buze.

-Și de asta m-am căsătorit și eu cu tine. Datorie și...

-Dragoste.⁷ întrebă el.

Ah, dar ea nu voia să-i împovăreze umerii cu greutatea aceea de vinovăție.

-Afecțiune, zise. Simți ceva față de mine. Știu că simți. Și eu simt ceva față de tine. E un început, Gabriel. E un început foarte bun.

-Da, răspunse el și se priviră în ochi.

Care e diferența, se întrebă ea, între afecțiune și dragoste? Sau între dorință și afecțiune - și dragoste? Ce simțea ea pentru soțul ei? Ce simțea el pentru ea? Însă conta numele cu care o etichetau? *Exista*, pur și simplu.

Atunci, mâinile lui îi cuprinseseră șoldurile, iar gura lui se întoarse la ea. Însă deschisă și flămândă de data asta. Și fierbinte. Oh, atât de fierbinte! *El* era fierbinte. Orice ar fi însemnat. Cuvinte din nou. Cuvintele puteau fi stupide. Stupid de inadecvate. Și gândurile la fel.

„Plecați, atunci, gânduri!”

Gura lui îi devora gura. Limba lui era adânc în gura ei și îi trasa cărări arzătoare până în vârful picioarelor, deși se concentra în părțile ei feminine, cele pe care le descoperise pe patul din camera alăturată în ultimele câteva zile și nopți.

Dar gura și limba nu erau suficiente. Nici pe jumă-^{tate}. Oh,.

El îi ridică rochia de seară, nu prea blând, și o înălță ^{asupra} mesei o clipă ca să o poată trage și, după ce escheie rapid nasturii de la spate, să o scoată cu totul și

^o arunce pe dușumea. În scurt timp urmă și corsetul. *^e Poi cămășuța. Nu îi atinse pantofii de seară, nici ^{capii de mătase} sau jartierele care îi țineau. Își scoa- de seară, cu puțin ajutor din partea ei, jilet

ași lavaliera. își trase cămașa și o scoase peste cap, arun- cândo peste lucrurile de pe podea.

1 *Mary Balogh*

își descheie nasturii de la pantaloni, dar nu își-scoase pantalonii. Aproape în tot acest rimp, gura lui o seduse. Și apoi ea își dădu seama - oh, vai de mine!

El nu avea de gând să piardă timpul și să o ducă în dormitor. Avea de gând să... chiar acolo, chiar atunci.

Măinile lui îi cuprinseseră din nou șoldurile goale și o traseră la marginea mesei. Ea îl prinse cu picioarele. Și el o pătrunse cu forță.

Masa scârțâia în timp ce el își croia drum în ea. Sunetul se contopi cu erotismul momentului - el și sunetul ritmic și umed al împreunării lor. Era insuportabil de dureros, insuportabil de dulce. Insuportabil de...

Fruntea ei se odihni pe umărul lui în timp ce se cutremura și apoi se cutremura iar și iar înainte de a pluti în jos spre... Ei bine, iar se lovea de stupiditatea cuvintelor. Nu existau niciodată cuvinte pentru lucrurile cu adevărat importante. Pluti în jos.

El pulsa și zvâcnea încă în interiorul ei, deși era nemișcat, și știu că terminase.

Și era *fierbinte*. Chiar nu exista alt cuvânt care să de- scrie^mai adecvat cum era el ca amant.

- îmi pare atât de rău, Jessie, zise el.

Era încă în interiorul ei. Părea fără suflare, cum era și firesc.

Ea ridică fruntea și se uită în ochii lui de un albastru întunecat - aveau pleoapele grele, consecință a pasiunii.

-Dacă vorbești serios, Gabriel, răspunse ea, te părăsesc dimineață și mă duc acasă la Archer House.

El îi zâmbi lent. Oh, zâmbetul acela!

capitolul 21

Masa din salonul particular pe care îl rezervase

7orii/ pentru romantism

1

Gabriel la hotelul lui fusese pregătită pentru zece persoane. Jessica fusese primii, dar în curând li se alătură Rtvcrdale și Nethcrby, cu soțiile lor. Marchizul și porchestcr ajunse următorul cu baronul Molenor și gutele Dirkson. Porție Vickers veni exact în urma lor. În j îl văzu, Gabriel iu mișcat. -Nu am fost invitat, Gabe, zise el, scuturându-i mâna <i salutând-o întâi pe Jessica și apoi pe toți ceilalți. Dar ttid-meu a aflat despre asta de la Netherby și i-am spus vin și eu, invitat sau neinvitat. Am fost ofensat de jiletca aurie a tânărului Rochford, acum câteva săptămâni, iar aseară am fost ofensat de dominoul lui auriu <ide mască. Paiete pe haina unui bărbat, pentru numele (ui Dumnezeu! Pe de altă parte, tatăl - ei bine, e întruchiparea ticălosului zâmbitor. Shakespeare are pe unde va un citat despre asemenea persoane. Nu-mi amintesc unde. Am înțeles corect, Gabe? Omul a comis crimele și apoi a încercat să dea vina pe tine? Te-ar fi trimis la spânzurătoare în locul lui? Și te-ar trimite și acum dacă ar putea? Trebuie să facem ceva. Și dacă pot face ceva ca să ajut... Ei bine, de asta am venit. - Mă bucur că ai făcut-o, îl asigură Gabriel. Nu mai veni altcineva, deși se părea că toți membrii mai tineri ai familiei Westcott și unele dintre femei și-ar fi dorit s-o facă. Însă fuseseră convinși să rămână acasă. Astfel că zece farfurii erau exact de ajuns.

Aristocrația englezească aparținea unui soi remarcabil, descoperi Gabriel în următoarea jumătate de oră în timp ce serveau un dejun somptuos - probabil că bucătarii hotelului și personalul de la bucătărie petrecuseră jumătate de noapte pregătindu-l, își dădu el seama cu ^{un} acces de vinovăție. Conversară cu ușurință și cu apa- Țent interes despre numeroase subiecte, care trecură de Politică și afaceri internaționale la cele mai noi cărți tj Pamflete, la operă, la starea recoltelor de pe diferitele Omenii și la - da - la vreme. Oricine ar fi ascultat, ^acum făceau fără îndoială administratorul și ospătarii ^m timp ce cărau înăuntru provizii nesfârșite de hranăși scoteau farfuriile și tăvile și turnau cafea, ar fi presupus că era o simplă reuniune socială.

De-abia după ce toate fură luate de pe masă, cu excepția ceștilor de cafea, a recipientelor cu frișcă și zahăr și a vasului uriaș de cafea proaspătă, trecură la afaceri.

- Lucruriile importante întâi, zise Riverdale. Hârtiile acelea sunt încuiate în seiful din biroul tău, Netherby?

-Pot să raportezi liniștit, răspunse Netherby, că sunt în perfectă siguranță în seif.

Bertie rânji, iar Dirkson chicoti.

-Și domnișoara Beck și rândușul de la Brierley - Ned Higgins, cred? - sunt pregătiți să depună mărturie în fața unui tribunal dacă e nevoie, Lyndale? întrebă Riverdale. Și doamna Clark?

- Nu voi permite ca doamna Clark să fie chemată în persoană ca martor, răspunse Gabriel. Scrisoarea ei, întărită de semnătura tatălui și a soțului, va trebui să fie de ajuns.

- Da, întări Jessica. Sunt de acord.

- Oh, adăugă Anna. Și eu la fel. Se știe foarte bine ce s-ar întâmpla dacă ar fi târâtă la tribunal. În curând, tot ce s-a întâmplat va fi din vina ei.

Gabriel observă că mâna cu manichiură perfectă și cu inele a lui Netherby acoperi o clipă mâna ei pe masă.

- Scrisoarea doamnei Clark a fost scrisă de însăși mâna ei, presupun, Lyndale? începu marchizul de Dorchester și se opri, cu sprâncenele ridicate.

Gabriel încuviință.

-Și semnată de rudele ei de gen masculin ca martori, continuă Dorchester, așa că e cu siguranță o dovadă suficientă în primul rând că Lyndale nu a violat-o și că nu este tatăl copilului ei și în al doilea rând că Manley Rochford a făcut-o - cu ajutorul forței și fără consimțământul ei. Ești scăpat de acuzația asta. Ești scăpat și de a doua, de vreme ce ai un alibi, care poate fi confirmat de doi martori. Dar există vreo dovadă că Manley Rochford a comis crima?

P aproape sigur că a fost fie Manley, fie Philip

Torii/ pentru romantism

3

Roch- j varul meu, zise Gabriei. El a murit acum șapte ani. ¹ m trimit titlul și a trebuit să mă întorc în Anglia. - ³ iunea lui despre evenimente a murit odată cu el, el, cât și Manley au jurat în fața unchiului meu n^u văz^{ut} ^p¹ ^ crima. Amândoi i s-au alăturat, ^demnându-mă să fug. Poate că se temeau că povestea !ⁿ nu ^ar fi ținut în picioare într-un tribunal. Dar mă tem că probabilitatea nu i-ar aduce o condamnare la tribunal. Nu știu să fi existat alți martori, și de aceea nu exista nici o dovadă, în afară de supoziția rezonabilă că unul dintre ei l-a împușcat pe Orson Ginsberg în spate.

-Si astfel, observă Wren, chiar dacă poate fi condamnat pe baza unei acuzații, nu poate fi pentru cealaltă. Si exact de asta am venit toți aici în dimineața aceasta, Gabriei. Dacă e să se facă dreptate, sau o dreptate aproximativă, atunci trebuie procedat altfel.

-Ce nevestă însetată de sânge ai, Atexander, zise Molenor, dar o privi încuviințând aprobator.

-îmi place să văd că se face dreptate, unchiule Thoinas, îi mărturisi ea. Domnul Manley Rochford nu cdoar un... un violator și un criminal, ci e dispus să comită și a doua crimă cu discernământ, înscenându-i-o lui Gabriei și trimițându-l la spânzurătoare. Nu trebuie să ¹ se permită să se întoarcă pe furiș acasă, pedepsit doar Prin dezamăgirea de a nu fi câștigat titlul de conte. Și ^e focă moștenitorul titlului de conte. Ai face bine să-ți Păzești spatele, Gabriei.

- Ai absolută dreptate în toate privințele, Wren, declară Anna.

"hauzi, exclamă Bertie. Se va strecura pe furiș acasă? j " 1 âă să venim noi aici, nu a făcut nici o mișcare ca ^{S<ns> TM sUnse} Netherby. Omul meu din ta ța ei lui și cel din interiorul remizei sale pentru trăsuri și j ^{Vut 0 noa} Pte grea. La fel și străinul misterios care

"Praveghează casa.

se încruntă Gabriei.

-Vai, zise Netherby. Omul meu nu a putut să-l identifice când l-a zărit. Și apoi a dispărut - sau așa se pare.

-Suntem pe cale de a-l identifica, îl asigură Riverdale pe Gabriel.

1 se păru cam suspect că nici Anna și nici măcar Wren nu insistaseră să vină cu ea atunci când Gabriel o cărase inconștientă sus. Și era foarte suspect că nici el nu rămăsese la căpătâiul ei. În schimb, dispăruse în clipa în care ea se foise, dar înainte ca mintea să i se limpezească suficient cât să facă ceva constructiv cu limpezimea

-Cel mai *neînsemnat* lucru pe care aş vrea să-l fac, cu scuzele de rigoare faţă de doamne, zise

4

Mfry Bahgh

Gabriel, ar fi să îl bat măr pe Manley Rochford. Bertie, vrei să-mi fii secundant?

Fără să întoarcă capul, văzu că Jessica dusesese ambele mâini la gură.

-Vi fi plăcerea mea, Gabe, îl asigură Bertie.

-Ai dreptate că nu e un subiect potrivit pentru auzul doamnelor, spuse Dirkson. Aminteşte-ţi că Rochford alege armele dacă tu îl provoci, Lyndale.

-Femeile, Charles, interveni Anna, nu sunt fiinţe atât de delicate cum cred bărbaţii. Dar... există cu siguranţa o alternativă? Duelurile nu sunt răspunsul la orice.

-Nu sunt, Anna, încuviinţă Dorchester. Din nefericire, sunt *singurul* răspuns la unele lucruri.

-Cât de priceput eşti la pistoale, Lyndale?

întrebă Molenor.

Atunci, fruntea Jessicăi se lovi cu putere de masă, cât pe ce să dea peste ceaşca de cafea. Leşinase.

Când își reveni pe deplin în simțiri și o convinse pe Ruth că nu avea de gând să fie invalidă pentru tot restul zilei și nici măcar pentru un minut, Jessica văzu că Gabriel nu mai era în apartamentul lor. Se părea că reuniunea de la dejun se terminase și toată lumea ca de exemplu a -l determina să jure pe onoarea n sacră că nu va iurta în nici un duel. -- 1 ^zti îi termină de aranjat rochia și de refăcut .r^'rura. lessîca intră în camera de zi și o găsi pe tir:d-o liniștită. ' "V-rvî srii ce se întâmplă? Gabriel a plecat să-l gă- Manley Rochford și să-l provoace la duel și - î^'aste, strigă Jessica pe un ton care i se păru chiar ^isteric. Și o să ajungă el împușcat până la urmă.

și ies fi eu și să-l găsesc... "-Gata, dragă, liniștește-te! Gabriel a ieșit cu niște --iruri grabnice, îi spuse Marv pe un ton supărător de calm- Niște treburi foarte plictisitoare, de care se ocupă întotdeauna bărbații. Cred că se va întoarce înaintea noastră.

-Înaintea noastră? întrebă Jessica, ignorând cu hotărâre bazaltul din urechi. Nu avea de gând să leșine din nou. Ce umilitor că o făcuse mai devreme, și în fața 2 jumătate dintre membrii familiei, care duseseră deja încântătoarea veste acasă, celeilalte jumătăți. Anna și V/ren se purtaseră ca niște războinice în timpul reuniunii, iar ea... leșinase. Dar nu creierul soților lor era pe cale de a fi spulberat. -Ei bine, Jessica, zise Mary, zâmbind, draga ta bunică și sora ei mă duc să-mi arate Turnul Londrei și V/estminster Abbey și apoi mergem la o ceainărie, care e aparent foarte la modă. Iar tu vei veni cu noi. E așa o încântare pentru mine. Cine s-ar fi gândit că voi ajunge vreodată la Londra și voi lua parte la un bal mascat și voi vizita Turnul Londrei cu contesa văduvă de Riverdale? .oate animalele mele vor fi cu adevărat impresionate când le voi povesti. ~Mary, spuse Jessica, așezându-se pe o sofa înainte jJ a se Prăbuși. Știa ce se întâmpla, bineînțeles. Altfel, ary nu ar fi fost atât de calmă și nu i-ar fi zâmbit atât Placid. Nu pot să merg.

- Ba iza- Pod 5i vei merge, draga mea. Ești contesa de Efri sora duceului de^Netherbv - și ce gentle- T.i" rirmidabii e 2, apropo. îmi place grozav de mult. Ganrie. İorește ca tu să ne însoțești. Și draga mea n- vor fi pistoale. Nici gloanțe. M-a asigurat de 2.-72 r.i-a ceri: să te asigur și pe tine. M-a sfătuit să-ți sr'jn ca nu mint. Și are dreptate. Nu mint. trăise aer rapid și expiră încet.

Mar/: amintise că era contesa de Lyndale. Mai la su- :/.tc dintr-o lungă experiență, era

Lady Jessica Archer. Mar/ nu spunea minciuni.
 Dar poate că Gabriel o rîndea pe Mar*. Nu. Cu
 siguranță, cu siguranță că nu ar fi făcut-o dacă.
 ar fi existat vreun risc ca vreo persoană -
 Avery? Alexander? An na? - să vină mai târziu
 acolo și să-i spună ca el fusese împușcat în
 inimă într-un duel.

Dar nu exista nici o îndoială că el pusese
ceva la cale. Ceva despre care nu voia ca ea să
 știe, altfel nu ar fi șters-o cu o asemenea grabă,
 înainte ca ea să-l poată chestiona. Dar nu era
 asta. Oricum, nu s-ar fi pripit așa, pentru că i-ar
 fi trecut prin minte - lui și tuturor membrilor
 familiei care fuseseră acolo la dejun, chiar și
 domnului Vickers - ca, dacă el murea în duel,
 Manley Rochford avea să devină până la urmă
 conte de Lyndale. I-ar fi trecut prin minte lui
 Gabriel că era de *datoria lui* să rămână viu cel
 puțin atât cât să dea naștere unui fiu.
 Oricum ar fi fost, avea de gând să-l omoare cu
 mâinile goale cu următoarea ocazie în care îl
 vedea.

Inconștient, își îndreaptă umerii și ridică
 bărbia.

- O să-ți placă Turnul Londrei, Mary. Și
 Westminster Abbey. La fel și mie. Nu le-am mai
 vizitat de cel puțin un an sau doi.

Cât despre ceainărie... Ei bine, se va gândi
 la asta când va sosi timpul. În momentul acela,
 simpla idee a mîncării sau chiar a unei cești de
 ceai o făcea să vomite.

Ești o tânără doamnă foarte scumpă și curajoasă, constată Mary. Gabriel e un bărbat norocos.- Hei fu ocupat câteva ore. deși nu era ușor să-și Scândurile departe de Jessica. încercase să o deter- ia parte la reuniune, dar bineînțeles că ea Toruși. ultimul lucru pe care l- ar fi așteptat fTgaera să leșine. Și își pierduse complet cunoștința. ? - b a ii Secase Anna încheieturile, degeaba îi făcuse if- unul dintre unchi cu un șervet. Așa că Gabriel o

în brațe și o dusese înapoi în apartamentul lor. ^Primul lui instinct fusese să trimită după mama ei. Totuși- arunci când Horbath se dusese s-o aducă pe p_uth'. Mary venise cu ea. Dacă o lăsa cu Mary, o lăsa ^e mâini foarte sigure. Și trebuia să plece, înainte ca Lqca să-_{fi} revină suficient de mult și să-l interogheze ȳprivința intențiilor lui. Așteptă până o văzu foindu-se, 2proape conștientă, iar atât Ruth, cât și Mary îl asigurară că avea să fie foarte bine după o scurtă odihnă. Mar ieșise cu el în camera de zi și îi spusese că bătrâna contesă văduvă de Riverdale și sora ei se oferiseră foarte amabil să-i arate ceva din Londra în ziua aceea.

-Aș putea anula ieșirea fără să fiu foarte dezamăgită. Dar cred că ar fi mai bine, Gabriel, să merg și să o iau pe Jessica cu noi.

-O idee excelentă, zise el după un moment de gândire. O să trec pe la văduvă și o s-o informez de această mică schimbare de plan și de motivația ei.

-Gabriel, spuse ea, în timp ce el lua pălăria și mănușile de la Horbath, îți vei aminti, nu-i așa, că orice viață esacră, chiar și cea a unui ticălos?

-îmi voi aminti, răspunse el, privind-o fără să ezite. Nu va muri de mâna mea, Mary, și eu nu-mi pot asuma riscul de a muri de mâna lui. Multe depind de rămânerea mea în viață, cel puțin pentru un timp.

Nu, nu-l putea provoca pe Manley la duel. Așa cum ^ subliniase la micul dejun, asta i-ar fi oferit lui Manley avantajul de a alege armele. Și Manley crescuse cu pușca \ⁿ mână. Gabriel, pe de altă parte, nu. Oricum, un ^{Uel} era o afacere de onoare între doi domni. Manley

Vjirj Bdcgh

nu merită un duel. Gabriei regreta acum chiar și faptul că îl menționase, dar o tăcuse în focul mâniei.

Trecu pe la bunica și mătușa Jessicai și le făcu un scurt rezumat al întâlnirii de dimineață. Descoperi locurile exacte în care plânuiau să meargă cu Mary și orele aproximative la care se așteptau să ajungă în fiecare dintre ele. Și le spuse că le-ar rămâne recunoscător dacă ar putea sta departe de Hyde Park.

- Sigur ci vom rămâne, îl asigură văduva, privindu-l cercetător. Dar amintește-d. Gabriei,

că într-un du ei poate fi împușcat la fel de bine și cel ofensat, și ofensatorul. Nu aş dori să-mi văd nepoata rămasă văduvă imediat după ce a fost mireasă-

- Nu vor fi pistoale, doamnă, o asigură ei, și nici împușcături. Nici morți.

- Aproape că îmi pare rău s-o aud. Dar au-te acumî ău și Edith trebuie să ne pregătim pentru o zi plăcură.

El ieși și se îndreptă spre casa lui Sir Trevor. Berrie îi spusese la dejun că mama lui avea de gând s-o viziteze pe doamna Rochford în dimineața aceea.

Se dusese într-adevăr și era deja din nou acasă.

-M-a primit, Gabriei, îi povesti Lady Vickers după ce întrebă despre Jessica și fu asigurată că își revenise din leșin și era pe mâini foarte bune. Mi-am exprimat simpatia față de ea pentru chinul prin care a trecut aseară.

Simpatia mea a fost sinceră. Ea mi-a mulțumit de nenumărate ori că am vizitat-o. Nimeni altcineva nu a făcut-o. Nu încă, în orice caz. Poate mai târziu. Dar s-ar putea să fie prea târziu. M-am dus în principal pentru că mi-a părut îngrozitor de rău de femeie aseară. Dar am mers și pentru că Trevor și Bertie au considerat că trebuie să știi dacă domnul Rochford plănuiește să părăsească Londra în grabă ca să evite alte cercetări asupra comportamentului său în situația de la care au trecut atâția ani. Si da, Gabriei. Deși pe hol nu era nimic care să sugereze o plecare iminentă, sus în camera de zi a doamnei Rochford, unde m-a primit, erau o gramadă

- e făcute și cutii de carton în fața unei încăperi ^ CU ^ buje să *ost boarul ei. Și am auzit activitate ăf rre u în tot timpul în care am vorbit. Cred că plănuit" i ecce mâine sau poate chiar astăzi. ^ Mulțumesc, doamnă, spuse el, luându-i ambele jnâini și strângându-le. Ea otră-

-De ce trebuie să sufere întotdeauna femeile?

Nu o ta pe s0 pa ta su ^ ere! Gabriel. E mult prea tânără casa fie văduvă.

«Nu știu ce v-a spus Bertie, dar vă asigur, doamnă, că u vor fi pistoale în zori. Și nici în alt moment al zilei.

-Aminteste-ți doar că numai tu stai între el și titlul de conte pe care l-a râvnit atât, Gabriel. Ai grijă de tine! Țe rog!

-Voi avea, spuse el, sărutându-i dosul palmei. Când ieși din casă, Bertie îl însoțea. Porniră spre Archer House, așa cum plănuiseră în grabă în timp ce Gabriel o ducea în brațe pe Jessica din salonul particular de la hotel. Totuși, în timp ce Bertie era primit în biroul lui Netherby, Gabriel fu rugat să urce în salon, unde îl așteptau Anna și mama Jessica.

-Jessica va fi bine, le asigură Gabriel înainte să

7orii/ pentru romantism

3

poată măcaT întreba. Era conștientă înainte de a pleca și e pe mâini excelente. Camerista ei e foarte competentă, cum sunt sigur că știți. Și Mary are puteri vindecătoare asupra tuturor ființelor vii.

-Jessica nu e o căprioară sau un cal, spuse acru ducesa văduvă. Dar știu că mă pot baza pe Ruth. Nu știu ca J^sica să fi leșinat vreodată. Cred că perspectiva de a ti ^{lm}Pușcat într-un duel a fost prea mult pentru sensibili- ktea ei. Presupun că ține la tine.

L

- Cabriel văzu că era gata să izbucnească

Mary Balogh

în plâns, dar ^și fiica ei - în majoritatea ocaziilor - se controla bine *l ar|ta ^act așa cum trebuie să arate o ducesă. ^.-Și eu țin la ea. Nu va fi nici un duel. Nici un pistol. ^{INICK} o moarte. Jos în biroul lui Aven' e o armată întreagă de hârbap Westcott, îi :i>e Anna. Noi am fost excluse, bineînțeles. V:: suntem simple temei.

-O femeie a leșinat în dimineața asta. Anna, îi aminti soacra ei. pentru că a fost *inclusă* și și-a dat seama că soțul ei de mai purin de o săptămână ar putea sfârși ca creierii spulberați înainte de căderea serii.

- Dar așa cum ne-a explicat Avery când am ajuns acasă. mamă. îi răspunse nora, Gabriel nu-și poate permite încă să moara. Dacă domnul Manley Rochford poate evita judecata, va deveni până la urmă conte de Lyndale, și asta e inimaginabil.

- Hm, răspunse văduva. Mai bine cobori la ei, Gabriel. Fără îndoială că ton explodează de atâtea idei. Dar eu în spun un singur lucru. Omul *acela* merită să fie spânzurat de degetele mari.

-Voi ține minte asta, zise Gabriel și le zâmbi - mamei Jessicăi și cumnatei ei - înainte de a ieși și a coborî scările.

Dumnezeule mare! Orice bărbat care era un Westcott sau avea vreo legătură de rudenie cu ei probabil că se afla în birou. Plus Bertie. Pe lângă cei care fuseseră la reuniunea de la dejun, era Colin, Lord Hodges; fiii lui Molenor, Boris și Peter Wayne; fiul lui Dorchester, Bertrand Lamarr, și fiul lui Dirkson, Adrian Sawyer. Toți încruntați.

-Și-au făcut bagajele și sunt gata de plecare, le spuse Gabriel după ce salută grupul.

- Oamenii mei din schimbul de dimineață îi urmăresc îndeaproape, răspunse Netherby. încă nu au făcut nici o mișcare.

-A fost foarte umilit, constată Hodges. Și pot

Torii/ pentru romantism

1

să adaug că punerea în scenă a fost impresionantă, Lyndale. Dar probabil că a ajuns la concluzia că nu se confruntă cu o arestare iminentă. La urma urmei, nu e prea probabil să fie condamnat pentru un viol de acum treisprezece ani. Rareori se întâmplă asta, după cum mi-a spus Beth aseară. Orice avocat care se respectă va ^{și e} stârnească îndoiala, sugerând că întâlnirea a ^{teu} ⁱⁱ "c cu acordul ambelor părți sau că femeia a mințit ^{avut} vinta identității atacatorului. Cât despre crimă, ei ^ toate dovezile sunt pur circumstanțiale. Din nefericire ^{au} existat martori. ^ Dovedirea inocenței lui Lyndale a fost partea

^{ară} zise Dorchester, pe deplin de acord.

Dovedirea vinovăției lui Rochford e practic imposibilă. Chiar și t^lsa lui pretenție de a-l fi văzut pe Lyndale comițând -rima poate fi explicată prin faptul că îl observase de la ^{distanță} și că s-a înșelat pur și simplu. Îndemnul lui ca ^{Lyndale} să fugă poate fi explicat prin afecțiune familială.

-Stim ce nu poate fi făcut, Marcel, răspunse Lord Molenor. Dar ce ^{poate} fi?

-Nu-l putem lăsa să plece nestingherit, zise Dirkson. Chiar dacă va muri probabil de dezamăgire și va trăi în mizerie abjectă până atunci. Toată afacerea cere insistent un ^{fel} de dreptate.

- Eu plănuiesc să-l bat de să-i sune apa-n cap, mărturisi Gabriel. Pentru ceea ce a fost pe cale de a-i face lui Mary Beck. Pentru ce a făcut deja mai multor servitori credincioși de la Brierley. Pentru ceea ce i-a tăcut lui Penelope Clark. Pentru ceea ce i-a făcut lui Orson Ginsberg.

-Și pentru ce ți-a făcut ție, adăugă Bertrand Lamarr.

-Și pentru ce mi-a făcut mie.

-Cum? întrebă Riverdale. Ai o idee, Lyndale-

- Da. I-aș fi scris un bilet înainte de a pleca de la hotel, dar voiam să ies de acolo înainte ca Jessica să-și revină suficient cât să... complice lucrurile. Poate că i-aș Putea scrie de aici, Netherby. îl voi invita să se întâlnească ^ cy mine în Hyde Park astăzi, în după-amiaza asta. ^să discutăm cum vom proceda de aici încolo. îl voi ^{int}orma că eu și rudele soției mele ne gândim serios să Pjinem să fie arestat pentru viol și crimă și încercare de

Imă - asupra mea. Îl voi invita să vină și să-mi spunăde ce nu ar trebui să facem asta. Voi sugera că sunt dis- ous'sâj las să plece nestingherit dacă poate ajunge la o înțelegere cu mine - să se țină departe de ochii mei pentru tot restul vieții lui, poate.

Urma o scurtă tăcere.

-Slab, declara Hodges. Știe foarte bine că nu îi putem aduce acuzații solide.

- Dar pot exista destule îndoieli cât să-l neliniștească, zise Riverdale.

-Voi sublinia, spuse Gabriel, că nu vor fi arme, că nu îl provoc la un duel.

- Dacă crede asta., observă Boris V/ayne, înseamnă că are târâte în cap.

-Nu vor fi arme, sublinie Gabriel, cu excepția pumnilor mei.

-Tot idiot ar fi, zise și Peter Wayne, privindu-l de sus pana jos. Dacă aș fi în locul lui, aș aduce o armă. Probabil o pușcă.

- La fel și eu, încuviință tatăl lui. Are toate motivele să scape de tine, Lyndale, dacă poate.

-Dar nu voi merge singur, protestă Gabriel. Asta dacă unul sau mai mulți dintre voi pot fi convinși să mă însoțească. Vor fi prea mulți martori. Nu va îndrăzni să riște arestarea pentru o acțiune care se pedepsește cu spânzură toa rea.

- Și dacă o face? întrebă Boris Wayne.

-Cred, declară marchizul de Dorchester, că trebuie să te însoțească mai mulți dintre noi, incognito. -Strecurându-ne printre tufișuri? întrebă Hodges. Înarmați până în dinți, Marcel?

- Nu vor fi împușcături, insistă Gabriel. Nu vor fi morți. Nici o violență, în afară de cea pe care plănuiesc să o împart cu pumnii - și la care poate să riposteze similar.

-Asta este situația ideală, spuse Riverdale.

Uneori,

totuși, realitatea e diferită. Suntem de acord că nu vor exista împușcături neprovocate?

„pun că acesta e cel mai bun lucru pe care îl
\^1 ^nera, recunosc Gabriel. p^ca era un plan slab
în esență. Atât de multe
teau merge prost. însă ceva trebuia făcut. De
asta
era?i^r'

Urmă o scurtă tăcere, în care nimeni nu mai
veni cu
nici o idee strălucită.

-Scrie biletul, spuse Netherby, ridicându-se din
scaunul lui din spatele biroului. îmi voi rezerva
plăcerea de aj înmâna în persoană.

-Cerule să-l ajute pe om, zise Boris Wayne,
râzând.

-Unde să sugerez să ne întâlnim? întrebă
Gabriel în timp ce se îndrepta spre birou. Hyde
Park este destul de vast.

-Există un luminiș la îndemână printre copacii
din partea estică a parcului, explică Riverdale.
Netherby s-a luptat într-un duel acolo, acum
câțiva ani. Nici atunci nu au existat pistoale.
Nici săbii. Numai picioarele letale ale lui
Nedierby. Picioarele *desculte*, aş putea adăuga.

-Din nefericire, ale mele nu sunt în stare decât
să mă ducă dintr-un loc în altul, recunosc
Gabriel. Cred totuși că pumnii sunt destul de la
îndemână. Spuneți-mi adresa exactă. Cred că
Manley Rochford e la fel de neobișnuit cu parcul
ca și mine.

-Va veni? întrebă Adrian Sawyer.

- Bineînțeles că da, răspunse Lord Molenor.
Netherby îi va duce biletul, nu?

Și așa se întâmplă că la câteva ore de la plecarea din hotel, Gabriel stătea într-un luminiș mare cu iarbă cosită, într-o zonă plină

Mani Balogh

de altfel cu copaci deși, în Partea estică a Hyde Park, așteptând sosirea lui Manley Rochford. Bertie era cu el, ca și Riverdale. Cei mai mulți dintre bărbații adunați în biroul lui Netherby fusese-^r convînși să stea, ^{jeo}Partej ro^{tj} șovăiseră foarte ^u Dorchester, fiul lui, Dirkson, și Netherby erau ^eeva nevăzuți. Foarte nevăzuți. Gabriel nu-l zărise pe ^{mci} unul dintre ei. Va veni? întrebă Bertie când trecură cinci minute de la ora stabilită.

Va fi o prăbușire cam spectaculoasă dacă nu vi^{ne} răspunse Gabriel, îndepărtându-se de tovarășii lui și îndreptându^{Se} spre celălalt capăt al luminișului. Dar dacă nu vine el la mine, voi merge eu la el. Se uită printre copaci ca să vadă dacă nu se apropia cineva din direcția aceea.

Si chiar în momentul acela, o împușcătură răsună de undeva din spatele lui, urmată rapid de o alta.

capitolul 22

-Jos, Lyndale! Jos, Vickers! urlă contele de Riverdale.

Naiba s-o ia de treabă!

Fu un sfat pe care el însuși nu îl urmă imediat. Străbătu cu pași repezi distanța dintre el și Gabriel și îl aruncă pe acesta la pământ dintr-un salt.

„Dacă aș fi fost împușcat”, se gândi Gabriel, „atât avertizarea, cât și împingerea ar fi venit prea târziu.” Însă nu credea că era mort. Îl dura tot corpul și timp de câteva minute, în timp ce era încă fără suflare și își simțea mîntea goală de orice rațiune, testă durerea ca să vadă dacă nu putea fi atribuită unei răni de glonț. Și, în cazul în care era, dacă îi putea fi fatală. Nu *credea* că se afla la porțile mormîntului. Însă era sigur în stare de șoc, și auzise că șocul putea întârzia reacțiile pentru un timp considerabil. Urechile îi țiuiau sigur. Chiar și așa, auzea voci - nu a lui Riverdale, nici a lui Bertie. Nici a lui, deși luase în considerare posibilitatea ca măcar una dintre voci să fie a lui. Cineva se jeluia ca un dement. Nu era el Altcineva îl avertiza că, deși era jos, trebuia să fie atent. Nici *acea* voce nu fu identificată. O a treia voce spunea cu perfectă claritate: -Nu trebuie să mă țineți. Nu am de gând să fug.

o[. mai presus de orice îndoială, vocea lui . - nu vocea lui obișnuită și plictisită, ci una de ^eare autoritate: ,fmort.

Vocea care se jeluia dobîndi acum și cuvinte.

, L-ari omorât. L-ați asasinat. *Papaaa!*

fjverdale îi dădu drumul lui Gabriel și ridică prudent ^{pul-} Gabriel se ridică cu un salt în picioare și începu ^e se scuture absent. O parte

detașată a minții lui observa că cizma dreaptă

Torii/ pentru romantism

3

suferise o daună posibil ireparabilă, cub forma unor zgârieturi prelungi. Horbath nu avea să fie încântat.

-Cine e mort? îl întreba Bertie pe Netherby, care tocmai pășise în luminiș, fără nici o urmă din obișnuita lui nepăsare.

Și Bertie își scutura hainele.

-Manley Rochford, răspunse Netherby tăios, cu o asprime pe care Gabriel nu o mai văzuse pe chipul lui. A fost cât pe ce să-l împuște pe Lyndale în spate. Nu ți-a trecut prin minte, Thorne, că nu trebuia să te îndepărtezi de ceilalți doi? Și *ție* nu ți-a trecut prin minte, Riverdale, că nu trebuia să-l lași? Sau tie, Vickers?

-Cine l-a omorât? întrebă Gabriel, întrebându-se dacă țiuitul din urechi se datora în totalitate împușcăturilor. Tu?

-Nu am putut ținti cu claritate, răspunse Netherby. Părea să vină cu toată buna-credință, însoțit de fiul lui. Dorchester a văzut altceva și a tras un foc. Deși prima împușcătură nu a fost a lui, și dacă nu mă înșel foarte mult, a zgâriat doar mâna în care Rochford ținea pistolul și l-a forțat să-l scape. Am convenit că nu trebuiau să existe morți, dacă puteau fi evitate.

-Cine, atunci? întrebă Bertie în timp ce toți păseau mtre copaci. Pe legea mea, ce glas are omul acela!

Omul acela, văzu Gabriel, era Anthony Rochford, aplecat peste trupul tatălui său și vizibil înnebunit de durere.

- E timpul să descoperim răspunsul la această întrebare, afirmă Netherby, iar Gabriel se uită la cei trei bărbați care stăteau puțin mai departe de trup, dintre care doi - Dirkson și Bertrand Lamarr - îl țineau cu fermitate de brațe pe cel de-al treilea, care stătea înalt și mândru între ei, cu un pistol la picioare.

-Domnul Ginsberg, zise Gabriel.

-Nu mă duc nicăieri, zise omul, scuturându-se de cei doi. Voi suporta judecata. Și voi muri ca un bărbat. Voi muri satisfăcut, știind că am fost precedat de nemernicul care mi-a necinstit fiica și mi-a asasinat fiul.

Vocea lui era fermă și distinctă, chiar dacă Anthony Rochford se jeluia încă, suspinând.

-Mi-a ucis tatăl. Mi-a ucis tatăl.

-A doborât un om care era pe cale de a-l asasina pe contele de Lyndale, spuse Netherby cu aceeași voce rece, autoritară. Și au fost patru martori. N-a fost o crimă, domnule Ginsberg. A fost o împușcătură trasă ca să salvezi viața unui om nevinovat, neînarmat.

- Dacă nu ai fi fost dumneata, domnule Ginsberg, adăugă Dorchester, Lyndale ar fi mort

acum, ucis în același fel în care a fost ucis fiul dumitale.

4

Mary Balogh

-Nu vei fi spânzurat, domnule Ginsberg, declară Riverdale. Nu vei fi nici măcar judecat. După inevitabila anchetă, care e foarte probabil să nu dureze prea mult, vei putea să te întorci acasă la fiica dumitale și să trăiești oarecum împăcat în sfârșit.

- Cel care supraveghea casa lui Rochford așeară era omul dumitale? îl întreabă Netherby.

- Nu omul meu, răspunse Ginsberg. Eu însumi. V-am zărit omul la timp ca să mă pitesc rapid într-o ascunzătoare mai bună. Iar astăzi l-am urmărit pe Rochford aici.

Gabriel se aplecă într-un genunchi pe iarbă, alături de trupul vărului său de gradul al doilea. întinse mâna peste spatele lui Anthony Rochford.

-Trebuie să fii curajos de dragul mamei tale, zise el. O să aibă nevoie de tine, Anthony, jelaniile se oprire. Nu și suspinele. Gabriel îl bătu 'spate, închise ochii și înghiți un nod din gât. Era [milia Jessica. Și era familia lui. Dar aceasta includea li alți veri - de gen feminin. Verișoare primare, fiicele unchiului Julius. Și familia lui o includea pe Marjorie Rochford. Și pe Anthony însuși. Poate că...

însă acestea nu erau gânduri pe care să le nutrească în genunchi peste trupul bărbatului care l-ar fi ucis cu sânge-rece.

Continua să-l bata pe Anthony pe spate în timp ce acesta suspina și sughita.

-Nu a-am ști-știut, reuși el să spună, că adu-aduse o a-armă cu el.

Vizitară Turnul Londrei, așa cum se cuvenea, și pe- trecură o jumătate de oră întreagă acolo. Petrecură mai mult timp la Westminster Abbey, în parte pentru că se așezară să se odihnească o vreme. Conversară fără oprire, comentând cu mare entuziasm tot ce vedeau. Mary declară de mai multe ori că i se tăia respirația, iar mătușa Edith observă că era chiar încântător să vezi asemenea comori naționale prin ochii unui novice care nu se săturase de ele după ce le văzuse de atâtea ori. Bunica injecta o notă de realitate, amintindu-le ceva din istoria neîndurătoare din spatele acelor locuri care îți tăiau răsuflarea, mai ales a Turnului. Jessica încuviință din toată inima tot ce se spunea. Se distra *de minune*, le asigura ea pe toate atunci când tăcerea ei se prelungea prea mult și bunica o privea încruntată.

Oh da, încuviință toată lumea, *toate se distrau de minune*. Nu *va fi* nici un duel. Nici o *împușcătură*. Nici o moarte.

Nimeni nu șopti așa ceva, bineînțeles. Erau prea ocupate să se distreze de minune. Și apoi ajunseră la ceainărie, care ar fi trebuit să fie apogeul silei lor în oraș, cu serviciul de ceai din porțelan fin, cu sendvisurile delicate fără coajă, brioseleși gemul de căpșuni și frișca, cu patiseria extraordinară și prăjiturile de tot felul.

-Ce banchet minunat! exclamă Mary. Oh, chiar sunt răsfățată.

Da, minunat, încuviințară toate. Și bunica salută grațios toți ocupanții încăperii, în cea mai mare parte doamne.

Poate că nu fusese cea mai bună alegere a ceainăriei, hotărî Jessica la câteva minute de la sosire. Pentru că bineînțeles că majoritatea lumii bune prezente acum la Londra luase parte la balul mascat din seara precedentă. Și oricine nu luase parte citise despre asta în ziarele de dimineață. Puținii care le pierduseră pe amândouă auziseră toată ziua bârfele. Povestea lor trebuie să fi fost în capul listei tuturor.

Toate doamnele voiau să-i zâmbească și să o salute pe Jessica. Câteva suflete mai curajoase se apropiară de masa lor cu același mesaj fundamental - „Nu o să vă întrerup ceaiul, Lady Lyndale, dar *vă* rog să-mi permiteți să vă felicit și să vă spun ce încântător e că soțul dumneavoastră, contele, s-a întors parcă din morți. Am știut de prima dată de când l-am văzut ca domnul Thorne, gentlemanul american, că avea ceva foarte special, chiar aristocratic”

Trebuiau întoarse zâmbetele și salutările tuturor. Tutoare doamnelor care se apropiau trebuia să li se mulțumească. Jessica nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru persoana Lady Jessica Archer, deși nu știuse până foarte de curând că așa ceva exista! Poate că își dăduse seama de asta doar în Richmond Park când Gabriel voise să se căsătorească cu *acea persoană* iar ea fusese supărată pentru că el *habar nu avea* cine'eri n.

¹ ¹ A 1 „» CI ci tu
adevarat Jessica Archer.

Nu va *fi* nici *un* duel

- • - ♦'mMijCJniWL

\\('ntr«* care îi răsunase fără încetare în minte de când - -z de ia hotel. Mentea ei o credea. Stomacul știa că ' - î era o minciună sfruntată. : creare dintre ele luă câte un sendvis micuț, în timp „ Cătușa Edith turna ceaiul. Fiecare își privi sendvișul "Y-iirsi fiecare mușcă din el, așa cum se cuvenea.

fiecare dintre ele, poate, auzea aceeași mantra repetași până la epuizare. "faimosul sendvis al ceainăriei deveni carton în <rjta lessicăi și avu gust de carton. Mestecă și

înghiți, ^eu'tându-se aproape să se înece. Nu se îneacă.

6

Mary Balogh

-Ah. zise în sfârșit Mary, întrerupând o relatare istorică despre Westminster Abbey, povestită de bunica spre edificarea lor. Fața ei se luminează de zâmbet. Gabriel!

Jessica întoarse brusc capul și apoi sări în picioare, rântindu-și la pământ scaunul delicat. El străbătu ceainăria, ocolind la sprânceană câteva mese care îi stăteau în cale. Ochii lui, arzători pe chipul palid, erau ațintiți asupra ei. Și apoi o prinse într-o îmbrățișare strânsă - sau ea îl prinse pe ei. Era imposibil de spus care dintre ei era mai vinovat de un spectacol public atât de scandalos. Pentru o clipă nu-i păsa - și de fapt nici nu se gândi la ceva atât de neînsemnat ca buna-cuviință.

-Sunt în regulă, murmură el la urechea ei. Voiam să știu asta cât mai curând posibil. De-abia am reușit să plec. Sunt în siguranță. Poți să nu-ți mai faci griji.

Ea ridică fața spre el. Era mortal de palid. Și el o săruta, foarte scurt, pe buze.

Fu readusă brusc la realitate de izbucnirea de aplauze și râsete din jur. -Oh

, zise ea.

Gabriel avu puțin mai multă prezență de spirit. îi dădu drumul, se uită în jur și își scoase pălăria.

-Vă

rog să mă iertați, spuse el, incluzând toată clientela într-o privire de ansamblu.

Cuantele lui fură primite cu alte râsete. Cineva - c - siguranță unul dintre puținii bărbați pre:enți - fluer ^ printre dinți.

- Gabriel, spuse bunica în timp ce el se apleca să ^ dice scaunul Jessicăi - spre bucuria ei, era întreg. Te ^' să ni te alături.

Și cineva se grăbi cu alt scaun, altcineva apăru cu alte tacâmuri și în cel mult câteva minute el fu așerat la masa lor. Zgomotul general se potoli, deși Jessica nu se îndoaia că erau centrul unei cercetări minuțioase din toate părțile și aveau să fie subiectul a numeroase conversații cel puțin în restul acelei zile.

- Ne-am distrat de minune, Gabriel, zise Mary. Și acum e splendid, în special pentru draga de Jessica. Și tu ai avut o zi bună?

Zâmbea cu zâmbetul ei dulce și placid, dăruindu-le tuturor, atât celor de la masa lor, cât și restului clienților, timpul de a reintra într-o aparentă normalitate.

El răspunse foarte încet, doar pentru urechile lor, în timp ce mătușa Edith îi turna o ceașcă de ceai.

-A fost un mic necaz, răspunse el zâmbind.

Nimic de care să vă îngrijorați. Sunt încântat că ați avut o zi bună. Vremea a fost cu siguranță de partea voastră.

Zâmbetul lui nu reuși decât să-l facă mai palid.

- Un mic necaz? întrebă bunica.

- Da. M-a făcut să întârzi puțin, doamnă. Dar a fost tratat foarte competent de Netherby, Dorchester și Riverdale. De îndată ce am considerat că prezența mea nu mai era esențială - cel puțin în momentul de față - am venit să vă liniștesc. Speram să vă mai găsesc aici.

- Ce a fost tratat competent, Gabriel? întrebă Jessica. Mesteca a doua jumătate a sendvișului. Avea aproape același gust ca și prima, cu o mică îmbunătățire.

- **Manley Rochford e mort, răspunse el, și mâna
lui îi strânse mâna pe masă.
Ea ridică bărbia. Nu avea de gând să leșine din
nou.**

Oh, Gabriel, exclamă Mary. Cum? „Am aranjat o

Torii/ pentru romantism 8

întâlnire cu el în Hyde Park. Intențio- să- îl pedepsesc înainte de a-i permite să părăsească Londra și să se întoarcă acasă. Vedeți, nu exista nici o dovadă că ar fi asasinat pe cineva. Și cealaltă acuzație ar fi târât doar în noroi numele unei femei nevinovate și probabil că nu i-ar fi adus nici o condamnare. Așa că știam că nu exista nici o cale legală de a se face dreptate. Am hotărât să îl înfrunt eu, în schimb. Dar nu într-un duel l-am trimis un mesaj în care îi ceream pur și simplu să ne întâlnim în Hyde Park. Aveam oameni cu mine și alții care supravegheau toate direcțiile din care ar fi putut veni el. Nu mă așteptam la nici un necaz real, dar din nefericire l-am subestimat. A adus o pușcă cu el și m-ar fi împușcat în spate dacă domnul Ginsberg nu iar fi împușcat primul - omorându-l. Ginsberg e omul a cărui fiică a fost violată și al cărui fiu a fost asasinat. Vă cer iertare. Dar nu aveam cum să nu vă spun.

Jessica îi strânse tare mâna. Și rămaseră toți tăcuți, un minut nesfârșit.

-Voi spune doar atât, zise în cele din urmă bunica, pe un ton la fel de scăzut ca al lui. *Nu* îmi pare rău că e mort. Merita să moară. Și nu îmi pare rău că a fost ucis de domnul Ginsberg. E potrivit ca el să fie cel care a împărțit dreptatea, de vreme ce nici un tribunal nu ar fi putut s-o facă. Acum. Ridică oarecum glasul. O brioșă, domnișoară Beck? Cu căpșuni și cremă? Pot să te asigur că sunt întotdeauna delicioase aici.

Și, uimitor, continuară cu ceaiul de parcă ar fi fost orice altă ieșire de după-amiază. O săptămână mai târziu, viconteles Dirkson și soția sa stăteau în ușile deschise ale salonului lor, întâmpinând grupul select de oaspeți care fuseseră invitați la serata lor. „Mătușa Matilda arată cu mult mai tânără și mai drăguță decât arăta cu doi ani în urmă, înainte de a-și întâlni din nou dragostea din anii tinereții și de a se căsători cu el", se gândi Jessica în timp ce se îmbrățișau.

Mătușa Matilda strălucea de fericire chiar și la doi ani de la căsătorie.

Gabriel era nervos, iar Jessica știa. Pentru că fusese de acord să cânte la pian la concertul „improvizat" care urma să înceapă mai târziu, în aceeași seară. Fusese de acord să cânte piesa de Bach pe care o interpretase la petrecerea lui Colin și a lui Elizabeth și încă una sau două piese.

-Treaba e, îi explicase el, că de câte ori am cântat pentru alți oameni în trecut, a fost cu adevărat un lucru improvizat. Nu a trebuit niciodată să mă gândesc zile în șir la chinul

care mă aștepta și să mă întreb dacă nu cumva aveam să mă fac complet de râs.

- Nu o să te faci, îi răspunsese ea.
Permite-ți să dispari în lumea muzicii tale, Gabriel.

El o privi țintă.

- Chiar înțelegi.

- Da, înțeleg, îl liniști ea.

-Și altceva, continuă el, refuzând să se lase liniștit. Când voi cânta piesa de Bach, Jessie, nu va fi deloc cum a fost data trecută. Când oamenii folosesc partiturile, pot să garanteze mai mult sau mai puțin că ceea ce cântă acum va fi identic sau măcar foarte similar cu ceea ce au cântat în trecut și cu ceea ce vor cânta în viitor.

- Tu vei cânta exact la fel de bine ca și data trecută, chiar dacă nu va fi identic. Mai bine chiar. Pentru că nu va fi muzică înghețată pe o foaie de hârtie, ci muzică vie, care respiră în tine.

El râsese. Deși în seara asta era la fel de nervos cum fusese din momentul în care mătușa Matilda îi ceruse să cânte, în timpul petrecerii în aer liber la care o sărutase pe Jessica pentru prima dată. Cum putea fi nervos pentru așa ceva când trecuse printr-o săptămână de coșmar, începând cu momentul acela din Hyde Park în care fusese atât de aproape de a fi împușcat în spate și omorât.⁷ Jessica știa că va avea coșmaruri cu asta pentru tot restul vieții.

fotul fusese aranjat. Existaseră destui martori - și >-2 iluștri - care să jure că Manley Rochford era pe cale să gâdîmpușca pe neînarmatul Gabriel în spate și fusese -Irit la timp în singurul mod posibil. Motivul lui era Vertectlimpede pentru toți cei care trebuiau convinși. ?uțese depozitat de titlul pe care îl râvnise atâta vreme, îi se temea că va fi acuzat de viol și crimă. Combinase j^ricolul acesta cu încercarea de a-l omorî pe omul care itătea între el și titlul pe care îl crezuse al lui pe drept până în seara precedentă. Domnul Ginsberg, deși avea un motiv precis pentru a-l omorî pe Manley Rochford, nu putea fi acuzat în fapt de crimă. Trăsese ca să salveze viața unui om inocent, care, mai mult, era cu spatele la posibilul ucigaș.

Nimeni nu îl întrebese pe domnul Ginsberg cu ce intenții îl urmărea pe Manley în parc. Se întorsese acasă. La fel și doamna Rochford cu fiul ei, care se întorseseră la casa lor, nu la Brierley. Luaseră cu ei trupul lui Manley ca să-l îngroape.

Jessica și Anna o vizitaseră pe doamna Rochford înainte de plecare. Nu fuseseră deloc sigure că aveau să fie primite, dar fuseseră primite. Doamna Rochford fusese palidă, dar grațioasă. Nu îi părea rău, le asigurase ea, că nu avea să fie contesă de Lyndale până la urmă. Nu dorise niciodată titlul. Sugerase, deși desigur că nu o opusese, că nu îi părea rău nici de moartea soțului ei. Avea propria familie, le spusese ea - frați și o soră care locuiau în apropiere și aveau s-o sprijine. Nu financiar, adăugase ea, dar în orice alt mod care conta. Și îl avea pe fiul ei, despre care susținea că avea o inimă bună, și care avea să devină mai puternic sub influența unchilor săi. mulțumi că o vizitaseră.

Gabriel o vizitase și el - și fusese primit. Dar se întorsese cu vestea că ea nu voia să ia nimic de la el. El nu îi datora nimic. Chiar dimpotrivă. Eu și fiul ei se vor descurca. Va putea să trăiască frugal acum că vor ii doar «doi - declarație care spunea foarte multe despre stilul de viață al lui Manley. Îmi mușumisc centru 4 ajutor și îi trimisese acasă.

-Mă aștept ca Anthony să se întoarcă în orice -îi explicase ea. Aș prefera să nu ce găsească aici. Garrrv"

Și Mar; ze întorsese acasă. Și-ar fi dorit ca ea să nă până erau și ei pregătiri de plecare, dar ea le explicase că nu mai era nevoie de ea aici și că îi era ingrcdn:: dor de casa. animalele și gradina ei.

Gabriel îi trimise pe domnul Norton înapoi la Brierley cu Mar/ ca să preia porfna at administrator al domeniului de la omul pus at Manley Rochfcrd. Domnul Norton avea multe de făcut. Începizi cu rezolvarea dezastrului servitorilor concedian și al celor aduși în locul lor. Tuturor trebuia să li s-t găsească ceva de lucru, îl instruisese Gabriel, de --Teme ce ar fi rose foarte nedrept să faci servitorii să sufere pentru perfidia angajatorului lor. Domnul Norton credea că va putea rezolva totul spre mulțumirea domniei sale lordul Un număr de servitori puteau fi trimiși pur și simplu înapoi la casa doamnei Rochfora, de exemplu. Cu siguranță că ea avea să aibă nevoie cel puțin de unii dintre ei.

Domnul Norton și Mar/ se întorseseră într-o trăsură care era mult mai confortabilă decât cea cu care veniseră. Și, în ciuda protestelor lui Mary, Ruth fusese trimisă cu ea. Jessica se putea descurca perfect fără camerista ei până ajungea la Brierley, și avu grijă să o asigure pe Vian- de asta, deși nu era chiar adevărat. Și era înimaginabil ca Mary să călătorească singură, doar în tovărășia unui bărbat - deși o făcuse pe drumul spre Londra, bineînțeles Jessica și Gabriel urmau să plece a doua zi Toate lucrurile lor erau împachetate. În seara aceasta urmau să-și ia rămas-bun de la familie, deși Jessica nu se îndoia că măcar câțiva dintre ei aveau să apară la hotel în dimineața următoare ca să le ureze drum bun. ^

Gândul de a pleca, de a fi departe într-un loc ne-nu-l mai văzuse, un loc care avea în plus o istorie tri^ pentru Gabriel, îi pune un nod în gât. însă îl înghiți

, -r-îre zâmbi salutându-și rudele și pe ceilalți

irati de la serata. ⁱⁱⁱVa la urmă, Jessica Thorne, contesa de

^"lătusa Matilda va fi foarte încântată de serata ei, se rnda ea mai târziu. Salonul era plin, deși nu ajunsese la [imita disconfortului, și se părea că toți invitații, familia și prietenii deopotrivă,

erau neobișnuit de binedispuși. Săptămâna

Torii/ pentru romantism

11

trecută fusese una bună pentru familie, în ciuda stresului. Se adunaseră umăr lângă umăr, așa cum făceau întotdeauna, ca să înfrunte o criză care îl amenința pe unul dintre ei, și învinseseră. Jessica încheiase o căsătorie bună, soțul ei primise titlul și amândoi erau pe cale de a porni spre casa și domeniul contelui și spre începutul unei vieți noi împreună.

-Și e perfect limpede pentru noi toți, Jessica și Ga- briel, le spusese mătușa Matilda într-un moment al serii, că ați urmat tradiția familiei Westcott și v-ați căsătorit din dragoste. Am auzit și noi despre scena din ceainărie, nu-i așa, Elizabeth? Mama mi-a spus chiar înainte ca Charles să mi-o citească cu glas tare din ziar, în dimineața următoare.

-Iar eu și Colin am auzit-o de la o duzină de oameni care credeau că ne-ar interesa s-o aflăm, adăugă Elizabeth, uitându-se de la unul la celălalt cu obișnuitul ei zâmbet scânteietor. Îmi doresc doar să fi fost acolo ca să văd cu ochii mei. Ce moment romantic trebuie să fi fost! A stârnit aplauze.

Jessica simți cum roșea. Nu atât din cauză că i se amintise de scena din ceainărie, ci pentru că Gabriel era alături de ea, auzind-o pe mătușa Matilda care declara că încheiaseră o căsătorie din dragoste. Nu știa dacă era adevărat și încerca să nu se gândească la asta. Porneau spre o viață nouă, și avea să fie destul de provocatoare - rc» deși nu chiar atât de provocatoare cum se temuse Gabriel când o alesese ca mireasă. Pe ea anume. Nu pentru că o iubea, ci pentru că considerare că ea avea conexiunile, caracterul, educația, experiența și stăpânirea de sine necesare pentru a face treabă bună în calitate de comisă, a lui.

Imitații care nu erau din familie păreau să fie la fel de fericiți că se aflau la serată ca toți ceilalți. Noul conte de Lyndale și contesa lui dobândiseră o mare faimă de la balul mascat și erau principala atracție a serii. Iar Jessica bănuia că nici unul dintre aceste lucruri nu era menit să potolească nervii lui Gabriel.

Una dintre imitați, o tânără lady subțire și palidă care era acolo cu mama ei, deschise concertul improvizat cu trei cântece, acompaniată de mama ei la harpă. Avea o voce dulce și neexersată de soprană, care nu părea deloc potrivită cu înfățișarea ei ștearsă. „Încă o persoană”, se gândi Jessica, „care ascunde o mare frumusețe în interiorul ei până vine timpul de a o dezvălui prin muzică.”

- Cântă ca un înger, spuse bunica destul de tare ca să fie auzită de aproape toată lumea după ce aplauzele se stinseră.

Da, cânta.

Fu urmată de foarte tânărul fiu al fiicei celei mai mari a vicontelui Dirkson. Acesta cântă un fel de gigă la vioară și îi făcu pe toți să bată din picioare, chiar dacă se opri de câteva ori, întrerupând ritmul, în timp ce degețelele lui căutau nota de care avea nevoie ca să continue. Favoriză audiența cu un zâmbet știrb când îl aplaudă, și când cineva sugera un bis, o cântă iar de la capăt, cu pauze cu tot, înainte de a lăsa instrumentul jos cu un zdrăngănit și a se repezi la bunicul lui, care îl ridică în brațe și îl lăsă să-și ascundă fața pe umărul lui lat

„Viconte Dirkson e și bunicul lui Katy și al lui Seth” se gândi brusc Jessica - copiii lui Abby și

ai lui Gil' adică. Și simți o bruscă melancolie la gândul că verisoara ei și cea mai bună prietenă

12

Mary Balegii

era atât de departe și în cu rând avea să fie și mai departe. Când se vor vedea din nou.⁷ însă aceasta era natura vieții atunci când deveniai adult, și nu putea spune cu toată onestitatea că și ar , ■ nt să stea acolo, aproape de familia ei- Nu când ai ta

însemnat să4 lase pe Gabriel să plece fără ea. ^ par acesta nu era momentul în care să-și lase gâr v , r| e 5ă rățăcească. Viconte de Dirhon, ținându-și încă Nepotul în brațe, le spunea ruturor că Gabriel acceptase -u amabilitate să cânte pentru ei - începând cu riesa lui Bach|sas *bleibe bei raeine* Freiiit, tradusă rară pretenții i'sus rămâne bucuria mec, cu care vrăjise familia Westcott cu câteva săptămâni înainte.

Se auziră câteva ropote de aplauze și un zumzet intere- sat. în timp ce Gabriel își ocupa locul re taburet, aranja pulpanele fracului în spatele lui și se uita în jos la claviatură, flexându-și degetele în poală. „E încă îngrozitor de agitat", se gândi Jessica, rezistând dorinței intense de a-și șterge palmele transpirate de fustă. Stătea destul de aproape de el. Mișcarea l-ar fi purat distrage. Inima îi bătea tare în urechi. El era cu adevărat splendid - un gând total irelevant pentru momentul acela. Părul îi crescuse prea mult. Se ondula pe tot capul. Dar ea se bucura că nu apucase să se tundă. „Oh, te rog! Te rog, te rog să începi!" Iar el începu. Și avusese dreptate. Muzica re care o cânta nu semăna deloc cu cea de data trecută. Și era identică. Pentru că nu era o interpretare a ceva ce fusese scris și memorat. Totuși era Bach, cântat cu siguranță așa cum trebuia cântat Baci. Și era o muzică ce părea să vină dintr-un izvor adânc de frumusețe, creativitate și wrticalitate. Așa cum făcuse la Elizabeth și Colin, el închise ochii de îndată ce începu să cânte și lăsă capul ușor pe spate, cu un rid de concentrare între sprâncene - până spre sfârșit, când plecă fruntea spre claviatură, cu ochii încă închiși.

Jessica trebui să înghită în sec de câteva ori ca să nu se facă de rușine suspinând tare sau lăsând lacrimile să i se reverse pe obraz.

Când termina, el ridică mâinile de pe claviatură și nu făcu nici o altă mișcare un timp. Nici ceilalținu se mișcară. Până când Averv - tocmai el - se ridică în picioare să aplaude, iar toți ceilalți îl urmară. Cu excepția Jessicăi, care mai așteptă câteva momente.

„Oh. Dumnezeule mare, îl iubesc!”

Nu pentru felul în care arăta. Nu pentru simțământul lui de datorie și onoare. Nu pentru muzica din el. Nu pentru că îi aducea și acum câte un trandafir în fiecare zi. Nu pentru că se grăbise să ajungă la ceainărie, știind că ea își ieșea din minți de îngrijorare. Nu pentru că făcea des dragoste cu ea, cufiindând-o într-o fericire delirantă. Nu din cauza a *ceva*.

Îl iubea pur și simplu.

Văzu că el revenise la realitate și părea grozav de stânjenit în timp ce primea aplauzele cu un zâmbet și o înclinare scurtă a frunții. Ochii lui întâlneau privirea Jessicăi, și ea văzu în spatele lor ceva care îi tăie respirația și îi opri inima pentru o clipă, înainte de a o lăsa să-i bată din nou cu putere în urechi.

În continuare, el cântă o piesă scurtă de Mozart și o altă piesă pe care Jessica nu o putu identifica. Apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de pian, chiar dacă cineva din spatele încăperii - aceeași persoană ca și data trecută? - imploră un bis.

Și petrecerea continuă.

Mătușa Matilda îl îmbrățișă strâns pe Gabriel, fără să se sinchisească de lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

-îți mulțumesc, Gabriel. Îți mulțumesc că ai cântat doar pentru că eu ți-am cerut-o. Dacă vrei, te adopt. Charles nu se va supăra.

Și răseră amândoi în timp ce se îmbrățișau, iar Jessica pierdu bătălia cu două lacrimi.

Fu doar începutul unei ore emoționante, bineînțeles.

Nu era niciodată ușor să-ți iei rămas-bun.

Chiar dacă, așa cum sublinie unchiul Thomas cu veselă severitate, oamenii nu își luau *rămaybun* ca să nu se mai vadă niciodată.

capitolul 23

!q luaseră rămas-bun - inevitabil, o mică mulțime se -junase în fața hotelului ca să-i petreacă - și trăsura lui Gabriel părăsise Londra și se îndrepta spre nord.

\Tu mai vorbiseră de când părăsiseră hotelul.

Gabriel o lăsase pe Jessica cu gândurile ei, luând-o doar de mână sirinându strâns. Umărul ei se sprijinea de umărul lui. Fusese un rămas-bun sentimental, bineînțeles. Chiar și el fusese cam tulburat de îmbrățișările, bătăile pe spate și urările de bine ale unor oameni despre care nu auzise niciodată până în urmă cu câteva săptămâni. Și de cele ale lui Sir Trevor și ale lui

Lady Vickers. Era de înțeles că Jessica avea nevoie de puțin timp ca să-și vină în fire. Totuși, trebuie să fi fost o consolare pentru ea faptul că mama, fratele și cumnata ei promisese să le facă o vizită în timpul verii. În sfârșit, o privi în față. -îmi pare rău, zise el.

- Rău? repetă ea, întorcându-i privirea.

-Pentru că te-am luat de la ei. Viața e uneori crudă cu femeile.

- Dar tu ai fost luat din viața ta de la Boston. A fost o alegere pe care ai făcut-o, Gabriel. Exact așa cum eu am ales să mă căsătoresc cu tine.

-Nu prea știu ce ne așteaptă la Brierley. A trecut mult de când nu am mai fost acolo. Și știi, mă tem că nu am fost niciodată fericit acolo.

-Știu.Te temi că amintirile și poate amintirile colective ale vecinilor tăi ne vor înfrânge și vor face să ne fie imposibil să fim fericiți acolo?

El se temea exact de asta, dar când își auzi temerile rostite cu glas tare se simți ca un biciclist. Totuși, nu se putea gândi la Brierley cu bucurie și anticipație. -Vreau atât de mult să te fac fericită. -Atunci fă-mă!

Mfln/ BiiJogh

-Foarte bine, zise el zâmbind și uitându-se la trandafirul roz de pe bancheta din față. Să putea să nu reușesc să găsesc un trandafir mâine.

-Atunci rupe o margaretă pentru mine. Nu trandafirii mă fac fericită, Gabriel. Ci faptul că tu mi-i dăruiești. Că îți pasă puțin.

El întoarse capul și se uită pe geam. - Gabriel. Ne vom crea propriile amintiri la Brierley. Din momentul în care vom ajunge acolo. E căminul nostru. Spațiul ne aparține. Servitorii, vecinii și potențialii prieteni ne aparțin. Viitorul ne aparține. Trecutul a plecat. Viitorul e strălucit, dacă așa vrem noi. Și prezentul e încântător. Suntem împreună.

- E încântător? întrebă el, privind-o. Tocmai te-am luat de lângă familia ta. -Tu ești familia mea.

Și, ridicol, el simți arsura lacrimilor. Se părea că își petrecuse cea mai mare parte a vieții fără familie. De când avea nouă ani. Și o găsisese pentru foarte scurt timp cu Cyrus. Petrecuse cea mai mare parte a vieții singur, deși rareori recunoscuse asta.

Nu era un om care să-și plângă de milă în mod normal.

Acum avea o familie. Pe Jessica. Familia Westcott. Pe Sir Trevor și soția lui - și pe Bertie. Pe Mary.

- Unchiul meu are fiice, zise el. Sunt verișoarele mele primare. Toate s-au căsătorit de ani buni. Probabil că au copii mari.

- Le voi scrie în prima mea săptămână acasă. Acasă. Ea se referea la Brierley.

- Le voi invita să vină să ne viziteze.

- Philip a avut o soție și două fiice. Mary mi-a menționat într-o scrisoare de acum câțiva ani că ele s-au întors la familia ei și că ea se recăsătorise.

316

- Îți voi scrie și ei. Vezi, nu suntem niciodată singuri. Nu dacă alegem să nu fim.

„Veți fi o contesă bună. De asta m-am căsătorit cu tine.

„Îs'u te voi dezamagi, spuse ea pe un ton cam prea

7orii/ pentru romantism

15

vioi, deși zâmbea.

- Dar nu ți-am spus adevarul când te-am convins să te căsătorești cu mine. -Oh? întrebă ea cu sprâncenele ridicate. Părea trufașă. Iar el își dădu seama că era o expresie de autoapărare.

-Cred că m-am îndrăgostit de tine în Richmond Park, când m-ai dojenit pentru că o vedeam doar pe *Lady Jessica Archer* când mă uitam la tine. Când ai cerut să te *Tomantizez*» dacă voiam să am o șansă cu tine. încă nu sunt sigur de existența unui asemenea verb. Habar nu aveam cum s-o fac. Și încă nu am. Sunt un tip plictisitor, Jessie. Dar m-am îndrăgostit atunci și nu mi-a mai trecut. De fapt, am continuat să mă îndrăgostesc tot mai mult, așa că acum sunt sigur că sunt un caz disperat.

Ea își smuci mâna, se întoarse brusc pe banchetă astfel că genunchii ei îi apăsau piciorul și își încrucișa brațele peste piept.

- Gabriel! Ești un idiot!

-Da, știu, răspunse el cu o grimasă tristă.

Dar nu trebuie să conteze. Vom face încă treabă bună în calitate de conte și contesă. Vom făuri un cămin fericit pentru noi și, dacă suntem atât de binecuvântați, pentru copiii noștri. Vom...

- Gabriel! Ești de două ori idiot.

El se opri. Și o privi bănuitor. Oare ruinase totul? Sperase că ea ar fi putut fi cât de cât mulțumită.

Ea îndreptă un deget spre pieptul lui, scuturându-l în timp ce vorbea.

-Dacă nu îmi spui și nu îmi arăți în fiecare zi din tot restul vieții noastre că mă iubești, te

1S

Mmy Balogh

părăsesc și plec acasă la mama. Sau îmi voi îndeplini îndatoririle mereu îmbufnată. Și dacă eu nu îți spun și nu îți arăt același lucru în fiecare zi, atunci... atunci... Oh, oprește-te! Pentru că el râdea, la început în tăcere și apoi incontrolabil.

- Oprește-te! repetă ea când el îi trecu o mână peste umeri și alta sub genunchi și o ridică, așeiândo în poală. Oprește-te în clipa asta, Gabriel!

Dar și ea râdea, și încă mai râdeau când el o sărută.

- Oprește-te, zise ea cu buzele pe buzele lui. El o sărută mai profund, iar râsul se stinse în timp ce ea își scotea un braț de sub brațul lui și îl cuprindea cu celălalt pe după gât.

-Nu, niciodată, Jessie, îi spuse el când se opri ca să respire. Niciodată. Plănuiesc să te sărut pentru tot restul vieții.

- Ei bine, gata cu toate celelalte planuri! Vor fi doar sărutări toată ziua, în fiecare zi, pentru tot restul vieții noastre?

-Nu uita nopțile.

- Ești absurd.

- Știu. Te iubesc. Sărută-mă!

Ea râse.

-Tot absurd ești, Gabriel. Și eu te iubesc. Chiar te iubesc. Te iubesc cu adevărat.

Și îl sărută.

Râsetele și absurditatea fură uitate cu mult înainte de a se opri.

Numai dragostea rămase.